Plăceri vinovate

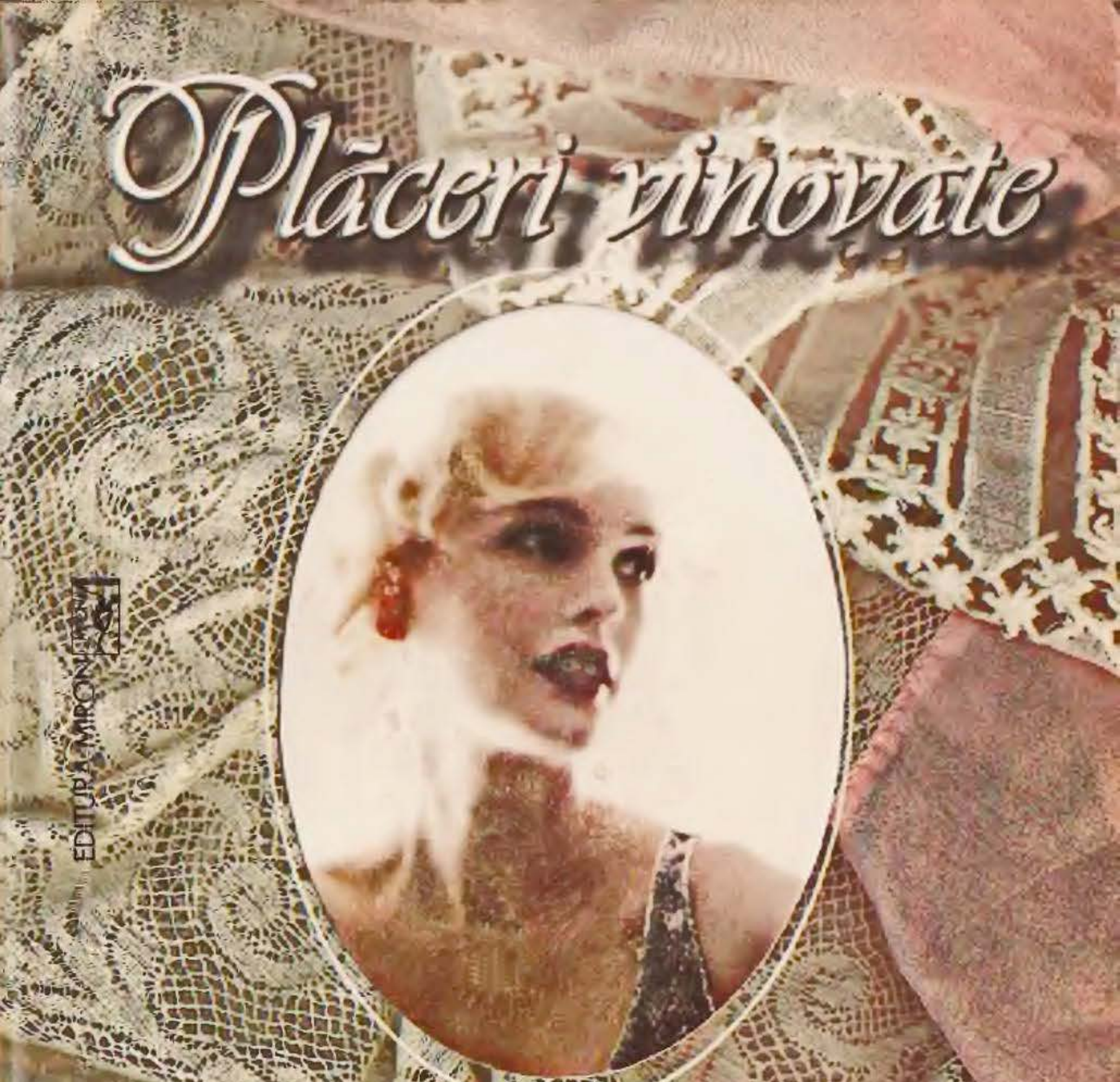

EDITURA AMIRON

Nora Roberts

Nora Roberts

„Nora Roberts creează
intrigi și personaje excepționale,
care continuă să dăinuie în inima
și imaginația cititorilor.“
ENTERTAINMENT WEEKLY

Trei bărbați revin acasă
pentru a asculta de ultima
dorință a tatălui lor.
Dar pentru Ethan, hotărît
să transforme compania
familiei într-un mare
succes, iubirea interzisă
pentru o femeie, dezvăluie
tot trecutul lui întunecat. Numai
dragostea îl poate salva.

Lei: 17500

RISING TIDES

by Nora Roberts

©copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

NORA ROBERTS

Plăceri vinovate

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-7-0

Prolog

Ethan se desprinse din vise şi se rostogoli jos din pat. Era încă întuneric, dar obişnuia să-şi înceapă ziua încă dinainte ca noaptea să fi făcut loc zorilor. I se potrivea, programul calm şi simplu, munca grea care avea să urmeze.

Nu uitase niciodată să fie recunoscător pentru că avusese posibilitatea de a alege şi a fi stăpîn pe viaţa lui. Deşi oamenii răspunzători pentru a-i fi dăruit atît viaţa, cît şi puterea alegerii, erau morţi, pentru Ethan, frumoasa casă de la marginea apei continua să răsune de vocile lor. Adeseori, se pomenea ridicînd privirea dinspre micul dejun pe care-l lua singur în bucătărie, aşteptîndu-se să-şi vadă mama tîrşindu-şi picioarele înăuntru, căscînd, cu părul roşcat încîlcit de somn şi ochii încă pe jumătate orbi.

Şi cu toate că o pierduse de aproape şapte ani, încă îşi mai găsea mîngîierea în acea casnică imagine de dimineaţă.

Mai dureros era să se gîndească la bărbatul care-i

devenise tată. După doar trei luni, moartea lui Raymond Quinn era încă prea recentă pentru a-şi putea afla o consolare. Iar împrejurările din jurul ei erau atît urîte, cît şi neelucidate.

Raymond Quinn murise într-un accident de maşină, ziua în amiaza mare, pe un drum uscat şi pustiu, într-o zi de martie cu doar un iz de primăvară. Maşina se deplasa cu viteză, iar şoferul n-a mai putut – sau n-a mai vrut – să o controleze, la o curbă. Testele dovediseră că Ray nu avusese nici un motiv fizic de a intra în stîlpul de telegraf.

Dar existau probe ale unui motiv emoţional, iar acesta apăsa greu inima lui Ethan.

La aceste lucruri se gîndea Ethan în timp ce se pregătea pentru ziua în curs – dîndu-şi superficial cu pieptenele prin părul încă umed de sub duş, fără a reuşi să îmblînzească nicicum unduirile dese de culoare şatenă, decolorată de soare. Se bărbieri în oglinda tulbure, cu ochii săi albaştri şi liniştiţi serioşi, în timp ce-şi rădea spuma şi barba de-o noapte de pe chipul bronzat şi osos ce ascundea secrete pe care rareori se îndura să le mărturisească.

Avea o cicatrice care-i cobora în lungul fălcii stîngi – amintire de la fratele său mai mare şi cusută cu răbdare de mama lui. Avusese noroc, îşi spunea Ethan în timp ce-şi trecea absent degetul mare peste linia decolorată, că mama lor fusese doctoriţă. Unul din cei trei fii ai ei avea de obicei nevoie de primul ajutor.

Ray şi Stella îi înfiaseră, pe ei, trei băieţi pe jumătate maturizaţi, toţi traumatizaţi, toţi străini. Şi făcuseră din ei o familie.

Şi apoi, cu cîteva luni înainte de moarte, Ray mai adoptase unul.

Acum, Seth DeLauter le aparținea lor. Ethan nu punea nici un moment la îndoială acest lucru. Alții, știa, o făceau. Prin tot orășelul St. Christopher forfoteau zvonuri că Seth nu era doar unul dintre copiii vagabonzi înfiați de Ray Quinn, ci fiul său nelegitim. Un copil conceput cu o altă femeie, în timp ce soția lui încă mai era în viață. Cu o femeie mai tînără.

Ethan putea să nu ia în seamă bîrfele, dar îi era imposibil să ignore faptul că Seth, la cei zece ani ai lui, îl privea cu ochii lui Ray Quinn.

În ochii aceia se simțeau umbre pe care Ethan le recunoștea de asemenea. Omul rănit îl recunoștea pe cel rănit. Știa că viața lui Seth, înainte ca Ray să-l fi luat sub aripa lui, fusese un coșmar. Și el trăise un asemenea coșmar.

Acum copilul era în siguranță, își spuse Ethan, în timp ce lua pe el pantalonii largi de bumbac și o cămașă de lucru decolorată. Devenise un Quinn, chiar dacă formalitățile încă nu fuseseră complet finalizate. De astea se ocupa Phillip. Ethan bănuia că fratele său înnebunit după detalii avea să rezolve această parte a lucrurilor cu avocatul. Și mai știa și că fratele cel mai mare dintre băieții Quinn, Cameron, reușise să-și formeze o legătură încordată cu Seth.

Și-o formase pe dibuite, își spuse Ethan, cu un ușor zîmbet. Parcă ar fi văzut doi cotoi furioși scuipîndu-se și zgîriindu-se. Acum, cînd Cam se căsătorise cu frumoasa asistentă socială, era posibil ca situația să se stabilizeze întrucîtva.

Ethan prefera o viață așezată.

Îi mai așteptau destule bătălii, compania de asigurări refuzînd să onoreze polița lui Ray din cauza suspiciunilor de sinucidere. Ethan simți un nod în stomac și stătu un

moment, impunîndu-şi să se relaxeze din nou. Tatăl său nu s-ar fi sinucis niciodată. Marele Quinn îşi privise întotdeauna problemele în faţă şi-i învăţase pe fiii lui să facă acelaşi lucru.

Dar deasupra familiei se întindea un nor care refuza să se risipească. Mai erau şi ceilalţi. Neaşteptata apariţie a mamei lui Seth în St. Christopher şi acuzaţiile ei de molestare sexuală, prezentate în faţa decanului de la colegiul unde Ray predase literatura engleză. Nu ţinuse – povestea ei conţinuse prea multe minciuni, prea multe inconsecvenţe. Dar nu încăpea nici o îndoială că tatăl lui fusese zguduit. Şi la fel de neîndoielnic era că, după ce Gloria DeLauter părăsise din nou St. Christopher, Ray plecase şi el.

Şi se înapoiase cu băiatul.

Apoi, mai era şi scrisoarea găsită în maşină după accidentul lui Ray. O ameninţare evidentă cu şantajul, din partea acelei DeLauter. Şi faptul că Ray îi dăduse bani, o grămadă de bani.

Iar acum, dispăruse din nou. Ethan ar fi vrut să rămînă plecată, dar ştia că vorbele n-aveau să înceteze pînă nu se clarificau toate răspunsurile.

Nu putea face nimic, îşi reaminti Ethan. Ieşi în hol şi bătu scurt în uşa de vizavi de a lui. Geamătul lui Seth fu urmat de un mormăit somnoros, apoi de o înjurătură furioasă. Ethan îşi continuă drumul, îndreptîndu-se spre scară. Nu se îndoia că Seth avea să facă iarăşi gît fiindcă-l sculase cu noaptea-n cap. Dar, cu Cam şi Anna plecaţi în Italia să-şi petreacă luna de miere, iar Phillip în Baltimore pînă la sfîrşitul săptămînii, îi revenea lui Ethan datoria de a-l trezi pe băiat şi a-l trimite acasă la un prieten pînă sosea ora să plece la şcoală.

Sezonul de crabi era în toi, iar ziua de muncă a

pescarului începea înainte de răsăritul soarelui. Prin urmare, pînă se întorceau Cam şi Anna, acelaşi era şi programul lui Seth.

Casa era cufundată în tăcere şi întuneric, dar Ethan o străbătea cu uşurinţă. Acum avea o locuinţă proprie, însă o parte din acordul pentru obţinerea custodiei asupra lui Seth stipulase ca toţi cei trei fraţi să locuiască sub acelaşi acoperiş şi să-şi împartă responsabilităţile.

Pe Ethan nu-l deranjau responsabilităţile, dar îi era dor de căsuţa lui, de intimitatea şi simplitatea vieţii sale de dinainte.

Aprinse luminile în bucătărie. În seara trecută, fusese rîndul lui Seth să strîngă după cină, iar Ethan observă că făcuse o treabă în dorul lelii. Neluînd în seamă dezordinea şi suprafaţa slinoasă a mesei, se duse direct la aragaz.

Simon, cîinele, se întinse alene din locul unde stătea încovrigat. Bătu cu coada în podea. Ethan puse cafeaua la fiert, salutîndu-l pe ogar cu o scărpinare absentă în creştet.

Visul începuse să-i revină în minte, cel în care fusese cufundat chiar înainte de a se trezi. El şi tatăl lui, plecaţi cu barca de pescuit, să controleze plasele cu crabi. Numai ei doi. Soarele strălucea orbitor şi fierbinte, apa fiind limpede şi netedă ca oglinda. Fusese o imagine atît de vie, îşi spuse el acum, simţindu-se pînă şi mirosurile de mare, peşte şi transpiraţie.

Glasul tatălui său, atît de clar ţinut minte, răsunase peste sunetele motorului şi ale pescăruşilor.

– Ştiam eu că aveaţi să-i purtaţi de grijă lui Seth, voi trei.

– Cu asta, nu trebuia să ne pui la încercare.

În glasul lui Ethan se simţea nemulţumirea, o furie

subtilă pe care nu-şi permisese s-o recunoască în starea de trezie.

– Nici nu mă gîndisem la aşa ceva, răspunse cu nepăsare Ray, adunînd crabii din plasa de sub pluta pe care o agăţase Ethan cu gafia; mănuşile sale portocalii şi groase, de pescar, străluceau în lumina soarelui. Cu asta, poţi avea încredere în mine. Ai aici cîţiva buni de aburi şi o droaie de tăietori.

Ethan aruncă o privire spre plasa de sîrmă plină cu crabi, observîndu-le automat mărimea şi numărul. Dar nu recolta conta, nu acolo, nu atunci.

– Vrei să am încredere în tine, dar nu-mi explici.

Ray întoarse capul spre el, ridicîndu-şi şapca roşie pe care o purta peste dramatica sa coamă argintie. Vîntul îi răvăşea părul, hărţuind caricatura lui John Steinbeck care-i decora tricoul larg, în unduiri peste pieptul lat. Marele scriitor american ţinea o pancartă afirmînd că avea să muncească pentru a avea de mîncare, dar nu părea deloc mulţumit.

Dimpotrivă, Ray Quinn strălucea de sănătate şi energie, cu obrajii rumeni pe care ridurile adînci nu păreau decît să consfinţească starea de spirit împlinită şi mulţumită a unui om care trăise peste şaizeci de ani şi mai avea încă mulţi înainte.

– Trebuie să-ţi găseşti propria cale, propriile răspunsuri, îi zîmbi Ray lui Ethan cu ochii săi albaştri strălucitori, iar Ethan văzu încreţiturile adîncindu-se în jurul lor. Aşa, înseamnă mai mult. Sînt mîndru de tine.

Ethan simţi că-i ardea gîtul şi i se strîngea inima. Cu gesturi maşinale, puse momeală proaspătă în plasă, după care privi plutele portocalii săltînd pe apă.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti. Doar pentru că eşti Ethan.

– Ar fi trebuit să vin mai mult pe-aici. Nu trebuia să te las atîta timp singur.

– Ce aiureală, deveni glasul lui Ray iritat şi nervos. Nu eram cine ştie ce invalid bătrîn. O să-mi sară mustarul dacă gîndeşti aşa, dacă te învinovăţeşti pentru că n-ai avut grijă de mine, pentru numele lui Dumnezeu. La fel cum ai vrut să-l acuzi pe Cam fiindcă s-a dus să trăiască în Europa – chiar şi pe Phillip, pentru că s-a mutat la Baltimore. Păsările sănătoase părăsesc cuibul. Mama ta şi cu mine am crescut pui sănătoşi.

Înainte ca Ethan să poată vorbi, Ray ridică o mînă. Era un gest atît de tipic pentru el, profesorul care subliniază o idee, refuzînd să fie întrerupt, încît Ethan fu nevoit să zîmbească.

– Ţi-era dor de ei. De-asta voiai să te înfurii. Ei au plecat, tu ai rămas pe loc şi ai început să le simţi lipsa în preajma ta. Ei bine, acum ţi-au venit înapoi, nu?

– Aşa se pare.

– Şi ţi-ai făcut rost şi de o cumnăţică drăguţă, începuturile unei firme de construcţii navale, şi asta... gesticulă Ray spre apă, plutele care se legănau, algele ude şi lucioase de pe vergă, unde o egretă singuratică stătea ca o coloană de marmură. Iar înlăuntrul tău este un lucru de care Seth are nevoie. Răbdare. Poate chiar prea multă, în unele domenii.

– Asta ce vrea să însemne?

Ray oftă adînc.

– Există ceva ce nu ai, Ethan, ceva de care ai nevoie. Ai tot aşteptat şi ţi-ai găsit scuze, fără să faci nimic ca să-l obţii. Dacă nu faci o mişcare, curînd, îl vei pierde din nou.

– Ce? ridică Ethan din umeri, manevrînd barca spre pluta următoare. Am tot ce-mi trebuie şi tot ce vreau.

– Nu te întreba ce, întreabă-te pe cine, ţistui Ray din limbă, după care îşi scutură scurt fiul de umăr. Trezeşte-te, Ethan.

Şi se trezise, cu ciudata senzaţie a acelei mîini mari şi familiare pe umăr.

Dar, îşi spuse el în timp ce medita la prima ceaşcă de cafea, încă nu avea răspunsurile.

Capitolul 1

– Ne-am tras nişte dezghiocaţi mişto ici-şa, dŏn' şef.

Jim Bodine culegea crabii din plasă, aruncînd în rezervor recolta vandabilă. Nu-l deranjau cleştii care forfecau – şi avea ca dovadă cicatricile de pe mîinile lui groase. Purta tradiţionalele mănuşi ale meseriei dar, după cum putea mărturisi orice pescar, acestea se uzau repede. Iar dacă aveau o singură gaură, pe toţi sfinţii, orice crab ştia s-o găsească.

Lucra statornic, cu picioarele depărtate pentru a-şi ţine echilibrul în barca legănată de ruliu, mijind ochii pe chipul brăzdat de ani, de soare şi de viaţă. I-ai fi putut da orice vîrstă între cincizeci şi optzeci de ani, iar lui Jim nu-i prea păsa în care parte îl plasai.

Întotdeauna îl numea pe Ethan „don' şef" şi rareori spunea mai mult decît o propoziţie enunţiativă odată.

Ethan schimă direcţia spre plasa următoare, înghiontind cu mîna dreaptă echea pe care majoritatea pesca-

rilor o foloseau în loc de timonă.

În acelaşi timp, operă regulatorul şi schimbătorul de viteză cu stînga. La fiecare pas pe linia capcanelor, erau de făcut mereu mici ajustări.

Chesapeake Bay putea fi generos cînd avea chef, dar îi plăcea să fie înşelător şi să te pună să trudeşti pentru roadele sale.

Ethan cunoştea Golful la fel de bine cum se cunoştea pe el însuşi. Adeseori, îşi spunea că-l cunoştea chiar mai bine – toanele şi mişcările capricioase ale celui mai mare estuar de pe continent.

Cale de trei sute de kilometri, se întindea de la nord la sud şi totuşi nu măsura decît şase kilometri lăţime, în locul unde se învecina cu Annapolis, şi patruzeci, la gurile rîului Potomac. St. Christopher stătea comod pe malul răsăritean din sudul statului Maryland, bazîndu-se pe generozitatea lui, blestemîndu-i capriciile.

Apele lui Ethan, apele lui de-acasă, erau mărginite de bălţi şi străbătute de rîuri de şes cu meandre întortocheate care scînteiau printre desişuri de stejari şi arbori de cauciuc. Era o lume a pîraielor mareice şi a secărilor neaşteptate, unde îşi înfigeau rădăcinile stufărişurile şi ţelina sălbatică. Devenise lumea lui, cu anotimpurile ei schimbătoare, furtunile bruşte şi întotdeauna, întotdeauna, sunetele şi mirosurile apei.

Calculînd momentul, apucă gafia şi, cu o mişcare îndelung exersată, lină ca un balet, agăţă coarda plasei şi o aduse în trăgător.

În cîteva secunde, plasa se ridică din apă, şiroind de alge şi bucăţele vechi de momeală, şi plină cu crabi.

Văzu cleştii roşii-sîngerii ai femelelor mature, numite şi *sooks,* şi ochii încruntaţi ai masculilor, sau *jimmies.*

– Plin-ochi de crabi, fu singurul comentariu al lui Jim,

în timp ce se apuca de treabă, ridicînd plasa la bord ca şi cum ar fi cîntărit cîteva uncii, nu livre întregi.

Apa era furioasă în ziua aceea, iar Ethan mirosea apropierea unei furtuni. Acționa comenzile cu genunchii, cînd avea nevoie de mîini pentru alte activități. Şi privea norii care începeau să clocotească în depărtare, pe cerul de la apus.

Aveau timp destul, judecă el, ca să parcurgă tot şirul de curse din mijlocul golfului, pentru a vedea cîți crabi se tîrîseră în plase. Ştia că pe Jim îl cam ustura lipsa de bani – şi avea nevoie şi el de cît mai mult putea cîştiga, pentru a ține pe linia de plutire firma incipientă de construcții navale pe care o întemeiase împreună cu fratele lui.

Timp destul, îşi spuse el din nou, pe cînd Jim punea momeală nouă într-o plasă, cu organe de peşte decongelate, şi o arunca peste bord. În stilul salt-de-broască, Ethan agăță cu cangea următoarea geamandură.

Luciosul ogar din Chesapeake Bay al lui Ethan, Simon, stătea cu labele din față pe copastie şi limba scoasă. La fel ca stăpînul său, rareori era mai fericit decît atunci cînd ieşea pe apă.

Lucrau în tandem şi aproape în tăcere, comunicînd numai prin mormăieli, ridicări din umeri şi cîte o înjurătură ocazională. Munca era o plăcere, fiind crabi din belşug. Existau ani cînd nu erau, ani cînd se părea că iarna îi omorîse pe toți, sau că apa n-avea să se mai încălzească niciodată îndeajuns pentru a-i ispiti să înoate.

În anii aceia, pescarii aveau de suferit. Dacă nu dispuneau şi de vreo altă sursă de cîştig. Ethan intenționa să-şi facă una, construind ambarcațiuni.

Prima barcă a firmei Quinn era aproape terminată. Şi

ieşise o mică frumusețe, după părerea lui Ethan. Cameron avea un al doilea client la rînd – un bogătaş de pe vremea cînd juca la curse – aşa că, nu peste mult timp, aveau s-o înceapă şi pe următoarea. Ethan nu se îndoia nici un moment de faptul că fratele lui urma să aducă banii necesari.

Aveau s-o facă, îşi spuse el, oricît de plin de îndoieli şi nemulțumiri era Phillip.

Ridică ochii spre soare, calculînd timpul – şi plutirea înceată, constantă, a norilor spre est.

– Îi ducem, Jim.

Ieşiseră în larg de opt ore, o zi scurtă. Dar Jim nu se plîngea. Ştia că nu numai apropiata furtună îl făcea pe Ethan să piloteze barca înapoi spre fundul estuarului.

– Băiatu' trebuie să fi venit de la şcoală, de-acum, spuse el.

– Mhm.

Şi cu toate că Seth se descurca destul de bine pentru a sta singur acasă cîteva ore în timpul după-amiezei, lui Ethan nu-i plăcea să provoace soarta. Un băiat de zece ani, cu temperamentul lui Seth, atrăgea belelele ca un magnet.

Peste cîteva săptămîni, cînd Cam urma să se întoarcă din Europa, aveau să şi-l paseze pe Seth de la unul la altul. Deocamdată, însă, băiatul era responsabilitatea lui Ethan.

Apa din Golf clipocea, devenind de un cenuşiu metalic care-l oglindea pe cel al cerului, dar nici oamenii şi nici cîinele nu erau alarmați de balansul bărcii care urca pe crestele abrupte ale valurilor, după care aluneca din nou în adîncituri. Acum Simon stătea la prova, cu capul ridicat şi urechile suflate de vînt, rînjind cu zîmbetul său cîinesc. Ethan construise cu mîinile lui barca de pescuit

şi ştia că avea să-şi facă datoria. La fel de încrezător ca şi cîinele, Jim trecu la adăpostul tendei şi, punîndu-şi mîinile căuş, îşi aprinse o ţigară.

Cheul din St. Chris era plin de turişti. Primele zile ale lunii iunie îi ademeneau afară din oraş, ispitindu-i să iasă cu maşinile din suburbiile localităţilor D.C. şi Baltimore. Îşi imagina că găseau orăşelul St. Christopher atrăgător, cu străzile sale înguste, casele de placaj şi micile magazine. Le plăcea să vadă zburînd încoace şi-ncolo degetele culegătorilor de crabi şi să mănînce plăcintele cu carne de crab în foietaj sau să le spună prietenilor că savuraseră o farfurie cu supă de femele de crab. Locuiau în moteluri care serveau şi micul dejun – St. Chris se mîndrea cu nu mai puţin de patru – şi-şi cheltuiau banii prin restaurante şi prăvălii de suveniruri.

Ethan nu avea nimic împotriva lor. În vremurile cînd Golful era zgîrcit, turiştii ţineau oraşul în viaţă. Şi-şi spunea că avea să vină un timp cînd unii dintre aceiaşi turişti puteau trage concluzia că o barcă de lemn cu pînze, construită manual, era visul vieţii lor.

Vîntul se înteţi tocmai cînd Ethan acosta la cheu. Jim sări agil să lege parîmele, picioarele sale scurte şi trupul îndesat dîndu-i aspectul unui brotac cu cizme albe de cauciuc şi şapcă mînjită cu grăsime.

La semnul neglijent din mînă al lui Ethan, Simon îşi trînti fundul jos şi rămase în barcă, pe cînd cei doi oameni lucrau la descărcatul recoltei de peste zi, iar vîntul făcea să danseze prelata verde-decolorată a tendei. Ethan îl privi pe Pete Monroe venind spre ei, cu părul său cenuşiu ca oţelul strivit sub o şapcă jerpelită cu cozoroc şi trupul vînjos îmbrăcat în pantaloni kaki largi şi cămaşă cu carouri roşii.

– Bună pradă pe ziua de azi, Ethan.

Ethan zîmbi. Îi plăcea destul de mult domnul Monroe, deşi individul era de o zgîrcenie înrădăcinată în măduva oaselor. Administra cu mîna strînsă fabrica *Monroe's Crab House*. Dar, din cîte putea spune Ethan, fiecare fiinţă umană care avea o linie de cules crabi se plîngea de profituri.

Ethan îşi dădu şi el şapca pe spate, scărpinîndu-se la ceafă, unde-l gîdilau sudoarea şi părul umed.

– Bunicică.

– Azi te-ai întors mai devreme.

– Vine furtuna.

Monroe dădu din cap. Culegătorii lui de crabi, care lucraseră la umbra copertinelor vărgate, se pregăteau să se mute înăuntru. Ploaia avea să-i alunge şi pe turişti la adăpost, ştia, ca să bea cafea sau să mănînce îngheţată de fructe. Întrucît era pe jumătate proprietar al localului *Bayside Eats*, nu-l deranja.

– Se pare că ai acolo cam şaptezeci de găleţi.

Ethan îşi lăsă zîmbetul să se lăţească. Unii ar fi putut spune că expresia lui avea ceva de pirat. Ethan nu s-ar fi simţit insultat, ci doar surprins.

– Mai aproape de nouăzeci, aş zice.

Cunoştea preţul pieţei pînă la un cent, dar totuşi înţelegea că aveau să negocieze, ca întotdeauna. Îşi scoase trabucul de negocieri, îl aprinse şi se apucă de treabă.

Primii stropi mari de ploaie începură să cadă în timp ce-şi cîrmea barca spre casă. Socotea că încasase un preţ frumuşel pentru crabii lui – cele optzeci şi şapte de găleţi. Dacă şi în continuare vara mergea la fel de bine, avea să se gîndească să arunce încă o sută de plase la anul, poate angajînd şi o echipă cu jumătate de normă.

Culesul stridiilor în Golf nu era ceea ce fusese pe vremuri, de cînd paraziţii omorîseră atît de multe. Acest

lucru făcea ca iernile să fie grele. Cîteva sezonuri bune de crabi erau tot ce-i trebuia pentru a vărsa partea leului din profituri în noua afacere – şi a contribui la plata avocatului. Gura i se strînse la acest gînd, în timp ce sălta peste valuri spre casă.

N-aveau nevoie de nici un afurisit de avocat. Nu aveau de ce să plătească cine ştie ce gură-spartă în costum spilcuit pentru a exonera bunul renume al tatălui lor. Oricum, asta n-avea să pună capăt şuşotelilor din oraş. Bîrfele nu se opreau decît cînd oamenii găseau de mestecat ceva mai suculent decît viaţa şi moartea lui Ray Quinn.

Şi băiatul, medita Ethan, privind peste apa ce tremura sub ploaia continuă. Erau unii cărora le plăcea să boscorodească şi despre băiatul care-i privea cu ochii de culoare albastru-închisă ai lui Ray Quinn.

Pe el, unul, nu-l deranja. În ceea ce-l privea pe Ethan, oamenii puteau să dea din limbă despre el pînă le cădea din gura aia desferecată. Dar îl afecta profund faptul că cineva ar fi putut rosti o singură vorbă necurată despre omul pe care-l iubise cu fiecare bătaie a inimii lui.

Aşa că lucra pînă-i amorţeau degetele, ca să plătească onorariul avocatului. Şi făcea tot ceea ce era necesar pentru a ocroti copilul.

Un tunet zgudui cerul, reverberînd peste apă ca un bubuit de tun. Lumina păli ca în asfinţit, iar norii aceia negri se sparseră pe toată lăţimea, lăsînd să şiroiască pînze compacte de ploaie. Ethan nu se grăbi nici acum, acostînd la pontonul său de-acasă. Puţină umezeală în plus, după părerea lui, n-avea să-l omoare.

Parcă în acord cu sentimentele lui, Simon sări în apă să înoate pînă la mal, în timp ce Ethan înnoda parîmele. Îşi strînse coşul cu gustarea şi, plescăind ud cu cizmele

pescăreşti pe debarcader, se îndreptă spre casă.

Îşi scoase cizmele pe veranda din spate. Mama lui îl muştruluise destul de des în copilărie să nu lase urme de noroi în casă, pentru ca obiceiul să se prindă de el. Totuşi, nu avu nimic împotrivă să lase cîinele ud să deschidă uşa cu botul înaintea lui.

Pînă cînd văzu duşumeaua şi bufetele care luceau.

Căcat, fu singurul cuvînt care-i putu trece prin minte, în timp ce privea urmele de labe şi auzea lătratul de salut fericit al lui Simon. Urmă un chiţăit, alte lătrături, apoi rîsete.

– Eşti ud leoarcă!

Vocea femeiască era scăzută, liniştită şi amuzată. De asemenea, mai era şi foarte categorică, făcîndu-l pe Ethan să tresară vinovat.

– Afară, Simon! Afară cu tine. Usucă-te pe veranda din faţă.

Se auzi alt chiţăit, chicoteli copilăreşti şi rîsul unui băiat. „E-aici toată gaşca," îşi spuse Ethan, scuturîndu-şi apa de ploaie din păr. În clipa cînd auzi paşi îndreptîndu-se în direcţia lui, o luă ată spre debaraua cu mături şi cîrpe.

Nu se mişca prea des repede, dar o făcea cînd n-avea încotro.

– A, Ethan.

Grace Monroe stătea cu mîinile proptite în şoldurile ei înguste, privind de la el la urmele de pe pardoseala abia lustruită.

– O iau eu. Scuză-mă.

Văzu cîrpa încă umedă şi trase concluzia că era mai bine să n-o privească direct în ochi.

– Nu m-am gîndit, bombăni el, umplînd o găleată la chiuvetă. N-am ştiut că urma să treci azi pe-aici.

– A, deci îți lași cîinii uzi să alerge prin casă și să murdărească podelele cînd nu vin eu?

Ethan smuci dintr-un umăr:

– Azi dimineață cînd am plecat, era murdar pe jos, așa că mi-am zis că puțină udătură nu-i putea strica prea mult.

Apoi, se mai relaxă puțin. Întotdeauna, în ultima vreme, părea să aibă nevoie de cîteva momente pentru a se relaxa, cînd Grace era prin apropiere.

– Dar dacă știam că ai venit ca să mă săpunești pentru asta, îl lăsam pe verandă.

Cînd se întoarse, zîmbea, iar Grace lăsă să-i scape un oftat.

– Of, dă-mi odată cîrpa aia. Șterg eu.

– Nnț. E cîinele meu, murdăria mea. Am auzit-o pe Aubrey.

Absentă, Grace se rezemă de tocul ușii. Era obosită, dar așa ceva nu era neobișnuit pentru ea. Și în ziua aceea lucrase opt ore. Și avea să mai adauge încă patru, seara la *Shiney's Pub,* servind băuturi.

În unele nopți, cînd se vîra în pat, putea să jure că-și auzea picioarele plîngînd.

– Are grijă Seth de ea, în locul meu. A trebuit să-mi inversez zilele. Doamna Lynley m-a sunat azi dimineață și m-a întrebat dacă pot schimba ca să-i fac casa pînă mîine, fiindcă i-a telefonat soacră-sa din D.C. și s-a autoinvitat la cină. Doamna Lynley susține că soacra ei e o femeie care se uită la un fir de praf ca la un păcat împotriva lui Dumnezeu și a omului. M-am gîndit că nu te-ar supăra să fac la tine azi, în loc de mîine.

– Ne strecori și pe noi oricînd reușești, Grace, și-ți sîntem recunoscători.

O privi pe sub gene, în timp ce freca pe jos cu teul şi cîrpa. Întotdeauna o găsise drăguță. Ca o iepşoară palomino – numai strălucire aurie şi picioare lungi. Îşi tundea părul scurt ca al unui băiat, dar lui Ethan îi plăcea cum îi stătea, ca o caschetă lucitoare cu franjuri.

Era slabă ca un model din-alea de-un milion de dolari, însă ştia el că silueta prelungă şi suplă a lui Grace nu era pentru modă. Fusese o puştoaică slăbănoagă şi băieţoasă, din cîte-şi amintea. Cînd venise prima oară la St. Chris şi la familia Quinn, avea vreo şapte ani. Acum ar fi trebuit să aibă vreo douăzeci şi doi – şi nu i se mai prea potrivea calificativul de „slăbănoagă".

Era ca o ramură de salcie, îşi spuse el, aproape roşind.

Grace îi zîmbi, iar ochii ei verzi ca ai unei sirene se încălziră, cu gropiţele vagi flirtîndu-i pe obraji. Din motive pe care nu le putea numi, o distra să vadă un specimen masculin atît de sănătos mînuind cîrpa.

– Ai avut o zi bună, Ethan?

– Destul de bună.

Spălă meticulos duşumeaua. Era un om scrupulos. Apoi, reveni la chiuvetă să clătească găleata şi cîrpa.

– I-am vîndut căcălău de crabi lui tăticu-tău.

Auzind despre tatăl ei, surîsul lui Grace păli puţin. Relaţiile dintre ei erau reci, de cînd rămăsese însărcinată cu Aubrey şi se măritase cu Jack Casey, omul pe care tatăl ei îl numea „maimuţoiul ăla slinos şi bun de nimic din susul statului".

În legătură cu Jack, reieşise că tatăl ei avusese dreptate. Individul o lăsase cu ochii-n soare înainte cu o lună de naşterea lui Aubrey. Şi-i luase cu el economiile, maşina şi aproape tot respectul de ea însăşi.

Dar trecuse ea şi prin asta, îşi reaminti Grace. Şi se descurca de minune. Avea să se descurce de minune în continuare, de una singură, fără nici un ban de la familia ei – fie şi dacă trebuia să se omoare cu munca pentru asta.

O auzi pe Aubrey rîzînd din nou, cu un sunet prelung şi rostogolit, din adîncul fiinţei, iar duşmănia i se risipi. Avea tot ceea ce conta. Totul era legat în acel îngeraş cu ochi strălucitori şi căpşor buclat, din camera alăturată.

– Îţi fac ceva de cină înainte să plec.

Ethan se întoarse, aruncîndu-i încă o privire. Începea să se bronzeze şi-i stătea bine. Îi încălzea pielea. Avea o faţă prelungă, potrivită cu trupul ei longilin – deşi bărbia tindea să se arate cam îndărătnică. Dacă omul îi arunca o privire, vedea o blondă alungită şi calmă – trup frumos, faţă care îţi trezea dorinţa de a o privi puţin mai mult.

Iar dacă o priveai, vedeai umbrele de sub ochii aceia mari şi verzi şi oboseala din jurul gurii.

– Nu e nevoie să faci asta, Grace. Mai bine du-te acasă şi destinde-te puţin. Diseară eşti de serviciu la *Shiney's,* nu?

– Am timp – şi i-am promis lui Seth pîrjoale. N-o să-mi ia mult timp.

Ethan continua s-o măsoare cu privirea, făcînd-o să se foiască în loc. Se obişnuise de mult să-i accepte acele priviri lungi şi îngîndurate, care îi aţîţau sîngele. Doar încă una dintre micile probleme ale vieţii, presupunea ea.

– Ce? îl întrebă.

– Nimic. Ei, dacă tot ai să găteşti, ar fi bine să mai rămîi pe- aici ca să ne ajuţi şi să mîncăm.

– Mi-ar face plăcere.

Se relaxă din nou şi porni să-i ia din mînă găleata şi cîrpa, pentru a le pune la loc.

– Lui Aubrey îi place mult să stea aici cu tine şi cu Seth. De ce nu te duci şi tu la ei? Eu am de terminat nişte rufe, apoi mă apuc de cină.

– Îți dau şi eu o mînă de ajutor.

– Ba nu-mi dai deloc.

Era un alt punct de mîndrie pentru ea. O plăteau, îşi făcea treaba. Toată treaba.

– Du-te în camera din față – şi întreabă-l neapărat pe Seth despre lucrarea la matematică pe care a primit-o azi înapoi.

– Ce-a făcut?

– Încă un A.

Îi făcu lui Ethan cu ochiul şi-l expedie. Seth avea o minte atît de ascuțită, îşi spuse Grace în timp ce trecea în spălătorie, învecinată cu bucătăria. Dacă ea ar fi avut un cap mai bun la cifre, la problemele practice, cînd era mai tînără, ar fi trecut prin şcoală ca prin vis.

Ar fi trebuit să învețe o meserie, una adevărată, nu doar să servească de băut, să deretice prin case sau să scoată crabi din carapace. Atunci, ar fi avut o carieră în care să se refugieze cînd se pomenise singură şi însărcinată, cu toate speranțele ei de a fugi la New York ca să se facă dansatoare spulberate ca sticla sub cărămidă.

Oricum fusese un vis prostesc, îşi spuse Grace, scoțînd rufele din uscător, pentru a le pune înăuntru pe cele ude, din maşina de spălat. Cai verzi pe pereți, cum ar fi spus mama ei. Dar adevărul era că, maturizîndu-se, nu dorise decît două lucruri. Dansul şi pe Ethan Quinn.

Şi nu obținuse nici unul, nici altul.

Oftă puțin, ridicînd la obraz cearşaful cald şi neted pe

care-l scosese din coş. Cearşaful lui Ethan – în ziua aceea îl luase din patul lui. Atunci, îi simţise mirosul şi poate, doar un moment, două, îşi îngăduise să viseze un pic la ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă o dorea şi el, dacă s-ar fi culcat împreună pe acele cearşafuri, în casa lui.

Dar visurile nu o ajutau să termine munca, nici să plătească chiria, ori să cumpere lucrurile de care avea nevoie fetiţa ei.

Cu mişcări repezi, începu să împăturească toate cearceafurile, punîndu-le în ordine pe uscătorul care duduia. Nu era nici o ruşine în a-şi cîştiga existenţa făcînd curăţenie în casele oamenilor sau servind băuturi. În orice caz, se pricepea la amîndouă. Era utilă şi era necesară. Destul de convenabil.

Cu siguranţă, nu-i fusese nici utilă şi nici necesară bărbatului cu care se căsătorise pentru un timp atît de scurt. Dacă s-ar fi iubit, dacă s-ar fi iubit cu adevărat, totul ar fi fost altfel. Pentru ea, fusese o nevoie disperată de a-i aparţine cuiva, de a fi vrută şi dorită ca femeie. Pentru Jack... Grace clătină din cap. Cu toată sinceritatea, nu ştia ce însemnase ea pentru Jack.

O atracţie, bănuia, care rezultase în concepţiune. Jack, ştia, crezuse că procedase onorabil ducînd-o la tribunal şi stînd cu ea în faţa judecătorului de pace, în acea zi rece de toamnă, schimbînd jurăminte.

N-o maltratase niciodată. Niciodată nu făcuse urît la beţie şi n-o bătuse, cum ştia că le tratau unii bărbaţi pe nevestele nedorite. Nu pornise să adulmece după alte femei – cel puţin, nu cu ştirea ei. Dar observase, pe măsură ce Aubrey se dezvolta în trupul ei şi pîntecul i se rotunjea, expresia de panică ivindu-se în ochii lui.

Şi apoi, într-o zi, plecase fără un cuvînt.

Cel mai rău era, îşi spunea Grace acum, că se simţise uşurată.

Dacă Jack făcuse ceva pentru ea, era faptul că o forţase să se maturizeze, să-şi asume răspunderea. Iar ceea ce-i dăruise valora mai mult decît stelele de pe cer.

Puse rufele împăturite în coş, îşi propti coşul pe şold şi se duse în camera din faţă.

Acolo era comoara ei, cu părul blond şi buclat săltînd, cu faţa drăgălaşă strălucind de veselie în timp ce stătea pe genunchii lui Ethan, gîngurindu-i.

La doi ani, Aubrey Monroe semăna cu un îngeraş al lui Botticelli, numai roz şi auriu, cu ochi verzi scînteietori şi gropiţe în obrajii bucălaţi şi trandafirii. Dinţişori de pisoiaş şi mîini cu degete prelungi. Cu toate că nu-i putea descifra decît jumătate din ciripeli, Ethan dădea din cap, serios.

– Şi-atunci ce-a făcut Foolish? întrebă el, deducînd că-i povestea vreo întîmplare cu căţeluşul lui Seth.

– M-a lins pe faţă.

Cu ochii veseli, fetiţa îi luă ambele mîini, trecîndu-şi-le peste obraji.

– Peste tot.

Zîmbind, cuprinse chipul lui Ethan în mîini, începînd cu el jocul care-i plăcea.

– Au! chicoti ea, frecîndu-i din nou faţa. Balba.

Îndatoritor, Ethan îşi plimbă nodurile degetelor peste obrazul ei neted, apoi îşi smuci mîna ca ars.

– Au. Şi tu ai barbă.

– Ba nu! Tu!

– Ba nu, o trase el aproape, începînd să-i depună sărutări zgomotoase pe obraji, în timp ce Aubrey se zbă-

tea încîntată. Şi tu!

Ţipînd de-atîta rîs, fetiţa se smulse şi sări spre băiatul tolănit pe jos.

– Seth balbă.

Îi acoperi obrazul cu sărutări umede. Bărbăţia îl obliga să se strîmbe.

– Măi, Aub, mai scuteşte-mă.

Ca s-o distragă, luă una dintre maşinuţele ei de jucărie şi i-o trecu uşurel în lungul braţului.

– Eşti pistă de curse.

Ochii fetiţei străluciră de fascinaţia noului joc. Smulgînd maşina, începu s-o împingă şi ea, nu cu tot atîta blîndeţe, peste toate părţile lui Seth unde putea ajunge.

Ethan nu făcu decît să zîmbească.

– Tu ai început, amice, îi spuse el lui Seth, cînd Aubrey îl călcă pe coapsă pentru a ajunge la celălalt umăr.

– Tot e mai bine decît să mă umple de bale, declară Seth, ridicînd însă braţul pentru a o împiedica pe Aubrey să se rostogolească pe podea.

Timp de cîteva moment, Grace se mulţumi să stea privind. Bărbatul, relaxat în fotoliul mare şi zîmbind spre copii. Copiii înşişi, cu capetele apropiate – unul delicat şi acoperit cu bucle aurii, celălalt cu o claie lăţoasă, mai închisă cu multe, multe nuanţe.

Băieţelul pierdut, îşi spuse şi inima i se înmuie de duioşie ca în prima zi cînd îl văzuse. Copilul găsise drumul spre casă.

Fetiţa ei nepreţuită. Cînd Aubrey nu fusese decît o palpitaţie în pîntecul ei, Grace îşi făgăduise s-o iubească, s-o apere şi să se bucure de ea. Întotdeauna avea să aibă un cămin.

Şi bărbatul care cîndva fusese un băiat rătăcit, care

se furişase în visurile ei de fată cu ani în urmă şi niciodată nu mai ieşise cu adevărat. Făurise un cămin.

Ploaia răpăia pe acoperiş, televizorul mergea încet, cu un murmur stins. Cîinii dormeau pe veranda din față, iar vîntul umed sufla prin uşa cu plasă pentru țînțari.

Şi jinduia după lucrul la care ştia că nu avea de ce să rîvnească – să lase jos coşul cu rufe, să meargă şi să se urce pe genunchii lui Ethan. Să fie binevenită acolo, aşteptată chiar. Să închidă ochii, fie şi doar pentru un scurt răstimp, şi să facă parte din toate.

În schimb, se retrase, simțind că era incapabilă să păşească în acea lenevie uşoară şi liniştită. Reveni în bucătărie, unde lămpile din plafon ardeau puternic, puțin cam prea dur. Acolo, puse coşul pe masă şi începu să adune cele necesare pentru a pregăti cina.

Cînd Ethan intră peste cîteva momente să ia o bere, Grace pusese carnea la rumenit, cartofii se prăjeau în ulei de arahide, iar salata era pe drum.

– Miroase grozav.

Un moment, Ethan stătu pe loc, stînjenit. Nu era obişnuit să-i gătească altcineva – de ani de zile – şi apoi, nu o femeie. Tatăl lui se simțise ca acasă în bucătărie, dar mama... Întotdeauna glumiseră că, atunci cînd gătea ea, aveau nevoie de toate talentele ei medicale ca să supraviețuiască mesei.

– Va fi gata cam într-o jumătate de oră. Sper că nu te deranjează să mănînci mai devreme. Trebuie s-o duc pe Aubrey acasă, să-i fac baie, apoi să mă schimb pentru serviciu.

– Nu mă deranjează nicicum să mănînc, mai ales cînd nu eu gătesc. Iar adevărul e că în seara asta voiam să mă duc pentru vreo două ore la şantierul naval.

– Aha, întoarse Grace privirea spre el, suflîndu-şi

bretonul din ochi. Trebuia să-mi spui. M-aş fi grăbit.

– Ritmul ăsta îmi merge de minune, trase Ethan o duşcă din sticlă. Vrei să bei, sau ceva?

– Nu, mulţumesc. Voiam să folosesc garnitura asta de salată pe care a făcut-o Phillip. Arată mult mai bine decît cele cumpărate din magazin.

Ploaia slăbea, curgînd doar cu stropi mici şi rari printre care se străduia să răzbească lumina apoasă a soarelui. Grace privi spre fereastră. Spera deja să vadă un curcubeu.

– Florile Annei o duc bine, comentă ea. Le prieşte ploaia.

– Mă scuteşte să scot furtunul. Mi-ar lua capul dacă i-ar muri cît timp e plecată.

– N-aş condamna-o. A muncit din răsputeri ca să le sădească înainte de nuntă.

Grace lucra cu repeziciune şi competenţă, în timp ce vorbea. Scurgînd de ulei cartofii crocanţi, adăugînd alţii în tigaia care sfîrîia.

– A fost o nuntă aşa de frumoasă, continuă, amestecînd într-un castron sosul pentru carne.

– A ieşit ca lumea. Am avut noroc cu vremea.

– A, în ziua aia nu s-ar fi putut să plouă. Ar fi fost un păcat.

Revedea totul, atît de limpede. Verdele ierbii în curtea din spate, scînteierea apei. Florile plantate de Anna, strălucind de culori – şi cele pe care le cumpărase ea, revărsîndu-se din ghivece şi vaze, pe lîngă covorul alb pe care păşise mireasa spre a-şi întîlni mirele.

O rochie albă vaporoasă, cu voalul subţire abia accentuîndu-i ochii umbriţi, delirînd de fericire. Scaunele erau pline de rude şi prieteni. Bunicii Annei plînseseră amîndoi. Iar Cam – durul şi aventurierul Cameron Quinn

– îşi privise mireasa de parcă tocmai i s-ar fi înmînat cheile raiului.

O nuntă în curtea din spate, îşi spunea acum Grace. Dulce, simplă, romantică. Perfectă.

– E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, spuse Grace cu un oftat care nu era decît uşor nuanţat de invidie. Aşa de închisă şi exotică.

– Se potriveşte cu Cam.

– Arătau ca două stele de cinema, numai lustru şi strălucire, zîmbi ea în sinea ei, pe cînd amesteca sosul condimentat în carnea tocată. Cînd tu şi Phillip aţi cîntat valsul ăla pentru primul lor dans, a fost cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

Oftă din nou, în timp ce termina de preparat salata.

– Iar acum, sînt la Roma. Nici nu-mi pot imagina.

– Au telefonat ieri dimineaţă, ca să mă prindă înainte de a pleca. Mi-au spus că se simt minunat.

La asta, Grace rîse, cu un sunet unduitor, senzual, ce părea să se tîrască pe pielea lui Ethan.

– Luna de miere la Roma? Ar fi şi greu să nu se simtă minunat.

Începu să mai culeagă cartofi şi înjură încet cînd uleiul încins îi stropi dosul mîinii:

– La dracu'.

Chiar în timp ce ridica uşoara arsură la buze să şi-o aline, Ethan sări înainte şi o apucă de mînă:

– Te-a ars?

Îi văzu pielea care se înroşea şi o trase spre chiuvetă:

– Lasă nişte apă rece să curgă peste ea.

– Nu-i nimic. Doar o mică arsură. Mi se-ntîmplă tot timpul.

– Nu ţi s-ar întîmpla, dacă ai fi mai atentă.

Se încruntase şi-i strîngea cu putere în mînă degetele, pentru a i le ţine sub jetul de apă.

– Te doare?

– Nu.

Nu mai simţea nimic altceva decît mîna lui pe degetele ei şi propria sa inimă bubuindu-i în piept. Ştiind că se putea face de rîs în orice moment, încercă să se elibereze:

– N-am păţit nimic, Ethan. Nu te agita.

– Ai nevoie de puţină alifie.

Dădu să întindă mîna spre dulap ca să caute şi capul i se ridică. Ochii îi întîlniră pe ai ei. Rămase pe loc, cu apa curgînd şi mîinile amîndurora prinse sub şuvoiul ei rece ca gheaţa.

Încerca să nu stea niciodată chiar atît de aproape de ea, nu atît de aproape încît să-i poată vedea acele mici firişoare de aur din ochi. Fiindcă atunci începea să se gîndească la ele, să se întrebe. Şi apoi trebuia să-şi aducă aminte că aceea era Grace, fata pe care o privise crescînd. Femeia care era mama lui Aubrey. O vecină care îl considera un prieten de încredere.

– Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

Glasul îi era înăsprit, ca şi cum cuvintele şi-ar fi croit drum printr-un gîtlej ce se uscase ca nisipul. Grace mirosea a lămîi.

– N-am nimic.

Murea, undeva între ameţeala plăcerii şi disperarea totală. O ţinea de mînă ca şi cum ar fi fost fragilă ca vata de sticlă. Şi se încrunta la ea de parcă ar fi fost puţin mai sensibilă ca fiica ei de doi ani.

– Au să se ardă cartofii, Ethan.

– A! Bine.

Copleşit, fiindcă se gîndise – doar o secundă – că

gura ei ar fi putut avea un gust la fel de dulce pe cît arăta, se smuci înapoi, bîjbîind după tubul cu alifie. Îi palpita inima şi detesta senzaţia. Prefera ca totul să fie calm şi simplu.

– Pune-ţi oricum puţină din-asta pe deasupra, puse el alifia pe bufet şi se retrase. Eu... mă duc să spăl copiii pentru cină.

Din mers, luă coşul cu rufe şi ieşi.

Cu mişcări calculate, Grace închise apa, apoi se întoarse şi-şi salvă cartofii prăjiţi. Mulţumită de evoluţia cărnii, luă alifia şi întinse puţină peste pata înroşită de pe mînă, înainte de a pune cu grijă tubul la locul său, în dulap.

Apoi se rezemă de chiuvetă, privind pe fereastră.

Dar nu putu găsi pe cer nici un curcubeu.

Capitolul 2

Nimic nu se compara cu sîmbăta – decît dacă nu era sîmbăta de dinaintea ultimei săptămîni de şcoală şi a vacanţei de vară. Aceea, desigur, era egală cu toate sîmbetele din viaţă, unite într-un singur bulgăre mare şi strălucitor.

Sîmbăta însemna să-ţi petreci ziua în barca de pescuit, cu Ethan şi Jim, nu în sala de clasă. Însemna muncă grea, soare fierbinte şi băuturi reci. Chestii de bărbaţi. Cu ochii umbriţi sub cozorocul şepcii sale *Orioles* şi

ochelarii de soare pe care-i cumpărase cu ocazia unei incursiuni la complex, Seth întinse cangea să agațe următoarea geamandură de marcaj. Muşchii săi tineri se încordau sub tricoul *X-Files*, care-l asigura că adevărul e dincolo de noi.

Îl privea pe Jim lucrînd – înclinînd plasa şi desprinzînd capacul de conservă cu stridii care acoperea cutia momelii de pe fundul plasei. „Scutură momeala veche," observă Seth, în timp ce privea pescăruşii care se repezeau țipînd ca nişte maniaci. „Marfă. Acum, apucă bine plasa, o întoarce şi-o zgîlțîie ca un nebun, făcînd crabii din partea de sus să cadă în copaia care-i aştepta."

Seth bănuia că putea face toate aceste lucruri – dacă voia într-adevăr. Nu-i era frică de-o adunătură de crabi tîmpiți numai fiindcă arătau ca nişte gîngănii mutante cît toate zilele, de pe Venus, şi aveau cleşti cu care tot forfecau şi ciupeau.

În schimb, sarcina lui era aceea de a împrospăta momeala din plasă cu vreo doi pumni de bucăți de peşte scîrboase, a pune capacul şi a se asigura că nu se făcuseră rosături pe coardă. Să aprecieze din ochi distanța dintre geamanduri şi, dacă totul părea în regulă, să arunce plasa peste bord. Pleosc!

Apoi, trebuia să întindă gafia după următoarea geamandură.

Acum ştia cum să facă deosebirea între *sooks* şi *jimmies*. Jim spunea că cucoanele-crabi îşi lăcuiau unghiile, fiindcă aveau cleşti roşii. Modelele de pe burta lor semănau înnebunitor de mult cu nişte organe sexuale. Oricine putea să vadă că băieții-crabi aveau acolo o formă prelungă în formă de T, care arăta exact ca un carici.

Jim îi arătase şi o pereche de crabi împreunîndu-se – el îi numea dublaţi – iar asta fusese cam prea mult. Crabul bărbat se căţăra peste faţă, o potrivea sub el şi înotau aşa zile întregi.

Seth bănuia că trebuia să le placă.

Ethan spusese despre crabi că erau căsătoriţi, iar cînd Seth rîsese pe înfundate, arcuise o sprînceană. Seth se simţise destul de intrigat pentru a se duce la biblioteca şcolii ca să citească despre crabi. Şi bănuia că înţelesese, oarecum, ce voia să spună Ethan.

Băiatul o apăra pe fată, ţinînd-o sub el, fiindcă ea nu se putea împerechea decît cînd se afla în ultima năpîrlire şi avea carapacea atît de moale, încît era vulnerabilă. Chiar şi după ce terminau, continua s-o ţină astfel pînă cînd i se întărea din nou crusta. Iar femela nu se împerechea decît o singură dată, deci era ca şi cum s-ar fi căsătorit.

Se gîndea la felul cum se căsătoriseră Cam şi domnişoara Spinelli – Anna, îşi reaminti el, acum trebuia s-o numească Anna. Multe femei începeau să dea apă la şoareci, iar tipii rîdeau şi spuneau bancuri. Toţi făceau atîta caz, cu flori, muzică şi tone de mîncare. Seth nu pricepea. Lui i se părea că însurătoarea nu însemna decît că ajungeai să faci sex oricît voiai şi nimeni nu strîmba din nas.

Dar fusese marfă. Nu mai asistase niciodată la aşa ceva. Deşi Cam îl tîrîse la complexul comercial şi-l pusese să probeze o droaie de costume, în cea mai mare parte era okay.

Poate că, uneori, se îngrijora gîndindu-se la felul cum avea să se schimbe situaţia, tocmai cînd începea să se deprindă cu lucrurile aşa cum erau. Acum, în casă avea să fie şi o femeie. O plăcea destul de mult pe Anna.

Jucase pe față cu el, chiar dacă era asistentă socială. Dar tot femeie era.

Ca maică-sa.

La acest gînd, Seth se închise în el. Dacă-şi amintea de mama lui, dacă se gîndea la viața pe care o trăise alături de ea – bărbații, drogurile, cămărușele jegoase – i se strica toată ziua.

Nu avusese destule zile însorite, în cei zece ani ai lui, pentru a risca să-şi compromită una.

– Ai adormit acolo, Seth?

Glasul blînd al lui Ethan îl readuse pe Seth la realitate. Clipi din ochi, văzu soarele sclipind pe suprafața apei, plutele portocalii săltînd.

– Mă gîndeam doar, bombăni el şi trase repede încă o geamandură.

– Eu, unul, nu mă prea gîndesc, puse Jim plasa pe platbord, începînd să aleagă crabii; chipul brăzdat i se încreți într-un zîmbet. Îmi dă febră la cap.

– Căcat, spuse Seth, aplecîndu-se să studieze recolta. Ăsta-ncepe să năpîrlească.

Jim mormăi, ridicînd un crab cu carapacea crăpată de-a lungul spatelui.

– Amicu-ăsta o s-ajungă sandvişu' cu crustă moale al cuiva, ca mîine.

Îi făcu lui Seth cu ochiul, pe cînd azvîrlea crabul în rezervor:

– Poate-al meu.

Foolish, care era încă destul de mic pentru a-şi merita numele[1], amuşină capcana, stîrnind o răzmeriță a

1. – *Foolish* = Prostul, Prostilă (n.tr.)

crabilor promptă şi hîdă. în timp ce cleştii tocau în gol, cățelul sări înapoi, cu un schelălăit.

– Ia la cîinele-ăsta, se cocoşă Jim de rîs. El n-are de ce-şi face griji cu febra la creier.

Nici chiar după ce duseră prada pe cheu, goliră rezervorul şi îl debarcară pe Jim, ziua de lucru nu se sfîrşi. Ethan se retrase de la comandă.

– Trebuie să intrăm în şantier. Vrei s-o cîrmeşti tu?

Deşi ochii lui Seth erau acoperiți de ochelarii negri, Ethan îşi imagină că expresia lor se potrivea cu gura căscată de uimire a băiatului. Nu făcu decît să se amuze, cînd Seth smuci dintr-un umăr ca şi cum asemenea lucruri ar fi fost doar nişte fleacuri de fiecare zi.

– Sigur. Nici o problemă.

Cu palmele transpirate, Seth luă cîrma.

Ethan stătea alături, în picioare, cu mîinile vîrîte dezinvolt în buzunarele dinapoi ale pantalonilor şi ochii atenți. Pe apă era un trafic destul de dens.

După-amiezele frumoase de la sfîrşitul săptămînii îi atrăgeau în Golf pe marinarii cu chef să se recreeze. Dar nu aveau unde să meargă prea departe, iar puştiul trebuia s-o învețe la un moment dat. Nu puteai locui în St. Chris, fără a şti cum să pilotezi o barcă utilitară.

– Puțin mai la tribord, îi spuse el lui Seth. Vezi skifful ăla de-acolo? Marinar de iulie, şi-o să-ți taie prova de-a dreptul, dacă ții capul ăsta.

Seth îşi îngustă ochii, studiind ambarcațiunea şi oamenii de pe punte. Pufni:

– Asta fiindcă-i mai atent la tipa aia-n bikini, decît la vînt.

– Ei, arată mişto în bikini.

– Nu văd ce mare scofală e cu sînii ăia.

Spre lauda lui, Ethan nu rîse sonor, ci dădu sobru din cap.

– Cred că, în parte, se datorează faptului că noi nu-i avem.

– Eu mai mult ca sigur n-am chef.

– Mai aşteaptă vreo cîțiva ani, murmură Ethan, acoperit de zgomotul motorului. Iar acest gînd îl făcu să se strîmbe. Ce naiba aveau să facă, atunci cînd puştiul intra în pubertate? Cineva trebuia să-i vorbească despre... respectivele. Ştia că Seth avea deja prea multe cunoştințe sexuale, dar erau de genul întunecat şi unsuros. Acelaşi soi cu cele pe care le dobîndise el, la o vîrstă prea fragedă.

Unul dintre ei trebuia să-i explice cum trebuia şi cum puteau să fie lucrurile – şi fără a aştepta să treacă prea multă vreme.

Spera pe toți sfinții să nu fie el acela.

Zări şantierul naval, vechea clădire de cărămidă, docul nou-nouț pe care-l construiseră el şi frații lui. Se înfioră de mîndrie. Poate că nu arăta prea grozav, cu cărămizile refolosite şi acoperişul peticit, dar făceau o treabă onorabilă. Ferestrele erau prăfuite, însă noi şi intacte.

– Trage înapoi de regulator. Ia-o încet.

Absent, Ethan puse o mînă peste a lui Seth, pe comenzi. Îl simți pe băiat crispîndu-se o clipă, pentru ca apoi să se relaxeze. Încă mai avea probleme cu atingerile neaşteptate, remarcă Ethan. Dar îi trecea.

– Aşa, doar o idee mai la tribord.

Cînd barca se ciocni uşurel de piloți, Ethan sări pe ponton să lege parîmele.

– Bună treabă.

Cînd îl văzu dînd din cap, Simon, aproape tremurînd de nerăbdare, sări peste bord. Lătrînd înnebunit, Foolish se cățără pe copastie, ezită, apoi îl urmă.

– Dă-mi răcitorul, Seth.

Mormăind doar puțin, Seth îl săltă greoi.

– Poate-mi dai voie să pilotez şi eu barca odată cînd pescuim.

– Poate.

Ethan îl aşteptă să sară la loc sigur, pe cheu, înainte de a porni spre uşile de marfă din spatele clădirii.

Acestea erau deja larg deschise, iar prin ele se auzeau sunetele atîțătoare-de-suflet ale lui Ray Charles. Ethan puse răcitorul pe podea, lîngă uşă, şi-şi propti mîinile în şolduri.

Coca era gata. Cam muncise ca un cîine ca să termine cît mai mult înainte de a pleca în luna de miere. O călăfătuiseră, raşchetînd marginile astfel încît să se suprapună dar să rămînă totuşi netede la îmbinări.

Amîndoi încheiaseră bordajul din planşe îndoite la abur, ghidîndu-se după linii trasate cu creionul şi potrivind fiecare scîndură la locul ei, atent, prin apăsare înceată şi constantă. Carena era solidă. În bordajul unei bărci de frații Quinn nu era rost de fisuri.

Proiectul îi aparținea în principal lui Ethan, cu cîteva ajustări ale lui Cam, pe ici pe colo. Coca era în fund arcuit, de construcție costisitoare dar cu calitățile stabilității şi vitezei. Ethan îşi cunoştea clientul.

Proiectase forma provei cu această idee în minte şi alesese o etravă de croazieră, atrăgătoare şi, din nou, flotabilă, bună pentru viteză. Pupa urma un contradesign de lungime moderată, conținînd o platformă suspendată care prelungea punea mai mult decît linia de plutire.

Avea o înfățișare hidrodinamică, atractivă. Ethan înțelegea că pe client îl interesau în egală măsură atît aspectul, cît şi calitățile fundamentale de navigație.

Îl folosise pe Seth la munca brută, cînd sosise momentul să căptuşească interiorul cu un amestec fifty-fifty de ulei de in încins şi terebentină. Era lucru de transpirație, garantat să cauzeze cîteva arsuri, în pofida prudenței şi a mănuşilor. Şi totuşi, băiatul rezistase de minune.

Din locul unde stătea, Ethan putea studia curbura punții, conturul din marginea de sus a bordajului. Stabilise o linie plată, pentru a asigura o navă mai încăpătoare şi mai uscată, cu mult spațiu sub punte. Clientului său îi plăcea să-şi invite prietenii şi familia în croazieră.

Omul insistase asupra lemnului de tec, deşi Ethan îi spusese că bradul sau cedrul ar fi mers destul de bine pentru scîndurile bordajului. Omul avea bani de cheltuit pe hobby-ul său, îşi spuse el acum – şi bani de cheltuit pe prestigiu. Dar, trebuia să recunoască, tecul arăta minunat.

Fratele său Phillip lucra la acoperirea punții. Dezbrăcat pînă la brîu ca să suporte mai uşor căldura şi umezeala, cu părul de culoarea închisă a bronzului apărat sub o şapcă neagră fără emblemă sau denumire de echipă sportivă, pusă cu cozorocul la spate, fixa cu şuruburi scîndurile punții.

La fiecare cîteva secunde, bîzîitul dur şi ascuțit al şurubelniței electrice se lua la întrecere cu timbrul de tenor onctuos al lui Ray Charles.

– Cum merge? strigă Ethan, peste tot vacarmul.

Capul lui Phillip se ridică. Avea chipul de înger martirizat umed de sudoare şi ochii căprui-aurii nemulțumiți.

Tocmai îşi reamintise că era director de publicitate, pentru numele lui Dumnezeu, nu tîmplar.

– Aici e o caniculă mai mare decît vara în iad şi sîntem abia în iunie. Trebuie să instalăm nişte ventilatoare. N-ai nimic rece, sau măcar ud, în răcitorul ăla? Mie mi s-au terminat lichidele acum o oră.

– Deschide robinetul de la budă şi-o să ai apă, replică blajin Ethan, în timp ce se apleca să scoată o cutie de răcoritoare din răcitor. E o tehnologie nouă.

– Dumnezeu ştie ce se poate găsi în apa de la robinet, replică Phillip, prinzînd din zbor cutia aruncată de Ethan, după care se strîmbă, la vederea etichetei. Aici, cel puţin, îţi spun ce chimicale bagă înăuntru.

– Îmi pare rău, apa *Evian* am băut-o pe toată. Ştii cum e Jim cu marca lui favorită de apă. Nu se mai satură.

– Băga-ţi-aş, răspunse Phillip, dar fără aprindere. Îşi turnă pe gît Pepsi-ul rece, apoi ridică o sprînceană, cînd Ethan veni să-i inspecteze munca.

– Frumos lucrat.

– I-auzi, mulţumesc, şefu'. Îmi măreşti şi leafa?

– Sigur, dublu decît iei acum. Seth e geniul la mate. Cît face zero ori doi, Seth?

– Zero-zero, zîmbi scurt Seth. Îl mîncau degetele să încerce şurubelniţa electrică. Pînă acum, nimeni nu-l lăsase să atingă nici una dintre celelalte scule care funcţionau cu curent.

– Ei, acum îmi pot permite croaziera aia în Tahiti.

– De ce nu faci tu un duş – dacă n-ai nimic împotrivă să te speli tot cu apă de la robinet. Aici, pot să continui eu.

Îl tenta. Phillip era murdar, asudat şi sufocat de căl-

dură. Ar fi omorît vesel trei străini pentru un pahar cu *Pouilly-Fuisse* rece. Dar ştia că Ethan era treaz încă din zori şi terminase deja o zi de muncă pe care orice om normal ar fi considerat-o completă.

– Mai fac şi eu faţă, două ore.

– Bine.

Era exact răspunsul pe care-l aşteptase Ethan. Phillip tindea să facă nazuri, dar niciodată nu te lăsa de izbelişte.

– Cred că putem da gata puntea asta, înainte de-a zice c-am terminat pe ziua de azi.

– Pot şi eu să...

– Nu, răspunseră Ethan şi Phillip într-un glas, anticipînd întrebarea lui Seth.

– De ce naiba nu? vru el să ştie. Nu-s tîmpit. N-am să-mpùşc pe nimeni c-un idiot de şurub, sau ceva.

– Fiindcă ne place să ne jucăm noi cu ea, zîmbi Phillip. Şi sîntem mai mari decît tine. Poftim, vîrî el mîna în buzunarul de la spate, de unde luă portofelul şi scoase o hîrtie de cinci dolari. Du-te pînă la Crawford şi adu-mi nişte apă îmbuteliată. Dacă nu te smiorcăi, cu restul poţi să-ţi iei o îngheţată.

Seth nu se smiorcăi, dar bombăni ceva în sensul că se foloseau de el ca de un sclav, după care îşi chemă cîinele şi ieşi.

– Ar trebui să-i arătăm cum să folosească uneltele, cînd avem mai mult timp, comentă Ethan. Are mîini dibace.

– Mda, da' voiam să plece. Aseară, n-am apucat să-ţi spun. Detectivul i-a luat urma Gloriei DeLauter pînă-n Nags Head.

– Deci, se îndreaptă spre sud, ridică Ethan privirea

spre Phillip. Încă n-a localizat-o?

– Nu, circulă mult şi foloseşte bani cash. Mulți.

Gura i se crispă:

– Are destui de tocat, de cînd i-a plătit tata o droaie pentru Seth.

– Nu pare s-o intereseze să se întoarcă aici.

– Aş zice că puştiul ăsta o interesează la fel de mult ca un pisoi mort pe-o mîță vagaboandă turbată.

Şi propria lui mamă fusese la fel, îşi aminti Phillip, atunci cînd se aflase cît de cît în preajma lui. N-o întîlnise niciodată pe Gloria DeLauter, dar o cunoştea. Şi o disprețuia.

– Dacă n-o găsim, adăugă el, rostogolindu-şi peste frunte cutia rece, nu vom afla niciodată adevărul despre tata, sau despre Seth.

Ethan dădu din cap. Ştia că Phillip era într-o misiune şi mai ştia că, după toate probabilitățile, avea dreptate. Dar se întreba, mult prea des ca să rămînă liniştit, ce aveau să facă atunci cînd aflau adevărul.

Planurile lui Ethan, după paisprezece ore de muncă neîntreruptă, constau în a face un duş nesfîrşit şi a bea o bere rece. Le făcu pe amîndouă, simultan. Luaseră sandvişuri-submarin pentru cină, iar el îl mîncase pe-al lui pe veranda din spate, singur, în liniştea blîndă a începutului de asfințit. În casă, Seth şi Phillip se certau la ce casetă video să se uite mai întîi. Arnold Schwarzenegger se lupta cu Kevin Costner.

Ethan pariase deja pe Arnold.

Aveau o înțelegere tacită ca sîmbăta seara să se ocupe Phillip de Seth. Astfel, lui Ethan îi rămînea posibilitatea de a alege. Putea merge în casă să stea cu ei,

cum făcea uneori cu ocazia acelor festivaluri video. Putea să se aşeze cu o carte, la etaj, cum prefera de multe ori. Putea ieşi în oraş, ceea ce nu făcea decît rareori.

Înainte ca tatăl lui să fi murit atît de subit, schimbîndu-li-se tuturor viaţa, Ethan trăise în propria lui căsuţă, conform propriului său program liniştit. Îi mai simţea şi acum lipsa, deşi încerca să nu duşmănească tînărul cuplu căruia i-o închiriase. Le plăcea confortul dinăuntru şi i-o spuneau foarte des.

Odăiţele cu ferestre înalte, mica verandă acoperită, umbra intimă a copacilor care o adăposteau şi susurul blînd al valurilor la mal.

Şi lui îi plăcea. După căsătoria lui Cam şi sosirea Annei în casă, poate reuşea să se strecoare din nou. Dar acum aveau nevoie de banii pe chirie. Şi, lucru mai important, îşi dăduse cuvîntul. Avea să locuiască acolo pînă cînd toate luptele legale erau încheiate şi cîştigate, iar Seth devenea definitiv al lor.

Se legănă, ascultînd păsările de noapte care începeau să cînte. Şi probabil aţipise, fiindcă iarăşi îi venea visul şi-i venea limpede.

– Întotdeauna ai fost puţin mai singuratic decît ceilalţi, comentă Ray.

Stătea aşezat pe balustrada verandei, întors puţin într-o parte, astfel încît să poată privi spre apă,dacă voia; părul îi strălucea ca o monedă de argint în lumina slabă, fluturînd liber în briza continuă.

– Întotdeauna ţi-a plăcut să stai singur ca să-ţi rumegi gîndurile şi să-ţi rezolvi problemele.

– Ştiam că puteam veni oricînd la tine sau la mama. Îmi plăcea doar ca la început să stăpînesc situaţia.

– Şi-acum, cum e? se răsuci Ray cu faţa direct spre Ethan.

– Nu ştiu. Poate că încă n-o stăpînesc prea bine. Seth se adaptează. Este mai relaxat cu noi. În primele cîteva săptămîni, mă tot aşteptam s-o şteargă. Pierderea ta l-a afectat aproape la fel de mult ca pe noi. Poate chiar la fel de mult, fiindcă tocmai începuse să creadă că viaţa era bună şi pentru el.

– Fusese rea, aşa cum trebuise s-o trăiască înainte de a-l aduce aici. Totuşi, nu se compara nici pe departe cu ceea ce ai avut tu de suportat, Ethan, şi ai scos-o la capăt.

– N-a lipsit mult să n-o scot, îşi pregăti Ethan o havană, aprinzîndu-şi-o pe îndelete. Uneori, îmi mai revine şi-acum. Durerea, ruşinea. Şi sudorile reci, de teama a ceea ce urmează să se întîmple.

Alungă gîndul, ridicînd din umeri:

– Seth e puţin mai tînăr decît fusesem eu. Cred că s-a şi debarasat de ele, în parte. Atîta vreme cît nu va mai trebui să aibă de-a face cu maică-sa.

– Pînă la urmă, tot va fi nevoit să aibă de-a face cu ea, dar nu va fi singur. Asta-i toată diferenţa. Cu toţii îi veţi sta alături. Întotdeauna v-aţi stat alături unii altora, zîmbi Ray, cu surîsul său larg, care-i încreţea chipul într-o clipă. De ce stai singur aici sîmbăta seara, Ethan? Jur că mă îngrijorezi, băiatule.

– Am avut o zi grea.

– Cînd eram de vîrsta ta, şi eu aveam zile grele şi nopţi şi mai grele. Abia ai împlinit treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Statul pe verandă într-o seară caldă de sîmbătă, în iunie, e pentru babalîci. Ia maşina, du-te la o plimbare. Vezi unde-ajungi, îi făcu el cu ochiul.

Pariez că ştim amîndoi unde-o să fie asta.

Explozia bruscă de urlete şi rafale de automat îl făcu pe Ethan să tresară în scaun. Clipi din ochi, privind atent spre balustrada verandei. Acolo nu era nimeni. Sigur că nu era nimeni, îşi spuse el, scuturîndu-şi scurt capul. Picotise un minut, atîta tot, iar filmul de acțiune din *living room* îl trezise.

Dar, cînd coborî privirea, îşi văzu trabucul aprins în mînă. Năucit, rămase privindu-l. Chiar îl scosese din buzunar şi-l aprinsese, în somn? Era ridicol, absurd. Probabil o făcuse înainte de a fi adormit, cu gesturi atît de automate încît mintea lui pur şi simplu nu înregistrase mişcările.

Şi totuşi, de ce-l furase somnul cînd nu se simțea deloc obosit? Ba chiar era neliniştit, iritat şi exagerat de lucid.

Se ridică, frecîndu-şi ceafa, şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe verandă pentru a-şi dezmorți picioarele. Mai bine intra în casă şi se aşeza la film, cu nişte popcorn şi încă o bere. Chiar în momentul cînd întinse mîna spre uşa cu plasă, înjură.

N-avea chef să-şi petreacă seara de sîmbătă cu filme. Avea să facă o plimbare cu maşina, să vadă unde ajungea.

Picioarele lui Grace erau amorțite pînă la glezne. O omorau blestematele alea de tocuri înalte, care făceau parte din uniforma ei de chelneriță. În serile din timpul săptămînii, cînd mai avea din cînd în cînd timp să se descalțe sau chiar să se aşeze cîteva minute, nu era atît de rău. Sîmbăta seara, însă, *Shiney's Pub* forfotea de agitație – iar ea, de asemenea.

Duse căruciorul cu pahare goale şi scrumiere pline la bar, descărcînd cu eficienţă tava în timp ce-i striga barmanului comanda:

– Două albe de casă, două de la butoi, un gin cu tonic şi un sifon club cu lămîie.

Fu nevoită să ţipe ascuţit, peste zarva mulţimii şi aşazisa muzică a formaţiei de trei instrumente pe care o angajase Shiney. La cîrciumă, muzica era întotdeauna proastă, fiindcă Shiney nu se îndura să scoată banii pentru nişte interpreţi ca lumea.

Nimănui, însă, nu părea să-i pese.

Ringul meschin era doldora de dansatori, iar muzicanţii o luară ca pe o indicaţie să mărească volumul.

Lui Grace îi răsuna capul ca un clopot de oţel, iar spatele începea să-i pulseze în ritm cu ghitara bas.

Terminînd de luat comanda, duse tava prin spaţii strîmte dintre mese, sperînd că grupul de tineri turişti în haine la modă dădeau bacşişuri decente.

Îi servi zîmbitoare, dădu din cap la semnul de a face nota şi răspunse chemării de la masa alăturată.

Mai avea zece minute pînă la pauză. Parc-ar fi fost zece ani.

– Hai salut, Gracie.

– Ce faceţi, Curtis, Bobbie.

Fusese colegă de şcoală cu ei, în trecutul îndepărtat şi ceţos. Acum, lucrau pentru tatăl ei, la ambalarea specialităţilor marine.

– Obişnuitele?

– Mda, două halbe.

Curtis îi aplică tratamentul său firesc – o pălmuţă scurtă pe fundul cu fundă. Învăţase să nu-şi facă griji. Pentru el, era un gest destul de inofensiv, ba chiar o

demonstrație de încurajare afectuoasă.

Unii dintre străinii care veneau aveau mîini mult mai puțin inofensive.

– Ce-ți mai face fetița aia drăgălaşă?

Grace zîmbi, înțelegînd că acesta era unul dintre motivele pentru care îi tolera atingerile. Întotdeauna o întreba despre Aubrey.

– Se face tot mai frumoasă pe zi ce trece.

Văzu altă mînă ridicîndu-se de la o masă din apropiere.

– Vă aduc berile alea imediat.

Ducea o tavă plină cu pahare, halbe şi castronaşe pentru alune la bere, cînd îl văzu pe Ethan intrînd. Fu cît pe ce s-o scape pe jos. Nu venea niciodată la cîrciumă sîmbăta seara. Uneori, trecea pentru cîte o bere pe la mijlocul săptămînii, dar niciodată cînd localul era plin şi zgomotos.

Ar fi trebuit să arate la fel ca oricare alt bărbat din salon. Avea blugii decolorați dar curați, un tricou alb şi simplu cu poalele vîrîte în ei şi cizme de lucru vechi, scîlciate. Dar nu arăta deloc asemenea celorlalți – iar pentru Grace, nici nu arătase vreodată.

Poate din cauza trupului său slab şi osos, care se mişca uşor ca al unui dansator prin spațiile înguste. Grație înnăscută, reflectă ea, de genul care nu se poate învăța, şi totuşi, de o masculinitate atît de sfruntată. Întotdeauna părea să umble pe puntea unei nave.

Putea fi şi din pricina chipului, atît de colțuros şi aspru, undeva la limita frumuseții bărbăteşti. Sau dintr-a ochilor, mereu limpezi şi îngîndurați, aşa de serioşi încît, ori de cîte ori i se arcuiau colțurile gurii, păreau să întîrzie cu cîteva secunde pînă să le ajungă din urmă.

Grace servea băuturi, vîra banii în buzunar, lua şi alte comenzi. Şi îl privea cu coada ochiului cum se strecura într-un loc în picioare la bar, chiar lîngă tejgheaua unde se dădeau comenzile.

Uitase cu totul de mult-dorita pauză.

– Trei de la butoi, o sticlă de Mich, Stoli cu gheaţă.

Cu un gest absent, îşi netezi bretonul şi zîmbi:

– Bună, Ethan.

– Ocupată seară.

– Sîmbătă de vară. Vrei un loc la masă?

– Nu, aici e perfect.

Barmanul era ocupat cu altă comandă, ceea ce-i lăsa puţin spaţiu de respirat.

– Steve nu-şi mai vede capul de treburi, dar va ajunge el şi aici.

– Nu mă grăbesc.

De regulă, încerca să nu se gîndească la felul cum arăta în fusta strînsă pe şolduri, cu picioarele acelea interminabile înfăşurate în plasă neagră şi cu labele înguste în pantofi cu tocuri-cui. Dar în seara aceea avea chef, aşa că-şi îngădui să se gîndească.

În acel moment, i-ar fi putut explica lui Seth ce mare scofală era cu sînii. Ai lui Grace erau mici şi înalţi, iar peste corsajul decoltat al bluzei se arăta o mică porţiune curbată. Deodată, simţi o disperată nevoie de-o bere.

– Ai apucat să stai jos un moment?

O clipă, Grace nu-i răspunse. Mintea i se golise ca un pahar, la vederea modului cum o cutreieraseră ochii aceia calmi şi gînditori.

– Păi, ăă... da, e aproape ora pauzei.

Îşi simţi mîinile stîngace, în timp ce aduna băuturile comandate.

– Îmi place să ies, să scap de zgomot.

Chinuindu-se să se poarte normal, îşi rostogoli ochii spre formaţie şi fu răsplătită cu zîmbetul încet al lui Ethan.

– Ăştia sînt în stare vreodată să cînte şi mai prost decît acum?

– A, da, în seara asta chiar au progresat.

Era aproape relaxată din nou, cînd ridică tava şi porni să servească.

Ethan o urmări cu privirea, în timp ce sorbea din berea pe care i-o turnase Steve. Contempla modul cum i se mişcau picioarele, unduirea incredibil de sexy a şoldurilor. Şi felul cum îşi îndoia genunchii, ţinînd tava în echilibru, ridicînd băuturile de pe ea pe o masă.

Privi, îngustîndu-şi ochii, cum Curtis îi dădu încă o palmă amicală pe fund.

Ochii i se îngustară şi mai mult cînd un necunoscut cu tricou Jim Morrison decolorat o apucă de mînă, trăgînd-o spre el. O văzu pe Grace afişînd un zîmbet, în timp ce clătina din cap negativ. Ethan se îmbulzea deja de la bar, nu întru totul sigur ce avea de gînd, cînd omul îi dădu drumul.

După ce Grace reveni cu tava, Ethan fu cel care o prinse de mînă.

– Ia-ţi pauza.

– Cum? Dar...

Spre surprinderea ei, o trăgea neabătut prin salon.

– Ethan, crede-mă că trebuie să...

– Ia-ţi pauza, repetă el, deschizînd uşa.

Aerul de afară era curat şi proaspăt, cu o briză caldă adiind prin noapte. În clipa cînd uşa se închise în urma lor, zgomotul se stinse într-un vuiet înfundat şi cu ecou,

iar duhoarea de fum, sudoare şi bere rămase doar o amintire.

– Cred că nu e cazul să mai lucrezi aici.

Grace îl privi cu gura căscată. Declarația în sine era destul de stranie, dar faptul de a-l auzi rostind-o pe un ton atît de evident nemulțumit o nedumerea de-a dreptul.

– Poftim?

– M-ai auzit, Grace, îşi înfundă Ethan mîinile în buzunare, fiindcă nu ştia ce putea face cu ele; lăsate libere, poate ar fi apucat-o din nou. Nu ți se potriveşte.

– Nu se potriveşte? repetă ea, zăpăcită.

– Eşti mamă, Grace, pentru Dumnezeu. Cum să serveşti tu de băut, în ținuta asta, să se ia toți de tine. Ăla de-acolo ți se vîrîse practic cu mutra-n bluză.

– A, ba deloc, clătină ea din cap, oscilînd între amuzament şi exasperare. Pentru numele lui Dumnezeu, Ethan, avea doar un comportament tipic. Şi inofensiv.

– Curtis ți-a pus mîna pe fund.

Amuzamentul o cîrmea spre enervare.

– Ştiu unde-a pus mîna şi, dacă mă alarma cu ceva, i-aş fi dat-o la o parte.

Ethan trase aer în piept. El începuse, inspirat sau nu, şi avea să meargă pînă la capăt.

– Nu se cade să lucrezi pe jumătate goală într-un bar, nici să dai mîna nu ştiu cui la o parte de pe fundul tău. Ar trebui să fii acasă, cu Aubrey.

În ochii ei, pînă atunci doar vag iritați, se aprinse furia.

– A, chiar aşa, asta-i opinia ta gîndită temeinic? Ei bine, îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-o împărtăşeşti. Şi, pentru informarea ta generală, dacă n-aş lucra – şi să ştii dracului că nu-s pe jumătate goală – n-aş

avea nici casă.

– Ai un serviciu, stărui el, încăpățînat. Menajeră.

– Exact. Fac curat în case, servesc de băut, iar din cînd în cînd pregătesc crabi. Iată ce uluitor de talentată şi versatilă sînt. Mai plătesc şi chiria, asigurarea, facturile medicale, întreținerea şi guvernanta. Cumpăr de mîncare, haine, benzină. Am grijă de mine şi de fiica mea. N-am nevoie să-mi vii tu aici ca să-mi spui că nu se cade.

– Ziceam doar...

– Am auzit ce ziceai.

Călcîiele îi ardeau şi toate durerile din trupul suprasolicitat i se făceau simțite. Mai rău, mult mai rău, era junghiul ascuțit de jenă la gîndul că o privea cu dispreț pentru ceea ce făcea ca să supraviețuiască.

– Servesc cocktailuri şi-i las pe bărbați să-mi privească picioarele. Poate că, dacă le plac, îmi dau bacşişuri mai grase. Şi dacă-mi dau bacşişuri mai mari, îi pot cumpăra fetiței mele cîte ceva care o face să zîmbească. Aşa că n-au decît să se uite cît de mult poftesc, naibii. Şi mi-aş dori pe toți sfinții să am genul de trup care ar umple cum trebuie costumul ăsta tembel, fiindcă atunci aş cîştiga şi mai mult.

Ethan fu nevoit să facă o pauză înainte de a vorbi, pentru a-şi aduna gîndurile. Fața ei se înroşise de furie, dar avea ochii atît de obosiți încît îi frîngeau inima.

– Te vinzi ieftin, Grace, spuse el, încet.

– Ştiu exact cît prețuiesc, Ethan, ridică Grace bărbia. Pînă la ultimul ban. Şi-acum, pauza s-a terminat.

Se răsuci pe călcîiele care o chinuiau îngrozitor şi intră cu paşi mari înapoi în aerul plin cu zgomot şi fum de țigară.

Capitolul 3

– Tlebe si iepulasu.

– Bine, puişor, luăm şi iepuraşul.

Întotdeauna, îşi spuse Grace, era o expediție. Nu mergeau decît la solarul cu nisip din curtea din spate, dar Aubrey cerea invariabil s-o însoțească toți amicii ei de pluş.

Grace rezolvase această problemă logistică folosind o enormă sacoşă de cumpărături. Înăuntru avea un urs, doi cîini, un peşte şi o pisică extrem de zurențuită. Li se alătură şi iepuraşul. Deşi o usturau ochii de nesomn, zîmbi cu gura pînă la urechi cînd Aubrey încercă să ridice singură sacoşa.

– Le duc eu, iubito.

– Ba eu.

Era fraza favorită a lui Aubrey, reflectă Grace. Fetiței sale îi plăcea să facă totul de una singură, chiar şi cînd i-ar fi fost mai simplu să lase treaba în seama altcuiva. „Mă întreb pe cine-o fi moştenind," îşi spuse ea, rîzînd cu gîndul la amîndouă.

– Okay, să ducem echipajul afară.

Deschise uşa cu plasă – scîrțîia rău, amintindu-i că trebuia să ungă balamalele – şi aşteptă pînă cînd Aubrey tîrî sacoşa peste prag, pînă pe mica verandă din spate.

Grace înveselise veranda, vopsind-o într-un albastru blînd şi adăugînd ghivece de lut pline cu geranii roz şi albe. După părerea ei, căsuța închiriată era doar temporară, dar nu voia să se *simtă* temporară. Voia să se simtă ca acasă. Cel puțin, pînă economisea destui bani pentru avansul unei locuințe proprii.

Înăntru, camerele erau de o mărime mai curînd zgîrcită, dar o rezolvase şi pe asta – şi-şi ajutase balanța bancară – menținînd mobilierul la un nivel minim. Majoritatea pieselor erau cumpărate de ocazie, dar le vopsise, le retuşase, le retapițase şi le făcuse pe toate să fie ale ei.

Pentru Grace, era vital să aibă ceva al ei.

Instalațiile casei erau vechi, acoperişul lăsa să intre apa după cîte o ploaie torențială, iar prin ferestre trăgea curentul. Dar existau două dormitoare, ceea ce fusese esențial. Dorise ca fiica ei să aibă o cameră proprie, o odaie veselă şi luminoasă. Se ocupase de asta, tapetînd ea însăşi pereții, vopsind brîul şi adăugînd perdele cu volane.

I se frîngea deja inima, cînd ştia că se apropia momentul să demonteze leagănul lui Aubrey, pentru a-l înlocui cu un pat de copil.

– Ai grijă la trepte, o preveni Grace, iar Aubrey porni în jos, proptindu-şi îndesat amîndoi tenişii mici pe fiecare treaptă, la coborîre. În clipa cînd ajunse jos, o luă la fugă, tîrîndu-şi sacoşa în urma ei şi cotind de nerăbdare.

Îi plăcea enorm nisiparul. Grace era mîndră s-o vadă pe Aubrey străbătîndu-şi tradiționala linie dreaptă într-acolo. Cu mîna ei îl construise, folosind scînduri vechi pe care le geluise cu grijă şi le vopsise într-un roşu Crayola viu. Înăuntru erau gălețicile, lopățelele şi maşinile mari de plastic, dar ştia că Aubrey nu se atingea de nici una

dintre ele pînă nu-şi instala animalele.

Într-o zi, îşi promise Grace, Aubrey urma să aibă un cățel adevărat şi o cameră de joacă, în care s-o viziteze prietenii şi să-şi petreacă toate după-amiezele lungi şi ploioase.

Grace se lăsă pe vine, în timp ce Aubrey îşi punea cu grijă jucăriile în nisipul alb.

– Nu te mişti de-aici şi te joci cît timp tund eu iarba. Îmi promiți?

– Bine, îi zîmbi radioasă Aubrey, clipind din gropițe. Zoacă si tu.

– Imediat.

Îi mîngîie buclele. Nu se mai sătura să atingă acel miracol care apăruse din ea. Înainte de a se ridica, privi în jur, căutînd cu ochii ei de mamă orice posibil pericol.

Curtea era împrejmuită cu gard, iar Grace instalase chiar ea pe poartă o încuietoare sigură pentru copii. Aubrey tindea să fie cam curioasă. O viță înflorită se cățăra pe gardul ce mărginea casa ei şi a familiei Cutter, urmînd ca pînă la sfîrşitul verii s-o îngroape în flori.

În vecini nu se mişca nimeni, observă ea. Era prea devreme, duminica dimineață, pentru ca vecinii ei să facă altceva decît să lenevească, gîndindu-se la micul dejun. Julie Cutter, cea mai mare fiică a familiei, era neprețuita ei guvernantă.

Observă că mama lui Julie, Irene, petrecuse cîtva timp în grădină, în ajun. Nici o buruiană nu îndrăznea să-şi arate capul printre florile lui Irene Cutter sau în parcela ei de zarzavaturi.

Cu oarecare jenă, Grace privi spre fundul curții ei, unde ea şi Aubrey plantaseră cîteva roşii, morcovi şi vrejuri de fasole. Acolo erau bălării cît cuprinde, îşi zise ea, cu un oftat. Trebuia să se ocupe şi de ele, după ce

tundea peluza. Numai Dumnezeu ştia de ce crezuse că urma să aibă timp pentru a îngriji o grădină. Dar fusese atît de distractiv să sape pămîntul şi să sădească semințele, împreună cu fetița ei.

La fel de distractiv pe cît ar fi fost să păşească în solar, să înalțe castele şi să născocească jocuri. „Ba nici să nu te gîndeşti," îşi ordonă Grace, ridicîndu-se. Iarba crescuse înaltă aproape pînă la glezne. O fi fost iarbă închiriată, dar acum era a ei şi răspundea de ea. Nimeni n-avea să spună că Grace Monroe nu-şi putea îngriji ceea ce-i aparținea.

Ținea maşina veche de tuns iarba, cumpărată la second hand, sub o husă la fel de veche. Ca de obicei, verifică mai întîi benzina, aruncînd încă o privire peste umăr pentru a se asigura că Aubrey stătea la locul ei, în nisipar. Apucînd cordonul starterului cu ambele mîini, îl smuci. Şi îi răspunse o tuse țiuitoare.

– Haide, nu te pune cu mine în dimineața asta.

Nici nu mai ştia de cît ori moşmondise, reparase şi dăduse pumni şi şuturi în vechea maşină. Răsucindu-şi umerii îndurerați, smuci a doua oară, apoi a treia, înainte de a lăsa cordonul să se tragă la loc, apăsîndu-şi ochii cu degetele.

– Ca să vezi.

– Îți dă de furcă?

Capul i se răsuci scurt. După cearta din seara trecută, Ethan era ultimul om pe care Grace s-ar fi aşteptat să-l vadă în curtea ei. N-o bucura, mai ales de vreme ce-şi spusese că putea şi avea să rămînă supărată pe el. Mai rău, ştia cum arăta – pantaloni scurți gri şi vechi, şi un tricou care trecuse prin prea multe spălături, nici o tuşă de fard şi părul nepieptănat.

La naiba, se îmbrăcase pentru munca în curte, nu

pentru musafiri.

– Mă descurc.

Trase din nou, proptindu-şi pe latura maşinii piciorul încălțat într-un adidas găurit la vîrf. Motorul fu gata să se ambaleze, gata-gata.

– Las-o să se odihnească un minut. Aşa, nu faci decît s-o îneci.

De astă dată, cordonul sări la loc cu un şuierat amenințător.

– Ştiu cum să-mi pornesc maşina de tuns iarba proprie şi personală.

– Presupun că da, cînd n-ai draci.

În timp ce vorbea, Ethan se apropie, slab şi dezinvolt-masculin.

Se hotărîse la un moment dat, în timpul nopții nedormite, că n-ar fi stricat să găsească o cale de a-şi prezenta scuzele. Şi petrecuse o bună parte din dimineață încercînd să descopere soluția. Apoi o văzuse, membrele acelea prelungi şi svelte pe care soarele le făcea să strălucească într-un auriu-palid, părul strălucitor, mîinile înguste. Şi nu voise decît să se uite puțin.

– N-am draci, răspunse ea cu un sîsîit nervos care o dădea de gol imediat.

Ethan nu făcu decît s-o privească în ochi.

– Ascultă, Grace...

– Eeee-than!

Cu un țipăt de plăcere pură, Aubrey se tîrî afară din solar şi alergă spre el – glonț, cu brațele desfăcute şi fața luminată de bucurie.

Prinzînd-o, Ethan o ridică în brațe şi o învîrti.

– Salut, Aubrey.

– Hai să zoți.

– Păi, eu...

– Pupă.

Fetița își tuguie buzițele cu atîta energie, încît fu nevoit să rîdă, aplicîndu-le un ciugulit prietenos.

– Okay! i se smulse ea din brațe și alergă înapoi la nisipar.

– Uite ce e, Grace, îmi pare rău dacă aseară am fost cam deplasat.

Faptul că i se topise inima cînd Ethan îi luase fetița în brațe nu făcea decît să-i sporească hotărîrea de a se ține tare pe poziție.

– Dacă?

Ethan își foi picioarele în loc, vizibil jenat.

– Voiam doar să spun că...

Explicația îi fu întreruptă, cînd Aubrey alergă înapoi, cu iubiții ei cîini de pluș.

– Pupă, ordonă, foarte categorică, ridicîndu-i spre Ethan. Îi făcu hatîrul, așteptînd pînă fugi din nou.

– Adică, am vrut să zic...

– Cred că ai spus ceea ce ai vrut, Ethan.

Avea de gînd să fie încăpățînată, își spuse el, cu un oftat lăuntric. Mă rog, dintotdeauna fusese așa.

– Nu m-am exprimat prea bine. De cele mai multe ori, mă încurc cu cuvintele. Nu suport să te văd muncind atît de greu.

Tăcu, răbdător, cînd Aubrey se întoarse, cerînd un sărut și pentru ursuleț.

– Îmi fac griji pentru tine, atîta tot.

Grace își înclină capul într-o parte:

– De ce?

– De ce?...

Întrebarea îl descumpănea. Se aplecă să pupe iepurașul de pluș cu care Aubrey îl bătea peste picior.

– Păi, ştii... fiindcă...

– Fiindcă sînt femeie? îl ajută ea. Fiindcă sînt mamă necăsătorită? Fiindcă tatăl meu consideră că am întinat numele familiei nu numai măritîndu-mă silit, ci şi divorțînd?

– Nu, făcu Ethan un pas spre ea, sărutînd absent pisica pe care i-o ridica Aubrey. Pentru că te cunosc de mai mult decît de-o jumătate din viața mea, ceea ce înseamnă că faci parte din ea. Şi, poate, fiindcă eşti prea îndărătnică sau prea mîndră ca să-ți dai seama cînd cineva nu vrea decît să vadă că-ți merge puțin mai uşor.

Grace dădu să-i spună că aprecia asta, simțind că începea să se îmblînzească. Imediat, însă, Ethan strică totul.

– Şi fiindcă nu-mi place să văd bărbați pipăindu-te.

– Pipăindu-mă? îşi îndreptă ea spatele, repezindu-şi bărbia înainte. Nu mă pipăie nici un bărbat, Ethan. Iar dacă o face vreunul, ştiu eu ce măsuri să iau.

– Nu te aprinde iarăşi.

Îşi scărpină bărbia, străduindu-se să nu ofteze. Nu vedea ce rost avea să se certe cu o femeie – n-ar fi putut cîştiga niciodată.

– Am trecut pe-aici ca să-ți spun că-mi pare rău, aşa că, dacă aş putea...

– Pupă, pupă! ceru Aubrey, începînd să i se cațăre pe picior.

Instinctiv, Ethan o săltă în brațe şi îi sărută obrazul.

– Voiam să spun...

– Nu, pupă pe mama.

Zbătîndu-i-se în brațe, Aubrey îi trase buzele, pentru a le face să se boțească:

– Pupă pe mama.

– Aubrey!

Îngrozită, Grace întinse mîinile spre fiica ei, numai pentru a o face pe Aubrey să se agațe de cămaşa lui Ethan ca un mic ciuline auriu.

– Acum lasă-l pe Ethan în pace.

Schimbînd tactica, Aubrey îşi rezemă capul de umărul lui Ethan, cu un zîmbet dulce şi un braț agățat ca un cîrcel de viță pe după gîtul lui, în timp ce Grace trăgea de ea.

– Pupă pe mamaaa... gînguri, bătînd din gene spre Ethan.

Dacă Grace ar fi rîs în loc de a fi arătat atît de încurcată – şi o idee cam nervoasă – Ethan bănuia că i-ar fi putut atinge fruntea cu degetele, rezolvînd problema. Dar obrajii i se înroşiseră ca focul – atît de înduioşătoare era situația. Nu voia să-l privească în ochi şi respira nesigur.

Ethan o privi cum îşi muşca buza de jos şi trase concluzia că putea foarte bine să rezolve problema într-un cu totul alt mod.

Puse o mînă pe umărul lui Grace, cu Aubrey prinsă între ei.

– Asta va fi mai uşor, murmură el şi-i atinse uşurel buzele cu ale lui.

Nu fu uşor deloc. Îi clătina inima. Abia dacă putea fi considerat un sărut, se termină aproape înainte de a începe. Nu era nimic mai mult decît o uşoară atingere de buze, o clipă de gust şi textură. Şi izul unei promisiuni care o făcea să jinduiască, la disperare, cu neputință.

În toți anii de cînd o cunoştea, niciodată nu-i atinsese gura cu a lui. Acum, cu doar acea degustare fugară, se întreba de ce aşteptase atît de mult. Şi se îngrijora că,

întrebîndu-se, putea să schimbe totul.

Aubrey bătu din palme încîntată, dar Ethan abia o auzi. Ochii lui Grace erau ațintiți acum într-ai lui, verdele acela cețos, fluid, iar chipurile le stăteau foarte aproape. Destul de aproape încît n-ar fi trebuit decît să se aplece înainte o fracțiune, dacă voia să guste din nou. Iar de data asta să zăbovească, își spuse el, în timp ce buzele ei se despărțeau într-o respirație tremurătoare.

– Ba eu! își plantă Aubrey gura mică și fragedă pe obrazul mamei sale, apoi pe-al lui Ethan. Hai să zoți.

Grace se smulse înapoi ca o păpușă trasă brutal de sfori. Norul trandafiriu-mătăsos care începuse să-i încețoșeze creierul se evaporă.

– Imediat, iubito.

Cu mișcări repezi, o culese pe Aubrey din brațele lui Ethan și o puse pe picioare.

– Du-te și construiește-mi un castel în care să locuim.

O bătu ușurel pe șold, expediind-o în fuga mare. Apoi, își drese vocea:

– Ești extrem de bun cu ea, Ethan, îți mulțumesc.

Ethan conchise că locul cel mai bun pentru mîinile lui, în situația dată, erau buzunarele. Nu era sigur ce să facă în legătură cu senzația de mîncărime care i le chinuia.

– E o scumpete.

Deliberat, se întoarse s-o privească pe Aubrey în nisiparul ei roșu.

– Și o pacoste.

Trebuia să-și readucă pămîntul sub picioare, își spuse Grace, și să facă ceea ce era de făcut mai departe.

– Ce-ar fi să uităm de ceea ce s-a întîmplat aseară, Ethan? Sînt sigură că n-ai avut decît intenții bune. Numai că realitatea nu e întotdeauna cea pe care o alegem sau pe care am dori-o.

Ethan se întoarse încet, iar ochii săi calmi se ațintiră spre fața ei.

– Şi tu care ai dori să fie, Grace?

– Ceea ce doresc este ca Aubrey să aibă un cămin, şi o familie. Şi cred c-am ajuns destul de aproape.

– Nu, clătină el din cap, ce ai dori pentru Grace?

– Înafară de ea? îşi privi Grace fiica şi zîmbi. Nici măcar nu-mi mai amintesc. În momentul de față, vreau să am iarba tunsă şi legumele plivite de buruieni. Îți mulțumesc pentru vizită.

Se răsuci, pregătindu-se să smucească încă o dată de starter.

– Mîine, vin la voi.

Rămase complet nemişcată, cînd mîna lui o cuprinse pe a ei.

– Tund eu iarba.

– Pot s-o fac şi eu.

Nu putea nici măcar să pornească blestemata de maşină, îşi spuse Ethan, dar avu înțelepciunea de a n-o menționa.

– N-am spus că nu poți. Am zis doar că aş face-o eu.

Grace nu se putea întoace, nu putea risca efectul asupra trupului ei de a fi din nou atît de aproape, față în față.

– Ai şi tu treburile tale.

– Grace, vom sta aici toată ziua certîndu-ne cine o să tundă iarba? Pînă terminăm, aş putea-o face de două ori, iar tu ți-ai salva vrejurile de fasole de bălăriile alea

care le sufocă.

– Aveam de gînd să mă apuc şi de ele.

Vocea-i era subţiată. Acum stăteau aplecaţi amîndoi, aproape unul peste altul. Fulgerul de dorinţă animalică pură care-i străbătu familiara jinduire după el o năuci.

– Apucă-te de ele acum, murmură Ethan, impunîndu-i să se mişte. Dacă n-o făcea, şi repede, s-ar fi putut să nu mai fie în stare de a se abţine s-o atingă cu mîinile. S-o atingă în locuri unde n-avea ce să caute.

– Bine, se trase Grace într-o parte, mişcîndu-se lateral în timp ce inima-i lovea coastele rapid ca a unui iepuraş. Îţi sînt recunoscătoare. Mulţumesc.

Îşi muşcă buza cu putere, fiindcă o păştea pericolul bîlbîielii. Hotărîtă să se poarte firesc, se întoarse, cu un uşor surîs.

– Probabil iarăşi e carburatorul. Am nişte scule.

Fără o vorbă, Ethan apucă într-o mînă cordonul şi îl smuci cu putere, de două ori. Motorul se ambală, cu un duduit dispeptic.

– Ar trebui să meargă, spuse el blajin, cînd îi văzu gura strîngîndu-se cu frustrare.

– Mda, ar trebui.

Făcînd eforturi să nu se enerveze, Grace porni grăbită spre grădina de zarzavaturi.

Şi se aplecă, observă Ethan, în timp ce începea să tundă prima fîşie de iarbă. Se aplecă în pantalonii aceia scurţi şi subţiri de bumbac, într-un mod care-l sili să respire de cîteva ori adînc, prelung şi cu grijă.

Habar n-avea, conchise el, ce însemna pentru hormonii lui, de obicei atît de disciplinaţi, să stea cu fundulețul ei tare îndesat în el. Ce însemna pentru temperatura îndeobşte moderată a sîngelui lui ca acel picior lung şi

gol să se frece de al său.

O fi fost ea mamă – fapt pe care şi-l reamintea atît de des, pentru a-şi ține în frîu gîndurile întunecate şi primejdioase – dar, în ceea ce-l privea pe el, era aproape la fel de inocentă şi inconştientă pe cît fusese la paisprezece ani.

Cînd Ethan începuse pentru prima oară să aibă acele gînduri întunecate şi periculoase despre ea.

Se abținuse să şi le pună în aplicare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era decît o puştoaică. Iar un om cu trecutul lui nu avea dreptul să se atingă de o făptură atît de neîntinată. În schimb, îi fusese prieten şi se mulțumise cu atît. Crezuse că putea continua să-i fie prieten şi numai prieten. Dar, în ultima vreme, acele gînduri îl loveau tot mai des şi cu mai multă putere. Deveneau foarte greu de controlat.

Amîndoi aveau destule complicații în viețile lor, îşi reaminti Ethan. Urma doar să-i tundă gazonul, poate s-o ajute să scoată nişte buruieni. Dacă le mai rămînea timp, avea să le invite în oraş la o înghețată. Aubrey murea după cea de fragi.

Iar apoi, trebuia să se ducă la şantierul naval şi să se apuce de muncă. Şi întrucît era rîndul lui să gătească, îl aştepta şi rezolvarea acestei mici probleme.

Dar, mamă sau nu, îşi spuse Ethan, în timp ce Grace se apleca să smulgă o păpădie încăpățînată, avea o pereche de picioare uluitoare.

Grace ştia că n-ar fi trebuit să se lase convinsă să iasă în oraş, fie şi doar pentru o înghețată la botul calului. Însemna să-şi reorganizeze programul zilei, să se schimbe cu ceva mai onorabil decît hainele de grădinărit

şi să petreacă mai mult timp în compania lui Ethan, cînd se simţea puţin cam prea conştientă de dorinţele ei.

Dar lui Aubrey îi plăceau nespus acele mici plimbări şi tratații, aşa că-i era imposibil să refuze.

Pînă la St. Chris era doar un kilometru şi jumătate, dar treceau dintr-un cartier liniştit pe cheul agitat. Magazinele de cadouri şi suveniruri stăteau deschise acum şapte zile pe săptămînă, pentru a profita de sezonul turistic estival. Perechi şi familii treceau agale cu sacoşe pline de amintiri pe care să le ducă acasă.

Cerul era de un albasru strălucitor, iar Golful îl reflecta, invitînd bărcile să se plimbe pe suprafaţa lui. Doi marinari de duminică îşi încurcaseră şcotele micului Sunfish, lăsînd velele să se pleoştească. Dar păreau să se simtă grozav, în ciuda acestui mic accident.

Grace simţea miros de peşte prăjit, zahăr topit, nuci de cocos dulci şi mereu, mereu, aroma umedă a apei.

Crescuse pe cheul acela, privind bărcile, navigînd cu ele. Alergase liberă pe docuri, intrînd şi ieşind din magazine. Învăţase să prepare crabii lîngă genunchii mamei sale, dobîndind iuţeala şi îndemînarea necesare pentru a scoate carnea, acea marfă preţioasă care apoi era împachetată şi expediată în întreaga lume.

Munca nu-i fusese străină, dar rămăsese întoteauna liberă. Familia ei trăise bine, chiar dacă nu în lux. Tatăl ei nu credea în a-şi răsfăţa femeile cu prea multe cocoloşeli. Totuşi, fusese bun şi iubitor, deşi hotărît într-ale lui. Şi niciodată n-o făcuse să simtă că era dezamăgit avînd doar o fiică, în locul unor fii care să-i ducă numele mai departe.

Pînă la urmă, îl dezamăgise oricum.

Grace şi-o săltă pe Aubrey pe şold, frecîndu-şi nasul

de obrazul ei.

– E multă lume azi, comentă ea.

– Pare să se adune tot mai multă cu fiecare vară.

Dar Ethan alungă gîndul. Aveau nevoie de mulțimile verii, pentru a ieşi cu bine din iarnă.

– Am auzit că Bingham vrea să-şi mărească restaurantul şi să-l modernizeze ca să atragă mai mulți clienți, tot anul.

– Ei, acum şi-a adus bucătarul ăla din nord şi a apărut în revista *Washington Post,* şi-o potrivi Grace mai bine pe Aubrey în brațe. *Egret Rest* e singurul restaurant cu fețe de masă de pe-aici. Ferchezuirea lui ar prinde bine pentru oraş. Întotdeauna ne duceam să luăm cina acolo, cu ocazii deosebite.

O puse pe Aubrey jos, încercînd să nu-şi aducă aminte că nu mai văzuse interiorul restaurantului de peste trei ani. Ținînd-o de mînă, o lăsă pe Aubrey s-o tragă fără răgaz spre *Crawford's*.

Acela era un alt standard al oraşului St. Chris. La *Crawford's* se serveau răcoritoare, înghețată şi sandvişuri submarin. Fiind ora amiezei, localul mergea din plin. Grace îşi impuse să nu strice atmosfera, menționînd că ar fi trebuit să mănînce sandvişuri în loc de înghețată.

– Bună, Grace, Ethan. Bine-ai venit, drăgălaşă Aubrey, le zîmbi radioasă Liz Crawford, în timp ce construia cu multă artă un submarin cu friptură rece. Învățase la şcoală cu Ethan şi avusese o vîjîială scurtă şi neimplicată cu el, de care amîndoi îşi aminteau cu drag.

Acum, era mama voinică şi pistruiată a doi copii, căsătorită cu Junior Crawford, cum i se spunea pentru a-l deosebi de tatăl lui, Seniorul.

Junior, costeliv ca o sperietoare de ciori, fluiera prin-

tre dinți în timp ce factura vînzările şi le adresă un salut grăbit.

– Aveți ceva clientelă, observă Ethan, ferindu-se de cotul unui cumpărător de la tejghea.

– Mie-mi spui, îşi dădu Liz ochii peste cap, în timp ce învelea cu îndemînare submarinul în hîrtie albă şi îl întindea, împreună cu altele trei, peste tejghea. Vreți şi voi un submarin?

– Ghețată, ceru categorică Aubrey. Cu fladzi.

– Bine, atunci du-te-acolo şi spune-i lui mama Crawford ce te tentează. A, Ethan, Seth a trecut nu demult pe-aici, cu Danny şi Will. Jur că puştii ăştia cresc ca buruienile în toiul verii. Au băgat în ei submarine şi suc. Mi-a spus că lucrează la şantierul tău naval.

Ethan simți un mic junghi de vinovăție, ştiind că Phillip nu făcea doar să lucreze, ci îi şi supraveghea pe cei trei băieți.

– Pornesc şi eu într-acolo, curînd.

– Ethan, dacă n-ai timp pentru asta... începu Grace.

– Am timp să mănînc o înghețată cu o fată foarte drăguță.

Acestea fiind zise, o ridică pe Aubrey, lăsînd-o să-şi lipească nasul de geamul galantarului cu găleți de înghețată la alegere.

Liz luă următoarea comandă, aruncîndu-i soțului ei o privire cu mişcări din sprîncene, care grăia enorm. „Ethan Quinn şi Grace Monroe, ăsta era sensul clar. Ei, ei. Ce părere ai?"

Îşi luară înghețatele afară, unde sufla o briză caldă dinspre apă, îndepărtîndu-se agale de mulțime pentru a găsi una dintre micile bănci de fier pentru care făcuseră campanie părinții oraşului. Înarmată cu un pumn de şer-

vete, Grace şi-o aşează pe Aubrey în poală.

– Ţin minte că veneai aici şi ştiai numele ficărei fete pe care o vedeai, murmură ea. Mama Crawford stătea la tejghea, citind un roman de buzunar.

Simţi un strop din îngheţata lui Aubrey picurîndu-i pe picior, sub tivul pantalonului, şi îl şterse.

– Mănîncă de pe margini, iubito, înainte să se topească.

– Şi tu luai întotdeauna îngheţată de fragi.

– Hmm?

– Din cîte-mi amintesc, continuă Ethan, surprins că avea imaginea atît de clară în minte, îţi plăceau fragii. Şi *Nehi* de struguri.

– Cred că da.

Ochelarii de soare ai lui Grace alunecară pe nas, cînd se aplecă să şteargă alţi stropi.

– Totul era atît de simplu, dacă-ţi luai o îngheţată de fragi şi un *Nehi* de struguri.

– Unele lucruri rămîn simple.

Întrucît mîinile ei erau ocupate, Ethan îi împinse ochelarii la loc – şi i se păru că zărea un licăr aparte în ochii ei, dincolo de lentilele fumurii.

– Altele, nu.

Privi spre apă, în timp ce se ocupa de propria lui îngheţată. O idee mai bună, conchise, decît să se uite la Grace cum îşi lingea încet şi prelung îngheţata ei.

– Obişnuiam să venim aici duminica, din cînd în cînd, îşi aminti el. Ne îngrămădeam toţi în maşină şi veneam în oraş la o îngheţată sau un submarin sau doar ca să vedem ce se mai întîmpla. Mamei şi tatei le plăcea să se aşeze la una din mesele cu umbrele de la braserie şi să bea limonadă.

– Mie şi-acum mi-e dor de ei, spuse încet Grace. Ştiu că ție ți-este. În iarna aceea, m-am îmbolnăvit de pneumonie – o țin minte pe mama mea, şi pe-a ta. Mi se părea că, ori de cîte ori mă trezeam, una sau cealaltă dintre ele era lîngă mine. Doamna doctor Quinn a fost cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Mama mea...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Ce e?

– Nu vreau să te întristez.

– Nu mă întristezi. Zi pînă la capăt.

– Mama mea se duce la cimitir în fiecare an, primăvara, şi pune flori pe mormîntul mamei tale. Merg şi eu cu ea. Nici nu-mi dădusem seama, pînă ne-am dus prima oară, cît de mult a ținut la ea mama mea.

– Mă întrebam cine le punea acolo. Mă bucur să aflu. Ceea ce se spune... ce spun unii despre tatăl meu, i-ar fi înfierbîntat sîngele ăla irlandez. Pînă acum, i-ar fi făcut cu ou şi cu oțet pe destui.

– Nu e stilul tău, Ethan. Trebuie să te ocupi de problema asta în felul tău propriu.

– Amîndoi ar vrea să facem ceea ce e mai bine pentru Seth. Asta ar fi pe primul plan.

– Faci ceea ce e mai bine pentru el. De fiecare dată cînd îl văd, arată tot mai vesel. Prima oară cînd a venit aici, îl apăsa o mare greutate. Domnul profesor Quinn se ocupa de asta, dar avea şi multe alte probleme. Ştii cît de tulburat era, Ethan.

– Mda...

Iar vinovăția îl împovăra ca o piatră, drept în mijlocul inimii.

– ...Ştiu.

– Acum chiar că te-am întristat, se trase Grace spre el, astfel încît genunchii li se atinseră. Indiferent ce îl tulbura, n-ai fost tu niciodată. Tu erai o lumină puternică şi sigură în viaţa lui. Îşi putea da seama oricine.

– Dacă puneam mai multe întrebări... începu Ethan.

– Nu e stilul tău, repetă ea şi, uitînd că avea mîna lipicioasă, îl atinse pe obraz. Ştiai că avea să-ţi vorbească atunci cînd era gata, cînd putea.

– Şi pe urmă, a fost prea tîrziu.

– Nu-i adevărat, niciodată nu e prea tîrziu, îşi trecu Grace uşor degetele peste obrazul lui. Întotdeauna rămîne o şansă. Nu cred c-aş putea trăi de la o zi la alta, dacă n-aş crede că întotdeauna există o şansă. Nu-ţi face griji, spuse ea încet.

Ethan simţi ceva clintindu-se înlăuntrul său, cînd ridică mîna să i-o acopere pe a ei. Ceva se muta din loc, se deschidea. Apoi, Aubrey scoase un ţipăt înnebunit de bucurie:

– Bunicuţu'!

Mîna lui Grace tresări, apoi căzu ca o piatră. Toată căldura care se scursese afară din ea îngheţă. Umerii i se îndreptară, ţepeni, cînd se întoarse din nou în faţă, privindu-şi tatăl care se apropia de ei.

– Uite-o pe păpuşica mea. Hai la bunicul.

Grace îşi lăsă fetiţa să se ducă, privind-o cum alerga şi era prinsă în braţe. Tatăl ei nu se feri de mîinile cleioase, nici de buzele mînjite. Rîse, o îmbrăţişă şi plescăi din buze cînd fu sărutat cu poftă.

– Mmm, fragi. Mai vreau.

Şi începu să molfăie zgomotos pe gîtul lui Aubrey, pînă o făcu să ţipe de încîntare. Apoi, şi-o potrivi cu uşurinţă pe şold şi străbătu scurta distanţă pînă la fiica

lui. Şi nu mai zîmbi.

– Grace, Ethan. Faceți o plimbare de duminică?

Lui Grace i se uscase gîtul şi-i ardeau ochii.

– Ethan ne-a invitat la o înghețată.

– Ei, foarte frumos.

– Ai chiar acum pe tine puțin din ea, comentă Ethan, sperînd să risipească o parte din tensiunea acumulată care vibra prin aer.

Pete îşi privi cămaşa, unde Aubrey îşi transferase o parte din fragii ei favoriți.

– Hainele se spală. Nu te văd adesea pe cheu duminica, Ethan, de cînd ai început să construieşti nava aia.

– Mi-am luat o oră liberă, înainte de a începe pe ziua de azi. Coca e gata, puntea, aproape.

– În regulă, asta-i bine, dădu Pete din cap cu sinceritate, apoi îşi îndreptă privirea spre Grace. Mama ta e în braserie. Va dori să-şi vadă nepoata.

– Bine. Am să...

– O duc eu, o întrerupse Pete. Tu poți merge acasă cînd termini, iar mama ta o va aduce la tine peste o oră, două.

Grace ar fi preferat să-i tragă o palmă, decît să-i vorbească pe tonul acela politicos şi distant. Dar dădu din cap, căci Aubrey începuse deja să turuie despre bunicuța.

– Pa! Pa, mama. Pa, Ethan, strigă fetița peste umărul lui Pete, suflîndu-le bezele zgomotoase.

– Îmi pare rău, Grace.

Ştiind că era un gest nepotrivit, Ethan îi luă mîna, pentru a o găsi țeapănă şi rece.

– Nu contează. N-are de ce să conteze. Şi o iubeşte

pe Aubrey. Se topeşte după ea. Numai asta are importanţă.

– Nu e corect faţă de tine. Tatăl tău e un om cumsecade, Grace, dar cu tine e nedrept.

– L-am dezamăgit, se ridică ea, ştergîndu-şi repede mîinile cu şervetele pe care le făcuse ghemotoc. Şi cu asta, gata.

– Nu e nimic mai mult decît mîndria lui în conflict cu a ta.

– Poate. Dar pentru mine mîndria contează.

Aruncă şervetele într-un coş de gunoi, spunîndu-şi că asta punea punct.

– Trebuie să mă-ntorc acasă, Ethan. Am de făcut un milion de lucruri şi, dacă-mi rămîn două ore libere, e mai bine să le rezolv.

Ethan nu insistă, deşi fu surprins să vadă cît de mult ar fi vrut. Şi el detesta să fie îndemnat şi înghiontit să vorbească despre probleme personale.

– Te duc acasă.

– Ba nu, prefer să merg pe jos. Chiar aş dori să merg pe jos. Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţă, izbuti ea un zîmbet care părea aproape firesc. Şi pentru îngheţată. Mîine vin la voi. Ai grijă să-i spui lui Seth că rufele lui se pun în coş, nu pe jos.

Şi se îndepărtă, mîncînd pămîntul cu picioarele ei lungi. Se asigură că ajunsese destul de departe, înainte de a-şi permite să încetinească paşii. Înainte de a-şi apăsa o mînă peste inima care o durea, oricît de ferm îi ordona contrariul. În viaţa ei nu existau decît doi bărbaţi pe care-i iubise vreodată cu adevărat. Şi se părea că nici unul dintre ei nu putea s-o dorească aşa cum avea ea nevoie să fie dorită.

Capitolul 4

Pe Ethan nu-l deranja muzica în timp ce lucra. Adevărul era că avea gusturi muzicale pe cît de largi, pe-atît de eclectice – altă moştenire a familiei Quinn. Casa fusese adeseori plină cu muzică. Mama lui cîntase bine la pian, cu tot atîta entuziasm pentru piesele lui Chopin ca şi pentru cele ale lui Scott Joplin. Talentul muzical al tatălui său fusese vioara, instrument în jurul căruia gravitase şi Ethan. Îi plăceau stările ei de spirit variate şi uşurinţa cu care era mînuită.

Totuşi, găsea muzica o risipă de sunet ori de cîte ori se concentra asupra unei munci, întrucît de obicei n-o auzea decît cu zece minute întîrziere, oricum.

În acele momente, prefera tăcerea, dar lui Seth îi plăcea ca radioul din şantierul naval să meargă, şi încă dat la maximum. Aşa că, pentru a avea linişte, Ethan se mulţumea să-şi închidă urechile în calea bubuitorului rock and roll.

Bordajul ambarcaţiunii era şlefuit şi călăfătuit, o muncă intensivă şi care consuma timp. Seth îi fusese de mare ajutor, recunoştea Ethan, oferindu-i două mîini şi două picioare în plus cînd avea nevoie de ele. Deşi Dumnezeu îi era martor că băiatul ştia să se plîngă de

muncă la fel de mult ca Phillip.

Ethan refuza să audă şi asta – ca să-şi păstreze mintea întreagă.

Spera să termine geluirea punții înainte de a sosi Phillip în weekend, lucrînd mai întîi pe o diagonală, apoi pe cealaltă, în unghi drept.

Cu un dram de noroc, în săptămîna aceea şi în următoarea putea să muncească zdravăn la cabina echipajului şi la timonerie.

Seth făcea mofturi că era pus să şmirgheluiască, dar făcea o treabă onorabilă. Ethan nu trebui să-i spună să se întoarcă şi să refacă vreo cîteva părți din bordaj decît de două ori. Nici întrebările băiatului nu-l deranjau. Deşi, cînd începea, avea de pus milioane întregi.

– Chestia aia de-acolo ce e?

– Cloasonul cabinei de comandă.

– De ce-ai tăiat-o încă de pe-acum?

– Fiindcă e mai bine să scăpăm de tot rumeguşul înainte de a face lipiturile şi vopsitoria.

– Şi căcaturile alealalte ce-s?

Ethan se opri din lucru, privind în direcția unde se încrunta Seth spre o stivă de scînduri tăiate dinainte.

– Pereții laterali şi din capăt ai cabinei, copastia, pupa şi bordurile.

– Mie mi se pare că-s o droaie de piese pentru o tîmpită de barcă.

– Şi-au să mai urmeze şi altele.

– Ăsta de ce nu-şi cumpără una gata făcută?

– Norocul nostru că nu i-a venit ideea.

Buzunarele adînci ale clientului, medită Ethan, puneau bazele firmei *Boats by Quinn*.

– Fiindcă i-a plăcut cealaltă barcă pe care i-am construit-o – şi ca să le poată spune tuturor ştabilor lui de

prieteni că i s-a proiectat şi construit o navă anume pentru el.

Seth luă o bucată nouă de glasspapier şi se apucă iarăşi de lucru. Munca nu-l nemulţumea deloc. Şi-i plăceau şi mirosurile de lemn, vopsea şi ulei de in. Dar pur şi simplu nu putea să se liniştească.

– Durează o veşnicie pîn-o montezi pe toată.

– Lucrăm la ea de mai puţin de trei luni. Mulţi oameni muncesc cîte un an – chiar mai mult – ca să construiască o navă de lemn.

Seth rămase cu gura căscată:

– Un an! Iisuse, Ethan.

Scîncetul său puternic, şi cît se poate de firesc, făcu colţurile gurii lui Ethan să se arcuiască.

– Linişteşte-te, asta n-o să ne ia atît de mult. După ce se întoarce Cam şi lucrează la ea cîteva zile încheiate, o să mergem înainte. Şi tu, cînd termini şcoala, poţi prelua o mare parte din treburile mai simple.

– Am terminat şcoala.

– Hmm?

– Azi, zîmbi Seth, cu gura pînă la urechi. Libertate. S-a zis cu orele.

– Azi? se încruntă Ethan, oprindu-se din lucru. Credeam că mai aveai vreo două zile.

– Nnţ.

Pierduse noţiunea timpului, la un moment dat, presupunea Ethan. Iar lui Seth nu-i stătea în fire – nu încă, deocamdată – să le dea informaţii din proprie iniţiativă.

– Ai primit foaia matricolă?

– Mda – am trecut.

– Ia să vedem, îşi lăsă Ethan sculele jos, frecîndu-şi mîinile de blugi. Unde-i?

Seth ridică din umeri, contiunînd să şlefuiască.

– E în ghiozdanul meu, acolo. Nu-i mare scofală.

– Dă-mi-l să-l văd, repetă Ethan.

Băiatul începu ceea ce Ethan considera că era dansul lui ritual. Dîndu-şi ochii peste cap, ridică din umeri, adăugînd şi un oftat de îndelugnată suferință. În mod destul de ciudat, nu încheie cu o înjurătură, cum avea obiceiul. Porni spre locul unde-şi aruncase ghiozdanul şi începu să scotocească prin el.

Ethan se aplecă peste tribord, pentru a lua hîrtia pe care i-o întindea Seth. Observînd expresia rebelă de pe chipul băiatului, se aşteptă ca veştile să fie proaste. Stomacul i se încleştă scurt. Predica de rigoare, îşi spuse Ethan cu un oftat lăuntric, avea să fie al naibii de incomodă pentru amîndoi.

Studie hîrtia subțire, imprimată pe computer, dîndu-şi şapca pe ceafă ca să se scarpine în cap:

– A în *linie?*

Seth îşi săltă din nou un umăr, înfundîndu-şi mîinile în buzunare.

– Mda, şi ce?

– N-am mai văzut în viața mea o foaie matricolă plină numai cu A-uri. Pînă şi Phillip mai avea unele B-uri, şi cîte un C aruncat printre ele.

Jena şi teama de a nu fi numit tocilar sau altcumva la fel de hidos i se răzvrătiră repede.

– Nu-i mare scofală.

Întinse mîna să-şi ia foaia, dar Ethan clătină din cap:

– Ba pe dracu'.

Vedea, însă, chipul încruntat al lui Seth şi bănuia că-l înțelegea. Întotdeauna era dificil să fii diferit de restul turmei.

– Ai o minte ascuțită şi ar trebui să fii mîndru.

– O am şi gata. Nu-i ca şi cum aş învăța să pilotez o

navă, sau aşa ceva.

– Ai un cap bun şi ţi-l foloseşti, găseşti soluţiile aproape la toate.

Ethan împături cu grijă hîrtia, băgînd-o în buzunar. Al dracului să fie dacă n-avea să se fălească puţin cu ea.

– Am impresia că ar trebui să luăm o pizza, sau ceva.

Nedumerit, Seth îşi îngustă ochii:

– Ai împachetat sandvişurile alea nesărate pentru cină.

– Acum nu se mai potrivesc. Prima oară cînd un Quinn primeşte A în linie ar trebui să merite cel puţin o pizza.

Îl văzu pe Seth deschizînd gura, apoi închizînd-o la loc, îi privi încîntarea buimăcită din adîncul ochilor, înainte de a şi-i coborî.

– Sigur, ar fi marfă.

– Mai rezişti încă o oră?

– Nici o problemă.

Seth luă şmirghelul şi se apucă să frece cu înverşunare. Şi orbeşte. Avea ochii orbiţi şi inima ridicată în gît. I se întîmpla ori de cîte ori vreunul din ei îl numea un Quinn. Ştia că numele lui încă mai era DeLauter. Trebuia să şi-l scrie în capul fiecărei tîmpite de lucrări pe care o făcea la şcoală, nu? Dar faptul de a-l auzi pe Ethan numindu-l un Quinn făcea ca acea mică rază de speranţă pe care Ray i-o aprinsese în suflet cu luni de zile în urmă să strălucească doar o idee mai puternic.

Avea să rămînă acolo. Avea să fie unul dintre ei. Niciodată n-avea să se mai întoarcă în iad.

Făcea să merite faptul că în ziua aceea fusese chemat în cancelaria lui Morrfield. Directoarea adjunctă îl înhăţase cu o oră înainte de începerea libertăţii. Îl apu-

caseră nevricalele la stomac, ca întotdeauna. Dar femeia îl poftise să ia loc şi-i spusese că era mîndră de progresele lui.

Bă frate, ce calvar!

Okay, deci poate că-n ultimele cîteva luni nu mai pocnise pe nimeni la moacă. Şi îşi făcuse toate tîmpitele de teme pentru acasă în fiecare împuţită de zi fiindcă mereu îl bătea la cap cineva cu ele. În privinţa asta, Phillip era cel mai nesuferit pisălog. Tipul parc-ar fi fost un copoi cu munca la domiciliu, sau aşa ceva, îşi spunea acum Seth. Şi, mda, mai ridicase şi mîna în clasă cînd şi cînd, numai aşa, de-al dracu'.

Dar ca Morrfield să-l ia la lăudat în halul ăla, era... *greţos,* conchise el. Aproape îşi dorise să-l fi tîrît înăuntru ca să-i mai trîntească o eliminare din şcoală.

Însă dacă o serie de A-uri nenorocite îl mulţumeau pe un tip ca Ethan, era okay.

După părerea lui Seth, Ethan era absolut marfă. Toată ziua muncea în aer liber şi avea pe mîini cicatrici şi bătături groase de tot. Seth bănuia că în mîinile lui Ethan ai fi putut să baţi şi cuie, fără ca el să le simtă măcar, aşa erau de aspre şi tari. Avea două bărci – pe care singur şi le construise – şi ştia totul despree Golf şi navigaţie. Şi nici nu făcea caz cu asta.

Cu două luni în urmă, Seth văzuse *High Noon*[1], deşi era o nasoleală alb-negru şi nici măcar n-avea sînge sau explozii. Îşi spusese atunci că Ethan semăna puţin cu Gary Cooper ăla. Nu vorbea mult, aşa că, atunci cînd o

1. – „La amiază", 1952, r. Fred Zinnemann, cu Gary Cooper şi Grace Kelly, capodoperă western, distinsă cu numeroase premii Oscar (n.tr.)

făcea, de cele mai multe ori îl ascultai. Şi făcea tot ce era de făcut, fără multă paradă.

Ethan i-ar fi culcat şi el cu mutra-n jos pe tipii ai dracu'. Fiindcă aşa era just. Seth rumegase gîndul o vreme, după care hotărîse ce era un erou. Un om care făcea numai ceea ce era just.

Ethan ar fi fost năucit şi jenat de moarte, dacă ar fi putut citi gîndurile lui Seth. Dar băiatul era expert în a şi le păstra pentru el însuşi. La acest nivel, el şi Seth semănau ca doi fraţi gemeni.

Se putea ca lui Ethan să-i fi trecut prin minte că *Village Pizza* se afla doar la cîţiva paşi de *Shiney's Pub,* unde îşi începea Grace schimbul, dar nu pomeni nimic.

Oricum n-ar fi putut duce băiatul într-un bar, medită el, în timp ce intrau în zgomotul şi luminile vii din restaurantul local. Iar Seth s-ar fi plîns obligatoriu, şi cît putea de tare, dacă Ethan îi cerea să aştepte două minute în maşină, pînă băga el un cap înăuntru. La fel de probabil era să se plîngă şi Grace, dacă se prindea că o controla.

Era mai bine să lase totul baltă, concentrîndu-se asupra problemelor imediate. Îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate, studiind menu-ul afişat pe perete, în spatele tejghelei.

– Cu ce-o vrei?

– În nici un caz cu ciuperci. Sînt scîrboase.

– Aici sîntem de aceeaşi părere, murmură Ethan.

– Ardei iute şi cîrnat, îşi dezveli Seth dinţii, dar strică totul, ţopăind puţin în adidaşi. Dacă-i faci faţă şi tu.

– Eu îi fac, dacă-i faci tu. Azi, Justin, îi zîmbi el în chip de salut băiatului de la tejghea. Luăm două mari cu ardei şi cîrnaţi şi două Pepsi-uri jumbi.

– S-a marcat. Aici sau la pachet?

Ethan privi peste cele cîteva mese şi separeuri, pentru a observa că nu era singurul care se gîndise să sărbătorească ultima zi de şcoală cu pizza.

– Du-te şi ocupă ultimul separeu de-acolo, Seth. Le luăm aici, Justin.

– Staţi jos la o masă. Vin şi sucurile acum.

Seth îşi trîntise ghiozdanul pe banchetă şi bătea cu mîinile în masă în ritmul tonomatului de unde cînta Hootie and the Blowfish.

– Mă duc să joc ceva la video, îi spuse el lui Ethan; cînd acesta dădu să-şi scoată portofelul, Seth clătină din cap: am bani.

– Ba-n seara asta n-ai, replică moale Ethan, scoţînd nişte hîrtii. Tu eşti sărbătoriul. Du-te şi schimbă-le.

– Marfă.

Seth înhăţă bancnotele şi alergă să le schimbe pe fise.

În timp ce se aşeza în separeu, Ethan se întrebă de ce atît de mulţi oameni considerau că două ore într-un salon plin de zgomot erau o distracţie nemaipomenită. O gaştă de puşti încercau deja să radă nişte bandiţi la cele trei jocuri video de lîngă peretele din spate; tonomatul trecuse pe Clint Black – iar băiatul ăla de la ţară se tînguia îngrozitor. Ţîncul din separeul alăturat era în plină criză de mofturi, iar două adolescente chicoteau la un nivel decibelic care ar fi făcut urechile lui Simon să sîngereze.

Halal stil de a-ţi petrece o seară plăcută de vară!

Apoi, îi văzu pe Liz Crawford şi Junior cu fetiţele lor, într-un separeu din apropiere. Una dintre fete – trebuia să fie Stacy, îşi spuse Ethan – vorbea repede, gesti-

culînd larg, în timp ce restul familiei hohotea de rîs.

Alcătuiau o unitate, reflectă el, propria lor insuliță, în mijlocul haosului de lumini şi zgomot. Presupunea că asta însemna o familie, o insulă. Faptul de a şti că te puteai refugia acolo era tot ce conta.

Şi totuşi, junghiul de invidie îl mira, făcîndu-l să se foiască incomod pe bancheta tare a separeului, cu privirea încruntată în gol. Se hotărîse cu ani în urmă să-şi întemeieze o familie şi nu- l încînta deloc junghiul acela ascuțit de dor.

– Ce-i, Ethan, de ce faci mutra asta?

Ridică privirea, în timp ce sticlele erau puse pe masă în fața lui, drept spre ochii cocheți ai Lindei Brewster.

Arăta trăsnet, nici vorbă. Jeanşii negri strîmți şi tricoul negru *en-coeur* îi înveleau trupul armonios format ca un strat de vopsea pe un *Chevy* clasic.

După ce i se pronunțase divorțul – săptămîna trecută, luni – se tratase cu o manichiură şi o coafură nouă. Unghiile ei cu vîrf portocaliu-coral îi răsfirau părul blond, proaspăt tuns paj, în timp ce-i zîmbea lui Ethan.

Pusese ochii pe el de-o bună bucată de vreme – la urma urmei, se despărțise de acel pierde-vară de Tom Brewster cu peste un an în urmă, iar o femeie trebuia să privească spre viitor. Ethan Quinn ar fi fost trăsnet la pat, conchise ea. Avea instinct, la problemele astea. Mîinile lui mari ar fi fost puternice de-a binelea, nu se îndoia. Şi atente. A, da.

Şi-i plăcea şi cum arăta. Doar o idee cam dur şi brăzdat de vînturi şi ploi. Şi zîmbetul acela al lui, lent, sexy... cînd reuşeai să i-l provoci, îi dădea poftă să-şi lingă buzele de nerăbdare.

Avea un stil al lui anume, calm. Linda ştia ce se

spunea despre apele liniştite. Şi murea să vadă cît de adînc săpa apa liniştită a lui Ethan Quinn.

Ethan era perfect conştient încotro i se abătuseră ochii, de vreme ce şi el şi-i holba cît toate zilele. În căutarea unui spațiu de fugă. Femeile ca Linda îl speriau de moarte.

– Salut, Linda. Nu ştiam că lucrezi aici.

Altfel, ar fi fugit de *Village Pizza* ca de ciumă.

– Îl ajut doar pe taică-meu, pentru două săptămîni.

Era pe jantă cu banii, iar tatăl ei – proprietarul pizzeriei – îi spusese că nici mort n-avea s-o lase să-i tapeze, pe el şi pe maică-sa. Trebuia să-şi pună la treabă fundul ăla obraznic.

– Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

– Am mai umblat...

Voia să-l lase în pace. Parfumul ei îl călca pe nervi.

– Am auzit că tu şi frații tăi ați închiriat hambarul ăla vechi al lui Claremont şi construiți bărci. Voiam să trec ca s-arunc o privire.

– Nu e cine ştie ce de văzut.

Unde naiba era Seth, cînd avea nevoie de el? se întrebă Ethan, cu oarecare disperare. Cît puteau dura fisele alea nenorocite?

– Aş vrea să văd oricum, îşi plimbă Linda unghiile cu vîrfuri lucioase în lungul brațului său, torcînd scăzut cînd îi simți reflieful muşchilor. Pot s-o tai de-aici pentru un timp. Ce-ar fi să mă duci pîn-acolo şi să-mi arăți ce şi cum?

Un moment, mintea i se goli de orice gînduri. Om era şi el. Iar Linda îşi trecea vîrful limbii peste buza de sus într-un mod menit să atragă privirea unui bărbat şi să-i gîdile glandele. Nu că l-ar fi interesat, deloc, dar trecuse

mult timp de cînd nu mai avusese o femeie gemînd sub el. Şi presimţea că Linda ar fi fost campioană la gemete.

– Punctaj maxim, se trînti Seth în separeu, îmbujorat de victorie, înhăţîndu-şi Pepsi-ul; supse puţin din sticlă. Dom'le, mai întîrzie mult pizza aia? Sînt lihnit.

– Ei... îi zîmbi Linda veselă, în pofida nemulţumirii de a fi fost întreruptă. Ăsta trebuie să fie noul adaos. Cum te cheamă, drăguţă? Nu mai prea ţin minte.

– Seth.

O ochi dintr-o privire. Fîşneaţă, fu prima şi singura lui concluzie. Văzuse o droaie, în scurta sa viaţă.

– Tu cine eşti?

– Eu sînt Linda, o veche prietenă de-a lui Ethan. Pizzeria-i a tatălui meu.

– Marfă, atunci poate le spui s-aprindă şi-un foc sub pizza aia pînă nu murim aici de bătrîneţe.

– Seth.

Cuvîntul şi privirea calmă a lui Ethan fură de ajuns pentru a-i închide gura.

– Tatăl tău mai face şi-acum cea mai bună pizza de pe Coastă, adăugă el, cu un zîmbet dezinvolt. Neapărat să-i transmiţi.

– O să-i spun. Şi mai dă-mi şi tu un telefon, Ethan, îşi fîlfîi Linda mîna stîngă. De-o vreme-ncoace, sînt o femeie liberă.

Şi se îndepărtă, balansîndu-şi şoldurile ca un metronom bine uns.

– Miroase ca dugheana din complex unde se vînd toate chestiile alea de gagici, strîmbă Seth din nas; nu-i plăcuse, fiindcă recunoscuse în ochii ei o umbră din maică-sa. Nu vrea decît să ţi se vîre-n nădragi.

– Gura, Seth.

– Pe bune, ridică Seth din umeri dar, din fericire, abandonă subiectul cînd Linda reveni cu farfuriile de pizza.

– Poftă bună, le ură, aplecîndu-se peste masă o idee mai mult decît era necesar, în caz că Ethan nu observase peisajul încă de prima oară.

Seth înhăță o bucată şi muşcă, ştiind c-avea să-i frigă cerul gurii. Aromele explodară, făcînd ca arsura să merite cu vîrf şi-ndesat.

– Grace face pizza din te miri ce, spuse el, cu gura plină. E şi mai bună decît asta.

Ethan nu făcu decît să bombăne. Gîndul la Grace, după ce nutrise – chiar şi fără voia lui – o fantezie scurtă şi năduşită despre Linda Brewster, îl enerva.

– Serios. Ar trebui să vedem dacă vrea să ne prepare, într-una din zilele cînd vine la curățenie. Mîine vine, nu?

– Mhm, luă Ethan o bucată, nemulțumit că-i pierise aproape toată pofta de mîncare. Aşa cred.

– Poate ne face una înainte să plece.

– Ai primit pizza în seara asta.

– Ei, şi? termină Seth de înfulecat prima bucată, cu iuțeala şi precizia unui şacal. Am putea, cum ar veni, să facem comparație. Grace ar trebui să deschidă o pizzerie sau ceva, ca să nu mai fie obligată să facă toate muncile alea diferite. Tot timpul lucrează. Vrea să-şi cumpere casă.

– Zău?

– Mda, îşi linse Seth latul mîinii, unde i se prelinsese puțin sos. Doar una mică, dar trebuie să aibă şi curte, ca să poată Aubrey să zburde, să-şi ia şi un cîine şi alte chestii.

– Ți-a spus ea toate astea?

– Sigur. Am întrebat-o de ce se dă de ceasu' morții să mătură prin atîtea case, plus munca la cîrciumă, şi a zis că mai mult de-asta. Şi dacă nu cîştigă destul, ea şi Aubrey n-or să aibă o casă la lor pînă-ncepe Aub grădinița. Cred că pînă şi-o casă mică te costă de te usucă, nu?

– Costă, răspunse încet Ethan.

Îşi amintea cît de mulțumit, cît de mîndru fusese cînd îşi lansase la apă propria locuință. Cît însemnase pentru el faptul de a şti că reuşise în ceea ce-şi propusese.

– E nevoie de timp ca să economiseşti.

– Grace vrea să aibă casa la vremea cînd Aubrey o să-nceapă şcoala. După aia, zice că trebuie să-nceapă economiile pentru colegiu.

Pofni, hotărînd să-şi putea împinge în stomac şi a treia bucată.

– Ce naiba, Aubrey e mică, mai are-un milion de ani pîn-la colegiu. I-am spus-o şi pe asta, *adăugă*, încîntat ca oamenii să ştie că el şi Grace aveau *conversații.* N-a făcut decît să rîdă şi a zis că acu' cinci minute lui Aubrey i-a ieşit primul dinte. N-am prins poanta.

– Ideea era că ăştia mici cresc repede.

Întrucît pofta de mîncare nu dădea semne să-i mai revină, Ethan închise capacul peste pizza şi scoase banii s-o plătească.

– Hai pe-asta s-o ducem la şantier. Dacă tot nu mai ai şcoală mîine dimineață, mai putem lucra încă vreo două ore.

Lucrară mai mult de două. Odată ce începea, nu putea să se mai oprească. I se limpezeau gîndurile, n-o luau razna, întrebîndu-se, îngrijorîndu-se.

Barca era concretă, o sarcină palpabilă, cu un final

previzibil. Ştia ce făcea acolo, la fel cum ştia ce făcea şi în Golf. Nu existau atît de multe zone umbrite, cu poate-uri şi cu dacă-uri.

Ethan continuă să lucreze chiar şi după ce Seth se ghemui pe o prelată şi adormi. Zgomotul uneltelor în funcțiune nu părea să-l deranjeze – deşi Ethan se întreba cum putea cineva să doarmă cu cea mai mare parte dintr-o pizza cu ardei şi cîrnați în stomac.

Începu munca la capetele şi stîlpii cabinei şi ale timoneriei, în timp ce vîntul serii sufla alene prin uşile de marfă deschise. Închisese radioul, astfel că acum singura muzică era apa, cu notele blînde ale valurilor lunecînd pe lîngă mal.

Lucra încet, cu grijă, deşi putea să vizualizeze perfect proiectul încheiat. Cam, hotărî el, avea să se ocupe de majoritatea lucrărilor interioare. Era cel mai priceput din toți trei la finisarea tîmplăriei. Phillip se putea ocupa de treburile grele; era mai bun la munca manuală brută decît îi plăcea să recunoască.

Dacă reuşeau să țină pasul, Ethan calcula că urmau să aibă nava vopsită şi lansată la apă peste două luni. Calculul profiturilor şi al procentajelor îl lăsa în seama lui Phillip. Banii aveau să se ducă pe avocați, la şantierul naval şi în propriile lor burți.

De ce nu-i spusese Grace niciodată că voia să-şi cumpere o casă?

Ethan se încruntă gînditor, în timp ce alegea un nit galvanizat. Nu era un pas cam mare, să discute problema cu un băiat de zece ani? Dar, recunoscu el, Seth o întrebase.

El unul nu-i spusese decît că nu trebuia să se spetească atîta cu munca – n-o întrebase de ce insista.

Ar fi fost mai bine să se împace cu tatăl ei, îşi spuse

Ethan iarăşi. Dacă ei doi reuşeau să îndoaie ţeapăna aia de mîndrie a neamului Monroe pentru doar cinci minute, puteau ajunge la o înţelegere. Rămăsese gravidă – iar Ethan nu se îndoia că Jack Casey profitase de o fată tînără şi naivă, lucru pentru care merita să fie împuşcat – dar povestea asta era trecută şi terminată.

Familia lui nu ţinuse niciodată ranchiună, mare sau mică. Se certaseră, desigur – iar el şi fraţii lui se luaseră adesea şi la bătaie. Dar, cînd terminau, era gata.

Lucru deştul de adevărat, nutrise unele seminţe de pică pe Cam, fiindcă fugise în Europa, şi pe Phillip, pentru că se mutase la Baltimore. Toate se întîmplaseră atît de repede, după moartea mamei lor, cînd rana era încă deschisă. Totul se schimbase înainte ca el să clipească din ochi măcar, şi-şi rumegase îndelung durerea.

Însă chiar şi aşa, nu le-ar fi întors niciodată spatele, dacă vreunul avea nevoie de el. Şi ştia că nici ei nu i-ar fi întors lui spatele.

I se părea cea mai mare prostie şi pagubă imaginabilă că Grace nu cerea ajutor, iar tatăl ei nu i-l oferea.

Se uită la ceasul mare şi rotund prins pe perete, deasupra uşilor de la intrare. Fusese ideea lui Phillip, îşi aminti Ethan, cu o jumătate de zîmbet. Socotise că aveau nevoie să ştie cît de mult timp lucrau dar, din cîte bănuia Ethan, Phillip era singurul care se ostenea să noteze orele.

Era aproape unu, ceea ce însemna că Grace avea să termine treaba la cîrciumă cam peste o oră. Nu era nimic rău dacă-l urca pe Seth în camionetă şi dădea o raită scurtă pînă la *Shiney's*. Doar ca să... arunce o privire de control.

Chiar cînd începea să se ridice, îl auzi pe băiat scîncind în somn.

În sfîrşit, îşi spune pizza cuvîntul, reflectă Ethan, clătinînd din cap. Dar bănuia că nici o copilărie nu putea fi completă fără cota ei de crampe. Coborî, rulîndu-şi umerii pentru a-şi alunga cîrceii, în timp ce se apropia de băiatul adormit.

Se ghemui lîngă Seth şi-i puse o mînă pe umăr, scuturîndu-l uşurel.

Iar băiatul sări ca ars.

Pumnul său strîns îl nimeri pe Ethan drept în gură, azvîrlindu-i capul înapoi. Şocul, mai mult decît durerea bruscă şi vie, îl făcu să înjure. Blocă următoarea lovitură, după care apucă strîns braţul lui Seth.

– Stai.

– Ia-ţi labele de pe mine!

Înnebunit, disperat şi încă prins în ghearele cleioase ale visului, Seth îşi agita mîinile prin aer.

– Ia-ţi labele împuţite de pe mine!

Înţelese pe loc. Expresia din ochii lui Seth – teroare crudă şi furie sălbatică. Le simţise cîndva şi el pe amîndouă, deopotrivă cu o cutremurătoare neputinţă. Îi dădu drumul, ridicînd ambele mîini, cu palmele în faţă:

– Ai visat.

O spusese calm, fără inflexiuni, şi ascultă ecoul respiraţiei întretăiate a lui Seth în aer.

– Adormiseşi.

Seth rămase cu pumnii strînşi. Nu-şi amintea cînd adormise. Ţinea minte că se ghemuise pe prelată, ascultîndu-l pe Ethan cum lucra. Iar următorul lucru pe care-l ştia era că se afla din noua într-una din camerele alea întunecoase, cu mirosuri acre şi prea omeneşti, unde zgomotele din camera alăturată erau prea puternice şi prea animalice.

Iar unul dintre bărbații fără față care foloseau patul mamei lui se apropiase pe furiș și iarăși își pusese mîinile pe el.

Însă cel care-l privea acum era Ethan, răbdător, cu prea multă înțelepciune în ochii săi serioși. Seth simți un nod în stomac, nu numai pentru ceea ce se întîmplase, ci și fiindcă Ethan acum știa.

Neputîndu-se gîndi la nici un cuvînt sau scuză, Seth se mulțumi să închidă ochii.

Acest lucru avu cuvîntul hotărîtor asupra lui Ethan. Cedarea în fața neputinței, alunecarea în ruşine. Lăsase rana aceea în pace, dar acum se părea că la urma urmei tot trebuia s-o oblojească.

– Nu trebuie să te temi de ceea ce a fost.

– Nu mă tem de nimic, deschise Seth brusc ochii; furia din ei era matură și înverșunată, dar glasul îi tremura ca al unui copil ce era. Nu mi-e frică de-un tîmpit de vis.

– Și nici ruşine nu trebuie să-ți fie.

Fiindcă îi era, o ruşine hidoasă, Seth sări în picioare. Avea din nou pumnii strînși, pregătiți.

– Nu mi-e ruşine de nimic. Și habar n-ai dracului despre ce e vorba.

– Ba am habar dracului perfect de bine despre ce e vorba.

Tocmai din acea cauză, nu suporta să vorbească. Dar, în pofida poziției sale sfidătoare, băiatul tremura. Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să vorbească. Cel mai potrivit lucru.

– Știu ce efect au avut visele și asupra mea, cum am continuat să le am mult timp după ce partea aia din viața mea se sfîrșise.

Şi încă le mai avea, din cînd în cînd, dar nu era nevoie să-i spună băiatului că îl aştepta o viaţă întreagă de amintiri şi lupte cu ele.

– Ştiu ce te fac să simţi.

– Gogoşi.

Lacrimile îl ardeau pe Seth înapoia ochilor, umilindu-l şi mai mult.

– Nu-i nimic în neregulă cu mine. M-am cărat dracu' de-acolo, nu? Am scăpat de ea, nu? Şi-napoi n-am să mă mai întorc, orice-ar fi.

– Aşa este, n-ai să te mai întorci, confirmă Ethan. Orice-ar fi.

– Puţin îmi pasă ce crezi tu sau oricine despre ce s-a-ntîmplat atunci. Şi n-ai să mă duci de nas să vorbesc, prefăcîndu-te că ştii.

– Nu e nevoie să spui nimic, răspunse Ethan. Şi nici eu n-am nevoie să mă prefac.

Luă şapca pe care pumnul lui Seth i-o zburase din cap şi şi-o trecu absent prin mîini, înainte de a şi-o pune la loc. Dar gestul acela firesc nu reuşi cu nimic să-i destindă ghemul strîns şi lunecos de tensiune din pîntec.

– Maică-mea a fost o tîrfă – mama mea naturală. Şi mai era şi toxicomană, dependentă de heroină.

Rămase cu ochii spre ai lui Seth, vorbind pe un ton normal.

– Eram mai mic decît tine cînd m-a vîndut prima dată, unui bărbat căruia-i plăceau băieţii mici.

Respiraţia lui Seth se acceleră, în timp ce făcea un pas înapoi. *Nu,* fu singurul cînd care-i putu trece prin minte. Ethan Quinn era întru totul puternic şi solid şi... normal.

– Minţi.

– De cele mai multe ori, oamenii mint ca să se laude, sau ca să scape din vreo prostie pe care au făcut-o. Nici eu nu văd ce rost are – necum să mai şi mint despre aşa ceva.

Ethan îşi scoase din nou şapca, fiindcă deodată o simţea prea strînsă pe cap. Îşi trecu mîna prin păr, o dată, de două ori, ca pentru a alunga greutatea.

– Mă vindea bărbaţilor ca să-şi plătească drogurile. Prima oară, m-am zbătut. N-am reuşit să-l opresc, dar m-am împotrivit. Şi a doua oară m-am împotrivit, şi de alte cîteva ori după aia. Pe urmă, nu m-am mai ostenit să mă zbat, fiindcă nu era decît cu atît mai rău.

Privirea îi rămînea ţintită drept într-a băiatului. În lumina crudă a lămpilor din plafon, ochii lui Seth erau întunecaţi şi nici pe departe atît de calmi cît fuseseră cînd Ethan începuse să vorbească. Îl durea pieptul, pînă-şi aminti să respire din nou.

– Cum ai suportat?

– Am încetat să-mi mai pese, ridică Ethan din umeri. Am încetat să mai *exist,* dacă înţelegi ce vreau să spun. N-aveam pe nimeni căruia să-i cer ajutorul – şi nici nu ştiam dacă exista sau nu cineva. Umbla mult din loc în loc, ca să-i piardă urma asistenţii sociali.

Seth şi simţea buzele strînse şi uscate. Şi le frecă brutal cu dosul mîinii.

– Niciodată nu ştiai unde aveai să te trezeşti dimineaţă.

– Mhm, nu ştiam niciodată.

Însă toate locurile arătau la fel. Toate miroseau la fel.

– Dar ai fugit. Ai scăpat.

– Mhm, am scăpat. Într-o noapte, după ce clientul terminase cu amîndoi, a fost... o problemă.

Urlete, sînge, blesteme. Durere.

– Nu-mi mai amintesc totul exact, dar au venit sticleții. Probabil că arătam într-un hal fără de hal, fiindcă m-au dus la spital şi au înțeles totul destul de repede. Am ajuns în sistemul social şi aş fi putut rămîne acolo. Dar doctorița care m-a tratat era Stella Quinn.

– Şi te-au luat la ei.

– M-au luat.

Şi aceste cuvinte, numai acestea, alinau senzația de greață din pîntecul lui Ethan.

– Nu numai că mi-au schimbat viața, mi-au salvat-o. Multă vreme după aia am avut visele, alea transpirate în care te trezeşti încercînd să respiri, convins că iar te-ai întors. Şi chiar după ce-ți dai seama că nu-i adevărat, încă mai ți-e frig un timp.

Seth îşi şterse lacrimile cu nodurile degetelor, dar acum nu se mai ruşina cu ele.

– Eu am scăpat întotdeauna. Uneori, îşi puneau mîinile pe mine, dar scăpam. Nici unul din ei nu m-a...

– Bravo ție!

– Da' tot voiam să-i omor, şi pe ea. Voiam.

– Ştiu.

– N-am vrut să spun la nimeni. Cred că Ray ştia, şi Cam ştie oarecum. Nu voiam să creadă nimeni că am... să se uite la mine şi să creadă...

N-o putea exprima în cuvinte, ruşinea de a-l privi cineva şi a şti ce se întîmplase, şi ce s-ar fi putut întîmpla, în camerele acelea întunecoase şi mirositoare.

– De ce mi-ai spus?

– Fiindcă trebuie să ştii că asta nu te face să fii mai puțin om decît eşti.

Ethan aşteptă, ştiind că Seth avea să se decidă dacă accepta sau nu adevărul acestui lucru.

Ceea ce vedea Seth era un bărbat, înalt, puternic, stăpîn pe sine, cu mîini mari, bătătorite, şi ochi liniştiți. Una dintre greutățile care-l apăsau pe suflet se ridică.

– Cred că aşa e.

Apoi, zîmbi puțin:

– Îți curge sînge din gură.

Ethan se şterse cu dosul mîinii, ştiind că trecuseră peste o linie subțire şi nesigură.

– Ai un croşeu de dreapta bun. Nici nu l-am văzut venind.

Întinse o mînă, cu titlu de încercare, ciufulind părul răvăşit de somn al lui Seth. Zîmbetul băiatului rămase la locul său.

– Hai să facem curat, spuse Ethan, şi să mergem acasă.

Capitolul 5

Grace avea o dimineață plină de treburi. Prima serie de rufe intră în maşină la şapte şi un sfert, în timp ce fierbea cafeaua, iar ochii ei încă mai erau aproape închişi. Îşi stropi florile de pe verandă şi micile răsadnițe cu plante medicinale de pe pervazul bucătăriei, căscînd de-i trosneau fălcile.

Pe cînd cafeaua începea să aromeze aerul şi să-i dea speranțe, spălă paharele şi vasele pe care le folosise Julie în seara trecută, cînd stătuse cu Aubrey. În-

chise punga cu cartofi pai, o puse la locul ei în dulap, apoi şterse firimiturile de pe tejghea, unde îşi luase Julie gustarea în timp ce vorbea la telefon.

Julie Cutter nu era exemplar de ordonată, dar o iubea mult pe Aubrey.

La şapte şi jumătate punct – după o jumătate de ceaşcă de cafea – Aubrey se trezi.

Sigură ca răsăritul soarelui, îşi spuse Grace, pornind din chicinetă spre dormitorul de lîngă living. Fie ploaie fie soare, fie zi de săptămînă sau weekend, ceasul intern al lui Aubrey suna în fiecare dimineaţă la şapte şi jumătate.

Grace ar fi putut s-o lase în leagăn pînă-şi termina cafeaua, dar în fiecare zi aştepta cu nerăbdare acel moment. Aubrey se ridică în picioare la marginea leagănului, cu buclele aurii încurcate după somn şi obrajii încă înroşiţi de pernă. Grace ţinea minte şi-acum ziua cînd intrase prima oară pentru a o găsi pe Aubrey în picioare, legănîndu-se pe picioruşele ei nesigure, cu faţa luminată de triumf şi surprindere.

Acum, picioarele lui Aubrey păreau mult mai solide. Ridică unul, apoi pe celălalt, într-un fel de marş vesel. Rîse sonor, cînd Grace intră în cameră.

– Mama, mama, ula, mama mea.

– Bună, fetiţa mamei.

Grace se aplecă peste margine pentru primul sărut, oftînd. Ştia cît noroc avea. Nu se putea să existe pe întreaga planetă un copil cu o fire mai veselă decît fetiţa ei.

– Ce face Aubrey a mea?

– Opa! Afală!

– Te cred. Vrei pişu?

– Vleau pisu, confirmă Aubrey, chicotind cînd Grace o ridică din leagăn.

Instrucția de toaletă era în curs, conchise Grace, verificîndu-i scutecul de noapte în timp ce mergeau spre baie. Avea succesele şi eşecurile ei.

De astă dată, Aubrey avu succes, iar Grace se lansă într-un generos elogiu al funcțiilor fiziologice, pe care nu l-ar fi putut înțelege decît un părinte de copil mic. Părul şi dinții fură periați în baia cît o debara, pe care Grace o înveselise cu zugrăveală verde-mentă şi perdele cu dungi multicolore.

Începu, apoi, rutina micului dejun. Aubrey voia fulgi reci de cereale cu banane, dar nu şi lapte. Cînd Grace începu să-l toarne, îşi trînti mînuța peste castronaş, scuturînd cu vigoare din cap:

– Nu, mama, nu. Țască. Te log.

– Bine, laptele în ceaşcă.

Grace îi umplu una şi o puse pe tăvița scăunelului înalt, lîngă castronaş.

– Şi-acum, papă. Azi avem multă treabă.

– Țe tleabă?

– Ia să vedem, începu Grace să parcurgă programul zilei, în timp ce-şi pregătea o felie de pîine cu unt. Trebuie să terminăm rufele, apoi i-am promis doamnei West că-i spălăm azi ferestrele.

Muncă de trei ore, după calculele ei.

– Pe urmă, avem de mers la piață.

Aubrey scoase o exclamație de plăcere:

– Domnişoara Luți.

– Da, ai s-o vezi pe domnişoara Lucy.

Lucy Wilson era una dintre persoanele favorite ale lui Aubrey. Casierița de la supermarket avea pentru ea întotdeauna un surîs – şi o acadea.

– După ce punem la loc cumpărăturile, mergem la familia Quinn.

– Seth! zîmbi Aubrey, cu laptele prelingîndu-i-se printre buze.

– Ei, iubito, nu sînt sigură dacă astăzi va fi acolo. S-ar putea să fie în Golf, cu Ethan, sau acasă la prietenii lui.

– Seth, repetă Aubrey, foarte convinsă, ţuguindu-şi buzele într-o bosumflare încăpăţînată.

– Mai vedem, începu Grace să şteargă laptele vărsat.

– Ethan.

– Poate.

– Cuţii.

– Foolish, cu siguranţă.

Sărută creştetul capului lui Aubrey şi-şi acordă luxul unei a doua ceşti de cafea.

La opt şi un sfert, Grace era înarmată cu un teanc de ziare şi o sticlă de vaporizator care conţinea un amestec de oţet şi amoniac. Aubrey se distra pe iarbă, cu jocul eu *Mattel See'n Say.* La fiecare cîteva secunde, cîte o vacă mugea sau un porc guiţa. Iar Aubrey nu uita niciodată să reproducă sunetul.

La vremea cînd Aubrey îşi comută preferinţele spre cuburile de construit, Grace terminase de spălat şi lustruit partea exterioară a geamurilor din faţa şi latura casei, încadrîndu-se perfect în program. Şi ar fi respectat programul pînă la capăt, dacă doamna West n-ar fi apărut tocmai atunci cu nişte pahare mari cu ceai de la gheaţă şi un mare chef de vorbă.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că te-ai ocupat de asta pentru mine, Grace.

Doamna West, bunica multor copii, îi adusese lui Aubrey de băut într-o ceaşcă de plastic colorat, cu rătuşte pe margine.

– O fac cu plăcere, doamnă West.

– Eu pur şi simplu nu mai pot ca altă dată, cu artrita mea. Şi tare-mi mai place ca ferestrele mele să strălucească, zîmbi bătrîna, adîncindu-şi ridurile de pe faţa brăzdată de vreme. Iar tu, ştiu că le faci să strălucească. Nepoata mea, Layla, a spus că mi le spală ea. Dar am să-ţi spun adevărul şi să se fac-aşa cine minte, Grace, fata asta e o împrăştiată. Cel mai des, începe treaba şi-o termină sforăind în grădina de legume. Nu ştiu ce-o să se-aleagă de ea.

Grace rîse, începînd să frece fereastra următoare.

– Are abia cincisprezece ani. Îi stă mintea la băieţi, haine şi muzică.

– Mie-mi spui, dădu din cap doamna West cu atîta vigoare, încît a doua bărbie i se legănă în ritmul mişcării. Păi, la vîrsta ei, eu puteam să curăţ un crab repede cît n-ai clipi din ochi. Îmi cîştigam traiul şi nu-mi luam gîndul de la muncă pînă nu terminam.

Îi făcu cu ochiul:

– Iar pe urmă, mă gîndeam la băieţi.

Rîse din toată inima, înainte de a-i zîmbi lui Aubrey:

– Ce mieluşică drăgălaşă ai tu aici, Grace.

– Lumina vieţii mele.

– Şi-i cuminte cît încape. Păi, băieţelul cel mai mic al lui Carly a mea, Luke, nici două minute nu stă la un loc şi-şi petrecere fiecare oră cît nu doarme căutînd necazul cu lumînarea. Mai săptămîna trecută l-am prins căţărîndu-se pe perdelele mele din salon ca o pisică.

Totuşi, amintirea o făcu să chicotească.

– E de groază, Luke ăsta.

– Are şi Aubrey momentele ele.

– Nu-mi vine să cred. Cu feţişoara asta de îngeraş? Mîine poimîine va trebui să-i baţi pe băieţi cu bătul, ca să

nu adulmece pe lîngă dulceața asta. Foc de frumuşică. Am şi văzut-o ținîndu-se de mînă cu unul.

Grace coborî pulverizatorul şi întoarse repede capul, pentru a se asigura că fetița ei nu crescuse în timp ce ea nu se uita.

– Aubrey?

Doamna West rîse din nou:

– Se plimba pe cheu cu băiatul ăla, Quinn – ăla noul.

– A, cu Seth.

Sentimentul de uşurare era atît de ridicol, încît Grace puse sticla jos şi-şi luă paharul să bea.

– Aubrey are o slăbiciune pentru el.

– Arătos băiat. Micul meu Matt este coleg de şcoală cu el – mi-a spus cum l-a cîrpit Seth pe bătăuşul ăla de Robert, acu' cîteva săptămîni. N-am putut să nu-mi spun că era şi timpul s-o facă cineva. Cum le merge, la Quinn?

Această întrebare reprezenta principalul scop pentru care ieşise, dar doamnei West îi plăcea să ajungă treptat la subiect.

– De minune.

Bătrîna îşi dădu ochii peste cap. Trebuia s-o descoasă pe îndelete.

– Fata aia cu care s-a însurat Cam e o frumusețe, mai mult ca sigur. Şi trebuie să aibă şi mîini iuți, ca să-l țină pe unul ca el la locul lui. Întotdeauna a fost un nebunatic.

– Cred că Anna îi face față.

– S-au dus undeva-n străinătate în luna de miere, nu-i aşa?

– La Roma. Seth mi-a arătat o ilustrată de la ei. E o splendoare.

– Îmi aduce mereu în minte filmul ăla cu Audrey Hep-

burn şi Gregory Peck – unde ea e prinţesă. Azi nu se mai fac asemenea filme.

– *Roman Holiday*[1], zîmbi Grace cu nostalgie. Avea pasiunea operelor clasice şi romantice.

– Ăsta e.

Grace semăna puţin cu Audrey Hepburn, reflectă doamna West. Culoarea nu se potrivea, desigur, Grace fiind blondă ca o vikingă, dar avea aceiaşi ochi mari şi faţa calmă şi drăguţă. Şi era suficient de slabă, martor îi era Dumnezeu.

– Eu n-am fost nicăieri în străinătate.

Ceea ce, în mintea doamnei West, includea şi două treimi din Statele Unite.

– Se-ntorc curînd?

– Peste cîteva zile.

– Hmmm. Ei, în casa aia e nevoie de o femeie, fără discuţie. Nu-mi pot închipui cum e acolo, patru bărbaţi într-o casă. Cred că jumătate din timp miroase ca un vestiar sportiv. Nu cunosc un bărbat pe Pămîntul ăsta care să fie-n stare să facă pipi şi să nimerească perfect toaleta.

Grace rîse, revenind la spălatul ferestrelor.

– Nu-s chiar aşa de răi. La drept vorbind, Cam întreţinea casa destul de bine, înainte de a mă angaja pe mine la menaj. Dar singurul dintre ei care nu uită să-şi golească buzunarele înainte de a-şi arunca pantalonii în coş e Phillip.

– Dacă asta-i partea cea mai rea, nu-i chiar atît de rău. Cred că soţia lui Cam va prelua îngrijirea casei,

---

1. – „Vacanţă la Roma", 1953, r. William Wyler (n.tr.)

după ce se întorc.

Mîna lui Grace se strînse pe ghemotocul de ziar, în timp ce inima i se oprea un moment în loc.

– Păi... Lucrează cu normă întreagă în *Princess Anne*.

– Mai mult ca sigur c-o va lua în seama ei. E cel mai bine pentru băiat, cred, să aibă tot timpul o femeie în casă. De data asta, nu ştiu ce-o mai fi avut Ray în cap, jur. Era un om bun la inimă, da, dar după ce-a răposat biata Stella... a-nceput să-i fileze o lampă, aş zice. Un om de vîrsta lui, să ia aşa, un-doi, un băiat. Orice-ar fi una, alta. Nu c-aş crede o vorbuliță din toate bîrfele alea urîte pe care le mai auzi cînd şi cînd. Nancy Claremont e cea mai rea, trăncăneşte din clanță ori de cîte ori are ocazia.

Doamna West aşteptă un moment, sperînd că şi Grace avea să trăncănească dintr-a ei. Dar Grace se încrunta atentă spre fereastră.

– Ştii cumva dacă va mai trece pe la ei inspectorul ăla de asigurări?

– Nu, răspunse încet Grace, nu ştiu. Sper că nu.

– Nu-nțeleg cu ce contează pentru compania de asigurări de unde-a venit băiatul. Chiar dacă Ray s-a sinucis – şi eu nu zic c-a făcut-o – n-o pot dovedi, nu-i aşa? Fiindcă...

Făcu o pauză de efect, ca întotdeauna cînd ajungea la argumentul esențial.

– N-au fost de față!

Rostise ultimul cuvînt pe un ton triumfal, la fel ca atunci cînd îi declarase acelaşi lucru lui Nancy.

– Profesorul Quinn nu s-ar fi sinucis, murmură Grace.

– Sigur că nu.

Dar era un subiect de discuție atît de interesant...

– Băiatul, însă...

Se întrerupse, ciulind urechile.

– Na că sună telefonul. Cînd vrei să-ncepi pe dinăuntru, intră singură, Grace, mai spuse ea, în timp ce pleca grăbită.

Grace nu spuse nimic, continuînd să lucreze neîntrerupt. Mintea, însă, i se învîrtea în cap. Îi era ruşine că nu se putea concentra asupra profesorului Quinn. Nu se putea gîndi decît la ea şi la ceea ce era posibil să se întîmple.

Oare Anna, la întoarcerea de la Roma, dorea să ia în seama ei gospodăria? Oare Grace urma să-şi piardă slujba de-acolo şi banii în plus pe care-i cîştiga? Mai rău – mult mai rău – avea să piardă acele ocazii de a-l vedea pe Ethan o dată sau de două ori pe săptămînă? De a lua masa împreună din cînd în cînd?

Se obişnuise – devenind chiar dependentă – să facă parte din viața lui, chiar şi la un nivel periferic, îşi dădu ea seama. Şi, oricît era de neînsemnat, îi plăcea să-i împăturească hainele, să-i netezească cearşafurile pe pat. Îşi permitea chiar şi să creadă că Ethan se gîndea la ea cînd îi găsea bilețelele prin casă. Sau strecurate între cearşafurile proaspăt spălate, seara.

Avea să piardă şi asta – să piardă plăcerea de a-l venea venind de la debarcader sau ridicînd-o pe Aubrey în brațe cînd fetița îi cerea un sărut, ori privind spre ea şi aruncîndu-i zîmbetul acela încet? Aveau să rămînă toate acestea doar nişte imagini păstrate în mintea ei?

Zilele vieții sale aveau să continue la nesfîrşit, fără a mai avea nici măcar acest lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare. Iar nopțile urmau să continue la fel, în singurătate.

Închise strîns ochii, luptîndu-se cu deznădejdea. Apoi îi deschise din nou, cînd Aubrey o trase de tivul pantalonilor scurți:

– Mama. Domnişoara Luți?

– Curînd, iubito.

Fiindcă simțea nevoia, Grace o ridică pe Aubrey în brațe, ca s-o îmbrățişeze cu dragoste.

Era aproape ora unu cînd Grace termină de pus la locurile lor cumpărăturile şi de pregătit masa lui Aubrey. Întîrziase doar cu o jumătate de oră şi se gîndea că putea s-o recupereze fără prea mare bătaie de cap. Nu însemna decît să se mişte puțin mai repede, fără a-şi mai lua gîndul de la treabă. Gata cu fanteziile, îşi impuse ea, în timp ce-o lega pe Aubrey în fotoliul maşinii. Gata cu aiurelile.

– Seth, Seth, Seth, cînta Aubrey, țopăind nebuneşte.

– Vom vedea.

Grace se aşează la volan, introduse cheia în contact şi o răsuci. Răspunsul fu un scrîşnet şi o bufnitură.

– A, nu, nici nu te gîndi. Fără figuri de-astea. N-am timp de bancuri.

Destul de panicată, răsuci din nou cheia, apăsînd repetat pe accelerație, şi oftă de uşurare cînd motorul se ambală.

– Aşa mai merge, bombăni ea, în timp ce scotea maşina de pe aleea scurtă, în marşarier. Am pornit, Aubrey.

– Am polnit!

Peste cinci minute, la jumătatea drumului dintre casa ei şi cea a fraților Quinn, vechiul sedan tuşi din nou, se zgîlțîi, apoi scuipă un nor de fum de sub capotă.

– La dracu'!

– La dlacu'! repetă voioasă Aubrey.

Grace nu făcu decît să-şi apese podurile palmelor peste ochi. Era radiatorul, nu se îndoia. Luna trecută fusese cureaua de transmisie a ventilatorului, iar înainte, saboții de frînă. Resemnată, trase pe dreapta şi coborî să deschidă capota.

Țîşni o coloană de fum, făcînd-o să se retragă, tuşind. Hotărîtă, îşi înghiți nodul de deznădejde din gît. Poate că nu era nimic grav. Putea să fie iarăşi doar vreo curea. Iar dacă nu – oftă ea – trebuia să se hotărască dacă era cazul să mai pompeze bani în rabla aia sau să-şi împuțineze bugetul, şi-aşa chinuit, ca să cumpere altă rablă.

Oricum, pe moment n-avea ce face.

Deschise portiera din dreapta şi descheie centura lui Aubrey.

– Iar s-a îmbolnăvit maşina, iubito.

– Auuu.

– Mhm, aşa c-o s-o lăsăm aici.

– Singulă?

Grija lui Aubrey pentru obiectele neînsuflețite o făcu pe Grace să zîmbească din nou.

– Nu pentru multă vreme. Îl voi suna pe omul de la service să vină şi să vadă de ea.

– Si s-o facă bine.

– Aşa sper şi eu. Acum, mergem pe jos pînă acasă la Seth.

– Okay!

Încîntată de schimbarea din program, Aubrey porni cu pas vioi.

După patru sute de metri, Grace a ducea în brațe.

Dar era o zi frumoasă, îşi reaminti ea. Iar mersul pe jos îi dădea prilejul să privească în jur şi să vadă cu adevărat. Caprifoiul se întindea de-a lungul gardului care mărginea o plantaţie de soia îngrijită şi mirosea fermecător. Culese o floare pentru Aubrey.

Atunci cînd ajunseră lîngă mlaştina învecinată cu proprietatea familiei Quinn, o dureau braţele. Se opriră să studieze o broască ţestoasă care stătea la soare pe marginea drumului, iar Aubrey chicoti văzînd cum îşi trase capul în carapace cînd întinse mîna s-o atingă.

– Acum poţi merge puţin pe jos, puişor?

– Obosit.

Cu ochi rugători, Aubrey întinse braţele:

– Opa!

– Okay, sus cu tine. Aproape-am ajuns.

Era trecut de ora siestei, îşi spuse Grace. Aubrey voia să doarmă imediat după prînz, în fiecare zi. Dormea două ore, aproape la minut, după care se trezea plină de energie.

Capul fetiţei era deja o greutate sforăitoare pe umărul lui Grace, cînd urcă pe verandă şi intră în casă.

După ce-şi culcă fiica pe canapea, Grace urcă grăbită la etaj să scoată aşternuturile de pe paturi, să adune şi să sorteze rufăria. Cu prima serie în maşină, dădu un telefon grăbit la mecanicul care-şi dădea toată silinţa să-i ţină sedanul în viaţă.

Alergă înapoi la etaj, făcînd din nou paturile, cu aşternuturi curate. Ca să economisească drumurile pe scară, îşi ţinea materiale de curăţenie la fiecare nivel. Atacă mai întîi baia, spălînd şi clătind val-vîrtej, pînă cînd faianţa şi cromurile scînteiară.

Îşi dădu seama că era ultima ei zi completă în casa

Quinn înainte de a se întoarce Cam şi Anna. Dar se hotărîse deja, la un moment dat în timpul drumului de-un kilometru şi jumătate de la maşina rămasă în pană, să-şi sacrifice două ore pentru o lustruite rapidă, în ziua cînd urmau să sosească.

Se mîndrea cu munca ei, nu? Şi, fără îndoială, o altă femeie avea să observe ordinea, colţurile curate, cele cîteva tuşe în plus pe care încercase să le adauge. O intelectuală ca Anna, o femeie cu o carieră care o solicita, avea să-şi dea seama, nu-i aşa, că era nevoie de Grace în casă?

Alergă iarăşi la parter pentru a o controla pe Aubrey, scoase rufele ude din maşina de spălat, punîndu-le într-un coş, şi încărcă a doua serie.

Avea să se asigure că erau flori în dormitorul conjugal, la întoarcerea tinerilor căsătoriţi. Şi urma să scoată prosoapele bune, pufoase. Avea să-i lase un bilet lui Phillip pentru a cumpăra nişte fructe, ca să le aranjeze frumos în fructiera de pe masa din bucătărie.

Urma să-şi facă timp pentru a cerui podelele din lemn de esenţă tare, a spăla şi a călca perdelele.

Întinse repede rufele la uscat, fără nimic din plăcerea pe care i-o producea de obicei acea activitate. Totuşi, munca simplă începea s-o calmeze. Totul avea să iasă bine, într-un fel sau altul.

Se pomeni clătinîndu-se şi scutură din cap pentru a şi-l limpezi. Oboseala o lovise repede, ca un pumn în bărbie. Dacă se ostenea să calculeze timpul cît stătuse în picioare şi circulase în ziua aceea, ar fi socotit şapte ore, după cele cinci de somn din noaptea trecută. Ceea ce calculă, totuşi, fu faptul că o mai aşteptau încă douăsprezece. Şi avea nevoie de o pauză.

Zece minute, îşi făgădui ea şi, cum făcea uneori în zilele lungi, se întinse pe iarbă, lîngă hainele se legănau pe sîrmă. Un somn de zece minute avea să-i reactiveze organismul şi să-i lase timp pentru a face curat în bucătărie înainte de a se trezi Aubrey.

Ethan venea spre casă cu maşina, din port. Îşi scurtase programul pe apă, lăsîndu-i pe Jim şi fiul lui să iasă din nou cu barca de pescuit pentru a verifica plasele din Pocomoke. Seth era plecat la Danny şi Will, iar Ethan se gîndea să ia un prînz rapid, deşi cam tardiv, iar următoarele cîteva ore să le petreacă la şantierul naval. Voia să termine timoneria şi, eventual, să înceapă plafonul cabinei. Cu cît reuşea să facă mai multe, cu atît rămînea mai puţin timp înainte de a putea interveni Cam, pentru finisări şi decoraţiuni.

Încetini cînd văzu maşina lui Grace pe marginea drumului, apoi se apropie grăbit. Privind sub capotă, nu făcu decît să clatine din cap. Blestemăţia se mai ţinea la un loc doar cu scuipat de deochi şi rugăciuni, conchise el. N-ar fi trebuit să conducă un vehicul atît de nedemn de nădejde. Dacă, se întrebă acru Ethan, drăcia se hotăra să se strice tocmai cînd venea acasă de la cîrciumă, în toiul nopţii?

Privi mai atent şi şuieră printre dinţi. Radiatorul era dus, iar dacă o muncea gîndul să-l înlocuiască, trebuia să-i ducă muncă de lămurire.

Avea să-i găsească o maşină decentă, la mîna a doua. Să i-o aranjeze – sau să-l roage pe Cam, care se pricepea la motoare cum se pricepea Midas la aur, s-o regleze. Nici vorbă s-o lase să mai umble cu o asemenea rablă şi cu fetiţa pe deasupra.

Se reculese şi făcu doi paşi înapoi. Nu era treaba lui.

Ba pe dracu', îşi spuse, cu o fulgerare de nervi ,neobişnuită pentru el. Îi era prietenă, nu? Avea tot dreptul să ajute o prietenă, şi mai ales una care avea nevoie de îngrijire.

Iar Dumnezeu ştia – indiferent dacă Grace ştia sau nu – cîtă nevoie avea. Reveni în camionetă şi porni mai departe spre casă, încruntat.

Era cît pe ce să trîntească uşa cu plasă, cînd o văzu pe Aubrey ghemuită pe canapea. Expresia încruntată nu mai avea nici o şansă. Închise uşurel uşa şi se apropie încet.

Fetiţa îşi ţinea un pumn strîns pe pernă. Incapabil să se abţine, i-l luă delicat, minunîndu-se de degeţelele acelea mici şi desăvîrşite. Avea o fundă în jurul unei bucle, o panglicuţă de dantelă albastră pe care bănuia că i-o legase Grace, de dimineaţă. Acum stătea strîmbă şi cu atît mai drăgălaşă.

Nu putu să nu spere că avea să se trezească înainte ca el să trebuiască să plece din nou.

Acum, însă, trebuia s-o găsească pe mama lui Aubrey, pentru a discuta despre un mijloc serios de transport.

Înclină capul într-o parte, trăgînd concluzia că era prea linişte pentru ca ea să se afle sus, făcîndu-şi treburile pe-acolo. Intră în bucătărie, unde observă că încă se mai vedeau urmele unui mic dejun luat în grabă. Încă nu apucase să strîngă. Dar maşina de spălat murmura şi zări rufele fluturînd în briză, pe sîrma de- afară.

În clipa cînd păşi spre uşă, o văzu. Iar panica îl izbi în plin. Nu ştiu ce-i trecu prin minte, numai că zăcea pe iarbă. Imagini cumplite, cu boli şi răni, începură să i se învălmăşească prin minte, în timp ce năvălea afară. Mai avea doar un pas pînă la ea, cînd îşi dădu seama că nu

era leşinată. Dormea.

Ghemuită cam la fel ca fiica ei, în casă. Cu un pumn strîns lîngă obraz, cu respiraţia regulată, adîncă şi înceată. Îşi lăsă genunchii înmuiaţi să cedeze şi se aşeză lîngă ea, aşteptîndu-şi inima să revină la un ritm apropiat de cel normal.

Şi stătu astfel, ascultînd fîlfîitul hainelor întinse la uscat, şipotul apei peste alge şi ciripiturile păsărilor, în timp ce se întreba ce naiba avea de făcut cu ea.

În cele din urmă, nu făcu decît să ofteze, se ridică şi, aplecîndu-se, o luă în braţe.

Grace se mişcă şi se potrivi mai bine în braţele lui, făcîndu-i sîngele să circule puţin prea repede pentru a-şi păstra liniştea.

– Ethan, murmură, întorcîndu-şi faţa în adîncitura gîtului său şi incitîndu-i luminoasa fantezie de a se rostogoli cu ea pe iarba aceea încălzită de soare. Ethan, repetă ea, trecîndu-şi degetele peste umărul lui şi făcîndu-l să se întărească precum fierul; şi din nou: Ethan.

Numai că, de data asta, fu un ţipăt şocat, cînd îşi smuci capul înapoi, privindu-l cu ochi mari.

Erau tulburi de somn şi strălucitori de uimire. Gura i se deschise într-un O gingaş, superb de ispititor. Apoi, roşeaţa îi inundă obrajii.

– Ce-i? Ce e? îngăimă ea, peste un amestec de excitaţie şi jenă care-i punea un nod în stomac.

– Dacă aveai de gînd să tragi un pui de somn, puteai avea la fel de multă minte ca Aubrey ca să te culci în casă, la adăpost de soare.

Ştia că glasul îi era aspru. N-avea ce face. Dorinţa îl înhăţase de gît, înfigîndu-şi veselă ghearele.

– Eu doar...

– Mi-ai scurtat viaţa cu zece ani, de spaimă, cînd

te-am văzut zăcînd aici. Credeam c-ai leşinat, sau mai ştiu eu ce.

– M-am întins doar pentru cîteva minute. Aubrey dormea, aşa că... Aubrey! Trebuie să văd de Aubrey!

– Am văzut-o eu. E bine. Era mai cuminte din partea ta dacă te întindeai pe canapea, alături.

– Nu vin aici ca să dorm.

– Şi totuşi, dormeai.

– Doar un minut.

– Ai nevoie de mai mult decît un minut.

– Ba n-am nevoie deloc. Doar că azi mi s-au complicat toate şi mi-a obosit creierul.

Aproape că-l amuza. Se opri în bucătărie, cu ea încă în braţe, privind-o în ochi.

– Ţi-a obosit creierul?

– Mhm...

Acum i se închisese aproape de tot.

– Trebuia să-mi odihnesc mintea puţin, atîta tot. Lasă-mă jos, Ethan.

Nu era gata s-o lase, nu încă.

– Ţi-am văzut maşina pe drum, cam la o milă de-aici.

– L-am sunat pe Dave şi i-am spus. Va ajunge la ea imediat ce poate.

– Ai venit de-acolo pîn-aici pe jos, cu Aubrey în braţe?

– Nu, ne-a adus şoferul meu personal. Lasă-mă odată jos, Ethan.

Pînă nu exploda.

– Ei, poţi să-i dai şoferului liber pe ziua de azi. Vă duc eu acasă, cînd se trezeşte Aubrey.

– Pot ajunge şi singură acasă. Abia am început curăţenia. Acum trebuie s-o continui.

– N-ai să mergi pe jos două mile jumate.

– Am s-o chem pe Julie. Dă ea o fugă să ne ia. Şi tu ai de lucru. Am... întîrziat cu programul, continuă Grace, acum în pragul disperării. Nu pot recupera, dacă nu mă laşi jos.

Ethan o privi lung:

– Nu eşti cine ştie ce grea.

Fiorul se dorință oscilă spre enervare.

– Dac-ai de gînd să-mi spui că-s slăbănoagă...

– N-aş zice slăbănoagă. Ai oase fine, atîta tot.

Şi o carne netedă şi gingaşă peste ele. O depuse pe picioare, înainte de a uita că intenționa să aibă grijă de ea.

– Nu trebuie să-ți mai faci probleme azi cu casa.

– Ba da. Am nevoie să-mi fac meseria.

Nervii îi erau într-un hal fără de hal. Modul cum o privea îi trezea pofta de a face un salt cu boltă drept în brațele lui, dar şi de a o tuli pe uşa din spate, ca un iepuraş. Niciodată nu mai simțise o dilemă atît de dramatică în organismul ei şi nu putea decît să stea cu picioarele pe pămînt.

– Pot să lucrez mai repede dacă nu mă încurci tu.

– Am să mă dau la o parte imediat ce-o suni pe Julie ca să vezi dacă poate veni să vă ia.

Ridică mîna şi-i scutură puțin puf de păpădie din păr.

– Okay.

Grace se întoarse şi formă numărul la telefonul din bucătărie. Poate era mai bine, îşi spuse ea înnebunită, în timp ce telefonul începea să sune, dacă Anna n-avea chef de ea prin casă, după ce se întorcea. Se părea că nu mai putea sta cu Ethan nici zece minute fără s-o apuce pandaliile. Dacă o ținea tot aşa, era inevitabil să facă un lucru care i-ar fi pus pe amîndoi într-o situație penibilă.

Capitolul 6

Pe Ethan nu-l deranja să lucreze la barcă ore întregi, seara. Mai ales cînd putea lucra singur. Nu fusese nevoie de mari eforturi pentru a fi convins să-l lase pe Seth să-şi facă tabăra cu ceilalți băieți, în curtea casei lor. Astfel, Ethan rămînea o seară singur – mare raritate, în ultima vreme – avînd timp să lucreze fără a fi nevoit să se întrerupă pentru întrebări şi comentarii.

Nu că băiatul n-ar fi fost agreabil, medită Ethan. Adevărul era că se ataşase strîns de Seth. Fusese foarte normal să-l accepte în viața lui, fiindcă i-o ceruse Ray. Dar afecțiunea, aprecierea şi loialitatea crescuseră şi se consolidaseră pînă ajunseseră cît se poate de fireşti.

Însă asta nu însemna că puştiul nu-l putea seca de energie.

În seara aceea, Ethan se ținu de munca manuală. Chiar dacă te simțeai treaz şi lucid la miezul nopții, aveai toate şansele să fii cam neatent şi nu voia să rişte pierderea unui deget cu uneltele electrice. În orice caz, munca în linişte îl calma, şlefuitul manual al muchiilor şi al planelor pînă le simțea complet netede.

Aveau să fie gata pentru etanşeizarea bordajului înainte de sfîrşitul săptămînii şi-l putea pune pe Seth să înceapă şmirgheluirea parapeților. Dacă pica şi Cam la țanc pentru partea de sub punte, iar Seth nu se plîngea

prea mult de lucrul cu chitul, raşcheta şi varul, timp de o săptămînă, două, aveau să se descurce destul de bine.

Se uită la ceas, văzu că timpul trecea repede şi începu să-şi strîngă sculele. Făcu şi curăţenie, întrucît Seth nu era acolo ca să mînuiască mătura.

Pe la unu şi-un sfert, îşi parcă maşina în faţa cîrciumii. Nu intenţiona să intre, cum n-avea de gînd nici s-o lase pe Grace să parcurgă pe jos cei doi kilometri şi jumătate pînă acasă, la ieşirea din tură. Aşa că se rezemă în fotoliu, aprinse plafoniera şi începu să-şi petreacă timpul citindu-şi exemplarul cu urechi de măgar din *Cannery Row*.[1]

Înăuntru, tocmai se lua ultima comandă. Singurul lucru care ar fi făcut-o pe Grace mai fericită ar fi fost ca Dave să-i spună că, pentru a-şi pune maşina în funcţiune, n-avea nevoie decît de o bucată de cauciuc şi puţină gumă de mestecat folosită.

În schimb, Dave îi spusese că o costa cît echivalentul pe trei ani din amîndouă, după care avea mare noroc dacă vechitura mai mergea încă opt mii de kilometri.

Era o problemă cu care urma să-şi bată capul mai tîrziu; pe moment, era ocupată cu un muşteriu peste măsură de insistent, care poposise la St. Chris în drum spre Savannah şi era sigur că Grace ar fi dorit să fie distracţia lui pe seara aceea.

– Mi-am tras o cameră la hotel, îi făcu el cu ochiul, cînd Grace se aplecă să-i servească ultimul pahar pe seara respectivă. Şi are-un pat uite-atîta şi room service

1. – „Strada Sardelelor", celebru roman de John Steinbeck (n.tr.)

zi şi noapte. Am putea trage un chef straşnic, dulcețico.

– Nu prea mă duc la chefuri, dar mulțumesc oricum.

O apucă de mînă, trăgînd-o exact atît cît s-o dezechilibreze, astfel că Grace fu nevoită să se rezeme de umărul lui, ca să nu-i cadă pe genunchi.

– Atunci, ți s-a ivit ocazia.

Avea ochi întunecoşi, pe care şi-i ațintea lasciv spre sînii ei.

– Mor după blondinele lungi în picioare. Întotdeauna le rezerv un tratament special.

Era obositor, îşi spuse Grace, în timp ce primea în față încă o suflare cu iz de bere. Dar se descurcase ea cu alții şi mai răi.

– Apreciez intenția, dar am să-mi termin schimbul şi mă duc acasă.

– Şi la tine-acasă-mi convine.

– Domnule...

– Bob. Zi-mi Bob şi-atîta, puişor.

Fu nevoită să-şi smulgă mîna ca să se elibereze.

– Domnule, pur şi simplu nu mă interesează.

Ba cum să n-o intereseze, îşi spuse individul, adresîndu-i un zîmbet pe care şi-l ştia orbitor. Doar plătise două bătrîne pe calotele dentare, nu?

– Numărul cu lăsatu' greu mă ațîță-ntotdeauna.

Grace trase concluzia că nu merita nici măcar un oftat scîrbit.

– Închidem într-un sfert de oră; va trebui să achitați nota.

– Bine, bine, nu te-aprinde, zîmbi el larg, scoțînd un portofel doldora de hîrtii; mereu îşi plasa banii cu doi poli pe dinafară, cînd la mijloc avea numai hîrtii de-un dolar. Socoteşte cît îți datorez, şi pe urmă... îți negociem şi ție bacşişul.

Uneori, hotărî Grace, era mai bine să-şi țină gura cît mai închisă. Ceea ce-i venea să spună era destul de porcos ca să-i aducă o concediere. Aşa că plecă, ducînd paharele goale la bar.

– Îți dă de furcă, Grace?

Îi zîmbi obosită lui Steve. Nu mai rămăseseră decît ei doi. Cealaltă chelneriță se retrăsese la miezul nopții, acuzînd o migrenă. Întrucît fusese palidă ca o fantomă, Grace o lăsase să plece, acceptînd să-i țină locul.

– Nu e decît altul dintre darurile făcute neamului femeiesc. Nici o bătaie de cap.

– Dacă pînă-nchidem nu s-a dus, aştept să te văd la volan, în drum spre casă.

Grace răspunse cu un murmur evaziv. Nu pomenise despre lipsa maşinii, ştiind că Steve ar fi insistat s-o ducă el acasă. Locuia la douăzeci de minute distanță, în direcția opusă. Şi avea o soție însărcinată, care îl aştepta.

Încasă banii de la mese, strînse paharele rămase şi-l observă uşurată pe clientul-problemă ridicîndu-se în sfîrşit să plece. Îşi plăti cu bani cash nota de optsprezece dolari şi optzeci şi trei de cenți, lăsînd douăzeci de dolari pe masă. Deşi reuşise să-i monopolizeze aproape tot timpul şi atenția, în ultimele trei ore, Grace era prea istovită ca să se mai supere din cauza bacşişului jalnic.

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca localul să se golească. Clientela constase mai mult în studenți de colegiu, ieşiți la două beri şi-o şuetă într-o seară din mijlocul săptămînii. După calculele ei, serviseră nu mai mult de zece mese, doar în două rînduri, de la şapte, cînd intrase în tură. Bacşişurile din seara aceea nu prea aveau să se simtă la maşina nouă pe care trebuia să şi-o cumpere.

Era atîta liniște, încît tresăriră amîndoi ca niște iepuri cînd sună telefonul. Grace încă mai rîdea de reacția lor, cînd lui Steve îi fugi tot sîngele din față.

– Mollie, spuse el, repezindu-se la telefon, şi răspunse cu un bîlbîit. A sosit momentul?

Grace făcu un pas înainte, întrebîndu-se dacă era destul de puternică pentru a-l prinde, în caz că i se înmuiau picioarele. Cînd Steve începu să dea rapid din cap, simți cum i se lățea un zîmbet.

– Okay. Dă... dă telefon la doctor, da? Totul este pregătit. La ce intervale... O, Doamne, o, Doamne, am pornit. Nu te mişca. Nu face nimic. Nu-ți face griji.

Scăpă receptorul lîngă furcă, apoi îngheță.

– Era... Mollie... nevastă-mea...

– Da, ştiu cine e Mollie – am fost colege de la grădiniță încoace, rîse Grace; apoi, fiindcă Steve arăta atît de scump şi de speriat, îi luă fața în căuşul palmelor şi-l sărută. Du-te. Dar ai grijă cum conduci. Bebeluşii nu se grăbesc să vină. Au să te-aştepte.

– Avem un copil, spuse el încet, ca şi cum ar fi cîntărit fiecare cuvînt. Eu şi Mollie.

– Ştiu. Şi e minunat. Spune-i că voi trece s-o văd, şi pe copil. Sigur, dacă mai stai mult aici de parcă ți-ar fi lipit cineva picioarele de podea, cred că va trebui să meargă singură la spital.

– Doamne! Trebuie să fug, răsturnă Steve în scaun, în goana lui spre uşă. Cheile, unde-s cheile?

– Ai cheile maşinii la tine în buzunar. Cheile de la bar sînt după tejghea. Încui eu, tăticule.

Steve se mai opri doar atîta cît arunce un zîmbet uriaş şi electrizant peste umăr:

– Mamăăă!

Şi dispăru.

Grace continua să chicotească, în timp ce lua scaunul căzut şi-l punea pe masă cu picioarele în sus.

Se gîndea la noaptea cînd o apucaseră durerile cu Aubrey. O, fusese atît de speriată, atît de emoţionată. Într-adevăr, mersese singură cu maşina pînă la spital. Nu avusese nici un soţ, care să intre în panică împreună cu ea. Nimeni care să-i stea alături, să-i spună să respire, s-o ţină de mînă.

Cînd durerea şi singurătatea ajunseseră la culme, se înduplecase şi o lăsase pe soră s-o sune pe mama ei. Desigur, mama ei venise şi stătuse cu ea, văzînd-o pe Aubrey la venirea în lume. Plînseseră împreună, rîseseră împreună şi se simţise din nou normal.

Tatăl ei nu venise. Nici atunci, nici mai tîrziu. Mama găsise scuze, încercase să împace spiritele, dar Grace înţelesese că n-avea să fie iertată. Veniseră alţii, Julie cu părinţii ei, prietenii, vecinii.

Ethan şi profesorul Quinn.

Îi aduseseră flori, albe şi roz, margarete şi boboci de trandafir. Pe toate le presase în caietul de nou-născut al lui Aubrey.

Amintirea o făcea să surîdă aşa că, în momentul cînd uşa din spatele ei se deschise, se întoarse rîzînd:

– Steve, dacă nu pleci odată, o să...

Lăsă fraza în aer, mai mult enervată decît temătoare cînd îl văzu pe bărbat intrînd.

– Am închis, spuse ea cu voce fermă.

– Ştiu, dulceaţă. Mă gîndeam eu c-ai să găseşti o cale de-a rămîne pe loc, să m-aştepţi.

– Nu pe dumneavoastră vă aştept.

De ce naiba nu încuiase uşa după Steve?

– Am spus că e închis. Trebuie să plecaţi.

– Dacă vrei s-o joci aşa, perfect.

Individul se apropie cu pas săltat, rezemîndu-se de bar. Făcea exerciții fizice cu regularitate, de cîteva luni, şi ştia că poziția îi scotea în evidență muşchii tonifiați.

– Ce-ar fi să pui ceva de băut pentru amîndoi? Şi-o să stăm de vorbă despre bacşişul ăla.

Ajunsese la capătul răbdării.

– Mi-ai dat deja bacşişul, aşa că-ți vînd şi eu un pont. Dacă nu dispari în zece secunde, chem sticleții. În loc de a petrece noaptea în patul ăla mare de hotel, ai s-o petreci în arest.

– Eu am alte gînduri.

O înşfăcă, o împinse în bar şi se trînti peste ea.

– Vezi? Şi tu te gîndeai la fel. Am văzut eu ce ocheade-mi aruncai. Toată seara am aşteptat nitică acțiune.

Nu-şi putea ridica genunchiul pentru a i-l trînti în locul pe care şi-l împingea în ea atît de mîndru. Nu putea să-şi elibereze mîinile, ca să-l împingă sau să-l zgîrie. Panica începu ca un gîdilat în gît, după care se răspîndi asemenea unui şuvoi fierbinte, cînd individul îi înfipse o mînă sub fustă.

Se pregătea să muşte, să urle şi să scuipe, cînd îl văzu deodată luîndu-şi zborul. Nu putu decît să stea rezemată de bar, holbîndu-se la Ethan.

– Eşti bine?

O întrebase atît de calm, încît capul i se mişcă în jos şi-n sus, într-un răspuns automat. Ochii lui, însă, nu erau deloc calmi. Scăpărau de mînie, atît de primitivă şi primordială încît o făcu să se înfioare.

– Du-te şi-aşteaptă-mă-n maşină.

– Am... m-a...

Apoi, chiți. Avea s-o cuprindă ruşinea, ulterior cînd îşi amintea, dar fu singurul sunet care-i putu ieşi din gîtlejul contractat, cînd omul se repezi la Ethan ca un

berbece de asalt, cu capul coborît şi pumnii strînşi.

Privi, năucită, cînd Ethan nu făcu decît să se răsucească, îi trînti un pumn, doi, şi-l azvîrli prin aer ca pe-o muscă. Apoi se aplecă, îl înhăţă pe individ de piepţii cămăşii şi-l săltă pe picioarele moi ca de cauciuc.

– Ai face bine s-o ştergi, spuse el, cu un glas ca oţelul ascuţit primejdios pe margini. Fiindcă dacă te mai văd aici peste două minute, te-am terminat. Şi dacă n-ai familie sau prieteni apropiaţi, nimeni n-o să dea o ceapă degerată.

Îl îmbrînci, doar cu o răsucire din încheietura mîinii, după cum i se păru lui Grace, iar individul se prăvăli peste o masă. Apoi, Ethan îi întoarse spatele ca şi cum nici n-ar mai fi existat. Însă de pe chip nu-i pierise nimic din furia împietrită de dinainte, cînd o privi pe Grace.

– Ţi-am spus să te duci şi să m-aştepţi în maşină.

– Trebuie să... e nevoie...

Îşi apăsă o mînă între sîni, apăsînd, ca pentru a-şi forţa cuvintele să iasă. Nici unul dintre ei nu întoarse capul cînd individul se adună de jos şi ieşi pe uşă, împleticit.

– E nevoie să încui. Shiney...

– Shiney poate să se ducă dracului.

Întrucît nu părea hotărîtă să se mişte, Ethan o apucă de mînă şi o tîrî spre uşă.

– Ar trebui bătut cu biciul pentru că lase o femeie singură să-i închidă localul noaptea.

– Steve... a...

– L-am văzut pe nenorocitul ăla zburînd de-aici de parc-ar fi ticăit o bombă cu ceas.

Ethan intenţiona să aibă o discuţie lungă şi plăcută şi cu Steve. Foarte curînd, îşi făgădui el înverşunat, în timp ce-o împingea pe Grace în camionetă.

– Mollie... a dat telefon. I-a venit travaliul. Eu i-am spus să plece.

– Te şi cred. Muiere idioată.

Imprecaţia, aruncată cu o furie atît de clocotitoare, opri tremurul care tocmai începuse, îi reteză mulţumirile bîlbîie pe care se pregătea să le rostească. O salvase, numai la asta se putea gîndi, ca un cavaler dintr-o poveste. Dar ceaţa romantică şi subţire care scînteiase peste creierul ei încă ameţit se evapora cu repeziciune.

– Fii sigur că nu-s idioată.

– Ba fii tu sigură dracu' că eşti.

Scoase brutal camioneta din parcare, împroşcînd cu pietriş şi făcînd-o pe Grace să se lovească de spătarul scaunului. Temperamentul lui, rareori stîrnit dar formidabil, era în plin avînt şi nimic nu-l mai putea opri pînă nu se consuma singur.

– Ăla a fost idiotul! se răsti şi Grace. Eu nu-mi făceam decît meseria.

– Cu meseria ta nenorocită, ai fost cît pe ce să fii violată. Canalia îţi băgase mîna sub fustă.

Încă i-o mai simţea, cum o pipăise. Greaţa îi bolborosi în gît şi fu înghiţită fără menajamente.

– Ştiu şi eu asta. Aşa ceva nu se întîmplă la *Shiney's.*

– Tocmai s-a întîmplat, la *Shiney's.*

– În mod normal, nu atrage asemenea clienţi. Nu era localnic. Era...

– Era acolo.

Ethan coti pe aleea casei ei, frînă, apoi opri motorul dintr-o sucire scurtă a mîinii.

– Şi tu la fel. Ştergînd un bar, în toiul unei nopţi împuţite, singură. Şi ce-ai fi făcut, cînd terminai? Mergeai pe jos, aproape două mile afurisite?

– Puteam lua o maşină, doar că...

– Doar că eşti prea bățoasă ca să ceri, o întrerupse el. Preferi să şchiopătezi pînă acasă cu tocurile alea înalte de-o milă, decît să ceri o favoare cuiva.

Avea adidaşi în geantă, dar conchise că n-ar fi folosit la nimic să-i menționeze. În geanta ei, îşi aminti, care rămăsese în cîrciuma descuiată. Acum trebuia să se întoarcă dimineață la prima oră, să-şi ia lucrurile şi să încuie, înainte de a veni şeful să controleze.

– Ei, îți mulțumesc foarte mult pentru opinia despre cusururile mele, şi pentru predică. Şi pentru blestematul de drum pîn-acasă.

Împinse portiera, numai pentru ca Ethan s-o prindă de braț şi s-o tragă înapoi.

– Unde naiba crezi că te duci?

– Acasă. Am să-mi bag sub duş gîtul bățos şi capul idiot şi-am să mă culc.

– N-am terminat.

– Am terminat *eu.*

Se smuci din mîna lui şi sări jos. Dacă n-ar fi avut belelele alea de tocuri, poate-ar fi reuşit. Dar Ethan ieşi pe portiera cealaltă i-i tăie calea înainte de a fi făcut trei paşi.

– Nu mai am nimic de spus.

Vocea-i era rece şi disprețuitoare. Îşi ținea bărbia repezită în față.

– Bine. Atunci ascultă doar. Dacă n-ai de gînd să-ți dai demisia de la crîşmă – ceea ce-ar fi cel mai normal lucru – măcar îți vei lua nişte măsuri elementare de prevedere. Un mijloc sigur de transport e pe primul loc.

– Nu-mi spune tu mie ce am de făcut.

– Gura.

Tăcu, dar numai fiindcă amuțise de uimire. Niciodată,

de-atîția ani de cînd îl cunoştea, nu-l mai văzuse pe Ethan aşa. În lumina lunii, observă că furia din ochii lui nu pălise cîtuşi de puțin. Avea chipul ca piatra, umbrele care se unduiau peste el făcîndu-l să pară aspru, chiar periculos.

– Vom avea grijă să-ți faci rost de o maşină în care să poți avea încredere, continuă el, pe acelaşi ton tăios. Şi niciodată n-ai să mai închizi de una singură. Cînd îți termini schimbul, vreau să te conducă cineva pînă la maşină şi să aştepte pînă încui portiera şi pleci.

– Dar e ridicol.

Ethan făcu un pas înainte. Deşi n-o atinse, nici nu ridică mîna măcar, Grace se retrase.

– Ridicol e faptul că-ți închipui că te poți descurca singură cu toate drăciile. Şi m-am săturat.

– *Tu* te-ai săturat? se bîlbîi Grace, detestîndu-se pentru asta.

– Mhm, şi-o să se termine. Nu te pot opri să te-omori cu munca, dar cu restul pot să fac ceva. Dacă nu iei măsuri la cîrciumă ca să fii în siguranță, am să le iau eu. N-ai să mai cauți necazul cu lumînarea.

– Îl caut cu lumînarea?

Indignarea se revărsă prin ea într-un val atît de clocotitor, încît fu surprinsă că nu-i zbură creştetul capului din loc.

– N-am *căutat* nimic. Ticălosul ăla nu voia să accepte un refuz, indiferent de cîte ori i-am spus.

– Tocmai despre asta vorbeam.

– Habar n-ai despre ce vorbeai, şopti Grace furioasă. I-am făcut față. şi aş fi continuat, dacă...

– Cum?

Vederea i se înroşea pe la margini. Încă o mai vedea

cum fusese înghesuită peste bar, cu ochii mari şi înspăimîntaţi. Avusese faţa palidă ca o stafie, ochii imenşi, lucioşi ca sticla. Dacă nu intra el chiar atunci...

Şi fiindcă gîndul la ceea ce s-ar fi putut întîmpla îl zgîria prin centrul creierului, îşi pierdu cu totul controlul, deja precar.

– Zi, cum? întrebă, smucind-o brutal spre el, dintr-o mişcare scurtă. Haide, arată-mi.

Grace începu să se zbată, să-l împingă. Şi inima i-o luă la galop.

– Termină.

– Crezi că dacă-i spuneai să termine după ce-ţi simţise mirosul rezolvai ceva?

Lămîie şi frică.

– După ce-ţi simţise formele?

Curbe subtile şi linii prelungi.

– Ştia că nu era nimeni care să-l oprească şi că putea face orice voia.

Totul, înlăuntrul ei, se învălmăşea pe negîndite – inima, sîngele, mintea.

– N-aş fi... I-aş fi oprit...

– Opreşte-mă pe mine.

Vorbea serios. O parte din el dorea cu disperare să-l oprească, să facă sau să spună ceva care i-ar fi înfrînat sălbăticia. Dar gura i se lăsase peste a ei, aspră şi dornică, înghiţindu-i gîfîielile, incitînd tot mai mult şi desfătîndu-se cu tremurul ei iute şi puternic.

Cînd gemu, cînd buzele îi cedară, se despărţiră, răspunseră buzelor lui, îşi pierdu mînţile.

O trase pe iarbă, se rostogoli cu ea, peste ea. Zăvorul gros pe care-l ţinuse închis peste dorinţele sale explodă, lăsînd să se reverse lăcomie nestăvilită şi poftă

primordială. Îi pustiia gura cu foamea neabătută a unui lup flămînd.

Potopită de dorințe atît de mult timp îngropate, Grace se arcuia sub el, încordîndu-se centru peste centru, nucleu pe nucleu. Sistemul îi trepida de şocurile plăcerii, apoi care se trezi la viață, vuind. Pompînd căldură, gemete sugrumate, delicii tremurînde.

Nu era Ethan cel pe care-l cunoştea ea, nici acela pe care îl visase atingînd-o în cele din urmă. Nu avea pic de blîndețe, nici grijă, dar i se dăruia, fascinată de senzația abandonului.

Îl cuprinse cu membrele ei lungi, pentru a-l strînge mai aproape, îşi lăsă degetele să se afunde în părul lui, încleştate. Şi se înfiora în delectarea tenebroasă de a şti că era mai puternic.

Ethan se ospăta cu gura ei, cu gîtul, în timp ce o trăgea de corsajul decoltat şi strîmt. Îi dorea cu disperare pielea, atingerea ei, gustul. Carnea ei, aroma ei.

Sînul îi era mic şi ferm, pielea netedă ca satinul, sub palma lui mare şi aspră. Inima-i bubuia ca un ciocan dedesubt.

Grace scînci, năucită de senzația mîinii aceleia dure cuprinzînd-o, frămîntînd-o, stîrnindu-i un impuls ca un ecou între picioare, unde muşchii deveniseră lichizi şi moi. Şi-i oftă numele. Parcă l-ar fi împuşcat. Sunetul vocii ei, întretăierea respirației, fiorii de pe piele, îl readuseră la realitate cu un plesnet scurt şi rece.

Se rostogoli într-o parte, pe spate, chinuindu-se să-şi regăsească respirația, rațiunea. Decența. Erau în curtea din fața casei ei, pentru Dumnezeu. Fetița ei dormea înăuntru. Fusese cît pe ce, cît pe ce să facă un lucru mai rău decît omul din cîrciumă. Aproape că trădase încre-

derea, prietenia şi vulnerabilitatea.

Fiara aceea dinlăuntrul lui era tocmai motivul pentru care jurase să n-o atingă niciodată. Iar acum, descătuşînd-o, îşi călcase jurămîntul şi distrusese totul.

– Iartă-mă.

O frază jalnică, îşi spuse, dar alte cuvinte nu avea.

– Dumnezeule, Grace, îmi pare-atît de rău.

Sîngele ei continua să curgă fierbinte, iar acea nevoie minunată şi terifiantă se întetea spre urlet. Se întoarse, întinse mîna să-i atingă chipul.

– Ethan...

– N-am nici o scuză, spuse el grăbit, ridicîndu-se ca să nu-l atingă – să nu-l ispitească.

– Mi-am pierdut firea şi n-am mai gîndit limpede.

– Ţi-ai pierdut firea.

Grace rămase pe loc, trîntită pe iarba care acum părea prea rece, cu faţa înălţată spre luna care strălucea prea puternic.

– Deci, n-a fost decît o nebunie, spuse ea, cu voce surdă.

– Am fost nebun, dar asta nu-i o scuză pentru că te-am lovit.

– Nu m-ai lovit.

Încă îi mai simţea mîinile pe ea, apăsarea lor aspră, insistentă. Dar senzaţia de-atunci, senzaţia de-acum, nu era de durere.

Ethan bănuia că acum se putea stăpîni – s-o privească, s-o atingă. Avea nevoie, presupunea. N-ar mai fi putut trăi cu cugetul împăcat, dacă se temea de el.

– Ultimu lucru pe care vreau să-l fac e să te lovesc.

Blînd ca un părinte iubitor, îi aranjă hainele. Cînd Grace nu se feri, îi mîngîie cu o mînă părul răvăşit.

– Nu vreau decît ceea ce e mai bine pentru tine.

Nu se feri, dar deodată, violent, îi dădu mîna la o parte.

– Nu mă trata ca pe un copil. Acum cîteva minute, ți-a fost destul de uşor să mă tratezi ca pe o femeie.

Nu fusese nimic uşor, îşi spuse el cu amărăciune.

– Şi am greşit.

– Atunci, am greşit amîndoi, se ridică Grace, scuturîndu-şi grăbită hainele. N-a fost unilateral, Ethan. Ştii bine. N-am încercat să te opresc, fiindcă nu voiam să te opresc. Aia era ideea ta.

O privi uimit şi, deodată, nervos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Grace, ne-am tăvălit pe jos în curtea ta din față.

– Nu asta te-a oprit.

Cu un oftat scăzut, Grace îşi ridică genunchii, cuprinzîndu-şi-i cu brațele. Gestul ei, de o inocență atît de pură, contrasta accentuat cu fusta scurtă şi ciorapii de plasă, făcînd muşchii stomacului lui Ethan să se încleştezе din nou în noduri fierbinți şi alunecoase.

– Te-ai fi oprit oricum, orice s-ar fi întîmplat. Poate fiindcă ți-ai amintit că eram eu, dar acum mi-e mai greu să cred că nu mă doreşti. Aşa că va trebui să-mi spui că nu mă doreşti, dacă vrei ca totul să fie la fel ca înainte.

– Aşa cum a fost înainte e firesc.

– Ăsta nu-i un răspuns, Ethan. Îmi pare rău că insist, dar cred că merit unul.

Îi era greu, brutal, să întrebe, dar gustul lui încă îi mai dăinuia pe buze.

– Dacă nu te gîndeşti aşa la mine, şi n-a fost decît temperamentul tău care te-a împins să mă înveți o lecție, atunci trebuie s-o spui, pe față.

– Doar temperamentul a fost.

Acceptînd noua lovitură în inimă, Grace dădu din cap:

– Ei bine, atunci a reuşit.

– Asta nu rezolvă nimic. Ceea ce-am făcut adineaori mă apropie prea mult de ticălosul de-astă seară, din bar.

– N-am vrut ca el să mă atingă.

Trase adînc aer în piept, îl ținu, îi dădu drumul încet. Ethan, însă, nu mai spuse nimic. Nu vorbea, reflectă Grace, dar se retrăgea. Poate că nu se clintise nici c-un deget, însă se îndepărta de ea în modul care conta cel mai mult.

– Îți sînt recunoscătoare că ai venit în seara asta.

Începu să se ridice, dar Ethan fu în picioare înaintea ei, întinzîndu-i o mînă. Grace i-o luă, hotărîtă să să nu prelungească şi mai mult penibilul situației.

– Mi-era frică şi nu ştiu dacă m-aş fi putut descurca de una singură. Eşti un prieten bun, Ethan, şi-ți mulțumesc pentru dorința de a mă ajuta.

Ethan îşi strecură mîinile în buzunare, unde aveau să fie la adăpost.

– Am vorbit cu Dave despre o altă maşină. Are un pont despre vreo două, folosite dar onorabile.

Întrucît cu urletele n-ar fi rezolvat nimic, fu nevoită să rîdă.

– Văd că nu-ți pierzi vremea. Bine, am să vorbesc cu el mîine despre asta.

Privi spre casă, unde licărea lumina de pe verandă.

– Vrei să intri? Ți-aş putea pune nişte gheață pe degete.

– Avea fălcile ca o pernă. N-am pățit nimic. Trebuie să te culci.

– Mda.

Singură, îşi spuse ea, să se sucească şi să se-nvîrtească în aşternut. Şi să tînjească.

– Am să vin sîmbătă pentru două ore. Doar ca să dau un lustru, înainte de-a ajunge Cam şi Anna acasă.

– Ar fi frumos. Îţi mulţumim.

– Ei, atunci, noapte bună.

Se întoarse şi porni pe iarbă, spre casă.

Ethan aşteptă. Îşi spuse că nu voia decît s-o vadă înăuntru, în siguranţă, înainte de a pleca. Dar ştia că era o minciună, o laşitate. Avea nevoie de distanţă, ca să-i poată răspunde la întrebare.

– Grace?

Grace închise o clipă ochii. Acum nu mai voia decît să intre, să se tîrască în pat şi să se lase în voia unui plîns sănătos, îndelungat. Nu-şi mai permisese să plîngă omeneşte de ani de zile. Dar se întoarse, silindu-şi buzele să se arcuiască:

– Da?

– Mă gîndesc la tine în felul acela.

Văzu, cu toată distanţa, felul cum ochii ei se dilatară, se întunecară, cum zîmbetul drăguţ se mistui, lăsînd-o doar să se holbeze la el.

– Şi nu vreau. Îmi spun să n-o fac. Dar mă gîndesc la tine în felul acela. Şi-acum, du-te-n casă.

– Ethan...

– Du-te. E tîrziu.

Reuşi să apese pe clanţă, să intre, să închidă uşa în urma ei. Dar se întoarse repede la fereastră, pentru a-l privi urcîndu-se în camionetă şi plecînd.

Era tîrziu, îşi spuse ea cu un fior, în care recunoscu speranţa. Însă poate că nu era prea tîrziu.

Capitolul 7

– Îți mulțumesc că mă ajuți, mama.

– Te ajut?

Carol Monroe țistui din limbă, izgonind gîndul, în timp ce îngenunchea să lege şireturile adidasului roz al lui Aubrey.

– Să iau cubulețul ăsta de zahăr cu mine-acasă azi, o ciupi ea pe Aubrey de sub bărbie. Ne vom distra grozav, nu-i aşa, iubito?

Fetița zîmbi, ştiind despre ce era vorba.

– Zucălii! Avem zucălii, bunicuța. Păpusele.

– Te cred c-avem. Şi s-ar putea să am şi o surpriză pentru tine, cînd ajungem.

Ochii lui Aubrey se dilatară imenşti, strălucitori. Trase aer în piept, pentru a scoate un țipăt ascuțit de plăcere, în timp ce sărea de pe scaun ca s-o ia la fugă prin casă în versiunea ei proprie de dans al victoriei.

– Of, mama, nu înc-o păpuşă. O răsfeți.

– N-aş putea, spuse fermă Carol, împingîndu-şi genunchiul pentru a se ridica mai uşor. În plus, e privilegiul meu de bunică.

Întrucît Aubrey era ocupată să alerge şi să țipe, Carol stătu un moment să-şi studieze fiica. Nu dormea destul, ca de obicei, conchise ea, observîndu-i cearcănele de

sub ochi. Şi nici nu mînca, măcar cît să hrănească o păsărică, deşi îi adusese fursecurile ei favorite de casă, cu unt de arahide, pentru a încerca să pună puțină carne pe oasele delicate ale fetei.

O fată de nici douăzeci şi trei de ani ar fi trebuit să se fardeze puțin, să-şi facă nişte bucle în păr, să iasă o seară, două, pentru a-şi dezmorți picioarele, nu să muncească pînă intra în mormînt.

De vreme ce Carol i-o spusese de-o duzină de ori sau chiar mai mult, şi nu fusese luată în seamă tot de-o duzină de ori sau chiar mai mult, încercă o tactică diferită.

– Trebuie să laşi munca aia de noapte, Gracie. Nu-ți prieşte.

– Mă simt foarte bine.

– Munca grea e necesară ca să trăieşti şi e admirabilă, dar omul mai trebuie să adauge şi puțină plăcere şi distracție, altfel se usucă.

Plictisită să audă mereu acelaşi cîntec, fie şi cu variațiuni, Grace se întoarse şi începu să frece bufetul deja imaculat din bucătărie.

– Îmi place să lucrez la cîrciumă. Am ocazia să mai văd oameni, să vorbesc cu ei.

Chiar dacă însemna doar să-i întrebe dacă nu mai voiau un rînd.

– Leafa e bună...

– Dacă stai prost cu banii...

– Merge.

Grace strînse din dinți. Mai curînd ar fi îndurat chinurile iadului, decît să admită că avea bugetul forțat la limită – şi că rezolvarea problemelor ei de transport însemna să-l jefuiască pe Petru pentru a-i plăti lui Pavel, timp de cîteva luni.

– Un ban în plus îmi pică bine şi mă pricep să servesc.

– Ştiu că te pricepi. Ai putea lucra la cafenea, cu program de zi.

Răbdătoare, Grace clăti cîrpa de vase şi o agăță pe despărțitoarea chiuvetei duble, la uscat.

– Mama, ştii că nu e posibil. Tata nu vrea să lucrez pentru el.

– N-a spus niciodată asta. În plus, îl ajuți la pregătitul crabilor, cînd nu ne-ajunge mîna de lucru.

– Pe tine te ajut, preciză Grace, întorcîndu-se. Şi sînt bucuroasă s-o fac, atunci cînd pot. Dar ştim amîndouă că la cafenea nu pot să lucrez.

Fiica ei era încăpățînată ca doi catîri care trag în direcții opuse, îşi spuse Carol. Semăna cu taică-său.

– Ştii că ai putea să-l îmbunezi, dacă ai încercà.

– Nu vreau să-l îmbunez. A dat foarte clar de înțeles ce părere are despre mine. Las-o moartă, mama, murmură ea, cînd o văzu pe Carol pregătindu-se să protesteze. Nu vreau să mă cert cu tine şi nici să te mai pun vreodată în situația de a trebui să-l aperi pe unul din noi în fața celuilalt. Nu e drept.

Carol îşi aruncă mîinile în sus. Îi iubea pe amîndoi, soțul şi fiica. Dar a dracului să fie dacă putea să-i înțeleagă.

– Nimeni nu mai poate vorbi cu nici unul din voi, odată ce v-apare expresia asta pe față. Nici nu ştiu de ce-mi mai pierd timpul încercînd.

– Nici eu, zîmbi Grace, pe cînd se apleca să-şi sărute mama pe obraz; Carol era cu cincisprezece centimetri mai scundă decît Grace, la cei un metru şaptezeci şi cinci ai ei. Îți mulțumesc, mama.

Carol se îmblînzi, ca întotdeauna, şi-şi trecu o mînă prin părul ei scurt, buclat. Cîndva, fusese la fel de blond de la natură ca al fiicei şi al nepoatei sale. Dar, natura fiind aşa cum era, şi- l ajuta acum discret cu *Miss Clairol.*

Avea obrajii rotunzi şi trandafirii, cu pielea surprinzător de netedă, dată fiind dragostea ei pentru soare. Dar, în fond, nici ea nu şi-o neglija. În nici o seară nu se vîra în pat fără a-şi aplica atentă un strat de *Oil of Olay.*

După părerea lui Carol Monroe, faptul de a fi femeie nu era numai un capriciu al soartei. Era o îndatorire. Se mîndrea că, deşi se apropia incomod de a patruzeci şi cincea aniversare, încă mai reuşea să semene cu păpuşa de porţelan cu care o asemuise cîndva soţul ei.

Pe-atunci îşi făceau curte, iar el făcuse unele eforturi să fie poetic.

În ultima vreme, uita aproape complet de aceste lucruri.

Dar era un om de treabă, îşi spunea ea. Un tată de familie descurcăreţ, un soţ credincios şi un om de afaceri cinstit. Ştia că problema ei era inima sensibilă, prea uşor de rănit. Grace i-o rănise numai prin faptul de a nu fi fiica perfectă la care se aşteptase el.

Aceste gînduri îi veneau şi treceau în timp ce-o ajuta pe Grace să strîngă lucrurile de care urma să aibă nevoie Aubrey în vizita de după-amiază. I se părea că, în ultimul timp, copiii aveau nevoie de atît de multe lucruri. Pe vremuri, ea o sălta pe Grace în braţe, arunca două-trei scutece într-o sacoşă şi pe-aci ţi-e drumul.

Iar acum, fetiţa ei crescuse şi avea o fetiţă a sa. Grace era o mamă bună, considera Carol, zîmbind puţin în timp ce Grace şi Aubrey alegeau animalele de pluş care urmau să aibă privilegiul unei vizite la bunica. Ade-

vărul era, Carol trebuia să admită, că Grace se descurca puțin mai bine pînă reușise ea. Fata asculta, cumpănea, chibzuia. Şi poate că era mai bine aşa. Ea, una, procedase simplu, decis, autoritar. Grace fusese atît de ascultătoare în copilărie, încît niciodată nu stătuse de două ori să se gîndească la necesitățile nerostite care trăiau în ea.

Iar vinovăția o urmărea, fiindcă ştiuse de visul lui Grace de a studia dansul. În loc de a i-l lua în serios, Carol trecuse peste el ca peste o aiureală copilărească. În acest sens, nu-şi ajutase fata, n-o încurajase, nu crezuse.

Cursurile de balet nu fuseseră decît o activitate firească pentru o fetiță, în ceea ce o privise pe Carol. Dacă ar fi avut un fiu, ar fi avut grijă să joace la juniori. Pur şi simplu... asta era viața, îşi spunea ea acum.

Fetele aveau pantofi cu poante, iar băieții, mănuşi de baseball. De ce trebuia să fie mai complicat decît atît?

Dar Grace fusese mai complicată, recunoştea Carol. Şi nu observase. Sau nu voise să observe.

La optsprezece ani, cînd Grace venise la ea şi-i spusese că-şi economisise banii din munca de peste vară, că voia să se ducă la New York să studieze baletul şi o rugase s-o ajute la cheltuieli, îi răspunsese să nu fie proastă.

Fetele abia ieşite din liceu n-o luau la picior spre New York City, tocmai acolo, de pe tot Pămîntul lui Dumnezeu, de capul lor. Visurile de balerine trebuia să se dizolve în cele ale mireselor şi ale rochiilor de nuntă.

Dar Grace fusese hotărîtă să-şi împlinească visul şi se dusese la tatăl ei să-i ceară banii pe care-i puseseră deoparte pentru fondul de colegiu, pentru a plăti taxele la

o şcoală de dans din New York.

Pete refuzase, desigur. Poate fusese chiar puțin cam prea aspru, dar avusese numai intenții bune. Nu era decît rațional, îşi îngrijea doar fetița. Iar Carol îi dăduse dreptate din toată inima. Atunci.

Dar, apoi, Carol îşi privise fiica muncind neobosită, economisind fiecare bănuț, lună de lună. Fusese hotărîtă să plece şi, văzînd acest lucru, Carol încercase să-şi convingă soțul să-i dea voie.

Pete nu se clintise, şi nici Grace. Avea doar nouăsprezece ani, cînd apăruse prin preajmă Jack Casey, cu vorba lui unsuroasă. Şi asta le pusese capac la toate,

Nu putea să regrete, mai ales cînd rezultatul fusese Aubrey. Dar putea regreta faptul că sarcina, căsătoria grăbită şi divorțul şi mai grăbit căscaseră o prăpastie tot mai adîncă între tată şi fiică.

Însă ceea ce era nu se putea schimba, îşi spuse ea, luînd mîna lui Aubrey pentru a o conduce la maşină.

– Eşti sigură că maşina asta pe care ți-a găsit-o Dave merge bine?

– Dave zice că da.

– Ei, ar trebui să ştie el ce vorbeşte.

Era un mecanic bun, îşi spuse Carol, chair dacă el fusese cel care-l angajase pe Jack Casey.

– Ştii că ai putea s-o împrumuți pe-a mea, o vreme – ca să ai mai mult timp pentru cumpărături.

– Asta o să fie perfectă.

Nici nu văzuse sedanul la mîna a doua pe care i-l alesese Dave.

– Vom face actele luni, după care o să am iarăşi roți.

Fixînd-o pe Aubrey în fotoliul maşinii, Grace se aşează alături, în timp ce mama ei se instala la volan.

– Hai, hai, hai! Hai lepede, bunicuța! ceru Aubrey. Carol roşi, cînd Grace arcui o sprînceană.

– Iarăşi ai gonit ca nebuna, nu-i aşa?

– Cunosc străzile astea ca-n palmă şi n-am primit nici o amendă pentru viteză, toată viața.

– Fiindcă polițiştii nu te pot prinde, rîse Grace, încheindu-şi centura.

– Cînd vin acasă tinerii însurăței? întrebă Carol.

Nu numai că voia să ştie, dar prefera să abată subiectul dinspre vitezomania ei notorie.

– Cred că trebuie să ajungă diseară pe la opt. Nu vreau decît să trag un lustru casei, eventual să pregătesc ceva pentru cină, în caz că le este foame cînd sosesc.

– Cred că soția lui Cam va fi mulțumită. Ce mireasă frumoasă a fost. În viața mea n-am văzut una mai fermecătoare. De unde-o fi reuşit să ia rochia aia, cînd băiatul i-a lăsat atît de puțin timp ca să se pregătească pentru nuntă, nu ştiu.

– Seth a spus că s-a dus la D.C. să şi-o cumpere, iar voalul era al bunicii ei.

– Minunat. Şi eu mi-am pus deoparte voalul de mireasă. Mereu mi- am imaginat ce frumos avea să-ți stea în ziua nunții.

Se opri brusc, preferînd să-şi fi muşcat limba.

– Ar fi arătat puțin cam deplasat în tribunalul comitatului.

Carol oftă, în timp ce băga maşina pe aleea fraților Quinn.

– Ei, ai să-l porți data viitoare.

– N-am să mă recăsătoresc niciodată. N-am talent la asta.

În timp ce mama ei o privea cu gura căscată, Grace coborî repede din maşină, după care se aplecă pe fereastră şi o sărută apăsat pe Aubrey.

– Să fii fetiță cuminte, auzi? Şi n-o lăsa pe bunica să-ți dea prea multe dulciuri.

– Bunicuța ale țocolată.

– Mie-mi spui? Pa, fetițo. Pa, mama. Îți mulțumesc.

– Grace...

Ce-ar fi putut spune?

– Să, ăă, să dai şi tu un telefon cînd termini aici şi voi veni să te iau.

– Mai vedem. N-o lăsa să te obosească, adăugă Grace şi urcă grăbită treptele.

Ştia că socotise bine momentul. Toți erau la lucru, pe şantierul naval. Era hotărîtă să nu se simtă stînjenită de cele întîmplate cu două nopți în urmă. Dar se simțea – se simțea îngrozitor de stingherită şi avea nevoie de timp ca să se liniştească înainte de a-l revedea pe Ethan.

Era o casă pe care o simțise întotdeauna caldă şi primitoare. Îngrijirea ei o liniştea. Fiindcă ştia că o mare parte din motivația muncii ei acolo în acea după-amiază era interesul propriu, lucra cu şi mai mult efort.

Rezultatele aveau să fie aceleaşi, nu-i aşa, îşi spuse ea vinovată, în timp ce împingea cîrpa veche de finet peste podelele de esență tare, pentru a face ceara să lucească. Anna avea să intre într-o casă curată lună, cu miros de flori proaspăt culese, lac şi *potpourri* parfumînd aerul.

Nu se cădea ca o femeie să se întoarcă din luna de miere într-o casă plină de praf şi dezordine. Iar Dumnezeu era martor că frații Quinn le generau pe amîndouă din belşug.

Era nevoie de ea acolo, fir-ar să fie. Nu făcea decît s-o dovedească.

Petrecu ceva mai mult timp în dormitorul conjugal, aranjînd florile pe care i le ceruse lui Irene şi schimbînd apoi poziția vazei de vreo şase ori, înainte de a se ocărî singură. Oricum, Anna avea să le pună acolo unde le dorea ea, îşi reaminti Grace. Şi, cu aceeaşi ocazie, probabil că urma să schimbe totul.

Mai mult decît probabil, avea să dorească numai lucruri noi, conchise Grace, în timp ce călca perdelele pe care le spălase, pînă cînd pe materialul subțire de vară nu mai rămase nici o cută.

Anna crescuse la oraş şi nu erau şanse să-i placă mobila uzată şi accentele de la țară. Cît ai bate din palme, avea să decoreze totul cu piele şi sticlă şi toate lucrurile drăguțe ale doctoriței Quinn urmau să fie împachetate în nişte lăzi din pod şi înlocuite cu sculpturi pe care nimeni nu le putea înțelege.

Strînse din fălci în timp ce agăța perdelele, înfoindu-le scurt.

Va acoperi frumoasele podele vechi cu cine ştie ce mochetă fantezistă, de la un perete la altul şi va zugrăvi pereții în vreo culoare stridentă, care dădea dureri de ochi. Nemulțumirea îi dădu în clocot, pe cînd trecea în baie să pună un buchețel de boboci timpurii de trandafir într-o vază mică.

Orice om cu un pic de minte putea vedea că locuința n-avea nevoie decît de puțină îngrijire, puțin mai multă culoare ici şi colo. Dacă ea ar fi avut un cuvînt de spus...

Se opri, dîndu-şi steama că-şi încleştase pumnii, iar fața, reflectată în oglinda de deasupra lavaboului, îi strălucea de furie.

– Of, Grace, ce se-ntîmplă cu tine? clătină ea din cap, aproape rîzînd de ea însăşi. În primul rînd, nu ai nimic de spus, iar în al doilea rînd n-ai de unde să ştii dacă va face cea mai mică schimbare.

Nu era decît faptul că ş-ar fi putut s-o facă, recunoscu Grace. Şi, odată ce schimbai un lucru, nimic nu mai era aşa cum fusese înainte.

Nu la fel se întîmplase şi între ea şi Ethan? Ceva se schimbase, iar acum era plină de teamă dar şi de speranţă că lucrurile n-aveau să mai rămînă la fel.

Se gîndea la ea, meditä Grace, oftînd cu privirea spre propria ei imagine din oglindă. Şi cum se gîndea? Nu era o frumuseţe şi niciodată nu se împlinise îndeajuns ca să fie sexy. Din cînd în cînd, ştia, atrăgea atenţia cîte unui bărbat, dar niciodată pentru prea multă vreme.

Nu era isteaţă, nici deosebit de inteligentă, şi nici nu avea conversaţie interesantă sau talent să flirteze. Jack îi spusese cîndva că era stabilă. Şi se convinseseră amîndoi, pentru un timp, că de asta avea el nevoie. Dar stabilitatea nu era genul de calitate care să atragă un bărbat.

Poate dacă ar fi avut pometii mai înalţi sau gropiţele mai adînci. Ori dacă genele i-ar fi fost mai dese şi mai negre. Poate dacă buclele rebele n-ar fi sărit peste o generaţie, lăsîndu-i părul cu firul drept ca spicul grîului.

Ce gîndea Ethan cînd se uita la ea? Îşi dorea să aibă atîta curaj ca să-l întrebe.

Ea se uita... şi vedea banalitatea.

Cînd dansase, nu se simţise banală. Se simţise frumoasă, deosebită şi demnă de numele ei. Visătoare, execută un pli, potrivindu-şi călcîiul între picioare, apoi

ridică piciorul. Ar fi putut să jure că trupul îi ofta de plăcere. Făcîndu-şi hatîrul, se lăsă să se scurgă într-o mişcare veche, bine întipărită în minte, pentru a sfîrşi printr-o piruetă lentă.

– Ethan!

Îi rostise numele într-un țipăt, cu culoarea inundîndu-i obrajii, cînd îl văzuse în uşă.

– N-am vrut să te sperii, dar nici nu voiam să te întrerup.

– A, bine...

Copleşită, îşi înhăță cîrpa, răsucind-o în mîini.

– Eu tocmai... terminam aici.

– Întotdeauna ai fost o dansatoare drăguță.

Îşi făgăduise să remedieze situația aşa cum fusese înainte între ei, aşa că-i zîmbi ca unei prietene.

– Mereu dansezi prin baie după ce faci curat?

– Nu aşa face toată lumea? se strădui ea să-i răspundă la zîmbet, dar fierbințeala continua să-i înțepe obrajii. Mă gîndeam să termin pînă vă întorceați cu toții. Cred că podelele au durat mai mult decît prevăzusem.

– Arată bine. Foolish a şi tras un derapaj. Mă mir că nu l-ai auzit.

– Visam cu ochii deschişi. Cred că am...

În sfîrşit, reuşi să-şi limpezească mințile şi să se uite bine la el. Era murdar, plin de sudoare, de praf şi Dumnezeu mai ştie ce.

– Nu cumva te gîndeai să faci un duş aici?

Ethan ridică o sprînceană:

– Mi-a trecut prin minte.

– Ei, nu poți.

Se retrase, fiindcă Grace făcuse un pas înainte. Îşi cam dădea seama cît de bine mirosea în acel moment.

Era un motiv temeinic ca să păstreze distanța dar, mai rău, Grace arăta atît de drăgălaşă şi proaspătă. Jurase solemn să n-o mai atingă şi intenționa să se țină de cuvînt.

– De ce?

– Fiindcă n-am timp să mai spăl o dată după tine, şi nici în baia de jos. Mai trebuie să frig şi puiul. Mă gîndisem să fac o salată de cartofi, ca să n-aveți nimic de încălzit cînd ajung acasă Cam şi Anna. Pe urmă trebuie să mă ocup de bucătărie, aşa că nu-mi mai ajunge timpul, Ethan.

– S-a auzit că mai dau şi eu cu cîrpa prin baie, după ce o folosesc.

– Nu-i acelaşi lucru. Pur şi simplu n-o poți folosi acum.

Fîstîcit, Ethan îşi scoase şapca, împingîndu-şi o mînă prin păr.

– Ei, atunci avem o problemă, fiindcă sînt aici trei oameni care trebuie să dea jos de pe ei cîteva straturi de jeg.

– Este un golf, imediat după uşă.

– Dar...

– Poftim, deschise ea dulăpiorul de sub lavabou, scoțînd un calup proaspăt de săpun; a dracului să fi fost dacă-i lăsa să folosească frumoasele săpunuri de musafiri pe care le pusese în savonieră. Vă aduc prosoape şi nişte haine curate.

– Bine, însă...

– Du-te-odată, Ethan, şi transmite-le celorlalți ce-am spus, îi îndesă ea săpunul în mînă. Împrăştii deja rumeguş peste tot.

Ethan privi încruntat la săpun, apoi spre ea.

– Ai crede că vine Familia Regală în vizită. Ce naiba, Grace, n-am de gînd să mă despoi la piele şi să m-arunc de pe debarcader.

– A, da, de parcă n-ai mai făcut-o niciodată.

– Nu şi cînd era o femeie pe-aici.

– Am mai văzut bărbaţi goi o dată sau de două ori la viaţa mea şi voi fi prea ocupată ca să fac Polaroide cu tine şi fraţii tăi. Ethan, tocmai mi-am petrecut aproape tată ziua făcînd casa asta lună. Nu vă las să vă-ntindeţi mizeria peste tot.

Dezgustat, fiindcă ştia din experienţă că discuţiile în contradictoriu cu o femeie hotărîtă erau la fel de dureroase şi infructuoase ca şi cum s-ar fi dat cu capul de-un zid de cărămizi, îşi vîrî săpunul în buzunar.

– Iau eu afurisitele-alea de prosoape.

– Ba nu le iei deloc. Ai mîinile murdare. Le-aduc eu.

Bombănind în sinea lui, Ethan coborî. Reacţia lui Phillip faţă de aranjamentele pentru baie fu o ridicare din umăr. A lui Seth constă în entuziasm curat. Se repezi afară, chemînd cîinii să-l urmeze, şi aruncă în toate părţile pantofi, ciorapi, cămaşă, în timp ce alerga spre ponton.

– Probabil că-n viaţa lui n-o să mai vrea să facă o baie ca lumea, comentă Phillip. Se aşeză pe debarcader, ca să se descalţe.

Ethan rămase în picioare. Nu-şi scotea nici o buleandră de pe el pînă nu le aducea Grace prosoapele şi hainele şi se întorcea în casă.

– Ce faci? întrebă, cînd Phillip îşi trase peste cap tricoul pătat de sudoare.

– Îmi scot bluza.

– Ei bine, pune-ţi-o la loc. Iese Grace.

Phillip ridică privirea, văzu că fratele lui vorbea serios şi rîse.

– Vino-ţi în fire, Ethan. Nici chiar priveliştea uimitorului meu piept bărbătesc n-are şanse s-o doboare la pămînt.

Pentru a o dovedi, se ridică şi o întîmpină cu un zîmbet pe Grace, care venea peste peluză.

– Am auzit ceva despre un pui fript, strigă el.

– Tocmai mă pregătesc să-l încep.

Cînd ajunse pe ponton, Grace puse prosoapele şi hainele curate împăturite în ordine.

Apoi se ridică, zîmbind spre locul unde Seth se bălăcea cu cîinii. Prespunea că speriaseră toate păsările şi peştii, pe-o rază de trei kilometri.

– Lor le convine de minune formula asta.

– De ce nu tragi şi tu un plonjon cu noi? îi propuse Phillip şi jură că auzise fălcile lui Ethan trosnind. Ai putea să mă speli pe spate.

Grace rîse, adunînd hainele care fuseseră deja aruncate.

– A trecut ceva vreme de cînd nu m-am mai scăldat la nudu' gol şi, oricît de atrăgător ar părea, acum am prea multe treburi ca să-mi ardă de joacă. Daţi-mi şi restul hainelor, am să le spăl înainte de a pleca.

– Săru-mîna-mult.

Dar, cînd Phillip îşi duse mîinile la catarama curelei, Ethan îi trînti un cot în coaste.

– Poţi să le speli pe urmă, dacă tot ţii cu tot dinadinsul. Du-te-n casă.

– E ruşinos, ridică Phillip din sprîncene. Eu nu sînt.

Grace nu făcu decît să rîdă din nou, dar porni spre casă pentru a-i lăsa singuri.

– Nu se cade s-o tachinezi aşa, mormăi Ethan.

– O tachinez aşa de ani de zile, replică Phillip, lepădîndu-şi blugii pătaţi de muncă, încîntat să scape de ei.

– Acum e altceva.

– De ce?

Phillip începu să-şi scoată chiloţii-pantaloni de mătase, apoi observă expresia din ochii lui Ethan.

– A! I-auzi, i-auzi. De ce n-ai spus?

– N-am nimic de spus.

Întrucît Grace era în casă şi nu şi-o putea imagina stînd cu nasul lipit de geam, îşi scoase cămaşa.

– Pe mine vocea ei m-a atras întotdeauna.

– Hm?

– Timbrul ăla gutural, continuă Phillip, încîntat că găsise un subiect cu care să-l tachineze pe Ethan. Gros, lin şi sexy.

Scrîşnind din dinţi, Ethan îşi aruncă cizmele de lucru din picioare.

– Poate-ar fi bine să nu mai asculţi aşa de atent.

– Ce pot face? Sînt eu de vină că am un auz perfect? Şi o vedere perfectă, adăugă, judecînd distanţa dintre ei. Şi din cîte văd, nici cu restul făpturii ei nu este nici o problemă. Gura, mai ales, îi este foarte atrăgătoare. Armonioasă, cu buze pline, nerujate. Mi se pare foarte gustoasă.

Ethan trase de două ori aer în piept, încet, în timp ce-şi scotea blugii.

– Încerci să mă enervezi?

– Îmi dau toată silinţa.

Îndreptîndu-se de spate, Ethan îl măsură cu privirea:

– Cum vrei să zbori, în cap sau în picioare?

Încîntat, Phillip zîmbi:

– Tocmai voiam să te-ntreb acelaşi lucru.

Amîndoi aşteptară o fracţiune de secundă, apoi se repeziră, încăierîndu-se. Şi, în strigătele însufleţite ale lui Seth, se răsturnară în apă.

Vai de mine, îşi spuse Grace, cu nasul lipit de geam. *Vai de mine şi de mine*. Dacă mai văzuse vreodată două exemplare masculine mai impresionante, n-ar fi putut spune cînd. Nu intenţionase decît să arunce o privire scurtă, pe furiş. Serios. Doar o mică ocheadă nevinovată. Dar pe urmă, Ethan îşi scosese cămaşa şi...

Ei fir-ar să fie, doar nu era o sfîntă. Şi ce rău făcea doar uitîndu-se?

Era atît de frumos, pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi, Doamne, dac-ar mai fi putut pune iarăşi mîinile pe el, doar pentru cinci minute, îşi spunea că putea să moară fericită. Şi poate că avea să reuşească, de vreme ce nu-i era indiferentă – aşa cum presupusese întotdeauna.

Nu existase nimic indiferent în modul cum gura i se prăvălise peste a ei, sau cum o prădaseră mîinile lui.

Opreşte-te, îşi porunci ea, retrăgîndu-se de la fereastră. Aşa, n-ar fi reuşit decît să se aprindă din nou. Ştia cum să-şi canalizeze dorinţele cele mai intime, iar soluţia era munca pînă-i treceau.

Dar, dacă mintea nu-i stătea cu totul la pui, cine-ar fi putut s-o condamne?

Pusese cartofii la răcit pentru salată şi puiul la fript, cînd Phillip reveni în casă. Adio, imagine a muncitorului transpirat. În locul său, apăruse bărbatul onctuos, lustruit şi dezinvolt- sofisticat. Îi făcu cu ochiul:

– Aici miroase ca-n rai.

– Am făcut mai mult, ca să vă rămînă şi pe mîine la

prînz. Pune hainele alea în spălătorie şi mă ocup de ele într-un minut.

– Nu ştiu ce ne-am face fără tine pe-aici.

Grace îşi muşcă buza, sperînd că toţi erau de aceeaşi părere.

– Ethan e tot în apă?

– Nu, el şi Seth lucrează ceva la barcă, se duse Phillip la frigider şi scoase o sticlă de vin. Aubrey unde-i azi?

– La mama. De fapt, tocmai a dat telefon, vrea s-o mai ţină puţin. Cred că azi-mîine va trebui să cedez şi s-o las să rămînă peste noapte.

Coborî o privire inexpresivă spre paharul cu vin auriu rece pe care i-l oferea.

– O, mulţumesc.

Toate cunoştinţele ei despre vinuri n-ar fi umplut nici un degetar, dar sorbi, fiindcă aşa se cuvenea. Apoi, ridică sprîncenele:

– Nu seamănă cu nimic din ce se serveşte la cîrciumă.

– Nici n-aş crede.

Phillip îşi aminti că declarau vinul alb de casă al lui Shiney doar la un pas de pişatul de cal.

– Cum merge pe-acolo?

– Bine.

Îşi concentră toată atenţia asupra puiului, întrebîndu-se dacă Ethan pomenise despre incident. Improbabil, conchise ea, cînd Phillip nu insistă. Se relaxă din nou şi îl lăsă să-i facă program în timp ce lucra.

Întotdeauna era un sac de poveşti, medită ea. Conversaţie uşoară, chiar nepăsătoare. Ştia că era deştept şi realizat şi se integrase în viaţa la oraş ca rata în apă.

Dar n-o făcea niciodată să se simtă încurcată sau nepricepută. Şi, într-un mod comod, o ajuta să se simtă doar o idee mai feminină decît înainte de a fi intrat el în bucătărie.

Din acest motiv, ochii lui Grace erau veseli şi gura arcuită drăgălaş, cînd intră Ethan. Phillip se aşezase, sorbind vinul, în timp ce ea finisa mîncarea.

– Hai că inventezi.

– Jur, ridică Phillip o mînă, zîmbind, la vederea lui Ethan. Clientul vrea ca gîsca să fie purtătoarea de cuvînt, aşa că scriem text. *Goose Creek Jeans*, pene fine pentru viaţa de zi cu zi.

– O prostie mai mare ca asta n-am auzit.

– Auzi, închină Phillip cu paharul. Să vezi numai cum se vînd. Am de dat nişte telefoane.

Se ridică, ocolind încet masa pentru a o săruta şi a-l face pe Ethan să firabă.

– Săru-mîna pentru masă, scumpo.

Şi ieşi agale, fluierînd.

– Îţi dai seama, să-ţi cîştigi existenţa scriind dialoguri pentru gîşte, clătină din cap Grace, amuzată, în timp ce băga salatiera în frigider. Totul e gata, deci cînd vă e foame, puteţi mînca. Hainele sînt în uscător. Nu e bine să le lăsaţi acolo după ce s- au uscat, altfel se boţesc.

Continuă să se plimbe, aranjînd puiul în timp ce vorbea:

– Aş aştepta să vi le împăturesc eu, dar am cam rămas în urmă cu timpul.

– Te duc eu cu maşina acasă.

– Ţi-aş fi recunoscătoare. De maşina mea mă ocup luni, dar pînă atunci...

Îşi înălţă umerii şi, aruncînd o ultimă privire, văzu că

nu mai avea nimic de făcut. Totuşi, inspectă fiecare cotlon şi ungher, în timp ce mergea prin casă spre uşa din faţă.

– Cum te duci la serviciu? o întrebă Ethan, cînd ajunseră în camioneta lui.

– Mă duce Julie. Iar acasă mă aduce Shiney personal, îşi drese ea vocea. Cînd i-am explicat ce s-a întîmplat alaltăieri seară, s-a supărat. Nu pe mine, ci doar că s-a întîmplat. Era hotărît să-l jupoaie pe Steve dar, în situaţia dată... apropo, au un băiat. Opt livre jumate.[1] I-au pus numele Jeremy.

– Am auzit, fu singurul comentariu al lui Ethan.

Apoi, Grace trase aer în piept, pentru a-şi face curaj.

– În legătură cu cele întîmplate, Ethan, după aia, vreau să zic...

– Şi eu am ceva de spus despre asta.

Pregătise totul atent, cuvînt cu cuvînt.

– N-ar fi trebuit să mă înfurii pe tine. Te speriaseşi şi am pierdut mai mult timp urlînd la tine decît asigurîndu-mă că n-aveai nimic.

– Ştiu că nu te-ai înfuriat cu adevărat. Doar că...

– Trebuie să termin, o întrerupse el, dar aşteptă pînă coti pe aleea ei. N-aveam dreptul să te ating aşa. Îmi făgăduisem să n-o fac niciodată.

– Am vrut s-o faci.

Deşi cuvintele ei calme îi făceau stomacul să se crispeze, clătină din cap:

– Nu se va mai repeta. Am motivele mele, Grace,

---

1. – 3,70 kg. (n.tr.)

motive serioase. Nu le ştii şi n-ai înţelege.

– Nu pot înţelege dacă nu-mi spui care sînt.

N-avea de gînd să-i spună ce făcuse, nici ce i se făcuse lui. Şi că lucrul de care se temea încă mai pîndea în el, gata să sară afară, dacă nu ţinea cuşca încuiată.

– Pentru că sînt motivele mele, se răsuci el s-o privească, fiindcă era firesc să spună cu faţa la ea ceea ce avea de spus. Te-aş fi putut lovi şi n-a lipsit mult s-o fac. N-o să se mai întîmple.

– Nu mă tem de tine, întinse ea mîna să-l atingă, să-i mîngîie obrazul, dar Ethan i-o înhăţă şi o dădu la o parte.

– Nici nu va fi vreodată nevoie. Însemni mult pentru mine.

Îi strînse scurt mîna, apoi îi dădu drumul.

– Întotdeauna ai însemnat mult.

– Nu mai sînt un copil şi n-am să mă sparg dacă mă atingi. Vreau să mă atingi.

Buze pline, armonioase, nerujate. Cuvintele lui Phillip îi răsunau în minte. Iar acum, Ethan ştia, aşa să-l ajute Dumnezeu, ştia exact cît de gustoase erau.

– Ştiu că aşa crezi, şi tocmai de-asta vom încerca să uităm cele întîmplate alaltăieri seară.

– Eu nu voi uita, murmură Grace, iar felul cum îl privi, cu ochii blînzi şi plini de dorinţă, îi făcu capul să se învîrtească.

– Nu se va mai întîmpla. Aşa că, ţine-te departe de mine, o vreme.

Glasul îi tremura de disperare, cînd se aplecă prin faţa ei şi-i deschise portiera.

– Vorbesc serios, Grace, un timp evită-mă. Am şi aşa destule griji pe cap.

– Bine, Ethan.

N-avea să se milogească.

– Dacă aşa vrei.

– Exact aşa vreau.

De astă dată, nu mai aşteptă s-o vadă intrînd în casă, ci scoase maşina de pe alee în clipa cînd Grace închise portiera.

Pentru prima oară în mai mulți ani decît putea să numere, se gîndea serios să se îmbete mangă.

Capitolul 8

Seth le pîndea sosirea. Pretextul lui de a sta în curtea din față, pe cînd umbrele se alungeau, erau cîinii. Deşi nici nu era tocmai un pretext, îşi spunea el. Încerca să-l învețe pe Foolish nu doar să alerge după mingea de tenis roasă şi bine mestecată, ci s-o şi aducă înapoi, cum făcea Simon. Problema era că Foolish alerga cu mingea în bot pînă la el, după care se aştepta să te joaci cu el de-a cine-i mai puternic.

Nu că pe Seth l-ar fi deranjat cu ceva. Avea destule mingi şi bețe şi o bucată veche de frînghie pe care i-o dăduse Ethan. Putea să arunce şi să tragă oricît, atîta vreme cît cîinii aveau chef să alerge. Ceea ce, din cîte-şi dădea el seama, însemna o veşnicie.

Dar, în timp ce se juca cu cîinii, stătea cu urechile ciulite după sunetul unei maşini apropiindu-se.

Ştia că erau în drum spre casă, fiindcă primiseră un telefon de la Cam, din avion. Ceea ce era cam cel mai marfă lucru la care se putea gîndi Seth. Abia aştepta să le spună lui Danny şi lui Will cum vorbise cu Cam în timp ce acesta zbura peste Oceanul Atlantic.

Căutase deja Italia în atlas şi găsise Roma. Îşi plimbase degetul înainte şi-napoi, de nenumărate ori, peste oceanul acela lat, între Roma şi Chesapeake Bay, pînă pe mica pată de pe Coasta de Est din Maryland care era oraşul St. Christopher.

Un scurt răstimp, se temuse că n-aveau să se mai întoarcă. Şi-l imagina pe Cam telefonînd şi spunînd că se hotărîseră să rămînă acolo, pentru a se putea apuca iarăşi de curse.

Ştia că umblase peste tot, pilotînd maşini, şalupe şi motociclete. Ray îi povestise totul, iar în cabinet era un registru gros, plin cu tot felul de poze din ziare şi reviste şi articole despre numeroasele curse pe care le cîştigase Cam. Şi nenumăratele femei cu care-şi făcuse de cap.

Şi ştia că mai cîştigase şi acea mare cursă cu hidroglisorul – cu care Seth îşi dorea să poată merge măcar o dată – chiar înainte ca Ray să intre în stîlpul de telegraf şi să moară.

În cele din urmă, Phillip îi dăduse de urmă în Monte Carlo. Seth găsise şi acea localitate în atlas şi nu arăta mult mai mare decît St. Chris. Dar acolo aveau un palat, cazinouri fanteziste şi chiar şi-un prinţ.

Cam sosise acasă la timp pentru a-l vedea pe Ray murind. Seth ştia că nu plănuise să stea prea multă vreme. Dar rămăsese. După un fel de ceartă, îi spusese lui Seth că n-avea să mai plece nicăieri. Erau încălţaţi unul cu altul şi trebuia să stea pe loc.

Şi totuşi, asta fusese înainte de a se însura şi toate celelalte, înainte de a se fi întors în Italia. Înainte ca Seth să-nceapă să-şi facă griji despre Cam şi Anna, că aveau să uite şi de el, şi de promisiunile făcute.

Dar nu uitaseră. Se întorceau acasă.

Nu voia ca ei să ştie că-i aştepta, sau că era emoţionat la gîndul de a-i vedea dintr-un moment în altul. Însă era. Nu înţelegea de ce se aprinsese aşa. Lipsiseră doar două săptămîni, iar Cam era oricum ca un cui în cap, de cele mai multe ori.

Şi după ce se instala acolo şi Anna, toţi aveau să-i atragă atenţia cum vorbea, fiindcă era o femeie în casă.

O parte din el se îngrijora că Anna avea să schimbe ordinea lucrurilor. Deşi era asistenta lui de caz, putea să se sature de compania unui copil. Avea puterea de a-l trimite înapoi. Şi mai multă putere, acum, fiindcă o făcea cu Cam tot timpul.

Îşi reaminti că de la început jucase cinstit cu el, din clipa cînd îl scosese din clasă şi se aşezaseră împreună în bufetul şcolii să stea de vorbă.

Dar munca la un caz şi traiul în aceeaşi casă cu acel caz erau două lucruri total diferite, nu?

Şi poate, numai poate, jucase pe faţă cu el, fusese drăguţă cu el, fiindcă îi plăcuse să-l aibă pe Cam dîndu-i tîrcoale. Voise să se mărite cu el. Iar acum, că reuşise, nu mai era nevoie să fie drăguţă. Putea chiar să scrie într-unul din rapoartele ei că pentru Seth ar fi fost mai bine în altă parte.

Ei bine, avea să fie atent şi să vadă ce se întîmpla. Încă mai putea să fugă, dacă se împuţea treaba. Deşi ideea de a fugi îi dădea nişte dureri de stomac cum niciodată nu mai simţise.

Voia să stea acolo. Voia să alerge prin curte, să le arunce bețe cîinilor. Să se dea jos din pat înainte de a se lumina de ziuă, să ia micul dejun cu Ethan şi să iasă pe apă, la cules de crabi. Să lucreze în şantierul naval sau să se ducă la Danny şi Will.

Să mănînce mîncare adevărată ori de cîte ori îi era foame şi să doarmă într-un pat care nu mirosea a sudoarea altcuiva.

Ray îi promisese toate astea şi, deşi Seth nu avusese niciodată încredere în nimeni, se încrezuse în Ray. Poate că Ray fusese tatăl lui, poate că nu fusese. Dar Seth ştia că-i plătise Gloriei o grămadă de bani. Acum îi spunea în sinea sa Gloria, nu mama lui. Îl ajuta să se distanțeze mai mult.

Iar acum Ray murise, dar îi pusese pe toți fiii lui să promită că aveau să-l țină pe Seth în casa de lîngă apă. Seth bănuia că probabil nu le plăcuse ideea, dar îi făgăduiseră oricum. Şi descoperise că frații Quinn se țineau de cuvînt. Pentru el, era un concept nou şi minunat, o promisiune respectată.

Dacă şi-o călcau acum, ştia că avea să-l doară mai mult decît îl duruse orice vreodată.

Aşa că aştepta, iar cînd auzi maşina – duduitul nu prea blînd al motorului de *Corvette* – stomacul îi tresări de surescitare şi nervi.

Simon lătră de două ori în semn de salut, dar Foolish dădu drumul unui tărăboi de lătrături sălbatice, în parte îngrozite. Cînd maşina albă şi lucioasă intră pe alee, amîndoi cîinii o luară la fugă spre ea, cu cozile fîlfîindu-le ca nişte steguleţe. Seth îşi vîrî în buzunare mîinile care-i transpiraseră şi o luă din loc agale.

– Salut! îi adresă Anna un zîmbet strălucitor.

Seth îşi dădea seama de ce se ţinuse Cam după ea, ba bine că nu. El însuşi îi desenase portretul de mai multe ori, în secret. Cel mai mult îi plăcea să deseneze. Ochiul lui de artist în formare aprecia frumuseţea pură a acelei feţe – ochii midgalaţi, întunecoşi, pielea deschidă, pal-aurie, gura senzuală şi nuanţa exotică a pometilor. Părul îi era suflat de vînt, o claie de bucle închise. Verigheta strălucea, aur şi diamante, cînd coborî din maşină.

Şi îl luă pe nepregătite, rîzînd, într-o îmbrăţişare de-i trosniră oasele:

– Ce urare nemaipomenită de bun venit!

Deşi îmbrăţişarea prin surprindere îi trezea dorinţa de a mai sta astfel, se desprinse.

– Mă jucam şi eu cu cîinii...

Privi spre Cam şi ridică din umeri:

– Ura!

– Ura, puştiu'.

Slab şi neguros, şi doar o idee cam primejdios la vedere, Cam îşi dezdoi făptura prelungă din maşina joasă. Zîmbetul său era mai iute decît al lui Ethan, mai tăios decît al lui Phillip.

– Tocmai la timp ca să m-ajuţi să descarc.

– Mda, sigur.

Seth ridică privirea, observînd micul munte de bagaje legate pe acoperişul maşinii.

– N-aţi luat toate boarfele astea cu voi la plecare.

– Am cules cîteva boarfe italieneşti, dacă tot eram acolo.

– Nu m-am putut abţine, rîse Anna. A trebuit să cumpărăm încă o valiză.

– Două, o corectă Cam.

– Una-i doar o geantă – nu se pune la socoteală.

– Okay, deschise Cam portbagajul şi scoase o valiză verde-închis încăpătoare. Du-o tu pe asta care nu intră la socoteală.

– Îţi şi pui mireasa la muncă? se apropie Phillip de maşină, ocolind printre cîini. O iau eu, Anna, mai spuse el, sărutînd-o cu un entuziasm care-l făcu pe Seth să-şi rostogolească ochii spre Cam.

– Las-o-n pace, Phil, interveni moale Ethan. Aş fi dezolat să te-omoare Cam înainte de-a intra în casă. Bine-aţi venit acasă, adăugă, zîmbind cînd Anna se întoarse să-i dea un sărut la fel de focos ca acela pe care-l primise de la Phillip.

– Minunat e acasă.

Geanta, reieşi, conţinea cadouri, pe care Anna începu imediat să le împartă, cu tot cu povestiri despre fiecare. Seth nu putu decît să se zgîiască la tricoul de fotbal albastru cu alb pe care i-l dădu. Nimeni nu-i mai adusese vreodată un cadou dintr-o călătorie. Adevărul era că, dacă stătea să se gîndească, putea număra darurile pe care le primise – pe degeaba – pe degetele unei mîini.

– În Europa, toată lumea moare după soccer, îi explică Anna. Ei îl numesc fotbal, dar nu seamănă cu fotbalul nostru.

Cotrobăi mai adînc, apoi scoase un cărţoi cît toate zilele, cu copertă lucioasă.

– Şi m-am gîndit că s-ar putea să-ţi placă asta. Nu e totuna cu a vedea tablourile. Cînd le vezi personal, te-apucă efectiv de gît, dar ai să prinzi ideea.

Cartea era plină cu picturi, culori strălucitoare şi forme care-i luau ochii. Un album de artă. Îşi amintise

că-i plăcea să deseneze şi se gîndise la el.

– E marfă, murmură el, neavînd încredere în propriul lui glas.

– A vrut să cumpere pentru toată lumea pantofi, comentă Cam. A trebuit s-o opresc.

– Aşa că nu mi-am cumpărat decît mie, o jumătate de duzină de perechi.

– Parcă erau patru.

Anna zîmbi:

– Şase. Două le-am strecurat fără ştirea ta. Phillip, am dat peste nişte Maglis. Mi-a venit să plîng.

– Armani?

– O, da, oftă ea cu patimă.

– Acum am să plîng eu.

– Vă puteţi smiorcăi mai tîrziu cu moda, interveni Cam. Eu mor de foame.

– A fost aici Grace.

Seth ar fi vrut să-şi încerce imediat tricoul, dar se gîndea că era prea nepoliticos.

– A făcut curat peste tot – pe noi ne-a pus să ne spălăm în Golf – şi a fript pui.

– Grace a făcut pui fript?

– Şi salată de cartofi.

– Nicăieri nu e ca acasă, murmură Cam, pornind spre bucătărie. Seth aşteptă cîteva secunde, apoi îl urmă.

– Cred c-aş putea să mai mănînc o porţie, spuse el, într-o doară.

– Treci la coadă, răspunse Cam, scoţînd platoul şi salatiera din frigider.

– În avion nu vă dau de potol?

– Aia a fost atunci, asta-i acum.

Cam umplu o farfurie cu mîncare, apoi se rezemă de bufet. Puştiul arăta bronzat şi sănătos, observă el. Avea ochii încă prudenți, dar chipul său îşi pierduse expresia aceea de iepure gata s-o ia la fugă. Se întrebă dacă şi Seth ar fi fost la fel de surprins ca el să afle că-i fusese dor de ştrengarul ăsta fără lacăt la gură.

– Şi, cum merge?

– Okay. Şcoala-i gata şi l-am ajutat pe Ethan la pescuit o droaie. Îmi plăteşte-o leafă de sclav, acolo şi la şantier.

– Anna va vrea să ştie ce-ai pe foaia matricolă.

– A-uri, mormăi Seth, cu gura plină de-o îmbucătură de copan, iar Cam se înecă.

– Toate?

– Mda – şi ce-i cu asta?

– O să moară de plăcere. Vrei să marchezi nişte puncte cu ea?

Seth smuci iarăşi dintr-un umăr, îngustîndu-şi ochii în timp ce se gîndea ce-avea să i se ceară să facă pentru a o mulțumi pe doamna casei.

– Poate.

– Pune-ți tricoul de soccer. I-a luat aproape-o juma' de oră naibii pînă ți-a ales unul potrivit. O grămadă de puncte, dacă-l porți în seara cînd ți l-a dat.

– Mda?

Aşa de simplu? se întrebă Seth, zîmbind relaxat.

– Cred că pot să-i fac cheful.

– I-a plăcut într-adevăr tricoul, spuse Anna, în timp ce scotea cu meticulozitate conținutul unei valize. Şi albumul. Mă bucur atît de mult că ne-am gîndit la amîndouă.

– Mhm, i-au plăcut.

Cam bănuia că nici a doua zi, nici chiar la anul, n-ar fi fost prea tîrziu ca să despacheteze. În plus, îi plăcea să stea întins pe pat şi să se uite la ea – să-şi privească soția, îşi spuse el, cu un mic fior ciudat – trebăluind prin cameră.

– N-a încremenit cînd l-am îmbrățişat. Semn bun. Iar interacțiunile cu Ethan şi Phillip îi merg mai uşor, mai firesc, decît acum două săptămîni. Ardea de nerăbdare să te revadă. De mine, se simte puțin amenințat. Schimb dinamica pe-aici, exact în momentul cînd începea să se deprindă cu mersul lucrurilor. Aşa că aşteaptă şi pîndeşte să vadă ce se va întîmpla în continuare. Dar e bine. Înseamnă că se simte ca acasă. Eu sînt intrusa.

– Domnişoară Spinelli?

Anna întoarse capul, arcuindu-şi o sprînceană.

– Pentru dumneata, doamna Quinn.

– Ce-ar fi s-o scoți din priză pe asistenta socială, pînă luni?

– Nu pot, extrase ea din pungă unul dintre pantofii noi şi aproape gînguri de plăcere. Asistenta socială de foarte mulțumită de situația acestui caz anume. Iar doamna Quinn, cumnata nouă-nouță, e hotărîtă să cîştige încrederea lui Seth şi, poate, chiar şi afecțiunea lui.

Puse pantoful la loc în pungă, întrebîndu-se cît ar fi fost cazul să mai aştepte pînă-i cerea lui Cam să amenajeze debaraua. Ştia perfect ce avea în minte, iar el era îndemînatic. Îngîndurată, îl privi lung. Foarte, foarte îndemînatic.

– Cred c-aş putea termina mîine despachetatul.

Cam zîmbi încet:

– Şi eu cred.

– Mă simt vinovată. Grace a făcut lună casa asta.

– De ce nu vii încoace? Se rezolvăm cu vinovăția asta.

– De ce nu?

Aruncă pantoful peste umăr şi, cu un hohot de rîs, sări peste el.

– Iese binişor.

Cam studia barca. Era abia şapte dimineața, dar ceasul lui intern încă mai funcționa după ora Romei. Întrucît se trezise devreme, nu găsise nici un motiv de a-şi lăsa frații să doarmă peste zi.

Prin urmare, frații Quinn stăteau în lumina puternică şi crudă a lămpilor din şantierul naval, contemplînd treaba făcută pînă atunci. Seth le imita poziția – picioarele depărtate şi încordate, mîinile în buzunare şi chipul grav.

Avea să fie prima oară cînd lucrau toți patru împreună la barcă. Era teribil de emoționat.

– M-am gîndit că ai putea începe sub punte, propuse Ethan. Phillip estimează terminarea cabinei la patru sute de ore.

Cam pufni:

– Pot s-o fac şi mai repede.

– S-o faci bine, interveni Phillip, e mai important decît s-o faci repede.

– Pot s-o fac şi repede, *şi* bine. Clientul o va avea pe puicuța asta la apă şi cambuza plină cu şampanie şi caviar în mai puțin de patru sute de ore.

Ethan dădu din cap. De vreme ce Cam găsise un nou client, care voia o ambarcațiune sport de pescuit, spera din tot sufletul să fie adevărat.

– Atunci, să ne-apucăm de treabă.

Iar treaba îi ținea gîndurile departe de problemele în care n- aveau nici un drept să se amestece. Trebuia

să-şi concentreze creierul pe folosirea strungului – dacă ținea la cele două mîini ale lui. Ethan întorcea lemnul încet, cu grijă, conturînd catargul. Apărătorile de urechi transformau zgomotul motorului şi rock-ul fierbinte care urla din radio într-un ecou înfundat.

Bănuia că în spatele lui aveau loc şi nişte conversații. Şi cîte o înjurătură suculentă. Simțea aroma dulce de lemn, mirosul înțepător al terebentinei şi duhoarea de smoală folosită la călăfătuirea niturilor.

Cu ani în urmă, ei trei construiseră barca lui de pescuit. Nu era cochetă şi nu putea susține că arăta frumos, dar era solidă şi docilă. Îi construiseră şi skipjack-ul, fiindcă fusese hotărît să scoată stridiile cu ambarcațiunea tradițională. Acum, stridiile aproape se terminaseră, iar barca lui se alăturase celorlalte cîteva din Golf, cîştigînd un ban în plus vara cu croazierele de agrement.

În timpul sezonului turistic, i-o închiria fratelui lui Jim, fiindcă le folosea amîndurora şi era soluția cea mai practică. Dar îl deranja întrucîtva să ştie că alți oameni locuiau şi dormeau în casa care era a lui.

Una peste alta, însă, banii contau. Rîsul lui Seth i se strecura pe sub surdinele de pe urechi şi-i amintea de ce acum contau mai mult decît oricînd.

Cu mîinile înțepenite de-atîta muncă, închise strungul pentru a-l lăsa să se mai odihnească. Zgomotul îi umplu urechile, cînd îşi scoase căştile de protecție.

Auzi bubuitul ciocanului lui Cam reverberînd de sub punte. Seth ungea planşa centrală cu Rust-Oleum, astfel că tăblia de oțel lucea umedă. Phillip avea sarcina cea mai neplăcută, îmbibînd în creozot partea interioară a cofrajului central. Era lemn bun, cedru de soi vechi, care ar fi trebuit să descurajeze orice perforatori marini, dar se hotărîseră să nu rişte.

În sfîrşit, era construită o barcă de fraţii Quinn.

Simţi un fior de mîndrie privindu-i şi aproape şi-l putu imagina pe tatăl lor stînd alături, cu pumnii mari proptiţi în şolduri şi un zîmbet larg pe faţă.

– Grozavă poză, spuse Ray. Genul pe care mamei tale şi mie ne plăcea să-l admirăm. Aveam o mulţime puse deoparte, ca să le scoatem şi să le vedem din nou în timp ce creşteaţi şi porneaţi pe drumurile voastre. Niciodată n-am avut cu adevărat ocazia, fiindcă ea s-a dus prima.

– Mie şi-acum mi-e dor de ea.

– Ştiu că ţi-e dor. Ea era liantul care ne-a ţinut pe toţi la un loc. Dar a făcut o treabă bună, Ethan. Tu încă mai eşti aici.

– Cred c-aş fi murit fără ea. Fără tine. Fără ei.

– Nu, îi puse Ray o mînă pe umăr, clătinînd din cap. Întotdeauna ai fost puternic, la suflet şi la minte. Ai ieşit din partea cealaltă a iadului atît datorită nouă, cît şi prin ceea ce ai în tine. Ar trebui să ţi-o aminteşti mai des. Uită-te numai la Seth. El rezolvă lucrurile altfel decît tine, dar are în el multe din aceleaşi calităţi. Simte mult mai adînc decît ar vrea. Gîndeşte mai profund decît dă de înţeles. Iar dorinţele lui ajung mai departe decît ar recunoaşte chiar şi faţă de el însuşi.

– Te văd pe tine în el.

Era pentru prima oară cînd Ethan îşi permitea s-o spună, fie şi lui însuşi.

– Nu ştiu ce să cred despre asta.

– Curios, eu vă văd în el pe fiecare dintre voi. Ochiul celui care priveşte.

Apoi, îi dădu lui Ethan o palmă scurtă pe spate.

– Acolo vă iese o barcă a naibii de bună. Tare i-ar mai fi plăcut mamei voastre.

– Fraţii Quinn construiesc să dureze, murmură Ethan.

– Cu cine vorbeşti? îl întrebă Seth.

Ethan clipi din ochi, simţind că i se învîrtea capul, plin cu gînduri subţiri ca nişte fuioare de vată.

– Ce? ridică el o mînă la frunte, după care şi-o trecu prin păr, dîndu-şi şapca pe spate. Cum?

– Dom'le, da' ciudat mai arăţi, înclină Seth capul într-o parte, fascinat. Cum se face că stai aici vorbind singur?

– Am...

Adormit pe picioare? se întrebă el.

– ...Mă gîndeam. Gîndeam cu voce tare.

Deodată, zgomotul şi mirosurile părură să-i năvălească vuind în creierul ameţit.

– Am nevoie de puţin aer, murmură, ieşind grăbit pe uşile de marfă.

– Ciudat, repetă Seth. Dădu să-i spună ceva lui Phillip, dar gîndul îi zbură cînd pe uşa din faţă intră Anna, aducînd un coş enorm.

– E interesat cineva de-un prînz?

– Daaa! se repezi Seth direct spre ea, cu interesul trezit instantaneu. Ai adus puiul?

– Ce-a mai rămas din el. Şi sandvişuri cu şuncă, groase ca nişte cărămizi. În maşină e un răcitor cu ceai de la gheaţă. Ce-ar fi să te duci după el?

– Eroul meu, replică Phillip, ştergîndu-şi mîinile de blugi, înainte de a o uşura de coş. Hei, Cam! Aici e o tipă trăsnet, cu mîncare!

Ciocănitul se opri imediat. Peste cîteva minute, capul lui Cam răsări prin plafonul cabinei.

– Tipa-i a mea. Eu muşc primul din haleală.

– E destulă ca să ajungă la toți. Grace nu-i singura care știe să încropească o masă pentru-o gașcă de nemîncați. Deși puiul ei fript e un dar al zeilor.

– Are talent, încuviință Phillip.

Puse coșul pe o masă ad-hoc, improvizată dintr-o bucată de placaj așteptă peste două capre.

– I-a gătit lui Ethan cu regularitate, cît ați fost plecați voi doi, continuă el, luînd un sandviș cu șuncă. Am sentimentul că aici se întîmplă ceva.

– Unde se întîmplă? vru Cam să știe, în timp ce sărea jos să exploreze conținutul coșului.

– Cu Ethan și Grace.

– Nu pe bune?

– Mmm.

Prima îmbucătură îl făcu pe Phillip să închidă ochii de plăcere. O fi preferat el bucătăria franțuzească, servită în farfurii de porțelan fin, dar știa să aprecieze un sandviș bine întocmit, ținut în echilibru pe-un carton.

– Nemuritoarele mele talente de observator au focalizat pe anumite semne. Se uită la ea, cînd nu-l observă. Ea se uită la el, cînd n-o observă. Și am prins niște bîrfe interesante de la Marsha Tuttle. E colegă cu Grace, la cîrciumă, îi explică el Annei. Shiney adaugă un sistem de securitate și are o politică nouă care spune că nici una dintre chelnerițe nu mai rămîne să închidă singură localul.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă Anna.

– Mhm, privi Phillip în jur, ca să se asigure că Seth nu revenise. Acum cîteva seri, a intrat un nenorocit după închidere. Grace era singură. A pus labele pe ea și, după cum zice Marsha, ar fi făcut mai mult de-atît. Dar, nu știu cum, s-a întîmplat ca Ethan să fie chiar afară.

Interesantă coincidență, dacă vrei să ştii părerea mea, dar este vorba de fratele nostru care devreme se culcă, devreme se scoală. Oricum, l-a cam tamponat pe amicul. Şi mai îmbucă o dată cu poftă.

Cam se gîndea la Grace, cea suplă şi cu oase fine. Se gîndi şi la Anna.

– Sper că l-a tamponat bine.

– Cred că putem presupune că tipul n-a plecat fluierînd. Acuma, sigur că Ethan, în stilul lui tipic, n-o povesteşte nimănui, aşa c-a trebuit s-o aud de la Marsha, printre prospăturile de la piață, vineri seară.

– Grace a pățit ceva?

Anna ştia prea bine ce însemna să fii imobilizată, neputincioasă, în fața a ceea ce un anumit gen de om i-ar fi făcut unei femei. Sau unui copil.

– Nu. Probabil a fost zguduită, dar în privința asta e la fel ca Ethan. N-a scos o vorbă. Ieri, însă, s-au legat cîteva priviri lungi şi tăcute între ei. Iar după ce Ethan a condus-o acasă, s-a întors fierbînd.

Amintindu-şi, Phillip chicoti încet.

– Ceea ce, pentru Ethan, înseamnă ceva. Şi-a luat două beri şi s- a dus în sloop o oră.

– Grace şi Ethan, murmură Cam, meditativ. Se potrivesc.

Îl văzu pe Seth intrînd şi se gîndi să lase subiectul la aşezat.

– Ethan unde-i, la urma urmei?

– A ieşit.

Mormăind, Seth puse jos răcitorul şi arătă cu capul spre uşile de marfă.

– A spus c-avea nevoie de aer şi cred că avea. Stătuse acolo, vorbind de unul singur.

Încîntat de pradă, Seth se aruncă asupra coşului.

– Părea, cum ar veni, să discute cu cineva care nu era nicăieri. Arăta ciudat.

Cam simți furnicături pe spate. Totuşi, continuă să se mişte firesc, îngrămădind mîncare pe o farfurie.

– Şi mie mi-ar prinde bine un pic de aer. Îi duc un sandviş.

Îl văzu pe Ethan stînd în capătul digului, cu privirea spre apă. Țărmul oraşului St. Chris, cu toate casele şi curțile sale frumoase, se întindea de-o parte şi de alta, dar Ethan privea drept înainte, peste valurile slabe, spre orizont.

– Anna a adus de mîncare.

Ethan îşi împachetă gîndurile la loc, aruncînd o privire spre farfurie.

– Drăguț din partea ei. Mare noroc ai avut cu ea, Cam.

– Parcă eu nu ştiu.

Ceea ce se pregătea să facă îl cam neliniştea. Dar, în fond, era un om care trăia pentru riscuri.

– Mai țin minte şi-acum ziua cînd am văzut-o prima oară. Eram ofticat pe toată lumea. Abia-l înmormîntaserăm pe tata şi tot ceea ce-mi doream era să fiu în altă parte. În dimineața aia, puştiul mă enervase îngrozitor şi tocmai îmi dădusem seama că următoarea parte din viața mea n-avea să mai fie la curse, nici în Europa. Avea să se desfăşoare chiar aici.

– Ai renunțat la aproape tot. Întorcîndu-te acasă.

– Atunci, aşa mi se părea şi mie. Şi pe urmă, Anna Spinelli a intrat în curte, în timp ce eu dregeam treptele din spate. Şi mi- a provocat al doilea şoc pe ziua în curs.

Întrucît mîncarea tot era acolo, iar Cam părea să aibă

chef de vorbă, Ethan luă farfuria şi se aşeză pe marginea docului. O egretă zbură pe-alături, tăcută ca o stafie.

– O faţă ca a ei e firesc să-i dea omului şocuri.

– Mhm. Şi deja eram cam nervos. Cu nici o oră în urmă, avusesem o conversaţie cu tata. Stătea în balansoarul de pe veranda din spate.

Ethan dădu din cap:

– Întotdeauna îi plăcea să stea acolo.

– Nu vreau să spun că mi-am amintit cum stătea acolo. Vreau să spun că l-am văzut cu ochii mei. Cum te văd şi pe tine acum.

Încet, Ethan întoarse capul, privindu-l pe Cam în ochi.

– L-ai văzut, aşezat în balansoarul de pe verandă.

– Şi-am şi vorbit cu el. El mi-a vorbit, ridică din umeri Cam, privind peste apă. Aşa că, mi-am zis că aveam halucinaţii. Din cauza stressului, a grijilor, poate şi a furiei. Aveam lucruri pe care să i le spun, întrebări cărora nu le ştiam răspunsurile, aşa că mintea mea l-a aşezat acolo. Numai că nu era aşa.

Ethan porni cu grijă pe terenul mlăştinos.

– Şi ce crezi c-a fost?

– Că a venit acolo, şi prima dată, şi celelalte.

– Şi alte dăţi?

– Mhm, ultima a fost în dimineaţa de dinaintea nunţii. Mi-a spus că era ultima oară, fiindcă descoperisem ceea ce aveam de descoperit pentru moment.

Îşi frecă faţa cu mîinile.

– A trebuit să mă despart din nou de el. De data asta, a fost puţin mai uşor. N-am primit răspunsurile la toate întrebările, dar cred că la cele mai importante, da.

Oftă, simţindu-se mult mai bine, şi se servi cu un

cartof pai de pe farfuria lui Ethan.

– Şi-acum, ai să-mi spui fie că sînt nebun, fie că ştii despre ce vorbesc.

Îngîndurat, Ethan rupse unul dintre sandvişuri în două, dîndu-i o jumătate lui Cam.

– Cînd urmezi firul apei, ajungi să ştii că există mai multe lucruri decît poți vedea sau atinge. Sirene şi şerpi de mare.

Zîmbi uşor.

– Marinarii le cunosc, fie că le-au văzut sau nu. Nu cred că eşti nebun.

– Ai de gînd să-mi spui şi restul?

– Am avut nişte vise. Am crezut că erau vise, se corectă el, dar în ultima vreme mi-au venit de vreo două ori cînd eram treaz. Cred că şi eu am întrebări, dar mi-a fost greu să smulg răspunsurile de la cineva. E plăcut să-i aud glasul, să-i văd fața. N-am avut destul timp ca să ne luăm cu adevărat rămas bun, înainte de a muri.

– Poate că şi asta e o parte din problemă. Nu toată.

– Nu. Dar nu ştiu ce vrea să fac şi eu nu fac.

– Cred că-ți va sta pe-aproape pînă afli singur, muşcă din sandviş Cam, simțindu-se uluitor de mulțumit. Şi, ce părere are despre barcă?

– E de părere că-i a naibii de bună.

– Are dreptate.

Ethan îşi studie sandvişul.

– O să-i spunem lui Phillip despre asta?

– Nnț. Dar abia aştept să i se întîmple şi lui. Pe cît punem pariu c-o să se gîndească să alerge la un felcer de cap fandosit? O să vrea unul cu cît mai multe inițiale după nume şi cabinet în partea cea bună a oraşului.

– Una, îl corectă Ethan, începînd să zîmbească. O să

vrea o felcerițâ arătoasă, dacă-i vorba să se-ntindă pe canapea. Ce zi frumoasă, adăugă el, lăudînd deodată briza caldă şi strălucirea soarelui.

– Mai ai zece minute ca s-o savurezi, răspunse Cam. Pe urmă, pui curu-napoi la treabă.

– Mda. Nevastă-ta face nişte sandvişuri bune-al dracu'.

Înclină capul:

– Cum crezi c-o să se descurce la şlefuit lemnul?

Cam se gîndi şi-i plăcu imaginea.

– Hai s-o convingem să ne-arate.

Capitolul 9

Anna era fascinată de gîndul că avea o după-amiază liberă. Îşi iubea meseria, nutrea sentimente de afecțiune şi respect față de oamenii cu care lucra. Credea cu desăvîrşire în funcția şi scopurile asistenței sociale. Şi avea satisfacția de a şti că-şi putea aduce contribuția.

Ajuta oameni. Mama tînără şi necăsătorită, care nu avea pe nimeni care s-o ajute, copilul nedorit, bătrînul dat afară din casă. Înlăuntrul ei ardea o dorință vie şi adîncă de a-i ajuta să-şi găsească drumul. Ştia ce însemna să fii pierdut, să fii disperat şi cît de multe putea să schimbe o persoană care întindea o mînă de ajutor, refuzînd să şi-o tragă înapoi cînd era muşcată sau lovită.

Şi fiindcă fusese hotărîtă să-l ajute pe Seth DeLauter,

îl găsise pe Cam. O viață nouă, o casă nouă. Un nou început.

Uneori, cugeta ea, recompensa putea veni însutită.

Tot ceea ce-şi dorise vreodată – chiar şi cînd nu ştiuse că o dorea – se adunase în acea frumoasă casă veche de pe malul apei. O casă albă, cu brîu albastru. Balansoare pe verandă, flori în curte. Îşi amintea prima zi cînd o văzuse. Străbătuse acelaşi drum, cu radioul dat la maximum. Desigur, avusese capota închisă, pentru ca vîntul să nu-i smulgă părul din agrafe.

Fusese o misiune profesională, iar Anna era hotărîtă să se comporte ca o profesionistă.

Casa o fermecase, cu simplitatea, cu stabilitatea ei. Apoi, ocolise frumoasa clădire cu un etaj de lîngă apă şi văzuse un bărbat furios, necooperant şi sexy reparînd treptele verandei din spate.

Din acel moment, nimic nu mai rămăsese neschimbat pentru ea.

Slavă Domnului!

Acum era casa ei, îşi spuse ea cu un zîmbet mîndru, în timp ce parcurgea cu viteză drumul mărginit de cîmpii întinse şi plate. Casa ei de la țară, cu grădina pe care şi-o imaginase... şi bărbatul cel furios, necooperant şi sexy? Şi el era al ei, mai mult chiar decît îşi imaginase vreodată.

Conducea maşina pe drumul acela lung şi drept, cu Warren Zevon urlînd despre oameni-lupi în Londra. Dar de astă dată, nu-i păsa dacă vîntul îi răvăşea părul prins cîndva cu atîta grijă. Se ducea acasă, aşa că lăsase capota jos şi era veselă.

Avea de lucru, dar rapoartele pe care trebuia să le completeze se puteau face şi acasă, pe laptop. În timp ce sosul de roşii îi fierbea la foc scăzut pe aragaz, hotărî

ea. Aveau să mănînce linguini – ca să-i amintească lui Cam de luna de miere.

Nu s-ar fi putut spune că acel eveniment anume se terminase, chiar dacă erau din nou pe Coastă, nu la Roma. Se întreba dacă pasiunea aceea sălbatică şi păcătoasă pe care o simțeau unul pentru celălalt avea să slăbească vreodată.

Şi spera că nu.

Rîzînd de ea însăşi, coti pe alee. Şi fu cît pe ce să-şi proptească mica decapotabilă în coada unui sedan gri mat, cu bara de şoc ruginită. După ce inima îi sări înapoi la locul ei, începu să-şi pună întrebări.

Cu siguranță, nu era genul de maşină potrivită pentru Cam, conchise ea. I-o fi plăcut lui să moşmondească la motoare, dar le prefera ambalate în caroserii elegante şi aerodinamice. Carcasa aia masivă şi îmbătrînită arăta oricum, numai rapidă nu.

Phillip? Pufni. Pedantul Phillip Quinn nu şi-ar fi pus nici mort piciorul încălțat în mocasin italian pe podeaua tocită a unui asemenea autovehicul.

Atunci, Ethan. Dar constată că se încrunta. Stilul lui Ethan erau camionetele şi jeepurile, nu sedanurile compacte cu aripile încă revopsite în gri.

Veniseră hoții, îşi zise ea, cu o tresărire care-i transformă inima în ciocan pneumatic. Ziua-n amiaza mare. Pe-acolo, nimeni nu se gîndea să-şi încuie uşile, iar casa era ferită de privirile vecinior, între copaci şi mlaştini.

Era cineva înăuntru, cotrobăindu-le prin lucruri, chiar în acel moment. Cu ochii îngustați, se repezi jos din maşină. N-avea să le meargă. Acum era casa ei, fir-ar să fie, şi lucrurile ei, iar dacă un spărgător necopt îşi închipuia că putea să...

Încetini pasul, cînd privi în sedan şi văzu iepuraşul

mare şi roz. Şi scaunul pentru copil. Un spărgător de case c-un ţînc după el?

Grace, îşi dădu ea seama, oftînd. Era una dintre zilele de curăţenie ale lui Grace Monroe.

„Orăşeanco, se dojeni ea. Leapădă-te de instinctele orăşeneşti. Aici eşti în alt loc." Simţindu-se de o neghiobie monumentală, reveni la maşina ei, de unde săltă afară servieta şi sacoşa cu produse proaspete pe care le cumpărase în drum spre casă.

În timp ce păşea pe verandă, auzi zumzetul monoton al aspiratorului, peste care se suprapunea zăngănitul strident al unei reclame de la televizor. Zgomote casnice, plăcute, îşi spuse Anna. Şi era mai mult decît încîntată că nu ea era cea care mînuia aspiratorul.

Grace fu gata să scape ţeava din mînă, cînd Anna intră pe uşă. Vizibil fîstîcită, făcu un pas înapoi, călcînd pe comutatorul de picior pentru a opri aparatul.

– Scuză-mă. Credeam c-aveam să termin înainte de a ajunge cineva acasă.

– Am venit eu mai devreme.

Deşi avea braţele pline, Anna se ghemui în faţa scaunului unde stătea Aubrey, frecînd înverşunată cu un creion mov imaginea unui elefant din cartea ei de colorat.

– Ce frumos e!

– Un alifant.

– E un alifant extraordinar. Cel mai drăgălaş alifant pe care l-am văzut pe ziua de azi.

Întrucît nasul lui Aubrey părea să i-o ceară pur şi simplu, Anna îi dărui o sărutare scurtă.

– Sînt aproape gata.

Lui Grace îi dansau nervii pe şira spinării. Anna arăta atît de profesional, în taiorul ei de lucru. Faptul că părul îi

scăpase din agrafe o făcea doar să pară... sexy-profesională, conchise Grace.

– Sus am terminat şi în bucătărie. Nu ştiam... Nu eram sigură ce-ați dori, dar am făcut un ghiveci – cu cartofi natur şi şuncă. E în congelator.

– Pare grozav. Diseară am să gătesc, se ridică Anna, legănîndu-şi veselă sacoşa. Era gata să se descalțe, dar se opri. Nu părea potrivit să-nceapă să-şi lase lucrurile peste tot, cînd Grace încă mai era în toiul curățeniei.

Avea să aştepte pînă mai tîrziu.

– Dar mîine dimineață n-am de gînd să mă scol cu noaptea-n cap, continuă ea. Aşa c-o să pice de minune.

– Ei, atunci eu...

Grace ştia că era puțin cam transpirată, cam prăfuită, şi se simțea mizerabil de surclasată de bluza apretată şi taiorul de comandă al Annei. Şi, of, pantofii ăia, îşi mai spuse ea, străduindu-se să n-o studieze prea vizibil. Erau atît de frumoşi, atît de clasici, iar pielea arăta destul de moale ca să dormi pe ea.

Degetele de la picioare i se încîrligară de ruşine în adidaşii albi destrămați.

– Şi rufele sînt aproape gata. În uscător e o grămadă întreagă de prosoape. Nu ştiam unde vrei să pun lucrurile, aşa că le-am împăturit pe toate şi le-am lăsat pe pat, în camera voastră.

– Îți mulțumesc. Recuperarea după două săptămîni durează întotdeauna o veşnicie.

Anna se opri înainte de a face o gafă. Nu avusese niciodată în viața ei o menajeră şi nu era prea sigură pe procedura corectă.

– Trebuie să le pun pe astea la loc. Vrei să bei ceva rece?

– Nu, mulțumesc. Nu. Mai bine termin şi plec, să nu te mai deranjez.

Curios, îşi spuse Anna. Înainte, Grace nu păruse niciodată rece sau nervoasă. Deşi nu se cunoşteau bine, Anna simțise că erau în termeni prieteneşti. Într-un fel sau altul, conchise ea, trebuia să ajungă la un acord.

– Aş dori foarte mult să stăm de vorbă, dacă ai timp.

– Aşa...

Grace îşi plimbă mîna în lungul țevii metalice a aspiratorului.

– Sigur. Aubrey, mă duc în bucătărie cu doamna Quinn.

– Si eu! sări Aubrey de pe scaun şi fugi înainte. Cînd mama ei o ajunse din urmă, se tolănise pe jos, creînd concentrată o girafă mov.

– E culoarea ei de săptămîna asta, comentă Grace; se duse maşinal la frigider şi scoase carafa cu limonadă pe care o preparase. Tinde să se stabilească la una anume pînă toceşte creionul cît un ciot, apoi alege alta.

Mîna îi încremeni pe paharul pe care se pregătise să-l scoată din dulap.

– Scuză-mă, spuse ea, țeapănă. Nu m-am gîndit.

Anna puse sacoşa jos.

– La ce?

– Că mă port ca acasă în bucătăria voastră.

Aha, îşi spuse Anna, asta era problema. Două femei, o singură casă. Amîndouă se simțeau puțin cam jenate în situația creată. Scoase o tomată dolofană din sacoşă, o examină, apoi o puse pe bufet. La anul, avea să-ncerce să şi le cultive singură.

– Ştii ce mi-a plăcut la casa asta de prima oară cînd am intrat în bucătărie? E genul de loc unde ți-e foarte

uşor să te simţi ca acasă. N-aş vrea ca situaţia asta să se schimbe.

Şi continuă să-şi descarce sacoşa, punînd pe bufet legumele alese cu grijă.

Grace fu nevoită să-şi muşte limba pentru a se abţine de a menţiona că lui Ethan nu-i plăceau ciupercile, cînd Anna puse o pungă plină lîngă ardei.

– Acum e casa ta, spuse ea încet. Vei vrea s-o întreţii în felul tău.

– Adevărat. Şi mă gîndesc să fac unele schimbări. Vrei te rog să torni tu din limonada aia? Arată superb.

Uite că-ncepe, îşi spuse Grace. Schimbările. Umplu două pahare, apoi luă ceaşca de plastic de pe bufet ca să-i toarne şi lui Aubrey.

– Poftim, iubito, ai grijă să n-o verşi.

– Nu mă întrebi ce schimbări? se miră Anna.

– Nu sînt la mine.

– Ce înseamnă „la mine" sau la altcineva? întrebă Anna cu destulă nemulţumire pentru a o face pe Grace să se îndrepte de spate.

– Lucrez pentru voi – deocamdată, cel puţin.

– Dacă ai de gînd să-mi spui că-ţi dai demisia, chiar ai să-mi strici ziua. Nu mă interesează ce progrese au făcut femeile, dacă rămîn singură în casa asta cu patru bărbaţi, voi ajunge să fac nouăzeci la sută din gospodărie. Poate nu la început – continuă ea, plimbîndu-se prin bucătărie – dar tot acolo am s-ajung. Şi nu va conta nici că pe deasupra am o slujbă cu normă întreagă. Cam detestă gospodăria şi va face tot ce poate ca să se eschiveze. Ethan e destul de ordonat, dar are obiceiul de a se da pierdut. Iar Seth, mă rog, el are zece ani, ceea ce spune totul. Phillip nu vine aici decît în weekend-uri şi

va susține că nu el a făcut mizeria, întîi şi-ntîi.

Se răsuci spre Grace:

– Vrei să-mi spui că te laşi?

Era prima oară cînd Grace o vedea pe Anna dîndu-şi drumul şi era pe cît de impresionată, pe-atît de nedumerită.

– Credeam că, dacă tocmai spuseseşi că voiai să faci unele schimbări, mie aveai să-mi dai drumul.

– Mă gîndesc să iau nişte perne noi şi să retapițez canapeaua, replică nervoasă Anna, nu s-o pierd pe persoana de care-mi dau seama deja că va depinde echilibrul meu psihic pe-aici. Crezi că nu ştiu cine-a avut grijă să nu vin într-o casă plină de praf,vase şi rufe nespălate? Îți par cumva idioată?

– Nu, eu...

Începuturile unui zîmbet ezitau la colțurile gurii lui Grace.

– Am muncit de mi-au sărit capacele ca să observi.

– Okay, respiră Anna prelung. De ce nu ne aşezăm s-o luăm de la început?

– Ar fi bine. Îmi cer iertare.

– Pentru?

– Pentru toate lucrurile urîte pe care mi-am permis să le gîndesc despre tine în ultimele cîteva zile, zîmbi ea complet, aşezîndu-se. Uitasem cît de mult te plăceam.

– Sînt în inferioritate numerică aici, Grace. Sigur că mi-ar fi de folos altă femeie. Nu prea ştiu exact cum se procedează şi, de vreme ce eu sînt intrusa...

– Nu eşti o intrusă, aproape rămase Grace cu gura căscată de uimire. Eşti soția lui Cam.

– Iar tu faci parte din viața lui, din viețile lor ale tuturor, de mult mai mult timp, îşi întoasre ea mîinile cu

palmele în sus, zîmbind. Hai să lămurim problema asta ca s-o putem da uitării. Tot ceea ce-ai făcut pe-aici îmi convine de minune. Sînt recunoscătoare să ştiu că le faci tu, pentru ca eu să mă pot concentra asupra căsniciei mele, asupra lui Seth şi a serviciului. Pîn-aici e totul clar?

– Mda.

– Şi din moment ce instinctele mele îmi spun că eşti o ființă generoasă şi înțelegătoare, îți voi mărturisi că am mult mai multă nevoie de tine decît tu de mine. Şi mă las la discreția ta.

Rîsul vesel şi rapid făcu două gropițe mici să licărească pe obrajii lui Grace.

– Cred că nu există nimic ce să nu poți face.

– Poate că nu, dar jur pe Dumnezeu că nu vreau să fiu Femeia Minune. Nu mă lăsa singură cu toți bărbații ăştia.

Grace îşi muşcă un moment buza.

– Dacă vrei să retapițezi canapeaua din living, vei avea nevoie şi de draperii noi.

– Eu mă gîndeam la culoarea piersicii.

Se priviră radioase, într-un acord perfect.

– Mama! Vleau pisu!

– A! sări Grace în picioare şi o culese de jos pe Aubrey, care țopăia înnebunită. Venim imediat.

Anna chicoti cu poftă, apoi se ridică, îşi scoase jacheta şi se pregăti să înceapă sosul. Genul acela de gătit – familiar, sigur – o relaxa. Şi întrucît nu se îndoia că avea să-i atragă respectul fraților Quinn la întoarcerea acasă, intenționa să-l facă şi cu plăcere.

Era atît de mulțumită că-şi cimentase baza prieteniei cu Grace. Îşi dorea acea calitate a oraşelor mici şi a vieții

la țară – vecinii. Unul dintre motivele pentru care fusese neliniştită în perioada petrecută la D.C. fusese lipsa relațiilor cu oamenii care trăiau şi lucrau în jurul ei. Cînd se mutase la *Princess Anne,* găsise ceva din dezinvoltura ambianței de modă veche în care copilărise, la bunicii ei dintr-un cartier tradițional al oraşului Pittsburgh.

Iar acum, îşi spuse ea, avea ocazia de a se împrieteni la cataramă cu o femeie pe care o admira şi credea că avea s-o simpatizeze.

Cînd Grace şi Aubrey reveniră în bucătărie, surîse:

– Se-aud tot felul de istorii despre instrucția pentru toaletă care este un coşmar pentru toate persoanele implicate.

– Există reuşite şi eşecuri, o strînse scurt Grace pe Aubrey în brațe, înainte de a o lăsa jos. Aubrey e o fetiță atît de cuminte, nu-i aşa, iubito?

– N-am făcut în chiloței. Am plimit ținți țenți pentlu banca din pulțelus.

Cînd Anna izbucni în hohote de rîs, Grace se strîmbă, bine dispusă:

– Merge şi mita.

– Sînt întru totul de acord.

– Ar trebui să termin treaba.

– Te grăbeşti?

– Nu prea.

Prudentă, Grace se uită la ceasul din bucătărie. După calculele ei, Ethan n-avea să se întoarcă mai devreme de-o oră.

– Poate-mi ții de urît pînă prepar sosul ăsta.

– Cred c-aş putea.

Trecuse... nici ea nu mai ştia cît timp, de cînd nu făcuse decît să stea în bucătărie cu altă femeie. Simpli-

tatea situației aproape că o făcu să ofteze.

– Tocmai urmează o emisiune care-i place lui Aubrey. E-n regulă dacă o pun să se uite? Pot să termin de aspirat la sfîrşit.

– Perfect.

Anna puse roşiile în oală, ca să se înmoaie la fiert.

– Eu nu fac niciodată sos de spaghetti din resturi, spuse Grace, cînd reveni. Vreau să zic, numai roşii proaspete şi toate celelalte.

– Durează mai mult, dar merită. Grace, sper că nu te superi, dar am auzit ce s-a întîmplat acum cîteva seri la barul unde lucrezi.

Surprinderea o făcu pe Grace să clipească din ochi, uitînd să memoreze ingredientele pe care le înşirase Anna.

– Ți-a spus Ethan?

– Nu. Pe Ethan trebuie să-l tragi cu cleştele de limbă ca să scoți ceva de la el, îşi şterse Anna mîinile de şorțul pe care şi-l pusese. Nu încerc să mă bag, dar am oarecare experiență cu agresiunile sexuale. Vreau să ştii că poți vorbi cu mine, dacă simți nevoia.

– N-a fost atît de rău pe cît ar fi putut să fie. Dacă nu era Ethan acolo...

Se întrerupse, descoperind că simplul gînd încă o mai înfrigura pe dinăuntru.

– Ei bine, a fost. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Anna retrăi scurt imaginea unui drum întunecos, apăsarea pietrişului în spate, cînd era trîntită la pămînt.

– E o greşeală să te învinuieşti singură.

– A, nu mă... Nu în senul ăsta. Nu meritam ceea ce-a încercat să facă. Nu l-am încurajat. Adevărul e că i-am spus clar că nu mă interesa nici el, nici patul lui de la

hotel. Dar ar fi trebuit să încui uşa după plecarea lui Steve. Nu m-am gîndit, ceea ce a fost o neglijenţă din partea mea.

– Mă bucur că n-ai păţit nimic.

– Aş fi putut să păţesc. Nu-mi pot permite să fiu neatentă.

Aruncă o privire spre uşa de unde se auzeau muzica veselă şi rîsul şi mai vesel al lui Aubrey.

– Miza e prea mare.

– Viaţa de părinte singur este foarte grea. Tot timpul asist la problemele care apar de-aici. Te descurci extraordinar.

Acum nu mai era o surpriză, ci era un şoc. Nimeni n-o declarase niciodată extraordinară, din nici un punct de vedere.

– Eu doar... o fac şi-atît.

– Da, zîmbi Anna. Mama mea a murit cînd aveam unsprezece ani, dar înainte de asta fusese singură cu mine. Cînd privesc în urmă şi- mi amintesc, îmi dau seama că şi ea a fost extraordinară. Făcea şi-atît. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de bună ca să „fac şi-atît" ca voi două, cînd voi avea un copil.

– Ai plănuit ceva cu Cam?

– La planuri mă pricep, răspunse Anna, rîzînd. Vreau să acord puţin timp căsniciei fără obligaţii, dar, da, îmi doresc şi copii.

Privi pe fereastră, spre locul unde înfloreau florile pe care le sădise.

– Aici e un loc minunat ca să creşti copii. I-ai cunoscut pe Ray şi Stella Quinn?

– Da. Au fost nişte oameni minunaţi. Şi-acum mi-e dor de ei.

– Aş vrea să-i fi cunoscut şi eu.

– Te-ar fi plăcut.

– Crezi?

– Te-ar fi plăcut pentru ceea ce eşti, o asigură Grace. Şi ar fi fost fericiți datorită celor făcute de tine pentru familie. I-ai ajutat să fie din nou împreună. Cred că se cam rătăciseră un timp – după ce a murit doamna doctor Quinn. Poate că trebuia să pornească fiecare pe drumul lui, la fel cum a trebuit şi să se întoarcă înapoi.

– Ethan a rămas pe loc.

– El are rădăcini aici – în apă, ca algele. Însă şi el a luat-o în derivă. Şi a stat prea mult timp singur. Casa lui e dincolo de cotul rîului de lîngă cheu.

– N-am văzut-o niciodată.

– E ascunsă, murmură Grace. Îi place discreția. Uneori, în cîte o seară liniştită, cînd mă plimbam, însărcinată cu Aubrey, îl auzeam cîntînd. Prindeam doar notele din zbor, dacă vîntul bătea prielnic. Era un sunet singuratic. Fermecător şi singuratic.

Ochii care sînt încețoșați de iubire văd unele lucruri cu deplină claritate.

– De cînd îl iubeşti?

– Am impresia că de-o viață, murmură Grace, apoi se reculese. N- am vrut să spun asta.

– Prea tîrziu. Lui nu i-ai spus?

– Nu.

Doar gîndindu-se, inima lui Grace se strîngea în panică.

– N-ar trebui să vorbesc despre asta. Ar detesta-o. S-ar jena.

– Ei, acum nu-i aici, zîmbi Anna, amuzată şi încîntată. Găsesc că e excelent.

– Ba nu e. Este groaznic. E pur şi simplu groaznic.

Îngrozită, Grace îşi apăsă mîna peste gură pentru a-şi opri un val de lacrimi neaşteptat.

– Am stricat totul. Am distrus totul şi acum nici măcar nu mai vrea să fie în apropierea mea.

– Of, Grace...

Podidită de compasiune, Anna îşi abandonă tocatul zarzavaturilor şi cuprinse strîns în braţe făptura ţeapănă a lui Grace, după care o înghionti uşurel spre un scaun.

– Nu pot să cred.

– E adevărat. Mi-a spus să-l evit.

Vocea i se întretăie, copleşind-o.

– Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu plîng niciodată.

– Atunci, e timpul să întrerupi tradiţia.

Anna rupse două prosoape de hîrtie şi i le oferi.

– Haide, ai să te simţi mai bine.

– Mă simt ca o proastă...

Odată zăgazul spart, Grace începu să suspine în prosoapele de hîrtie.

– N-ai de ce să te simţi prost.

– Ba am, ba am. Am încurcat-o aşa de rău, că nici măcar prieteni nu mai putem să fim.

– Cum ai făcut asta? întrebă cu blîndeţe Anna.

– M-am împins în el. Probabil am crezut... după noaptea cînd m-a sărutat...

– Te-a sărutat? repetă Anna, începînd imediat să se simtă mai bine.

– Era furios.

Grace îşi apăsă faţa în prosop, respirînd adînc pînă îşi putu regăsi oarecum controlul.

– A fost după întîmplarea de la cîrciumă. Niciodată

nu l-am mai văzut aşa. Îl cunosc aproape de-o viaţă şi n-am ştiut niciodată că putea fi aşa. Dacă nu-l cunoşteam, m-aş fi speriat – cum l-a aruncat pe ăla cît colo, de parc-ar fi fost un sac cu fulgi. Şi avea în ochi o privire care-i făcea duri şi schimbaţi şi...

Oftă, recunoscînd ceea ce era mai rău.

– Şi excitanţi. Of, e îngrozitor cînd mă gîndesc.

– Glumeşti? întinse Anna un braţ, strîngînd-o de mînă. Eu nici măcar n-am fost acolo şi deja sînt excitată.

Cu un rîs nesigur, Grace se şterse pe faţă.

– Nu ştiu ce m-a apucat, dar răcnea la mine. Asta m-a dezmeticit şi, cînd m-a condus acasă, ne-am certat. Spunea că ar trebui să- mi dau demisia şi vorbea cu mine de parcă mi-aş fi pierdut toate celulele cerebrale care-mi mai funcţionau în cap.

– Reacţie tipic masculină.

– Întocmai, dădu din cap Grace, înfuriindu-se brusc din nou. Nu era decît ceva tipic şi niciodată nu m-aş fi aşteptat la asta din partea lui. Pe urmă, ne-am tăvălit pe iarbă.

– Nu zău, zîmbi Anna, de-a dreptul încîntată.

– Mă săruta, şi-l sărutam şi eu, şi era minunat. Toată viaţa mă întrebasem cum ar fi fost, şi deodată se împlinise şi era mai superb decît tot ceea ce-mi imaginasem vreodată. Apoi s-a oprit şi şi-a cerut iertare.

Anna închise ochii:

– Of, Ethan, idiot mai eşti.

– Mi-a spus să mă duc în casă, dar chiar înainte de a intra, a zis că se gîndea la mine. Că nu voia, dar se gîndea. Şi-atunci, am sperat că lucrurile aveau să-nceapă să se schimbe.

– Eu aş zice că s-au şi schimbat deja.

– Da, dar nu aşa cum sperasem eu. În ziua cînd tu şi Cam v-aţi întors, eram aici, cînd a venit el acasă. Şi mi s-a părut că, poate... Dar m-a condus înapoi la mine. Mi-a spus că se gîndise pe îndelete şi că n-avea să mă mai atingă şi trebuia să-l ocolesc o vreme.

Oftă prelung.

– Şi asta e.

Anna aşteptă un moment, apoi clătină din cap:

– Of, Grace, idioată mai eşti.

Văzînd-o pe Grace că se încrunta, Anna se aplecă peste masă.

– E clar că omul te doreşte şi asta-l sperie de moarte. Aici, tu ai puterea. De ce n-o foloseşti?

– Puterea? Ce putere?

– Puterea de a obţine ceea ce vrei, dacă precis ceea ce vrei e Ethan Quinn. Nu trebuie decît să-l prinzi singur şi să-l seduci.

Grace pufni:

– Să-l seduc? Eu să-l seduc pe Ethan? N-aş fi în stare.

– De ce n-ai fi?

– Fiindcă eu...

Trebuia să existe un motiv simplu şi logic.

– Nu ştiu. Cred că nu m-aş pricepe.

– Ba te-asigur că ai fi genială. Şi-am să te-ajut şi eu.

– Tu?

– Categoric, se ridică Anna, ca să-şi facă de lucru cu sosul şi să judece. Cînd ai următoarea seară liberă?

– Mîine.

– Bine, e timp destul. Aş ţine-o aici pe Aubrey peste noapte, dar ar fi prea vizibil şi e mai bine să procedăm subtil. Ai pe cineva de încredere unde s-o laşi?

– Mama mea vrea de mult s-o ia la ea peste noapte, dar n-am putut...

– Perfect. S-ar putea să te simți inhibată, cu copilul în casă. Găsesc eu o soluție cum să-l trimit acolo.

Se întoarse, studiind-o pe Grace. Înfățișare plăcută, clasică, reflectă ea. Ochi mari şi trişti. Omul era deja pe ducă.

– Va trebui să îmbraci ceva simplu, dar feminin.

Pe gînduri, se bătu cu un deget peste dinți.

– Ceva pastelat ar fi cel mai bine, o culoare fragilă, verde deschis sau roz.

Întrucît capul începea să i se învîrtească, Grace ridică o mînă la frunte.

– Mă iei prea repede.

– Ei, trebuie s-o facă cineva şi pe asta. În ritmul de-acum, tu şi Ethan veți continua să vă dați tîrcoale şi cînd o s-aveți şaizeci de ani. Fără bijuterii, adăugă ea. Dar un minimum de machiaj. Şi să-ți dai cu parfumul tău dintotdeauna. E obişnuit cu el, o să-i spună ceva.

– Anna, nu contează ce iau pe mine, dacă el nu va vrea să vină.

– Ba cum să nu conteze.

Ca femeie care avea o aventură amoroasă de durată cu hainele, ideea aproape o şoca.

– Bărbații cred că nu observă ce poartă o femeie – decît atunci cînd este aproape egal cu zero. Dar observă, în subconştient. Şi ajută să se declanşeze starea sau imaginea.

Cu buzele boțite, adăugă busuioc proaspăt în sos şi scoase o tigaie ca să prăjească ceapă şi usturoi.

– Voi încerca să-l aduc prin apropiere pe la apusul soarelui. Tu trebuie să aprinzi nişte lumînări, să pui mu-

zică. Fraților Quinn le place muzica.

– Şi ce-am să-i spun?

– Nu te pot ajuta decît pînă aici, Grace, replică sec Anna. Şi pariez c-ai să găseşti tu, cînd vine momentul.

Grace era departe de a fi convinsă. În timp ce noile arome începeau să parfumeze aerul, îşi frămîntă buza în dinți.

– Îmi dă senzația că l-aş păcăli.

– Şi ce altceva urmăreşti?

Grace chicoti. Şi cedă.

– Am o rochie roz. Mi-am cumpărat-o pentru nunta lui Steve, acum doi ani.

Anna aruncă o privire peste umăr:

– Cum îți vine?

– Păi... cavalerul de onoare al lui Steve s-a amorezat de mine înainte de a fi tăiat tortul.

– Se pare c-am nimerit-o.

– Eu tot nu...

Grace se întrerupse, cînd urechea ei de mamă recunoscu muzica zglobie din *living room.*

– S-a terminat emisiunea lui Aubrey. Trebuie să termin de aspirat.

Se ridică repede, panicată la gîndul că ajungea Ethan acasă înainte de plecarea ei. Cu siguranță, i se citea pe față tot ceea ce simțea.

– Anna, îți sînt recunoscătoare pentru ceea ce încerci să faci, dar pur şi simplu nu cred c-o să meargă. Ethan le ştie pe ale lui.

– Atunci, n-o să-l deranjeze să treacă pe la tine şi să te vadă într-o rochie roz, nu?

Grace oftă scurt.

– Cam cîştigă vreodată în discuțiile cu tine?

– Cu rare ocazii, dar niciodată cînd sînt în formă.

Porni spre uşă, ştiind că ora de stat cuminte a lui Aubrey era aproape gata.

– Mă bucur că azi ai venit acasă mai devreme.

Anna bătu cu lingura de lemn în marginea cratiței:

– Şi eu.

Capitolul 10

A doua zi, în timp ce se apropia apusul soarelui, Grace nu mai era deloc sigură că se bucura. Avea nervii atît de întinşi, încît şi-i simțea vibrînd încordați sub piele. Stomacul i se zbuciuma încontinuu, în salturi mici şi repezi ca de iepure. Iar capul începea să-i pulseze într-un ritm ascuțit şi insistent.

Ar fi fost culmea, îşi spuse ea dezgustată, dacă Anna reuşea să-l aducă pe Ethan, iar ea nu făcea decît să cadă la picioarele lui, amețită şi bîiguind în neştire.

Halal seducție!

N-ar fi trebuit să accepte niciodată nebunia asta, continua ea să reflecteze, în timp ce începea iarăşi să se plimbe prin mica ei casă. Anna gîndise atît de repede, se hotărîse atît de prompt şi pusese totul în mişcare atît de direct, încît se lăsase dusă de val înainte de a apuca să caculeze riscurile.

Ce Dumnezeu avea să-i spună, dacă venea? Cum probabil n-avea să se întîmple, medită ea mai departe,

prinsă între uşurare şi deznădejde. Probabil că nici măcar nu avea să vină şi atunci însemna că-şi trimisese fetiţa de-acasă degeaba.

Era prea multă linişte. Nu avea decît adierea înserării foşnind printre copaci ca să-i ţină companie. Dacă Aubrey ar fi fost acolo – unde-i era locul – acum i-ar fi citit povestea de dinainte de culcare. Fetiţa ar fi fost spălată, pudrată şi cuibărită sub braţul ei, în balansoar. La căldurică şi fericită.

Cînd îşi auzi propriul oftat, Grace strînse din buze şi porni spre micul sistem stereo de pe rafturile galbene de brad din living. Alese C.D.-uri din colecţia ei – o extravaganţă pentru care refuza să se simtă vinovată – şi lăsă casa să se umple cu notele romantice şi tînguitoare ale lui Mozart.

Se duse la fereastră să privească soarele coborînd pe cer. Lumina se îndulcea, închizîndu-se nuanţă cu nuanţă. În prunul ornamental care împodobea curtea din faţă a familiei Cutter, o privighetoare singuratică începu să cînte în asfinţit. Îşi dorea să fi putut rîde de ea însăşi, proasta de Grace Monroe stînd la fereastră în rochia ei roz, aşteptînd o stea căzătoare sub care să-şi spună o dorinţă. Dar coborî fruntea spre sticlă, închise ochii şi-şi reaminti că era prea matură pentru dorinţe.

Anna presupunea că s-ar fi descurcat foarte bine în meseria de spioană. Îşi ţinuse planurile ferecate după buzele strînse – cu oricîtă disperare ar fi vrut să-i divulge totul lui Cam.

Trebuia să ţină minte că era, în fond, bărbat. Şi mai era şi fratele lui Ethan, ceea ce devenea un al doilea argument împotriva lui. Era o problemă între femei. Bănuia că la fel de subtil îl ţinea şi pe Ethan sub ochi.

N-avea să scape nicăieri imediat după cină, cum obişnuia el, şi nici nu-i trecea prin minte că proaspăta sa cumnată îl ținea din scurt, în secret.

Ideea cu înghețata fusese o lovitură de geniu. Luase un galon în drum spre casă, iar acum toți cei trei bărbați ai ei, cum îi plăcea să le spună în gînd, se instalaseră pe veranda din spate, îndopîndu-se cu cupe de *Rocky Road*.

Cronometrare şi execuție, îşi spuse, frecîndu-şi mîinile înainte de a ieşi pe verandă.

– O să fie o noapte caldă. Mi-e greu să cred că sîntem deja aproape în iulie.

Se duse agale spre balustradă, pentru a se rezema să-şi studieze rondurile de flori. Creşteau perfect, reflectă ea, cu un sentiment de îndreptățită satisfacție.

– Mă gîndeam că am putea face un picnic în patru.

– Pe cheu se aprind artificii, interveni Ethan. În fiecare an, la o jumătate de oră după apusul soarelui. Se văd de-aici, de pe verandă.

– Serios? Ar fi ideal. Nu-i aşa c-ar fi distractiv, Seth? Ți-ai putea invita prietenii, ca să frigem burgeri şi crenvurşti.

– Ar fi marfă.

Băiatul ajunsese deja la fundul cupei şi ticluia un plan de a obține a doua porție.

– Trebuie să dezgrop potcoavele, hotărî Cam. Le mai avem, Ethan?

– Mhm, sînt ele pe-aici pe undeva.

– Şi muzică, se apropie Anna doar atît cît să atingă genunchiul soțului ei. Ați putea cînta voi. Nu cîntați împreună nici pe departe atîta cît să-mi convină. Va trebui să fac o listă. Să-mi spuneți pe cine este cazul să invităm – şi mîncarea. Mîncarea...

Consideră că imita foarte bine iritarea fîstîcită, cînd se desprinse de balustradă.

– Cum am putut uita? I-am promis lui Grace că-i dau rețeta mea de tortellini, pentru rețeta ei de pui fript.

Se repezi să ia fişa pe care notase cu grijă rețeta – lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în viața ei – apoi ieşi din nou. Numai zîmbete de scuză.

– Ethan, vrei tu să dai o fugă să i-o duci?

Ethan privi fix hîrtiuța albă. Dacă nu stătea jos, mîinile i-ar fi sărit singure drept în buzunare.

– Ce?

– I-am promis că i-o duc azi şi mi-a ieşit complet din minte. Aş merge eu însămi, dar mai am de terminat un raport. Şi mor să încerc puiul ăla fript, continuă ea grăbită, împingîndu-i în mînă hîrtia cu rețeta şi apoi aproape ridicîndu-l cu forța în picioare.

– E cam tîrziu.

– A, nu-i nici nouă.

„Nu-i lăsa timp de gîndire, se preveni ea în gînd. Nu-l lăsa să descopere golurile." Îl trase în casă, numai zîmbete şi fîlfîiri din gene ca să-l împingă înainte.

– Ți-aş fi foarte recunoscătoare. Sînt aşa de împrăştiată, în ultima vreme. Jumătate din timp, am senzația că alerg să-mi prind propria coadă. Spune-i că-mi pare rău că nu i-am adus-o mai devreme şi să mă anunțe neapărat cum i-au ieşit, după ce le încearcă. Îți mulțumesc atît de mult, Ethan, adăugă ea, înălțîndu-se să-i aplice un sărut scurt şi afectuos pe obraz. Minunat e să ai frați.

– Păi...

Era buimăcit, frizînd nenorocirea, dar modul în care i-o spusese, modul în care zîmbise cu acel prilej, îl lăsau neputincios.

– Mă-ntorc imediat.

„N-aş crede", îşi spuse Anna cu un chicotit înţelept controlat, în timp ce-i făcea veselă cu mîna. În secunda cînd camioneta lui dispăru, îşi frecă palmele. Misiune îndeplinită.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Cam, făcînd-o să tresară surprinsă.

– Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Ar fi vrut să treacă pe lîngă el, intrînd în casă, dar Cam făcu un pas, tăindu-i calea.

– A, ba ştii ce vreau să spun.

Înclină capul, intrigat. Încerca să pară nevinovată, conchise el, dar nu-i mergea. I se citea o satisfacţie prea vizibilă în ochi.

– Faci schimburi de reţete, Anna?

– Şi ce-i cu asta? ridică ea un umăr. Sînt o bucătăreasă foarte bună.

– Aici nu te contrazic, dar nu eşti genul cu reţete şi, dacă erai atît de hotărîtă să-i oferi una lui Grace, ai fi vorbit la telefon. Lucru pe care nu i-ai dat timp lui Ethan să ţi-l amintească, de vreme ce erai atît de ocupată să-ţi fîlfîi genele spre el şi să ciripeşti ca un cintezoi fără minte.

– Cintezoi?

– Ceea ce nu eşti, continuă el, împingînd-o încet înapoi pînă o imobiliză lîngă balustrada verandei. Deloc. Vicleană, pricepută, ageră.

Îşi rezemă mîinile de-o parte şi de alta a şoldurilor ei, prinzînd-o la mijloc.

– Aşa eşti.

Era, bănuia ea, un compliment elegant.

– Îţi mulţumesc, Cameron. Acum chiar trebuie să m-apuc de raportul ăla.

– M-m. De ce l-ai lucrat pe Ethan să se ducă la Grace?

Anna îşi scutură părul pe spate, aţintindu-i o privire îndrăzeaţă drept în ochi.

– Aş crede că un tip viclean, priceput şi ager ca tine ar trebui să se prindă singur.

Sprîncenele lui Cam se îmbinară.

– Încerci să înfiripezi ceva între ei.

– *Este* ceva între ei, dar fratele tău se mişcă mai încet decît o ţestoasă ciungă.

– E mai încet decît o ţestoasă ciungă *şi* cu ochelari, dar ăsta-i Ethan. Nu crezi c-ar trebui să se descurce singuri?

– N-au nevoie decît de cinci minute între patru ochi, şi asta-i tot ce-am făcut – am aranjat să aibă cinci minute singuri. În plus, îl cuprinse ea cu braţele pe după gît, noi, femeile delirant de fericite, vrem ca şi toţi ceilalţi să fie delirant de fericiţi.

Cam arcui o sprînceană.

– Şi crezi că asta o să-mi închidă gura?

Zîmbind, Anna se întinse să-i muşte buza de jos.

– Da.

– Ai dreptate, murmură el şi o lăsă să-l convingă.

Ethan stătea în camionetă de cinci minute. Reţete? Era cea mai tîmpită chestie pe care o auzise vreodată. Întotdeauna o considerase pe Anna o femeie raţională, dar uite-o acum expediindu-l să ducă reţete, pentru Dumnezeu. Şi încă nu era gata s-o revadă pe Grace. Nu că nu s-ar fi hotărît în privinţa ei, dar... pînă şi un om chibzuit avea anumite slăbiciuni.

Totuşi, nu găsea nici o soluţie de a scăpa basma curată, şi deja ajunsese. Avea să termine repede. Pro-

babil că Grace tocmai culca fetița, așa că avea s-o rezolve și să iasă din casa ei.

Ca un condamnat la moarte, se tîrî jos din mașină, spre ușa din față. Văzu prin plasa de țînțari lumina pîlpîitoare a lumînărilor. Își foi picioarele în loc și constată că se auzea muzică, ceva cu coarde lacrimogene și acute de pian.

Niciodată în viața lui nu se simțise mai ridicol decît acum, stînd pe veranda lui Grace cu o rețetă de paste făinoase în mînă, în timp ce muzica luneca prin seara caldă de vară.

Bătu în tocul ușii, nu prea tare, îngrijorat să n-o trezească pe Aubrey. Se gîndea serios să bage hîrtia pe sub ușă și s-o șteargă, dar știa că asta ar fi fost pur și simplu lașitate.

Iar Anna l-ar fi întrebat de ce nu-i adusese instrucțiunile pentru puiul fript al lui Grace.

Cînd o văzu, își dori pe toți sfinții să fi ales calea lașității.

Ieși din bucătărie, în partea dinapoi a casei. Era o locuință mică, întotdeauna îl dusese pe Ethan cu gîndul la o casă de păpuși, așa că nu avea mult de mers. Lui, i se păru că o privi ore-n șir apropiindu-se prin muzica, prin lumina aceea.

Purta o rochie roz-pal fragilă, care o învăluia pînă la glezne, cu un șir de mici nasturi din perle între adîncitura gîtului și tivul ce se unduia în jurul picioarelor goale. Rareori o văzuse îmbrăcată în rochie, dar acum era prea trăsnit de imaginea ei ca s-o întrebe de ce o purta.

Nu-și putea spune decît că arăta ca o tulpină de trandafir, prelungă, sveltă și gata să înflorească. Iar limba lui Ethan se împiedică în gură.

– Ethan.

Mîna ei tremura uşor, cînd se întinse să deschidă uşa. Poate că, la urma urmei, nu avusese nevoie de o stea căreia să-i spună dorința. Căci iată-l acolo, în fața ei, privind-o.

– Ți-am...

Parfumul, la fel de familiar ca propriul lui miros, părea să-i învăluiască mințile.

– Anna ți-a trimis... mi-a cerut să-ți aduc asta.

Nedumerită, Grace luă hîrtia din mîna lui. La vederea rețetei, fu nevoită să-şi muşte interiorul obrazului pentru a nu izbucni în rîs. Nervii îi cedară doar atîta cît să-i apară un zîmbet în ochi cînd îi ridică spre ai lui.

– Frumos din partea ei.

– O ai pe cealaltă?

– Care cealaltă?

– Cea pe care o vrea ea. Chestia cu puiul.

– A, da. E în bucătărie. Hai în casă pînă o iau.

Ce chestie cu puiul? se întrebă Grace, aproape amețită de-atîta rîs stăpînit despre care ştia că s-ar fi apropiat foarte mult de isterie.

– Aia cu... ghiveciul, nu?

– Nu.

Avea o talie atît de îngustă, o contemplă el. Picioare aşa de suple.

– Fript.

– Da, exact. Sînt aşa de zăpăcită, de-o vreme-ncoace.

– Se molipseşte, mormăi Ethan.

Conchise că era mai sigur să se uite oriunde, numai la ea nu. Observă cele două lumînări albe şi groase care ardeau pe bufet.

– Ți s-a ars o siguranță?

– Poftim?

– Ce-i cu lumina?

– Nimic.

Simți fierbințeala ridicîndu-i-se în obraji. N-avea nicăieri o rețetă de pui fript gata scrisă. La ce i-ar fi trebuit? Cînd voia să-l pregătească, proceda ca întotdeauna.

– Uneori, îmi place lumina de lumînări. Se potriveşte cu muzica.

Ethan se mulțumi să mîrîie, dorindu-şi să se grăbească odată ca să plece mai repede.

– Ai şi culcat-o pe Aubrey?

– În noaptea asta doarme la mama.

Ochii lui, care studiaseră cu îndărătnicie tavanul, se repeziră în jos, întîlnindu-i pe ai ei.

– Nu-i aici?

– Nu. E prima ei noapte în străini. Am şi dat două telefoane acolo.

Zîmbi puțin, iar degetele i se ridicară pentru a-şi face de lucru cu nasturele de sus al rochiei, într-un mod care-l făcu pe Ethan să-i lase gura apă.

– Ştiu că e la doar cîteva mile distanță, la fel de apărată ca în leagănul ei de-acasă, dar n-am avut încotro. E o cu totul altă senzație, fără ea în casă.

„Periculoasă", ar fi spus el. Drăgălaşa casă de păpuşi devenise dintr-o dată ucigătoare ca un cîmp de mine. Nu exista nici o fetiță dormind cu inocență în camera de-alături. Erau singuri, cu muzica suspinînd şi lumînările pîlpîind. Iar Grace purta o rochie roz-pal care pur şi simplu cerşea să i se descheie nasturii ăia mici şi albi, unul cîte unul.

Începeau să-l mănînce vîrfurile degetelor.

– Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Ținîndu-şi curajul, Grace făcu un pas înainte, încercînd să-şi aducă aminte că avea puterea necesară.

– Mă simțeam cam deprimată.

Ethan se retrase cu un pas. Acum nu-l mai mîncau numai degetele.

– Am spus că mă întorc imediat.

– Ai putea sta la... o cafea, sau ceva?

Cafea? Dacă i se activa organismul şi mai mult decît era în acel moment, i-ar fi sărit direct prin piele, ca să danseze pe muzica de pian.

– Nu cred...

– Ethan, nu te pot ocoli aşa cum îmi ceri tu. St. Chris e un oraş prea mic, iar viețile noastre sînt mult prea strîns unite.

Îşi simțea pulsul în gît bătîndu-i pielea cu mici lovituri tari şi insistente.

– Şi nici nu vreau. Nu vreau să te evit, Ethan.

– Am spus că aveam motivele mele.

Şi s-ar fi putut gîndi care erau, dacă înceta să se mai uite la el cu ochii aceia mari şi verzi.

– Nu fac decît să te ocrotesc, Grace.

– N-am nevoie de ocrotirea ta. Sîntem oameni în toată firea, amîndoi.

Mai făcu un pas. Îi simți mirosul duşului de după muncă, dar pe dedesubt, ca întotdeauna, stăruia aroma Golfului.

– Nu vreau să fiu singură în seara asta.

Ethan se feri. Dacă n-ar fi cunoscut-o atît de bine, ar fi jurat că-i făcea curte.

– În privința asta, m-am hotărît.

Dar, fir-ar să fie, nu mintea îi lucra în viteza a patra, ci pîntecele.

– Stai pe loc, Grace.

– Mi se pare că stau pe loc de-o viață. Vreau să merg înainte, Ethan, orice-ar însemna asta. M-am sătu-

rat să stau pe loc, nemişcată. Dacă nu mă vrei, voi trăi şi aşa. Dar dacă da...

Se apropie şi mai mult, ridicînd o mînă ca să i-o depună pe inimă. Şi descoperi că-i bătea cu putere.

– Dacă mă vrei, atunci de ce nu mă iei?

Ethan se retrase pînă la bufet.

– Încetează. Nu ştii ce faci.

– Ba cum să nu ştiu ce fac, se răsti ea, deodată furioasă pe amîndoi. Numai că nu mă descurc bine, de vreme ce ai prefera să te cațări pe pereți decît să mă atingi c-un deget. Ce crezi c-aş păți, m-aş sparge într-un milion de cioburi? Sînt femeie matură, Ethan. Am fost căsătorită, am un copil. Ştiu ce-ți cer şi ştiu ce vreau.

– Ştiu că eşti femeie matură. Am şi eu ochi.

– Atunci foloseşte-ți-i şi uită-te la mine.

Cum ar fi putut să n-o facă? De ce crezuse vreodată că putea? Acolo, stînd în umbră şi lumină, era tot ceea ce rîvnise în viața lui.

– Mă uit la tine, Grace.

Cu spatele la zid, adăugă el în gînd. Şi cu inima în gît.

– Vezi o femeie care te doreşte, Ethan. Una care are nevoie de tine.

La aceste cuvinte, îi văzu ochii schimbîndu-se, mai pătrunzători, mai întunecoşi, mai limpezi. Cu o respirație nesigură, păşi înapoi.

– Poate că eu sînt ceea ce vrei. De ce ai şi tu nevoie.

Se temea că aşa era şi că încercarea de a-şi spune că se putea lipsi de ea era un exercițiu de zădărnicie. Era atît de fermecătoare, numai roz şi auriu în lumina lumînărilor, cu ochii aşa de limpezi şi deschişi.

– Ştiu că eşti, răspunse el într-un tîrziu. Dar asta n-ar trebui să schimbe situația.

– Trebuie să gîndeşti tot timpul?

– Mi-e cam greu, murmură. În momentul ăsta.

– Atunci, nu gîndi. Hai să nu mai gîndim.

Chiar în timp ce sîngele-i vîjîia prin creier, rămase cu privirea îndreptată spre ochii lui. Şi ridică mîinile, mîini tremurătoare, spre nasturele de sus al rochiei.

Ethan o privi descheindu-şi-l, uluit să simtă cum putea să-l electrizeze acel singur gest, simplu, acea mică parte de piele expusă. Îşi simți plămînii înecîndu-se, sîngele fierbînd şi dorințele, toate nevoile lui îndelung negate, cerîndu-şi eliberarea.

– Opreşte-te, Grace, îi ceru el încet. Nu face asta.

Mîinile ei căzură pe lîngă trup, înfrînte, şi închise ochii.

– Lasă-mă s-o fac eu.

Grace deschise scurt ochii, privindu-i uimită expresia gravă în timp ce se apropia de ea. Trase aer în piept, tremurător, şi nu-i mai dădu drumul.

– Dintotdeauna am dorit-o, murmură Ethan, descheindu-i următorul năsturel.

– Oh...

Aerul pe care-l ținuse în piept ieşi într-un suspin întretăiat.

– Ethan...

– Eşti atît de frumoasă.

Tremura deja. Ethan îşi coborî capul să-i depună un sărut pe buze şi s-o aline.

– Atît de gingaşă. Am mîini aspre.

Privind-i, îşi plimbă nodurile degetelor peste obrazul ei, peste gît.

– Dar n-o să te doară.

– Ştiu. Ştiu că n-o să mă doară.

– Tremuri.

Îi mai desfăcu un nasture, apoi încă unul.

– N-am ce face.

– Nu mă deranjează.

Cu răbdare, îi descheie nasturii pînă la mijloc.

– Cred că ştiam, în adîncul meu, că dacă aveam să intru aici în seara asta, n-aş mai fi putut ieşi.

– Îmi doream să intri aici. De mult mi-o doream.

– Şi eu.

Nasturii erau atît de mici, degetele lui atît de mari. Pielea ei, unde rochia se despărțea, unde marginea degetului său mare luneca în sus, era aşa de delicată şi caldă.

– Să-mi spui dacă-ți fac ceva ce nu-ți place. Sau dacă nu fac ceva ce-ai dori.

Sunetul pe care-l scoase ea era în parte geamăt, în parte rîs.

– Într-un minut, n-am să mai pot vorbi. Nu-mi pot trage respirația. Dar aş vrea să mă săruți.

– Ajungeam şi acolo.

O muşcă uşurel, aţîţător, fiindcă prima oară cînd îi simțise gustul nu stătuse s-o savureze. Acum avea să stăruie, să deguste, să găsească un ritm care le convenea amîndurora. Cînd oftatul ei îi umplu gura, îl simți dulce. Mai desprinse cîțiva nasturi şi lăsă sărutul prelung, tot mai adînc, să se depene.

N-o atingea în nici un alt loc, nu încă. Numai gură pe gură, cu arome amestecate. Cînd Grace se clătină, Ethan îşi înălță capul, privind-o în ochi. Acum erau tulburi, îngreunați şi lucizi.

– Vreau să te văd.

Încet, pas cu pas, îi trase rochia de pe umeri. Erau sărutați de soare, puternici, arcuiți grațios. Întotdeauna îşi spusese că avea cei mai frumoşi umeri, iar acum îşi

făcea placul gustîndu-i.

Murmurul din gîtlejul ei îl înştiinţă că atenţia o surprindea şi o bucura. Mai avea o mulţime să-i dăruiască.

Niciodată nu mai fusese atinsă în felul acela, ca şi cum ar fi fost o făptură rară şi preţioasă. Ceea ce aţîţa în ea acel gen de atingere era atît de nou şi de cald. Pielea părea să i se înmoaie, sensibilizată sub mîngîierea buzelor lui, sîngele de sub ea devenind gros şi leneş. Nu făcu decît să ofteze, cînd rochia alunecă la picioarele ei.

Ethan se retrase din nou, iar Grace nu putu decît să-l privească uimită. Genele îi tremurară, pulsul i se opri un moment cînd el îi trecu uşor cu degetele peste relieful sînului, deasupra sutienului simplu de bumbac. Fu nevoită să-şi muşte buza pentru a-şi stăpîni geamătul cînd el deschise încheietoarea, cînd îi cuprinse uşor sînii în căuşul palmelor.

– Vrei să mă opresc?

– O, Doamne!

Capul îi căzu pe spate şi, de astă dată, geamătul scăpă. Degetele lui mari, de lucrător, îi mîngîiau încet, ritmic, sfîrcurile.

– Nu.

– Ţine-te de mine, Grace.

Vorbea încet şi, cînd mîinile ei se ridicară şi-i prinseră umerii, îşi pogorî din nou gura peste a ei, de astă dată absorbind mai mult, cerînd mai mult, pînă cînd Grace se înmuie complet.

Apoi, o ridică în braţe. Aşteptă pînă cînd ochii i se deschiseră din nou.

– Te iau cu mine, Grace.

– Slavă Domnului, Ethan.

Fu nevoit să surîdă, cînd Grace îşi apăsă faţa în adîncitura umărului său.

– Am să te protejez.

Un moment, în timp ce o ducea în brațe, Grace se gîndi la dragoni şi cavaleri negri. Apoi, ieşi la iveală înțelesul mai practic.

– Am... luat pilula. E-n regulă. N-am mai fost cu nimeni, după Jack.

O ştiuse, în inima lui, dar faptul de a o auzi nu făcu decît să-i sporească dorința în continuă creştere.

Aprinsese lumînări şi în dormitor. Lumînări înguste de spermanțet, care se repezeau în sus din sfeşnice mici şi albe. Albul tăbliei de fier a patului strălucea în lumina blîndă. Margarete albe ieşeau dintr-o vază de sticlă limpede, pe mescioara de lîngă pat.

Credea că avea s-o culce, dar în schimb Ethan se aşează cu ea în brațe, legănînd-o, amețind-o cu acele sărutări încete şi nesfîrşite, pînă cînd pulsul începu să-i bată mai încet, mai greoi. Abia atunci mîinile-i prinseră a se mişca.

Oriunde o atingea, se învăpăia flacăra cîte unui mic foc.

Mîini bătătorite, alunecînd, cutreierîndu-i pielea. Degete prelungi, cu capetele înăsprite, mîngîind, apăsînd. Acolo, a, da, exact acolo.

Țepii bărbii îi frecau curba sensibilă a sînilor, în timp ce limba descria cercuri, apoi săgeta. Şi mereu, mereu, gura lui revenea la a ei pentru încă un sărut, doar încă unul, interminabil, îmbătător.

Îl trase de cămaşă, sperînd să-i dăruiască şi ea o parte din plăcere, o parte din vrajă. Găsi cicatricile şi muşchii şi bărbatul. Avea torsul suplu, umerii lați, pielea caldă sub degetele iscoditoare. Briza sufla prin fereastra deschisă, fugărită de chemarea privighetorii. Iar sunetul

nu mai părea atît de singuratic. O culcă pe spate, potrivindu-i capul pe pernă, apoi începu să-şi scoată cizmele. Lumina aurie palidă a lumînărilor licărea peste umbrele de culoarea fumului.

Amîndouă umbrele se unduiau peste ea. O privi cînd mîna i se ridică să-i acopere sînul şi se opri doar atîta cît să i-o ia şi să-i sărute degetele.

– Aş vrea să n-o faci, murmură el. E o plăcere să te privesc.

Grace nu crezuse că avea să se ruşineze, ştia că era absurd, dar fu nevoită să facă un efort pentru a-şi lăsa mîna să cadă pe pat. Cînd Ethan îşi scoase blugii, trebui să se lupte din nou cu propria-i respiraţie. Nici un cavaler de poveste n-ar fi putut să fie vreodată clădit mai magnific sau să-şi poarte cicatricile mai eroic.

Disperată de dragoste, întinse braţele să-l primească.

Ethan se strecură între ele, atent să nu se lase peste ea cu toată greutatea. Era fragilă, îşi reaminti el, atît de subţire şi mult mai inocentă decît credea.

În timp ce luna la răsărit îşi furişa primele raze oblice prin fereastră, începu să-i arate.

Oftaturi şi murmure, mîngîieri îndelungi, încete, sorbituri şi degustări liniştite. Mîinile lui excitau, pustiiau, dar nici un moment nu se grăbeau. Ale ei explorau, admirau şi uitau să mai ezite. Ethan îi găsi locul cel mai sensibil, partea de sub sîn, dosul genunchiului şi valea dulce şi seducătoare dintre coapsă şi centrul făpturii.

Era atît de concentrat asupra ei, încît propria lui dorinţă crescîndă îl luă prin surprindere, cu o fulgerare scurtă, puternică şi tare şi smulgîndu-i un geamăt cînd îi luă sînul în gură. Grace se arcui, cutremurîndu-se sub

cererea tot mai nervoasă. Şi ritmul se schimbă.

Cu respiraţia devenindu-i aspră, îşi înălţă capul, ţinîndu-şi ochii aţintiţi spre faţa ei. Mîna i se strecură între coapsele ei, apăsînd fierbinţeala. Descoperind-o deja umedă.

– Vreau să te văd ajungînd.

Începu să-şi joace degetele peste ea, în ea, pe cînd respiraţia ei se accelera. Plăcere, panică, emoţie, toate i se succedau pe faţă. O privi urcînd, tot mai aproape, şi mai aproape, cu respiraţia şuierătoare, pentru ca apoi să se elibereze într-un ţipăt sugrumat, cînd atinse piscul.

Grace încercă să-şi scuture capul pentru a şi-l limpezi, dar delicioasa ameţeală continua să se învîrtească. Camera familiară se învîrtea, prin ceaţă, astfel că numai chipul lui era clar, era real. Se simţea îmbătată, ameţită şi indescriptibil de excitată.

Aceea, în sfîrşit, aceea era dragostea aşa cum o visase că avea să fie.

Pielea îi vibră cînd Ethan se strecură încet în susul trupului ei, lăsînd cu gura o dîră umedă, caldă.

– Te rog.

Nu era de ajuns. Nici chiar atîta nu-i era de-ajuns. Jinduia după împerechere, după uniune, după intimitatea finală.

– Ethan... se deschise ea în calea lui, arcuită. Acum.

Mîinile lui îi cuprinseră faţa, buzele i le acoperiră pe ale ei.

– Acum, murmură peste ele şi o umplu.

Oftaturile lor prelungi, răguşite, se contopiră, acel dintîi nesfîrşit fior de plăcere cînd se îngropă în ea clătinîndu-i pe amîndoi. Începură să se mişte, împreună, lin, mătăsos, ca şi cum n-ar fi făcut decît să aştepte.

Dorința era fluidă, cu un curet constant. Se lăsau purtați, fascinați de ritm, spre plăcerea profundă şi rezonantă a fiecărui spasm prelung, încet.

Grace oscilă aproape de margine, simți orgasmul întețindu-se, lunecîndu-i prin sistem ca o panglică de catifea astfel că se ridică, şi mai sus, se desfătă în lumină, după care pluti în jos, spre imponerabilaul miracol.

Ethan îşi apăsă fața în părul ei şi se lăsă s-o urmeze.

Era atît de tăcut încît o îngrijora. O ținea în brațe, dar era firesc să ştie că simțea această nevoie. Încă nu vorbea şi, cu cît se prelungea mai mult liniştea, cu atît se temea Grace mai tare de ceea ce avea să spună în cele din urmă.

Aşa că o risipi ea prima.

– Să nu-mi spui că-ți pare rău. Nu cred c-aş suporta să-mi spui că regreți.

– Nici n-aveam de gînd. Mi-am făgăduit să nu te ating niciodată aşa, dar nu-mi pare rău c-am făcut-o.

Îşi rezemă capul pe umărul lui, chiar sub bărbie.

– Ai să mă mai atingi aşa?

– În clipa asta?

Simțindu-i amuzamentul leneş din glas, se relaxă şi surîse.

– Ştiu că nu trebuie să te grăbesc.

Săltă capul, fiindcă era vital să ştie.

– O vei face, Ethan? Vei mai fi cu mine din nou?

Ethan îi trecu prin păr un deget.

– Nu cred că vreunul dintre noi se va îndura să renunțe, după seara asta.

– Dacă ai începe, ar trebui să-ncerc să te seduc din nou.

– Zău? i se aşternu lui pe buze un zîmbet larg. Atunci, poate ar trebui să-ncep.

Înfiorată, Grace se rostogoli peste el, strîngîndu-l cu putere.

– Şi eu voi fi mai pricepută data viitoare, pentru că n-am să mai fiu atît de-al dracului de nervoasă.

– Nervii n-au părut să-ți stea în cale. Era să-mi înghit limba, cînd ai venit la uşă în rochia aia roz.

Începu să-şi frece nasul prin părul ei, se opri şi-şi îngustă ochii.

– De ce purtai o asemenea rochie în casă?

– Nu ştiu... aşa mi-a venit, întoarse ea capul, depunîndu-i sărutări pe gît.

– Ia stai.

Ştiind prea bine cît de repede putea să-i distragă atenția, o apucă de umeri şi o ridică.

– O rochie frumoasă, lumînări aprinse... aproape ca şi cum m-ai fi aşteptat.

– Întotdeauna speram că aveai să vii, răspunse ea, încercînd să-l sărute din nou.

– Şi m-a trimis cu o rețetă, pentru numele lui Dumnezeu.

Dintr-o mişcare lină şi uşoară, o trînti în şezut alături şi se ridică în capul oaselor.

– Tu şi Anna v-ați pus împreună mintea să-mi faceți figura asta, nu? Să mă lucrați.

– Ce lucruri ridicole spui, se prefăcu Grace indignată, dar nu reuşi decît să se-arate vinovată. Nu ştiu de unde îți vin ideile astea.

– Niciodată n-ai ştiut să minți convingător.

Ferm, îi luă bărbia într-o mînă, ținînd-o astfel pînă cînd ochii i se abătură înspre ai lui.

– Mi-a trebuit un timp ca să descopăr, dar acum m-am prins nu?

– N-a încercat decît să ne ajute. Ştia că eram necăjită din cauza situației dintre noi. Ai tot dreptul să te superi, dar n-o condamna. A vrut doar...

– Am spus eu că m-am supărat? o întrerupse el.

– Nu, dar...

Lăsă fraza în aer şi trase aer în piept, cu grijă.

– Nu te-ai supărat?

– Sînt recunoscător, zîmbi el încet, parşiv. Dar poate ar fi bine să-ncerci să mă mai seduci o dată. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 11

Pe întuneric, în timp ce o cucuvea continua să cînte lugubru, Ethan se întoarse, retrăgîndu-se de sub brațul cu care Grace îi cuprinsese pieptul. Drept răspuns, ea se cuibări mai aproape. Gestul îl făcu să zîmbească.

– Te scoli? îl întrebă ea, cu vocea înfundată în umărul lui.

– Trebuie. E deja trecut de cinci.

Simțea miros de ploaie în aer, o auzea apropiindu-se în vîntul care se întețea.

– Mă duc să fac un duş. Culcă-te la loc.

Grace scoase un sunet pe care el îl luă drept con-

simțire şi se îngropă în pernă.

Porni încet prin întuneric, deşi fu nevoit să se orienteze de vreo două ori în drum spre baie. Nu-i cunoştea casa la fel de bine ca pe a lui. Aşteptă să ajungă înăuntru, înainte de a aprinde lampa, pentru ca lumina reflectată să nu ajungă în hol, deranjînd-o.

Baia era la aceeaşi scară cu restul casei, atît de mică încît, dacă stătea în mijloc, putea atinge amîndoi pereții laterali cu mîinile. Faianța era albă, iar deasupra zidurile erau tapetate cu material cu dungi subțiri roz. Ştia că Grace lipise ea însăşi tapetul. Locuia cu chirie la Stuart Claremont, care nu se remarcase prin generozitatea simțului decorativ.

Fu nevoit să zîmbească la vederea rației de cauciuc cu cioc portocaliu cuibărită pe marginea căzii. Adulmecînd săpunul, îşi dădu seama de ce Grace mirosea întotdeauna slab a lămîie. În timp ce-i aprecia parfumul, spera sincer ca Jim să nu simtă de pe el aroma de citrice.

Îşi vîrî capul sub firul jalnic de stropi. Avea nevoie de o sită nouă la duş, conchise el şi, în timp ce-şi freca fața cu mîinile, constată că trebuia să se bărbierească. Dar asta avea să mai aştepte.

Însă era foarte probabil ca acum, cînd relația lor se schimbase, Grace să-l lase să se ocupe de cîteva lucruri din casă. Întotdeauna fusese de o binecuvîntată încăpățînare la acceptarea ajutoarelor. I se părea firesc ca pînă şi o femeie mîndră ca Grace să fie mai puțin rigidă față de ajutorul unui amant, decît al unui prieten.

Asta erau acum, reflectă Ethan. Oricît de multe promisiuni îşi făcuse lui însuşi. N-avea să se rezume totul la o singură noapte. Nici unul dintre ei nu era constituit

astfel şi avea tot atîta legătură cu inima, ca şi cu viscerele. Făcuseră pasul, iar acel pas implica un angajament. Era lucrul care-l îngrijora cel mai mult.

N-avea să se poată căsători cu ea niciodată. Grace ar fi dorit şi alți copii. Era o mamă prea bună, avea de dăruit prea multă iubire pentru a nu-i dori. Aubrey merita frați sau surori.

Nu avea nici un rost să se gîndească la asta, îşi reaminti el. Situația era aşa cum era. Şi în acel moment avea dreptul şi nevoia de a trăi clipa. Aveau să se iubească atît de mult cît puteau, pentru cît de mult timp puteau. Atîta trebuia să le fie de ajuns.

Avu nevoie doar de cinci minute pentru a descoperi că şi boilerul de apă al lui Grace era la fel de mic ca restul casei. Pînă şi anemicul pîrîiaş al duşului deveni călîu, apoi rece, înainte de a fi reuşit să-şi clătească tot clăbucul.

– Scîrțan nenorocit, bombăni el, cu gîndul la Claremont. Închise duşul şi se înfăşură pe mijloc cu unul dintre prosoapele de culoare roz. Intenționa să se întoarcă şi să se îmbrace în întuneric, dar cînd deschise uşa, văzu lumina de la bucătărie şi auzi vocea încă răguşită de somn a lui Grace cîntînd despre găsirea iubirii, tocmai la țanc.

În timp ce primii stropi de ploaie băteau în ferestre, Ethan păşi în mirosul de şuncă prăjită şi cafea pusă la fiert. Şi o văzu pe Grace înfăşurată într-un halat scurt de bumbac în culoarea frunzelor primăvara. Inima îi tresări atît de tare de bucurie, încît fu surprins că nu-i zbură pe gură afară, pentru a ateriza palpitînd în mîinile ei. Se mişcă pe tăcute şi repede, astfel încît în momentul cînd o cuprinse cu brațele, lipindu-şi buzele de creştetul capu-

lui ei, Grace tresări surprinsă.

– Îți spusesem să dormi mai departe.

Ea se rezemă de el, închizînd ochii şi absorbind deliciosul fior al îmbrățişării în bucătărie.

– Voiam să-ți pregătesc micul dejun.

– Nu trebuie să faci chestii din-astea, o răsuci el în loc. Nu aştept aşa ceva de la tine. Ai nevoie de odihnă.

– Voiam s-o fac.

Părul lui era ud, pieptul îi lucea de umezeală. Valul scînteietor de dorință o desfătă şi o şocă în acelaşi timp.

– Azi e o zi deosebită.

– Îți mulțumesc, se aplecă Ethan, intenționînd să-i dăruiască un sărut delicat, de dimineață. Dar sărutarea se adînci, se prelungi, pînă cînd Grace ajunse înălțată pe vîrfuri, încordîndu-se lîngă el.

Fu nevoit să se retragă, blocîndu-şi nevoia năvalnică de a-i smulge halatul şi a o poseda.

– O să se ardă şunca, murmură el, de astă dată apăsîndu-i pe frunte buzele. Ar fi mai bine să merg să mă-mbrac.

Grace întoarse repede şunca, pentru a-i da timp să străbată camera. Anna avusese dreptate, meditä ea, în legătură cu puterea.

– Ethan?

– Mmm?

– Mi s-a adunat o groază de nevoie de tine, aruncă ea o privire peste umăr, cu un zîmbet fudul. Sper că nu te superi.

Sîngele începu să-i danseze vesel în cap. Nu flirta doar, îl provoca. Din cîte simțea el, ştia că deja învinsese. Singurul răspuns sigur care-i putu trece prin minte fu un mormăit, înainte de a se retrage în dormitor.

O dorea. Grace execută cîteva mişcări rapide de dans şi o piruetă. Făcuseră dragoste de trei ori, de trei ori minunate şi glorioase, în timpul nopții, şi dormiseră îmbrățişați strîns. Şi încă o mai dorea.

Era cea mai frumoasă dimineață din viața ei.

Plouă toată ziua. Apa era aspră ca limba scorpiei şi la fel de dispusă să biciuiască. Ethan se lupta să țină barca pe direcție şi se bucura că nu-l lăsase pe băiat cu ei. El şi Jim lucraseră şi în condiții mult mai grele, dar îşi imagina că Seth ar fi petrecut o bună parte din zi aplecat peste parapet.

Dar vremea urîtă nu-i putea strica starea de spirit. Fluiera chiar şi în timp ce ploaia îl plesnea peste față şi barca se zdruncina sub el ca un taur la rodeo.

Jim îl privi pieziş de cîteva ori. Lucra cu Ethan de timp suficient pentru a şti că era un băiat prietenos, binevoitor din fire. Dar nu era un nătărău care fluieră. Zîmbi în sinea lui, pe cînd scotea încă o plasă. Dacă-l întreba cineva pe el, era de părere că, noaptea, făcuse ceva mai energic decît să citească în pat.

Şi cam era şi timpul – dacă-l întreba cineva. După calculele lui, Ethan Quinn avea cam treizeci de ani. La vîrsta asta, omul trebuia să se aşeze la casa lui, cu nevastă şi copii. Unui pescar îi era mai bine dacă se întorcea la o masă caldă şi un pat la fel de cald. O femeie cumsecade te ajuta enorm, îți dădea o direcție, te înveselea cînd se împuțea Golful. Şi numai Dumnezeu ştia cît de mult o putea face.

Se întreba cine o fi fost acea femeie anume. Nu că şi-ar fi băgat el nasul în treburile altora. Îşi vedea de ale lui şi se aştepta ca şi vecinii să facă la fel. Dar omul avea

dreptul la puțin curiozitate pentru cele din jur.

Se întreba cum să aducă vorba, cînd o crăbiță subdezvoltată găsi o găurică în mănuşa lui şi-l ciupi înainte de a apuca s-o arunce înapoi.

– Curvă mică, se strîmbă el, dar fără prea multă aprindere.

– Te-a prins?

– Mda, răspunse Jim, privind-o cum cădea înapoi în valuri. Vin eu să te iau pînă nu se termină sezonul.

– Se pare că ai nevoie de nişte mănuşi noi, Jim.

– Îmi ia azi nevastă-mea unele.

Împinse în capcană arinii decongelați pe care-i folosea ca momeală.

– Sigur, te-ajută mult să ştii că ai o femeie care-ți rezolvă una, alta.

– M-hmm... împinse Ethan echea cu o mînă, în timp ce cu cealaltă lua gafia, calculînd mărimea valurilor şi distanța.

– Cînd omu-şi petrece ziua muncind pe apă, e-o mîngîiere să ştie că-l aşteaptă nevasta.

Puțin cam surprins că aveau o conversație, Ethan dădu din cap:

– Cred că da. Terminăm doar şirul ăsta, Jim, şi ne întoarcem.

Jim culese plasa următoare, lăsînd tăcerea să se aşeze între ei. Cîțiva pescăruşi dezlănțuiseră deasupra un meci al orgoliilor, cum îl considera Jim, țipînd, plonjînd şi amenințîndu-se între ei pentru bucățelele de peşte.

– Ştii, eu şi Bess, la primăvară facem treij-de ani de căsnicie.

– Chiar aşa?

– Statorniceşte bărbatu', femeia, zău că da. Da'

dac-aştepți prea mult pîn-să te-nsori, totuşi, te-nfunzi în ale tale.

– Poate.

– Tu acuma ai vreo treijă, nu, don' şef?

– Exact.

– Şi n-ar fi bine să te-nfunzi în ale tale.

– Am să țin minte, replică Ethan, aruncînd cangea.

Cînd Ethan intră agale în şantierul naval, Cam lucra cu fierăstrăul şi trei băieți şlefuiau coca. Sau îşi închipuiau c-o făceau.

– Ai angajat un echipaj nou? întrebă Ethan, în timp ce Simon se apropia la trap să cerceteze.

Cam aruncă o privire spre locul unde Seth sporovăia cu Danny şi Will Miller.

– Aşa, nu-mi mai stau pe cap. Ai abandonat crabii pe ziua de azi?

– Am adunat destui.

Scoase o havană şi şi-o aprinse, în timp ce privea gînditor afară, prin uşile de marfă deschise.

– Plouă destul de tare.

– Mie-mi spui? se încruntă acuzator Cam spre ferestrele care şiroiau de apă. De-asta mi-au venit pe cap ăştia trei. Ăla micu' turuie de-ți sparge urechile. Şi dacă pe ceilalți nu-i pui să lucreze ceva ca să aibă o ocupație, îți fac belele din te miri ce.

– Ei, suflă Ethan fumul, privindu-i pe copiii care-l aduceau pe Simon în extaz, cu mîngîieli şi scărpinări. În ritmul ăsta, au să termine de şlefuit bordajul în zece, douăzeci de ani.

– E un lucru despre care trebuie să stăm de vorbă.

– Să-i angajezi pe puştii ăştia pentru următoarele două decenii?

– Nu, munca.

Era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a lua o pauză. Cam se aplecă şi pompă ceai din răcitor.

– Azi dimineaţă am primit un telefon de la Tod Bardette.

– Prietenul ăla al tău care vrea barca de pescuit?

– Exact. Acuma, eu şi Bardette ne cunoaştem de mult. Ştie ce pot face.

– Ţi-a oferit altă cursă?

Îi oferise, medită Cam, alungîndu-şi praful din gît cu ceaiul dulce. Refuzul fusese usturător, dar de data asta îi trecuse mai uşor.

– Am făcut aici o promisiune. Nu mi-o calc.

Ethan vîrî o mînă în buzunarul de la spate şi privi spre barcă. Locul acela, firma aceea, fusese visul lui, nu al lui Cam, nici al lui Phillip.

– Nu aşa am vrut să iasă. Cred că ştiu la ce-ai renunţat ca să punem afacerea asta pe picioare.

– Aveam nevoie de ea.

– Da, dar tu eşti singurul care ai renunţat la tot ca să se împlinească. Nu m-am deranjat să-ţi mulţumesc pentru asta şi-mi pare rău.

Întru totul la fel de stînjenit ca fratele său, Cam privi spre barcă.

– Nu sînt tocmai în suferinţă, aici. Firma ne va ajuta să obţinem custodia permanentă asupra lui Seth – şi este şi satisfăcătoare în sine. Desigur, Phil începe să facă mofturi cu banii ori de cîte ori dai cu ochii de el.

– Asta-i forţa lui.

– Mofturile?

Ethan zîmbi în jurul trabucului pe care-l strîngea în dinţi.

– Mda, iar banii curg. Tu şi cu mine n-am fi putut-o scoate niciodată la capăt fără ca el să ne piseze cu detaliile.

– S-ar putea să avem şi alte motive de pisălogeală. Tocmai asta începusem să-ți spun. Bardelle are un prieten pe care-l interesează un iaht rapid. Îl vrea repede şi frumos, gata să ridice pînzele în martie.

Ethan se încruntă, începînd să calculeze în cap programe de activitate.

– Mai avem încă şapte, opt săptămîni ca să-l terminăm pe ăsta, ceea ce ne-aduce la sfîrşitul lui august, începutul lui septembrie.

Socotind, se rezemă de bancul de lucru, îngustîndu-şi ochii prin fum.

– Pe urmă, avem barca sport de pescuit. Nu văd cum am termina-o înainte de ianuarie, iar asta, forțînd. Ceea ce nu ne lasă timp destul ca să livrăm.

– Nu, aşa cum merge treaba, nu. Pot lucra permanent, după ce se termină sezonul de crabi. Cred că vei investi şi tu mai multe ore aici.

– Culesul stridiilor nu mai e ce-a fost odată, dar...

– Va trebui să te hotărăşti dacă mai poți cîştiga ceva timp de la pescuit, Ethan, pentru aici.

Ştia ce-i cerea. Ethan nu numai că trăia din pescuit, ci trăia şi pentru pescuit.

– Nu peste mult, şi Phil va avea de luat cîteva hotărîri grele. O vreme, încă nu vom avea bani să angajăm muncitori.

Suflă greu.

– Dacă nu putem la socoteală vreo doi puşti. Prietenul ăsta al lui Bardette nu e gata să dea arvuna. Va veni să vadă locul, şi pe noi, şi ce-avem aici. Cred că putem fi siguri că Phillip îl va duce uşurel cu vorba să

încheie contractul şi să achite un avans.

Ethan nu se aşteptase să se întîmple atît de curînd, un vis să crească şi să-i fure din celălalt. Se gîndi la lunile reci de iarnă petrecute cu dragarea, la urcuşul şi coborîşul skipjackului peste valurile furioase, la căutarea, lungă şi adeseori frustrantă, a stridiilor şi a peştilor, ca să aibă din ce trăi.

Un coşmar pentru unii, presupunea. Pentru el, însă, speranță şi glorie.

Începu să se uite prin clădire, pe îndelete. Ambarcațiunea, aproape terminată, în aşteptarea mîinilor harnice şi pricepute, sub luminile crude din plafon. Desenele lui Seth erau înrămate pe perete, vorbind despre visuri şi sudoare. Uneltele, încă lucioase sub primul strat de praf, stăteau tăcute, în aşteptare.

Bărci de Quinn, meditä el. Dacă voiai să pui pe picioare un lucru, trebuia să renunți la altul.

– Nu sînt singurul care poate conduce barca de pescuit sau skipjackul.

Văzu în ochii lui Cam atît întrebarea, cît şi înțelegerea, şi ridică din umeri:

– Nu e vorba decît de jonglat cu timpul acolo unde e cea mai mare nevoie de el.

– Mda.

– Cred c-aş putea proiecta un model de iaht.

– Şi-l pui pe Seth să facă desenele, adăugă Cam, rîzînd cînd Ethan se strîmbă. Cu toții avem calitățile noastre, amice. A ta nu e arta plastică.

– Am să mă gîndesc, se hotărî Ethan. Şi vom vedea ce se-ntîmplă în continuare.

– Merge. Deci... îşi goli Cam ceaşca. Şi, cum a decurs schimbul de rețete?

Ethan îşi plimbă limba pe dinăuntrul obrazului.

– În legătură cu asta, o să am o vorbă cu nevastă-ta.

– Te poftesc.

Zîmbind, Cam culese havana dintre degetele lui Ethan şi trase trei fumuri la rînd, cu nepăsare.

– E clar că azi arăți... relaxat, Ethan.

– Sînt destul de relaxat, replică Ethan. Şi cred c-ai fi putut găsi de cuviință să-mi menționezi că Anna îşi făcuse un plan ca să-mi amelioreze viața sexuală.

– Aş fi putut, dac-aş fi ştiut. Dar, în fond, de vreme ce viața ta sexuală avea nevoie de o îmbunătățire, s-ar fi putut şi să nu- ți spun.

Pradă unui impuls, Cam îl apucă pe Ethan într-un simplu-nelson.

– Fiindcă țin la tine, dom'le.

Nu făcu decît să rîdă, cînd primi un cot în stomac.

– Vezi? Pînă şi reflexele ți le-a ameliorat.

Ethan se răsuci, îşi potrivi greutatea şi inversă pozițiile.

– Ai dreptate, spuse el, trăgîndu-i lui Cam o castană în cap, pentru siguranță.

Întrucît era rîndul lui la gătit, Ethan adăugă un ou într-un castron cu carne tocată de vită. Nu-l deranja să gătească. Era doar unul dintre acele lucruri pe care le faci ca să scapi de-o grijă. Nutrise o speranță măruntă, egoistă şi misogină ca Anna să preia îndatoririle bucătăriei, ca doamnă a casei.

Îi strivise această speranță ca pe-o gînganie.

Desigur, prezența ei făcea ca sarcinile să se repartizeze mai rarefiat. Dar partea cea mai proastă, în ceea ce-l privea pe el, consta în stabilirea listei de bucate. Altceva era să gătească numai pentru el însuşi. Învățase destul de repede că, atunci cînd găteşti pentru o familie,

toată lumea te critică.

– Asta ce mai e? întrebă Seth, cînd Ethan scutură fulgi de ovăz în compoziție.

– Carne de minciunică.

– Mie mi se pare o diaree. De ce nu putem mînca pizza?

– Fiindcă mîncăm minciunele.

Seth scoase un icnet îngrețoşat, în timp ce Ethan mai adăuga şi nişte suc de tomate.

– Ce porcărie. Mai bine halesc noroi.

– E afară cît vrei.

Băiatul se mută de pe un picior pe altul, ridicîndu-se pe vîrfuri pentru a privi mai bine castronul. Ploaia îl scotea din minți. Nu avea nimic de făcut. Murea de foame, avea şaptezeci de milioane de muşcături de țînțari, iar la televizor nu erau decît actualități şi idioțenii pentru pici.

Cînd îi ascultă litania de nemulțumiri, Ethan se rezumă să ridi[illegible] din umeri:

– Du-te şi bate-l la cap pe Cam.

Cam îi spusese să-l bată la cap pe Ethan. Seth ştia din experiență dureroasă că era nevoie de mult mai mult timp pentru a-l bate la cap pe Ethan decît pe Cam.

– Atunci de ce-ai pus toate căcaturile alea acolo dacă se numeşte minciunică?

– De-aia, ca să n-aibă gust de căcat cînd ai să le mănînci tu.

– Fac pariu c-o să aibă.

Pentru un puşti care cu doar cîteva luni în urmă habar n-avusese de unde avea să primească următoarea masă, îşi spuse neguros Ethan, Seth devenise cumplit de pretențios. În loc de a i-o spune, ținti o singură săgeată, ascuțită:

– Mîine găteşte Cam.

– Auleo, nenică. Otravă.

Seth îşi dădu ochii peste cap, dramatic, şi porni clătinat prin bucătărie. Ethan s-ar fi putut amuza oarecum, dacă nu intrau în scenă şi cîinii, zbenguindu-se şi lătrînd nebuneşte.

La vremea cînd intră Anna, Ethan băgase minciunelele în cuptor şi-şi turna aspirine în palmă.

– Salut. Mizerabilă zi. O porcărie de trafic.

Înălță o sprînceană, în timp ce Ethan îşi arunca pastilele pe gît.

– Te doare capul, mm? E şi firesc, după ce-a plouat toată ziua.

– Durerea asta de cap se cheamă Seth.

– Aha.

Preocupată, Anna îşi turnă un pahar de vin, pregătindu-se să asculte.

– E firesc să existe perioade de tensiune şi dificultăți. Are de învins teribil ce multe, iar agresivitatea lui e o formă de apărare.

– O oră încheiată, n-a făcut altceva decît să se plîngă. Şi-acum îmi mai țiuie urechile. Că nu vrea minciunele, bombăni Ethan, smulgînd o bere din frigider. Că de ce nu putem lua pizza? Ar trebui să fie recunoscător că-i bagă cineva potol în burtă. Şi cînd colo, el zice c-arată ca un căcat şi-o să aibă un gust şi mai nasol. Pe urmă, întărîtă cîinii, aşa că nu mai pot nici măcar să lucrez în linişte cinci minute nenorocite. Şi...

Lăsă fraza în aer, cu ochii ca de oțel, cînd o văzu zîmbind.

– Uşor ți-e ție să faci haz.

– Îmi este, şi-mi pare rău. Dar sînt şi mai mulțumită. O, Ethan, e atît de minunat de firesc. Se comportă exact ca un copil de zece ani enervant, după o zi ploioasă.

Acum două luni, ar fi petrecut tot timpul ăsta stînd îmbufnat în camera lui, în loc să-ți dea ție dureri de cap. E un progres enorm.

– Progresează spre a fi un cui în cap.

– Tocmai, simți Anna lacrimi de încîntare înțepîndu-i ochii. Şi nu e minunat? Înseamnă c-a fost realmente insuportabil, dacă a reuşit să te-aducă pînă şi pe tine la capătul neabătutei tale răbdări. În ritmul ăsta, pînă la Crăciun va ajunge o teroare.

– Şi-asta-i bine?

– Da. Ethan, am lucrat cu copii care n-au trăit nici jumătate din mizeriile prin care-a trecut Seth şi au nevoie de mult mai mult timp ca să se adapteze, chiar şi cu consilieri. Tu, Cam şi Phillip ați făcut minuni cu Seth.

Calmîndu-se, Ethan sorbi din bere.

– Ai contribuit şi tu.

– Da, într-adevăr, ceea ce mă face la fel de fericită pe plan profesional pe cît sînt şi pe cel personal. Şi ca s-o dovedes, îți voi da o mînă de ajutor cu cina.

Spunînd acestea, Anna îşi scoase jacheta şi începu să-şi suflece mînecile.

– Ce te gîndeai să serveşti lîngă minciunele?

Ethan plănuise să coacă nişte cartofi în cuptorul cu microunde, fiindcă mergea foarte simplu, şi eventual să decongeleze puțină mazăre. Dar...

– M-am gîndit că poate unii din tăieței ăia cu brînză pe care-i faci tu ar merge bine ca garnitură.

– Alfredo? Raiul colesterolului, lîngă minciunele, dar ce mama dracu'. O să-i fac. De ce nu stai jos pînă-ți trece durerea de cap?

Îi şi trecuse, dar părea mai cuminte să nu precizeze.

Ethan se aşează, pregătindu-se să savureze berea – şi să i-o plătească noii sale cumnate.

– A, Grace a spus că-ți mulțumeşte pentru rețetă. O să te-anunțe cum i-a ieşit.

– Aşa?

Întorcînd capul pentru a-şi ascunde zîmbetul de satisfacție, Anna întinse mîna după un şorț.

– Mda, am luat şi rețeta de pui fripți pentru tine – am băgat-o-n cartea de bucate.

Îşi ascunse şi el propriul zîmbet, cu berea, cînd Anna răsuci brusc capul.

– Ai... a, bine...

– Ți-aş fi dat-o aseară, dar cînd m-am întrors era tîrziu şi te culcaseşi. Cînd am plecat de la Grace, m-am întîlnit cu Jim.

– Cu Jim?

Nedumerirea i se citea limpede pe față.

– Am mers la el să-l ajut să-şi regleze barca, îi făcea probleme.

– Ai fost la Jim aseară?

– Am stat mai mult decît aveam de gînd, dar era un meci la televizor. Jucau cei de la O, în California.

Anna i-ar fi trîntit cu plăcere în cap sticla de bere.

– Ai petrecut seara trecută lucrînd la un motor şi uitîndu-te la meci?

– Mhm, îi adresă el o privire inocentă. Cum spuneam, am ajuns cam tîrziu, dar a fost un joc nemaipomenit.

Pufnind furioasă, Anna smuci uşa frigiderului ca să scoată brînza şi laptele.

– Bărbații, mormăi ea. Toți sînt nişte idioți.

– Ce ziceai?

– Nimic. Ei, sper că te-ai distrat bine cu meciul tău de baseball.

În timp ce Grace era acasă, singură şi nefericită.

– Nu-mi amintesc să mă fi distrat vreodată mai bine. A intrat în prelungiri.

Acum zîmbea cu gura pînă la urechi, nu mai putea să se stăpînească. Anna arăta atît de încurcată şi de furioasă şi căuta cu disperare să se ascundă.

– Ei, fir-ar să fie a dracului!

Clocotind, se întoarse să scoată din dulap fettuccinele şi-i văzu faţa. Cu pachetul de paste făinoase în mîini, se răsuci încet spre el.

– N-ai fost aseară la Jim să vezi nici un meci.

– Nu? arcui Ethan o sprînceană, privindu-şi îngîndurat berea, apoi sorbi. Ştii, dacă stau să mă gîndesc, cred că ai dreptate. A fost altă dată.

– Ai fost la Grace.

– Serios?

– Of, Ethan, trînti ea borcanul pe masă, strîngînd din dinţi. Mă-nnebuneşti! Unde-ai fost aseară?

– Ştii, cred că nimeni nu mi-a mai pus întrebarea asta, de cînd a murit mama.

– Nu-ncerc să-mi bag nasul...

– Nu?

– Bine, bine, încerc să mi-l bag şi tu mă faci să nu pot fi subtilă cu nici un chip.

Ethan se rezemă de spătar, studiind-o. O plăcea, aproape din primul moment cînd o văzuse – chiar şi cînd îl făcuse să se simtă prost. Ce curios, meditä el, să-şi dea seama că la un moment dat, în cursul ultimelor cîteva săptămîni, ajunsese să ţină la ea. Ceea ce însemna că tachinăria, mă rog, era necesară.

– Doar nu mă întrebi dacă mi-am petrecut noaptea în patul lui Grace, nu?

– Nu. Nu, sigur că nu, smulse ea pastele, apoi le puse la loc. Adică, nu tocmai.

– Lumînările au fost ideea ei, sau a ta?

Anna trase concluzia că era momentul să ia o tigaie. S-ar fi putut să aibă nevoie de o armă.

– Au avut efect?

– A ta, cred; probabil că şi rochia. Mintea lui Grace nu funcţionează aşa. Nu e, cum s-ar spune... şireată.

Anna începu să fredoneze, pregătindu-se să facă sosul de brînză.

– Şi a fost o şiretenie, o viclenie, un amestec în treburile altora, să mă trimiţi aşa acolo.

– Ştiu. Dar aş mai face-o o dată.

Cu mai multă abilitate, data viitoare, îşi făgădui ea.

– Te poţi supăra pe mine cît vrei, Ethan, dar niciodată n-am văzut pe cineva care să aibă mai mare nevoie de un amestec în treburile lui.

– La asta, eşti profesionistă. Vreau să zic, fiind asistentă socială, îţi cîştigi existenţa amestecîndu-te în viaţile oamenilor.

– Îi ajut pe oamenii care au nevoie, replică ea, punînd tigaia pe foc. Dumnezeu mi-e martor că tu aveai.

Ţipă cînd mîna lui îi căzu pe umăr. Se aşteptă aproape s-o zgîlţîie scurt, aşa că, în momentul cînd o sărută pe obraz, nu putu decît să clipească din ochi spre el.

– Îţi mulţumesc.

– Serios?

– Nu c-aş ţine să mi-o mai faci o dată, dar, cu ocazia asta, îţi sînt recunoscător.

– Te face fericit.

Totul, înlăuntrul Annei, se înmuie.

– Se vede.

– Vom vedea cît timp pot eu s-o fac fericită.

– Ethan...

– Las-o aşa, o sărută el din nou, atît din afecţiune, cît

şi ca avertisment. O vom lua de pe-o zi pe alta, un timp.

– În regulă.

Surîsul, însă, îi înflorea pe faţă.

– Grace lucrează-n noaptea asta la cîrciumă, nu?

– Mda. Şi numai ca să nu fii nevoită să-ţi muşti limba-n două abţinîndu-te să mă întrebi, mă gîndesc să trec şi eu pe-acolo pentru o vreme, după cină.

– Perfect, se apucă Anna de treabă, mai mult decît satisfăcută. Atunci, vom mînca foarte curînd.

Capitolul 12

Parcă ar fi intrat de trează într-un vis, îşi spunea Grace, unde nu putea fi sigură ce avea să se întîmple în continuare, dar ştia că avea să fie minunat. Era viaţa într-o lume familiară, care fusese şlefuită pînă la o stare continuă de anticipare şi emoţie.

Zilele şi nopţile continuau să fie ocupate cu munca, responsabilităţile, mici bucurii şi nemulţumiri mărunte. Dar acum, în acel val uriaş al dragostei, bucuriile păreau enorme, iar supărările, minuscule.

Tot ceea ce citise despre dragoste era adevărat, descoperise. Soarele strălucea mai luminos, aerul avea un miros mai proaspăt. Florile erau mai colorate, cîntecele păsărilor mai melodioase. Fiecare clişeu devenea realitatea ei.

Existau momente furate – o îmbrăţişare lîngă cîr-

ciumă, în timpul pauzei, care o lăsa iritată şi încîntată şi incapabilă să mai adoarmă mult timp după ce ajungea acasă. O privire lentă şi intensă, plină de subînţelesuri, dacă zăbovea în casa Quinn destul timp ca să-l vadă. I se părea că se afla într-o stare continuă de dor, însă mai acută acum, cînd ştia ce putea să fie.

Ce avea să fie.

Voia să atingă şi să fie atinsă, să facă din nou acea călătorie lungă şi înceată în lumea voluptăţii şi a pasiunii. Cot la cot cu jinduirea stătea nesfîrşita frustrare a faptului că viaţa intervenea mereu în vise.

Nu avea niciodată timp destul ca să fie singură, să fie pur şi simplu.

Se întreba adeseori dacă şi Ethan simţea aceeaşi nevoie nervoasă ţinîndu-se după el toată ziua. Credea că probabil era ceva dinlăntrul ei, cine ştie ce rapacitate sexuală mult timp ascunsă – şi nu ştia dacă să fie încîntată sau copleşită.

Nu ştia decît că-l dorea tot timpul şi că, în fiecare zi cînd dorinţa se finaliza prin încă o noapte de singurătate, acea dorinţă nu făcea decît să crească. Se întreba dacă Ethan ar fi fost şocat, se temea că putea să fie.

N-avea nici un motiv.

Ethan nu spera decît să alesese bine momentul şi că pretextele sale pentru ca Jim să încarce prada înainte de a verifica toate plasele nu erau atît de ridicol de transparente pe cît păreau. Şi nici n-avea de gînd să se lase ros de vinovăţie, îşi făgăduia el, în timp ce-şi lega barca la pontonul de-acasă.

În seara aceea, avea să lucreze două ore în plus la şantierul naval, pentru a compensa faptul de a-l fi lăsat pe Cam singur după-amiază. Dacă nu stătea o oră singur cu Grace, dacă nu-şi descărca o parte din presiunea

care se acumula, avea să-şi piardă minţile. Şi atunci, nu mai era de folos pentru nimeni.

Iar dacă ea terminase deja curăţenia şi plecase, ei bine, atunci nu-i mai rămînea decît să-i dea de urmă, atîta tot. Îi rămăsese destulă stăpînire de sine ca să n-o sperie, sau s-o şocheze, dar pur şi simplu nu mai putea suporta încă o zi fără ea.

Zîmbetul începu să i se întindă cînd intră pe uşa din spate şi văzu că dezordinea de dimineaţă încă nu fusese înlăturată. Maşina de spălat duduia alături. Nu terminase. Intră în living, căutînd-o. Toate pernele erau puse la loc, pufuite, mobila ştearsă de praf lucea. Şi, cînd deasupra lui se auzi un scîrţîit al podelei de la etaj, ridică privirea.

În acel moment, îşi spuse că Soarta era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Grace se afla în dormitorul lui şi ce-ar fi putut să fie mai perfect? Avea să-i fie mult mai uşor s-o ademenească în pat pe timp de zi, fără a-i agresa sensibilităţile, dacă era unul prin apropiere.

Porni să urce scara, încîntat cînd o auzi fredonînd.

Apoi, organismul îi suferi un pîrjolitor trăsnet de dorinţă cînd văzu că nu era numai în apropierea patului său, ci aproape vîrîtă în aşternut. Stătea aplecată, netezind şi băgînd sub saltea cearşaful curat, cu picioarele ei lungi ieşind din nişte blugi tăiaţi, cu franjuri.

Sîngele i se învăpăie, într-un vuiet de viteză care-i tăie respiraţia, pentru a-i transforma jinduirea surdă cu care învăţase să trăiască într-o durere acută, pătrunzătoare. Se vedea pe el însuşi sărind înainte, trîntind-o pe pat, trăgînd şi smulgîndu-i hainele pînă reuşea s-o penetreze furtunos.

Şi fiindcă putea, fiindcă o dorea, îşi impuse să stea

pe loc pînă fu sigur că se putea stăpîni perfect.

– Grace?

Îndreptîndu-se, Grace se răsuci, cu o mînă apăsată pe inimă.

– A. Eu... a...

Nu putea vorbi, abia era în stare să judece coerent. Ce-ar fi crezut *el,* se întrebă ea ameţită, dacă ştia că-şi făcuse fantezii cu ei doi tăvălindu-se goi şi asudaţi peste cearşafurile acelea curate şi scrobite?

Obrajii i se înroşiseră, fermecîndu-l.

– N-am vrut să te sperii.

– Nu face nimic, expiră prelung Grace, dar fără a reuşi să-şi calmeze galopul inimii. Nu mă aşteptam să... Ce-i cu tine acasă, aşa devreme?

Îşi încleştă repede mîinile una de alta, fiindcă le venea să-l înhaţe.

– Ţi-e rău?

– Nu.

– Nu-i nici măcar trei.

– Ştiu.

Ethan intră în cameră şi o văzu strîngîndu-şi buzele laolaltă, umezindu-şi-le. „Ia-o încet, îşi reaminti el, n-o speria."

– Aubrey nu e cu tine?

– Nu, are Julie grijă de ea. Julie a primit un pisoi nou şi Aubrey a vrut să rămînă, aşa că...

Mirosea a apă, sare şi soare. O lua cu ameţeli.

– Atunci, avem ceva timp, se apropie el puţin. Voiam să te văd singură.

– Într-adevăr?

– Doresc să te văd singură de cînd am făcut dragoste, în noaptea aia, ridică Ethan mîna, cuprinzîndu-i ceafa. Pe tine te doresc, adăugă încet, în timp ce-şi

cobora gura spre a ei.

Atît de dulce, atît de tandru, încît inima păru să-i facă un salt mortal lung şi amplu în piept. Genunchii i se înmuiară. Tremurau chiar în timp ce-şi arunca braţele împrejurul lui, în timp ce răspundea acelui sărut nesigur cu o strălucire de căldură. Degetele lui i se înfipseră în piele, gura i-o strivi pe-a ei. Preţ de-un moment, nebunesc şi desfrînat, Grace crezu că urma s-o posede acolo unde stăteau, grabnic, frenetic şi liber.

Apoi, mîinile i se îmblînziră, petrecînd-o mîngîietor. Buzele îi deveniră mai gingaşe, plimbîndu-se acum peste ale ei.

– Hai în pat cu mine, murmură el. Hai în pat cu mine – chiar în timp ce o cobora, ce o acoperea.

Grace se arcui sub el, dornică şi dispusă, iritată de hainele care-i despărţeau pielea de a lui. Păreau să fi trecut ani întregi de cînd îl atinsese ultima oară, de cînd nu mai simţise planele acelea tari, acei muşchi de fier. Gemîndu-i numele, îi trase în sus cămaşa, îşi lăsă mîinile să posede şi, posedînd, să excite.

Respiraţia lui ieşea întretăiată, arzîndu-i gîtlejul. Dedesubt, mişcările ei îl îndemnau să se grăbească, să se grăbească şi mai mult, dar Ethan se temea că graba, neatenţia, îl puteau face s-o vatăme. Aşa că se strădui să încetinească ritmul, mai degrabă să guste decît să devoreze, să mîngîie în loc de a cere.

Dar, dacă îl sedusese odată, acum îl distrugea.

Îi scoase bluza, găsind-o goală pe dedesubt. Grace îi văzu un fulger în ochi, transformîndu-se într-un albastru arzător care aproape-i pîrjoli pielea. Era atent, atît de atent să n-o brutalizeze, să n-o sperie. Încet, să încetinească ritmul chiar în timp ce în el se răzvrătea dorinţa violentă de a lua, de a lua mai mult şi cît mai repede.

Apoi gura i se lăsă asupra ei, sugînd-o cu o sete disperată care amenința să-i devoreze pe amîndoi. Grace își aruncă brațul pe spate, căută, dar nu găsi nimic de care să se țină. Ethan o săltă în sus, cu gura săgetîndu-i în josul pieptului, cu dinții zgîriind pînă cînd, într-un gîfîit sufocat, îl învălui cu tot trupul ei.

Nu mai putea să aştepte, ştia că aşteptarea l-ar fi omorît. Singurul gînd din capul lui era: acum, acum trebuie, şi pînă şi acela era înconjurat de marginile aspre ale nevoii primordiale. Îi trase şortul, înjurînd, apoi îşi afundă degetele în ea.

Grace se smuci, țipă, juisă. Îi privi ochii cum deveneau opaci, capul căzîndu-i pe spate spre a-i expune linia prelungă a gîtului ca să se ospăteze. Înfruntîndu-şi imboldul violent de a se împlînta înăuntru-i, continuă s-o guste pînă cînd vidul tăios se umplu.

Atunci, se eliberă din blugi şi lunecă în ea. Grace strigă din nou, cu muşchii cuprinzîndu-l strîns.

Iar Ethan îşi pierdu mințile.

Iuțeală, căldură şi forță. Mai mult. Îi împinse genunchii în sus şi apăsă mai adînc, mai tare, înfiorat tenebros cînd unghiile ei i se înfipseră în umeri. Se înfundă în ea, tremurînd de o lăcomie crudă, oarbă.

Senzațiile o înecau, o zgîriau, o dezgoleau pînă la o masă tremurătoare de dorință. I se părea că putea să moară din cauza asta. Cînd următorul orgasm o izbi, un pumn năprasnic, fierbinte, crezu că i se şi întîmplase.

Şi se înmuie, cu mîinile alunecîndu-i de pe umerii umezi ai lui Ethan, cu fulgerul argintiu de energie secînd spre a o lăsa epuizată. Îi auzi geamătul prelung, scăzut, îi simți trupul împingînd, pentru ca apoi să înțepenească. Cînd se prăbuşi peste ea, gîfîind, buzele lui Grace se arcuiră într-un surîs de pură satisfacție feminină.

Soarele o orbi, în timp ce-i mîngîia repetat şoldurile.

– Ethan, întoarse ea capul, pentru a-l săruta pe păr. Nu, nu încă, murmură, cînd el dădu să se retragă. Nu încă.

Fusese aspru cu ea şi se ocărî pentru că lăsase să-i scape controlul.

– Te simți bine?

– Mmm. Aş putea sta aici toată ziua, aşa cum sînt.

– N-a durat atîta timp cît aş fi vrut.

– Nu avem atîta timp cît majoritatea oamenilor.

– Nu, ridică el capul. Nici măcar nu vrei să-mi spui dacă te-a durut.

Aşa că se uită singur, studiindu-i atent fața. Şi văzu pe ea satisfacția somnoroasă a unei femei iubite, fie şi în grabă.

– Cred că nu.

– A fost fascinant. A fost minunat să ştiu că mă doreai atît de mult.

Alene, răsuci pe deget o şuviță din părul lui cu vîrfuri decolorate de soare şi cuprinse la piept senzația delicios de depravată de a fi în pat cu el, goală, în plină zi.

– Îmi făceam griji că te doream mai mult decît m-ai putea tu dori vreodată.

– N-ai fi putut.

Ca s-o dovedească, o sărută prelung, încet şi adînc.

– Nu aşa voiam să fie pentru tine. Să înghesuim minute de singurătate printre corvezi. Şi să ne folosim de minutele alea ca să sărim în pat fiindcă e tot ce-avem.

– N-am mai făcut niciodată dragoste în toiul zilei, zîmbi ea. Mi-a plăcut.

Răsuflînd prelung, Ethan îşi coborî fruntea peste a ei. Dacă ar fi fost posibil, ar fi petrecut tot restul zilei acolo, în ea.

– Va trebui să căutăm o cale pentru a găsi ceva mai mult timp, din cînd în cînd.

– Mîine seară sînt liberă. Ai putea să vii la cină... şi să rămîi.

– Ar trebui să te invit undeva.

– Nu vreau să merg nicăieri. Mi-ar plăcea să comandăm cina acasă.

Apoi, surîsul i se lăți.

– Am să-ți fac nişte tortellini. Tocmai am primit o rețetă nouă.

Cînd Ethan rîse, îşi aruncă brațele împrejurul lui şi mai bifă unul dintre cele mai fericite momente din viața ei.

– O, cît te iubesc, Ethan.

Era atît de amețită, încît avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că el nu mai rîdea, ci rămăsese absolut nemişcat. Bătăile nebuneşti ale inimii îi încetiniră, înghețînd.

– Poate nu vrei să spun asta, dar nu pot să n-o simt. Nu aştept de la tine să mi-o spui şi tu, nici să te simți obligat să...

Degetele lui îi apăsară uşurel buzele, întrerupînd-o.

– Lasă-mă un minut, Grace, spuse, încet.

Organismul i se inundase cu valuri crescînde de bucurii, speranțe, temeri. Nu putea gîndi printre ele, nu putea judeca limpede. Dar o cunoştea, ştia că tot ceea ce spunea acum, şi felul cum spunea, avea să fie de o importanță vitală.

– De atît de mult timp am sentimente față de tine, începu el, încît nici nu-mi mai amintesc cînd nu le-am avut. Am stat atîta vreme spunîndu-mi că n-ar fi trebuit să le am, aşa că toate astea îmi cer un răgaz ca să mă obişnuiesc cu ele.

Cînd se retrase de astă dată, Grace nu mai încercă să-l oprească. Dădu din cap, evitîndu-i ochii, şi întinse mîna să-şi ia hainele.

– E de-ajuns că mă doreşti, poate chiar ai puţină nevoie de mine. Pentru moment, ajunge, Ethan. Totul e atît de nou pentru amîndoi.

– Sînt sentimente puternice, Grace. Contezi pentru mine mai mult decît a contat orice femeie vreodată.

Abia acum îl privi. Dacă i-o spunea, ştia că vorbea serios. Speranţa începu din nou să-i bată în inimă.

– Dacă aveai sentimente pentru mine, sentimente puternice, de ce nu mi-ai dat de ştire niciodată?

– La început, nu erai destul de mare.

Îşi trecu mîna prin păr, ştiind că era o evaziune, o scuză, nu esenţialul. Esenţialul nu i-l putea spune.

– Şi nu mă simţeam prea bine gîndind şi simţind faţă de tine ceea ce simţeam cînd încă erai în liceu.

Îi venea să sară pe pat şi să danseze.

– De cînd eram în liceu? De-atîta timp?

– Mhm, de-atîta timp. Apoi, te-ai îndrăgostit de altul, aşa că nu mai aveam nici un drept să simt altceva decît prietenie.

Grace slobozi aerul din piept, atentă, fiindcă era o mărturisire cu care se ruşina.

– N-am fost îndrăgostită niciodată de altcineva. Numai de tine.

– Jack...

– Nu l-am iubit niciodată şi tot ceea ce s-a întîmplat între noi a fost mai mult din vina mea decît dintr-a lui. L-am lăsat să fie primul bărbat care să mă atingă fiindcă n-am crezut că tu aveai s-o faci vreodată. Şi, cam prin perioada cînd mi-am dat seama ce prostie era asta, ră-

măsesem însărcinată.

– Nu poți spune că tu ai fost de vină.

– Ba pot.

Ca să aibă o ocupație cu mîinile, începu să facă patul.

– Ştiam că nu mă iubea, dar m-am măritat cu el fiindcă mă temeam să n-o fac. Şi, un timp, mi-a fost ruşine, eram furioasă şi ruşinată.

Ridică o pernă, introducînd-o în față.

– Pînă într-o noapte cînd stăteam culcată în pat, crezînd că viața mea se sfîrşise, şi-am simțit o palpitație înăuntrul meu.

Închise ochii, strîngînd perna la piept.

– Am simțit-o pe Aubrey, şi a fost atît de... de imensă, acea mică pîlpîire, încît n-am mai fost nici furioasă, nici ruşinată. Asta mi-a dăruit-o Jack.

Deschise din nou ochii şi puse cu grijă perna la loc pe pat.

– Îi sînt recunoscătoare şi nu-l acuz pentru că m-a părăsit. El n-a simțit niciodată freamătul acela. Pentru el, Aubrey n-a fost niciodată reală.

– A fost un laş, şi chiar mai rău, să te părăsească la două săptămîni înainte de naşterea copilului.

– Poate, dar şi eu am fost laşă, şi chiar mai rău, pentru că am stat cu el, pentru că m-am măritat cu el cînd niciodată n-am simțit față de el nici o fracțiune din ceea ce simțeam pentru tine.

– Eşti cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, Grace.

– E uşor să fii curajoasă, cînd ai un copil care depinde de tine. Cred că de fapt ceea ce-ncerc să-ți spun e că, dacă am făcut o greşeală, a fost aceea de a lăsa să

treacă atîta timp fără a-ți da de veste că te iubeam. Indiferent ce sentimente ai pentru mine, Ethan, înseamnă mai mult decît am crezut eu vreodată că ai avea. Şi mi-e de-ajuns atît.

– Eu te iubesc de aproape zece ani, şi tot nu este de-ajuns.

Grace luase a doua pernă, iar acum îi scăpă din mîini. Cînd ochii i se umplură de lacrimi, şi-i închise strîns.

– Credeam că aş fi putut trăi fără să te-aud vreodată spunînd asta. Iar acum, am nevoie să te-aud spunînd-o din nou, ca să-mi revină respirația.

– Te iubesc, Grace.

Buzele ei se arcuiră, ochii i se deschiseră.

– Pari atît de serios, aproape trist, cînd o spui.

Dorind să-l vadă zîmbind din nou, îi întinse o mînă:

– Poate ar trebui să exersezi.

Degetele lui abia i le atinseseră pe ale ei, cînd uşa cu plasă de jos se trînti. Chiar în timp ce se despărțeau brusc, Seth străbătu în goană holul. Se opri derapînd în fața uşii de la camera lui, şi rămase pe loc, cu ochii mari.

Privi patul, cearşafurile nu tocmai netezite, perna de pe jos. Apoi, îşi mută privirea, care i se umplu cu o furie înverşunată, mult prea matură pe chipul lui tînăr.

– Împuțitule.

Cînd se răsti la Ethan, i se simți disprețul în ton, iar privirea pe care şi-o aținti asupra lui Grace era plină de dezgust.

– Credeam că eşti altfel.

– Seth, făcu ea un pas înainte, dar băiatul se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă. Cînd dădu să alerge după el, Ethan o luă de braț:

– Nu, mă duc eu. Ştiu ce simte. Nu-ți face griji.

Îi strînse scurt brațul, înainte de a ieşi. Totuşi, Grace îl urmă pînă la scară, simțind că-i era rău de îngrijorare. Niciodată nu mai văzuse o ură atît de neagră în ochii unui copil.

– Ce naiba, Seth, ți-am spus să te grăbeşti!

Cam intră pe uşa din față chiar în clipa cînd Ethan ajunse la baza scării. Ridică privirea, o văzu pe Grace şi simți un zîmbet trăgîndu-i colțurile gurii.

– Scuzați.

– N-am timp de bancuri tîmpite, îl repezi Ethan. Seth a tulit-o.

– Cum? De ce?...

Adevărul îl izbi încă înainte de a fi rostit cuvîntul.

– Of, căca-m-aş. Înseamnă c-a ieşit prin spate.

– Mă duc eu după el.

Ethan clătină din cap, înainte ca fratele lui să fi putut protesta:

– Pe mine s-a ofticat. Crede că eu l-am dezamăgit. Eu trebuie s-o dreg.

Ridică privirea spre Grace, care se aşezase pe scară.

– Ai grijă de ea, îi murmură el lui Cam şi porni spre uşa din spate.

Ethan ştia că Seth trebuia s-o fi luat spre pădure şi nu putea decît să spere că nu se afunda prea adînc în zona mlaştinilor. Era un supraviețuitor, îşi spuse el. Îl cuprinse uşurarea cînd auzi foşnetul de tufişuri şi frunze uscate.

Îi fu îndeajuns de uşor să găsească locul unde Seth se abătuse de pe cărare. Ramurile copacilor arcuiți deasupra blocau lumina şi, în mare parte, arşița soarelui.

Umiditatea, însă, era imensă.

Lui Ethan îi şiroia năduşeala pe spinare, i se prelingea în ochi, pe cînd mergea şi aştepta cu răbdare. Îşi dădea bine seama că Seth îl evita, rămînînd mereu cu cîțiva paşi mai în față. În cele din urmă, se aşează pe un buştean, conchizînd că-i era mai simplu dacă-l lăsa pe băiat să vină la el.

Aşteptă zece minute lungi, cu tăunii zburînd roiuri-roiuri şi țînțarii adulmecînd după sînge, dar în cele din urmă Seth ieşi dintr-un tufiş, în fața lui.

– Nu mă mai întorc cu tine, aproape că scuipă el cuvintele. Dacă-ncerci să mă sileşti, am să fug din nou.

– Nu te silesc să faci nimic.

De pe buşteanul unde se aşezase, Ethan îl privi lung. Chipul lui Seth era murdar, brăzdat de praf şi sudoare, înroşit de căldură şi furie. Avea brațele şi picioarele complet zgîriate de rugii spinoşi prin care trecuse.

Aveau să-l usture îngrozitor, cînd îşi revenea suficient ca să observe.

– Vrei să stai jos şi să discutăm? îl întrebă el ponderat.

– Nu mai cred nimic din ce spui. Eşti un mincinos. Amîndoi sînteți nişte căcănari de mincinoşi. Ai de gînd să-ncerci să-mi zici că nu vă cordeați?

– Nu, nu asta făceam.

Seth se repezi la el atît de iute, încît Ethan fu luat pe nepregătite şi primi primul pumn drept în falcă. Avea să-şi spună mai tîrziu, mult mai tîrziu, că puştiul avea un pumn grozav. Dar, pe moment, avu nevoie de toată concentrarea pentru a-l trînti pe Seth la pămînt.

– Te omor! Nenorocitule, am să te-omor de cum am ocazia.

Se zbătea, se zvîrcolea şi se lupta, aşteptînd ploaia de lovituri.

– Stai la un loc.

Frustrat că braţele alunecoase de sudoare îi tot scăpau din mîini, Ethan îl zgîlţîi scurt.

– Aşa, n-ai s-ajungi nicăieri. Sînt mai puternic decît tine şi-am să te ţin la pămînt pînă oboseşti.

– Ia labele de pe mine, mîrîi Seth, dezvelindu-şi dinţii. Pui de tîrfă.

Era o lovitură mult mai dureroasă şi mai precis ţintită decît prima. Lui Ethan i se opri respiraţia; dădu din cap.

– Mhm, asta sînt. De-asta tu şi cu mine ne cunoaştem aşa de bine. Poţi fugi, cînd am să-ţi dau drumul, Seth. Mă poţi împroşca tot cu noroi. Asta aşteaptă oamenii de la copiii de tîrfă. Cred că-ţi doreşti ceva mai bun.

Se retrase, aşezîndu-se pe călcîie, şi-şi şterse gura de sînge.

– E a doua oară cînd m-ai lovit în faţă. O dată să mai încerci, şi-ţi învinetesc curu' de n-ai să mai stai jos o lună.

– Vedea-te-aş mort.

– Perfect. Dar e mai bine s-o' doreşti din motivele cuvenite.

– Nu voiai decît să te bagi între picioarele ei şi s-a crăcănat singură în faţa ta.

– Ia seama... Cu o mişcare fulgerătoare, Ethan îl înhăţă pe Seth de cămaşă, săltîndu-l în genunchi. Să nu care cumva să mai vorbeşti aşa despre ea. Ai destulă minte ca să-ţi fi dat seama din prima ce fel de persoană e Grace. De-asta ai avut încredere în ea, de-asta ţii la ea.

– Mă cac pe ea, declară Seth şi fu nevoit să înghită un nod, înainte de-a-l podidi, fierbinți, lacrimile.

– Dacă nu țineai la ea, acum n-ai fi atît de turbat pe noi, amîndoi. Şi n-ai avea sentimentul că te-am dezamăgit.

Îi dădu drumul, apoi îşi frecă fața cu mîinile. Ştia ce mizerabil de nepriceput era la explicatul emoțiilor. Mai ales ale lui.

– Am să ți-o spun pe-a dreaptă, îşi lăsă el mîinile să cadă. Ai dreptate în legătură cu ceea ce s-a întîmplat înainte de venirea ta acasă, te înşeli doar cu privire la ce-a însemnat.

Buzele lui Seth tremurară într-o grimasă:

– Ştiu ce-nseamnă să te fuți.

– Mhm, aşa cum o ştii tu, înseamnă sunete scîrboase în camera de- alături, pipăieli grăbite pe-ntuneric, mirosuri acre, bani trecînd dintr-o mînă-n alta.

– Doar fiindcă n-ai plătit-o nu-nseamnă că...

– Taci, îl opri Ethan, cu răbdare. Şi eu credeam că numai atîta e, sau sau că numai aşa poate fi. Dur şi fără inimă, uneori cu răutate. Nu vrei de la celălalt decît ceea ce poți obține singur. Ceea ce-nseamnă şi egoism. Te descarci, îți salți năduragii şi te cari. Nu e întotdeauna nefiresc. Dacă nu contează pentru nici unul din doi, dacă te-ajută s-o scoți la capăt pînă dimineață, poate fi şi normal. Dar nu e singura cale şi, mai mult ca sigur, nu-i nici cea mai bună.

Îşi amintea că sperase să-i explice altcineva aceste lucruri băiatului, cînd sosea momentul. Dar se părea că momentul sosise şi el răspundea.

Nu le putea spune zîmbind şi făcînd cu ochiul, cum ar fi putut Cam, sau pretențios şi calm, cum cu siguranță

ar fi făcut-o Phillip. Nu putea decît să vorbească din suflet şi să spere că era bine.

– Sexul poate fi totuna cu mîncarea. Simpla potolire a unei pofte. Uneori îţi plăteşti masa, iar alteori dai ceva în schimb, şi este firesc să dai la fel de mult pe cît primeşti.

– Sexu-i sex şi gata. Îl înfrumuseţează doar ca să se vîndă bine cărţile şi filmele.

– Crezi că numai atît este între Anna şi Cam?

Seth ridică din umeri, deşi căzuse pe gînduri.

– Între ei e ceva care contează, şi durează, şi pe care se întemeiază vieţi. Nu e starea lîngă care ai copilărit tu, sau în care mi-am trăit eu prima parte a vieţii – de-asta ţi-o pot spune de-a dreptul.

Ethan îşi apăsă degetele pe ochi, neluînd în seamă roiurile de gîze şi transpiraţia.

– E altceva cînd ţii la cealaltă persoană, cînd nu e doar o faţă sau un trup comod şi dispus. Am avut şi eu parte de-aşa ceva. Majoritatea oamenilor au, pe parcursul vieţii. E cu totul diferit cînd numai acea persoană contează, cînd numai cu ea e just. Cînd nu te împinge numai foamea. Cînd doreşti, mai presus de orice, să dai înapoi mai mult decît primeşti. Cu nimeni n-am avut ceea ce am cu Grace.

Seth ridică din umeri şi-şi mută privirea, dar nu înainte ca Ethan să-i fi văzut nefericirea pe chip.

– Ştiu că ai sentimente pentru ea, şi că sînt adevărate, puternice şi importante. Poate că o parte din tine voia să fie perfectă, să nu aibă nevoile pe care le au alte femei. Eu cred că o parte şi mai mare din tine voia s-o apere, să se asigure că nimeni nu-i făcea nici un rău. Aşa că-ţi spun şi ţie ceea ce tocmai terminasem în sfîrşit

să-i spun ei. O iubesc. Niciodată în viața mea n-am iubit pe altcineva.

Seth rămăsese cu privirea în gol, spre mlaştini. Îl durea toată ființa, dar partea cea mai insuportabilă era ruşinea.

– Te iubeşte şi ea?

– Mhm, mă iubeşte. Al naibii să fiu dacă-nțeleg de ce.

Seth bănuia că ştia de ce. Ethan era puternic şi nu se dădea mare. Făcea ceea ce era de făcut. Ce era just.

– Voiam să am grijă de ea cînd mă făceam mai mare. Cred că ți se pare destul de jalnic.

– Nu-i adevărat.

Deodată, irezistibil, îi veni să-l strîngă pe băiat la piept, dar ştia că nu era momentul.

– Nu, cred că este destul de mişto. Mă face să fiu mîndru de tine.

Privirea lui Seth tresări în sus, apoi se îndreptă repede în altă parte.

– Ştii, o cam iubesc. Oarecum. Nu c-aş vrea s-o văd goală, sau ceva, se grăbi el să adauge. Doar că...

– Pricep.

Ethan îşi muşcă vîrful limbii, pentru a-şi înăbuşi chicotitul. Valul brusc de uşurare amuzată era mai gustos decît o bere de la gheață într-o zi caniculară.

– Cam ca şi cum ți-ar fi o soră, ca şi cum ai vrea să fii cel mai nemaipomenit tip pentru ea.

– Mda, oftă Seth. Mda, cred că asta e.

Îngîndurat, Ethan trase aer printre dinți.

– Cred că e nasol să intri-ntr-o cameră şi s-o găseşti pe soră-ta cu unu'.

– Am făcut-o să sufere. Aşa am vrut.

– Mhm, aşa e. Va trebui să-ți prezinți scuzele, dacă

vrei să te împaci cu ea.

– O să mă creadă prost. Nu va vrea să discute cu mine.

– A vrut să vină după tine ea însăşi. Aş zice că, la ora asta, se-nvîrte încoace şi-ncolo prin curte, bolnavă de îngrijorare.

Seth inspiră, cu un sunet prea apropiat de un suspin ca să-i convină oricăruia dintre ei.

– L-am frecat la melodie pe Cam pînă m-a adus acasă să-mi iau mănuşa de baseball. Şi cînd am... cînd v-am văzut acolo, mi-am amintit cum mă întorceam, pe unde se nimerea să stea Gloria, şi s-o văd făcîndu-şi mendrele cu cîte-un tip.

Unde sexul era o afacere, îşi spuse Ethan, pe cît de urîtă, pe- atîta de meschină.

– E greu să laşi deoparte lucrurile astea, sau să poți crede că există şi alte căi.

Întrucît el însuşi încă o mai judeca, Ethan vorbea cu băgare de seamă.

– Că dragostea, atunci cînd iubeşti, cînd contează, cînd totu-i just, e curată.

Seth îşi trase nasul, ştergîndu-se la ochi.

– Tăuni, bombăni el.

– Mhm, sînt o mare pacoste pe-aici.

– Trebuia să mă pocneşti, pentru c-am spus căcaturile alea.

– Ai dreptate, se hotărî Ethan, după un moment. Am să te pocnesc data viitoare. Acum, hai acasă.

Se ridică, îşi scuturâ pantalonii şi-i întinse o mînă. Seth îl privi lung, şi văzu bunătate, răbdare, compasiune. Calități pe care le-ar fi putut disprețui pe loc, fiindcă le găsise în atît de mică măsură la oricine care trecuse prin viața lui.

Îşi potrivi mîna într-a lui Ethan şi, fără a-şi da seama, o lăsă acolo în timp ce porneau pe cărare.

– Cum de n-ai dat şi tu în mine nici măcar o dată?

„Băieţaş, răspunse Ethan în sinea lui, în scurta ta viaţă s-au ridicat prea multe mîini asupra ta."

– Poate că mi-era frică să nu mă baţi.

Seth pufni, clipind furios pentru a-şi alunga lacrimile care nu-i mai dădeau pace.

– Căcat.

– Ei, eşti tu mic, continuă Ethan, luîndu-i şapca din buzunarul de la spate şi îndesîndu-i-o pe cap, dar eşti un bulangiu vînjos.

Băiatul fu nevoit să respire de mai multe ori adînc în timp ce se apropiau de casă, unde lumina soarelui cădea peste marginea pădurii, în raze albe şi oblice.

O văzu pe Grace, aşa cum prezisese Ethan, în curtea din spate, strîngîndu-şi braţele în mîini ca şi cum i-ar fi fost frig. Le lăsă să cadă, făcu un pas grăbit înainte, apoi se opri.

Ethan simţi mîna lui Seth flexîndu-se într-a lui şi i-o strînse scurt, încurajator.

– Ai face un pas uriaş spre împăcare, murmură el, dacă ai fugi la ea s-o îmbrăţişezi. Grace e topită după îmbrăţişări.

Era ceea ce voia să facă, ce se temea să rişte. Ridică privirea spre Ethan, smuci dintr-un umăr, îşi drese glasul.

– Cred c-aş putea, dac-o s-o facă să se simtă mai bine.

Ethan se opri, privindu-l cum alerga peste peluză, privind surîsul care lumină faţa lui Grace cînd îşi deschise braţele ca să-l cuprindă.

Capitolul 13

Dacă tot trebuia să lucrezi un weekend întreg, după părerea lui Phillip, puteai foarte bine s-o faci într-un mod amuzant. Îşi îndrăgea munca. În fond, ce era publicitatea dacă nu o cunoaştere a oamenilor şi a butoanelor pe care trebuia să apeşi spre a-i îmboldi să-şi deschidă portofelele?

Îşi spunea adesea că golirea acelor portofele reprezenta o contribuţie acceptată, creatoare, chiar firească. Pentru un om care-şi petrecuse prima jumătate a vieţii furînd, era cariera perfectă.

În ziua aceea din ajunul aniversării independenţei S.U.A., Phillip îşi scoase la bătaie toate talentele, în şantierul naval, pentru a convinge un potenţial client. O prefera de-o mie de ori în locul muncii manuale.

– Veţi ierta decorul, gesticulă el cu o mînă cu unghii îngrijite, indicînd spaţiul enorm, grinzile expuse şi lămpile atîrnate, podelele zgîriate şi pereţii încă nezugrăviţi. Fraţii mei şi cu mine credem în a ne investi toate eforturile în produs şi a ne menţine condiţiile de lucru la un nivel minim. Acestea sînt beneficiile pe care le transmitem clienţilor noştri.

Dintre care, îşi spuse el în sinea lui, aveau în acel

moment doar unul, un altul în perspectivă, iar acesta adulmecînd nada.

– Hmmm, îşi frecă Jonathan Kraft bărbia. Avea vreo treizeci şi cinci de ani şi destul noroc ca să fie membrul de generaţia a patra al dinastiei farmaceutice Kraft. De la umilele începuturi ale străbunicului său ca spiţer în Boston, familia sa clădise şi extinsese un imperiu de aspirină tamponată şi analgezice. Acesta îi permitea lui Jonathan să-şi satisfacă marea pasiune a navigaţiei.

Era înalt, bronzat, în formă. Avea părul şaten ca blana de zibelină şi pieptănat perfect pentru a-i evidenţia chipul armonios, cu fălci pătrate. Purta pantaloni de bumbac bej, un tricou bleumarin şi era încălţat cu Top-Siders frecate bine. Ceasul era Rolex, iar cureaua, piele italienească lucrată manual.

Arăta exact a ceea ce era: un om bogat, privilegiat, îndrăgostit de spaţiul liber.

– Nu v-aţi început activitatea decît de cîteva luni.

– Oficial, replică Phillip, cu un zîmbet orbitor. Părul său de un bronz închis, bogat, era aranjat spre a avantaja la maximum o faţă pe care îngerii i-o înzestraseră cu un sărut de frumuseţe masculină pură în plus. Purta blugi *Levis* albiţi cochet, o cămaşă verde de bumbac şi *Supergas* olive. Ochii îi erau şireţi, iar zîmbetul, fermecător.

Arăta exact a ceea ce făcuse el însuşi din sine: un orăşean sofisticat, cu drag de modă şi mare.

– Am construit sau am lucrat în echipe de construcţii la mai multe ambarcaţiuni, de-a lungul anilor.

Lin, îl ghidă pe Jonathan spre schiţele înrămate de pe perete. Desenele lui Seth erau expuse în condiţii rustice, aşa cum considera Phillip că se potrivea cu am-

bianța unui șantier naval tradițional.

– Skipjackul fratelui meu Ethan. Unul din mai multe care încă mai navighează în fiecare iarnă pentru a draga stridii în Chesapeake. Are peste zece ani de experiență.

– O frumusețe!

Chipul lui Jonathan deveni visător, așa cum se așteptase Phillip. Oricum alegea să golească portofelele, omul trebuia să-și calibreze țintele.

– Aș dori să-l văd.

– Sînt convins că se poate aranja.

Îl lăsă pe Jonathan să mai zăbovească puțin, înainte de a-l înghionti ușorel:

– Acum, pe asta cred c-o recunoașteți, indică el schița unui skiff de curse hidrodinamic. *Circe*. Fratele meu Cameron a participat atît la proiect, cît și la construcție.

– Și a învins-o la finish pe *Lorilee* a mea doi ani la rînd, se strîmbă binevoitor Jonathan. Desigur, Cam era șeful echipei.

– Se pricepe la bărci.

Phillip auzi bîzîitul unui burghiu de sub punte, unde lucra Cameron. Intenționa să-l aducă și pe el la discuții, curînd.

– Designul sloopului aflat actualmente în construcție îi aparține în primul rînd lui Ethan, deși a adăugat și Cam unele detalii. Sîntem devotați servirii necesităților și dorințelor clientului.

Îl conduse pe Jonathan spre locul unde Seth continua să șlefuiască bordajul. Ethan stătea pe punte, fixînd copastiile.

– Dorea viteză, stabilitate și cîteva elemente de lux.

Phillip știa că bordajul era un exemplu strălucit de

construcție în suprapunere netedă – el însuşi îi dăruise ore-ntregi de sudoare.

– E construit atît pentru aspect, cît şi pentru funcție. Tec de la prova la pupa, conform comenzii clientului, adăugă el, lovind vesel cu degetele în cocă.

Mişcă din sprîncene spre Ethan. recunoscînd semnalul, Ethan îşi stăpîni un oftat. Ştia că n-avea să poată suferi partea următoare, dar Phillip îi subliniase că era util pentru afaceri să-l pună în temă pe potențialul client.

– Joncțiunile sînt ascuțite şi îmbinate, fără clei, îşi rulă Ethan umerii, cu senzația că spunea o lecție la şcoală; întotdeauna le detestase. Am presupus că dacă marangozii din vechime puteau face o îmbinare să reziste un secol şi mai bine fără clei, şi noi am fi în stare. Şi am văzut prea multe joncțiuni încleiate cedînd.

– Hmm, făcu din nou Jonathan, iar Ethan trase aer în piept.

– Coca e călăfătuită în stil tradițional – cu şuvițe de bumbac. Scîndurile stau strîns pe dinăuntru, lemn pe lemn. Nici n-a prea avut nevoie de ciocan. Apoi, le-am etanşat cu componente standard.

Jonathan fredonă din nou. Nu avea decît o vagă idee despre tot ceea ce-i explica Ethan. El pilota nave – ambarcațiuni pe care le cumpăra noi, finalizate şi curate. Dar îi plăcea cum suna.

– Pare să fie o barcă bună, etanşă. O frumoasă navă de plăcere. Mă interesează viteza şi eficiența, ca şi estetica.

– Vom avea grijă să le aveți, zîmbi larg Phillip, făcîndu-i lui Ethan semn cu degetul din spatele lui Jonathan. Era momentul să treacă la runda următoare.

Ethan coborî sub punte, unde Cam potrivea rama unui dulap sub pat.

– Ți-a venit rîndul, murmură el.

– Phil l-a prins în cîrlig?

– N-am de un-să ştiu. Mi-am ținut discursul, iar tipul nu făcea decît să tot dea din cap, scoțînd fel de fel de zgomote. Dacă vrei să ştii părerea mea, habar n-avea ce naiba-i tot îndrugam.

– Sigur că habar n-are. Jonathan angajează întotdeauna oameni care să se ocupe de întreținerea navelor lui. Niciodată în viața lui n-a raşchetat o cocă, nici n-a repodit o punte.

Cam se ridică din poziția sa ghemuită, alungîndu-şi amorțeala genunchilor.

– Este genul de tip care conduce-o *Maserati* fără să ştie pe care roți are tracțiunea. Dar trebuie să-l fi impresionat vorbirea ta tărăgănată de pescar sărat şi murta colțuroasă.

În timp ce Ethan pufnea în rîs. Cam îşi croi drum pe lîngă el:

– Mă duc să-i dau brînciul.

Se urcă pe punte, unde reuşi să mimeze credibil surprinderea de a-l vedea pe Jonathan la bord, studiind parapeții.

– Salut, Kraft, cum merge?

– Repede şi departe, îi strînse Jonathan mîna, cu plăcere sinceră. M-am mirat cînd n-ai apărut la regata din San Diego, astă vară.

– M-am însurat.

– Am auzit. Felicitări. Iar acum, construieşti bărci, în loc să mai alergi cu ele.

– N-aş zice c-am ieşit complet din curse. Cochetez

cu ideea de a-mi construi o şalupă peste iarnă, dacă o lasă mai moale afacerile.

– Eşti ocupat?

– Se duce vorba, răspunse cu nepăsare Cam. O bancă de Quinn înseamnă calitate. Oamenii deştepți vor tot ce e mai bun – cînd îşi pot permite.

Zîmbi, scurt şi lunecos.

– Tu îți poți permite?

– Mă gîndeam şi eu la o şalupă. Probabil ți-a menționat fratele tău.

– Mda, am auzit ceva. Vreau ceva uşor, rapid şi strîns. Ethan şi cu mine sîntem în curs de a modifica un proiect de la ceea ce-mi doream pentru mine.

– Gogoşi, murmură Seth, doar atît de tare cît să audă numai Phillip.

– Sigur, îi făcu Phillip cu ochiul. Dar sînt gògoşi de Categoria Întîi.

Se aplecă puțin mai aproape de el, în timp ce Cam şi Jonathan se lan[illegible] în atracția de a pilota o şalupă de curse.

– Cam ştie că, deşi tipul îl place mult, e competitiv. Nu l-a învins niciodată pe Cam într-o cursă serioasă. Aşa că...

– Aşa că-i plăteşte lui Cam bani cu căldarea ca să-i construiască o barcă pe care nici chiar el să n-o poată învinge.

– Ai priceput, îi dădu Phillip lui Seth un pumn uşor în umăr, mîndru. Îți merge mintea. Continuă să ți-o foloseşti şi nu-ți vei petrece toată viața şmirgheluind bordaje. Şi acum, puşitu', fii atent la maestru.

Se îndreptă de spate, radios.

– Îți arăt cu plăcere desenele, Jonathan. Ce-ar fi să

mergem în cabinetul meu? Am să ți le scot.

– Nu m-ar deranja să arunc o privire, coborî Jonathan de pe punte. Problema e că am nevoie de barca asta, lansată la apă, pe la întîi martie. Voi avea nevoie de timp s-o testez, s-o dezmorțesc, să-i termin rodajul înaintea curselor din vară.

– Întîi martie, își țuguie Phillip buzele, după care clătină din cap. Asta s-ar putea să fie o problemă. La noi, calitatea e pe primul plan. Ca să construiești o campioană, ai nevoie de mult timp. Am să mă uit peste program, adăugă el, lăsîndu-și un braț peste umărul lui Jonathan, din mers. Vom vedea ce se poate rezolva – dar contractul e încheiat deja și din program reiese că nu putem livra mai devreme de luna mai produsul de prima calitate pe care-l dorești și-l meriți.

– Așa, n-o să-mi prea rămînă timp ca să mă obișnuiesc s-o simt, se plînse Jonathan.

– Crede-mă, Jonathan, o barcă de Quinn se simte minunat. Absolut perfect, adăugă el, privindu-și frații cu un rînjet scurt de lup, înainte de a-l înghionti pe Jonathan să intre în birou.

– O să ne-acopere pînă-n mai, conchise Cam, iar Ethan dădu din cap.

– Sau va accepta luna aprilie și-o să-l jupoaie pe bietul nenorocit de-un supliment.

– Oricum, îl cuprinse Cam cu o mînă de umăr, pînă la sfîrșitul zilei, vom avea un nou contract.

Jos, Seth pufni:

– Căca-m-aș, o să-l semneze pîn-la prînz. Tipu-i ca și fript.

Cam își vîrî limba în obraz:

– La două, cel mai devreme.

– La douăşpe, ridică Seth privirea spre el.

– Pe doi parai?

– Sigur. Am ce face cu mălaiu'.

– Ştii, spuse Cam, în timp ce-şi scotea portofelul, înainte de-a apărea tu ca să-mi ruinezi viaţa, tocmai cîştigasem o grămadă la Monte Carlo.

Seth se strîmbă vesel:

– Aicea nu-i Monte Carlo.

– Mie-mi spui?

Îi întinse bancnotele, apoi făcu o mutră, cînd îşi văzu soţia intrînd în clădire.

– Calmează-i. Vine asistenta socială. N-o să aprobe ca minorii să pună pariuri.

– Auzi, am cîştigat, sublinie Seth, dar îşi îndesă hîrtiile în buzunar. Ai adus ceva de mîncare? o întrebă el pe Anna.

– A, nu, n-am adus. Îmi pare rău.

Distrasă, îşi trecu o mînă prin păr. Avea în stomac un ghem greţos pe care se străduia să nu-l ia în seamă. Zîmbi, cu o arcuire a buzelor care nu prea reuşea să-i cuprindă şi ochii.

– Nu v-aţi luat toţi mîncare la pachet?

– Ba da, da' tu de obicei ne-aduci ceva mai bun.

– De data asta, am fost destul de ocupată cu pregătitul mîncării pentru picnicul de mîine.

Îi trecu o mînă peste cap, după care o lăsă să-i cadă pe umăr. Avea nevoie de contactul fizic.

– M-am gîndit, doar... să fac o pauză şi să văd cum mai merge treaba pe-aici.

– Phil tocmai l-a încălţat pe-un barosan bogat, pentru-o tonă de lovele.

– În regulă, asta-i bine, răspunse ea, absentă. Atunci, ar trebui să sărbătorim. Ce-ar fi să fac eu cinste cu nişte îngheţată? Crezi că te descurci s-aduci nişte porţii mari cu fructe de la *Crawford's?*

– Mda, se aşternu un zîmbet larg pe buzele băiatului. Mă descurc.

Anna scoase banii din poşetă, sperînd să nu observe că mîinile-i erau cam nesigure.

– A mea, fără alune, ţii minte?

– Sigur. Am reţinut. M-am dus, o luă el la fugă, în timp ce Anna privea pe urmele lui, cu inima frîntă.

– Ce este, Anna? îi puse Cam mîinile pe umeri, întorcînd-o cu faţa spre el. Ce s-a întîmplat?

– Lasă-mă un moment. Am bătut toate recordurile ca să ajung aici şi am nevoie de puţin timp ca să mă liniştesc.

Răsuflă prelung, mai trase o dată aer în piept şi se simţi o idee mai calmată.

– Du-te să-i chemi pe fraţii tăi, Cam.

– Okay.

Dar încă nu plecă, masîndu-i umerii cu mîinile. Rareori o vedea arătînd atît de zguduită.

– Orice-ar fi, o s-o rezolvăm noi.

Se duse la uşile de marfă, dincolo de care Ethan şi Phillip se certau pe teme de baseball.

– S-a-ntîmplat ceva, spuse el scurt. A venit Anna. Pe Seth l-a expediat. E tulburată.

Cînd intrară, Anna stătea lîngă un banc de lucru, cu unul dintre caietele de desen ale lui Seth deschis. O usturau ochii văzîndu-şi propria faţă, schiţată cu grijă şi talent de mîna băiatului.

Fusese mai mult decît un caz profesional, aproape

de la început. Iar acum era al ei, la fel cum şi Ethan şi Phillip erau ai ei. Familia ei. Nu suporta gîndul că cineva sau ceva i-ar fi vătămat familia.

Cînd se întoarse, însă, era mai sigură pe ea; scrută chipurile tăcute şi îngrijorate ale celor trei bărbaţi care deveniseră esenţiali în viaţa ei.

– Uitaţi ce-am primit azi la poştă.

Mîna nu-i mai tremură cînd scoase din geantă scrisoarea.

– E adresată „Fam. Quinn". Doar atît, „Fam. Quinn," repetă ea. De la Gloria DeLauter. Am deschis-o. Mi s-a părut că e mai bine şi, mă rog, acum şi eu mă numesc Quinn.

I-o întinse lui Cam. Fără o vorbă, acesta luă foaia de hîrtie liniată şi-i dădu plicul lui Phillip.

– A expediat-o din Virginia Beach, murmură Phillip. Noi i-am pierdut urma în North Carolina. Urmează linia plăjilor, dar vine spre nord.

– Şi ce vrea? îşi îndesă Ethan în buzunare mîinile, cu pumnii strînşi. O turbare mocnită, surdă, îi pompa deja prin sînge.

– Ceea ce te-ai aştepta, răspunse scurt Cam. Bani. *„Dragi Quinni,"* începu el să citească, *„am auzit cum a murit Ray. Mare păcat. S-ar putea să nu ştiţi că Ray şi cu mine am avut o înţelegere. Cred că veţi dori s-o onoraţi, de vreme ce îl ţineţi pe Seth. Cred că s-a adaptat destul de bine la voi, în casa aia drăguţă. Mi-e dor de el. Nu ştiţi ce sacrificiu a fost pentru mine să i-l dau lui Ray, dar am vrut ca singurul meu fiu să aibă parte de tot ce poate fi mai bun."*

– Păcat că n-ai vioara la tine, îi şopti Phillip lui Ethan.

– *„Am ştiut că Ray avea să fie bun cu el,"* continuă Cam. *„S-a descurcat bine cu voi trei, iar Seth are în*

vene sîngele lui."

Se opri un moment din citit. Scria negru pe alb.

– Adevăr sau minciună? îşi privi el fraţii.

– De asta ne vom ocupa mai tîrziu.

Ethan simţea o durere pornind din jurul inimii şi începînd să-l strîngă. Clătină însă din cap:

– Citeşte mai departe.

– Okay. „*Ray ştia cît de mult m-a durut să mă despart de băiat, aşa că m-a ajutat. Dar acum, cînd el nu mai e, încep să-mi fac griji că s-ar putea ca acolo cu voi să nu fie locul cel mai potrivit pentru Seth. Sînt dispusă să mă las convinsă. Dacă sînteţi hotărîţi să-l ţineţi, veţi onora promisiunea lui Ray de a mă ajuta. Voi avea nevoie de nişte bani, ca semn că aveţi intenţii bune. Cinci mii. Mi-i puteţi trimite la Post Restant, aici în Virginia Beach. Aştept două săptămîni, considerînd că poşta cam întîrzie. Dacă nu primesc nici o veste, voi şti că nu doriţi cu adevărat copilul. Voi veni să-l iau. Cred că-i e groaznic de dor de mine. Să-i spuneţi neapărat că mămica lui îl iubeşte şi s-ar putea să-l vadă foarte curînd.*"

– Curva, fu primul comentariu al lui Phillip. Ne testează, îşi încearcă mîna la încă un mic şantaj, ca să vadă dacă picăm în plasă la fel ca tata.

– Nu se poate, îi puse Anna o mînă pe braţ lui Cam, simţindu-i tremurul de furie. Trebuie să lăsaţi sistemul să acţioneze. Aveţi încredere în mine că voi lua măsuri să nu facă asta. În instanţă...

– Anna, împinse Ethan scrisoarea în mîna întinsă a lui Ethan. Nu-l vom pune pe băiatul ăsta să treacă printr-un proces. Dacă există o altă cale.

– Doar nu vrei s-o plăteşti, Cam...

– Nu vreau să pună mîna nici pe-un căcăcios de cent, se îndepărtă el, străduindu-se să-şi stăpînească

mînia. Crede că ne-a apucat de boaşe, dar se înşeală. Noi nu sîntem un bătrîn singur.

Se răsuci în loc, cu ochii scăpărători.

– S-o vedem numai încercînd să ajungă la noi ca să pună mîna pe Seth.

– A formulat totul în cuvinte destul de atente, comentă Ethan, în timp ce parcurgea din nou scrisoarea. Asta n-o face să fie mai puțin amenințătoare, dar proastă nu e.

– E lacomă, interveni Phillip. Dacă urmăreşte deja să mai obțină, peste ceea ce i-a plătit tata, înseamnă că încearcă adîncimea sacului.

– Acum vă consideră pe voi sursa ei de venit, confirmă Anna. Şi nimeni nu poate prevedea ce va face dacă află că sursa nu e uşor de muls.

Oprindu-se, îşi lipi degetele de tîmple, impunîndu-şi să gîndească.

– Dacă revine în comitat şi încearcă să ia legătura cu Seth, pot obține să fie reținută, să i se interzică pe cale legală – cel puțin temporare – orice contact direct cu el. Aveți custodia. Iar Seth e destul de mară pentru a avea dreptul la cuvînt. Întrebarea e, va vorbi?

Ridică mîinile, neputincioasă, apoi le lăsă să cadă.

– Mi-a spus foarte puține despre viața lui de dinainte de a veni aici. Voi avea nevoie de date concrete, în scopul de a bloca orice tentativă de custodie din partea ei.

– N-o doreşte. Şi nici ea nu-l doreşte pe el.

Ethan abia reuşi să se abțină să strîngă hîrtia ghemotoc şi s-o arunce.

– Decît dacă valorează cît prețul unei doze. Îşi lasă clienții să-l încerce.

Anna se întoarse cu fața spre el, păstrîndu-şi privirea

calmă şi directă.

– Ți-a spus Seth asta? Ți-a spus că au avut loc abuzuri sexuale şi el a fost făcut părtaş?

– Mi-a spus destule, se înăspri amarnic gura lui Ethan. Şi de el depinde dacă vrea să-i mai spună şi altcuiva şi să vadă totul scris într-un afurisit de raport judecătoresc.

– Ethan, îi puse Anna o mînă pe brațul rigid. Şi eu țin la el. Nu vreau decît să-l ajut.

– Ştiu, făcu el un pas înapoi, fiindcă furia-i era prea feroce şi risca să şi-o descarce pe oricine. Îmi pare rău, dar există momente cînd sistemul nu face decît să înrăutățească şi mai mult situația. Îți dă senzația că eşti înghițit.

Făcu un efort să-şi blocheze ecoul durerii.

– Va şti că ne are pe noi, cu sau fără sistem, stîndu-i alături.

– Avocatul trebuie să ştie că a stabilit legătura, luă Phillip scrisoarea de la Ethan, o împături şi o introduse înapoi în plic. Şi trebuie să ne hotărîm cum vom proceda. Primul meu impuls e de a mă duce în Virginia Beach, s-o scot din văgăuna ei şi să-i spun într-un mod pe care să-l înțeleagă ce-o să i se-ntîmple dacă se apropie la mai puțin de cincizeci de mile de Seth.

– Amenințările n-au să ajute... începu Anna.

– Dar ar fi o senzație al naibii de plăcută, îşi dezveli Cam dinții. Lăsați-mă pe mine s-o fac.

– Pe de altă parte, continuă Phillip, cred că s-ar putea să fie foarte eficient – şi să dea foarte bine, dacă ajungem vreodată la un litigiu – dacă amica noastră Gloria primeşte o scrisoare oficială de la asistenta de caz a lui Seth. Conturînd situația, posibilitățile şi concluziile trase. Contactarea sau încercarea de a contacta o

mamă naturală care se poate răzgîndi în legătură cu custodia copilului ei – un copil prezent în dosarele tale – ar intra în parametrii muncii tale, nu, Anna?

Anna căzu pe gînduri, ştiind că i se cerea să meargă pe o sîrmă foarte subțire, într-un echilibru perfect.

– N-o pot ameninţa. Dar... aş putea-o face să stea şi să judece. Marea întrebare, însă, este: îi spunem lui Seth?

– Îi e frică de ea, murmură Cam. Ce mama dracu', puştiul tocmai începe să se relaxeze, să se creadă în siguranță. De ce trebuie să-i spunem că aia-şi vîră iarăşi coada-n viața lui?

– Fiindcă are dreptul să ştie, răspunse calm Ethan; nervii i se liniştiseră şi putea gîndi din nou limpede. Are dreptul să ştie ceea ce s-ar putea să aibă de înfruntat. Dacă ştii ce te paşte, ai şanse mai mari. Şi fiindcă, adăugă el, scrisoarea a fost adresată familiei Quinn. E unul dintre noi.

– Aş prefera s-o ard, murmură Phillip. Dar ai dreptate.

– Îi vom spune cu toții, fu şi Cam de acord.

– Aş dori să vorbesc eu.

Cam şi Phillip îl priviră amîndoi pe Ethan:

– Tu?

– S-ar putea ca de la mine s-o suporte mai uşor.

Întoarse capul, cînd Seth intră pe uşă.

– Deci, hai să aflăm.

– Mama Crawford a pus mai multă înghețată decît trebuia. Băi, nene, turna de nu se mai oprea. Pe cheu sînt cam un milion de turişti şi...

Sporovăiala surescitată i se opri. Ochii îi deveniră, din veseli, prudenți. În piept, inima începu să-i bubuie. Avea propriul ei simț al mirosului.

Anna îi luă din mîini punga mare şi se întoarse să scoată caserolele de înghețată cu capace de plastic.

– Ce-ar fi să stai jos, Seth?

– N-am nevoie să stau jos.

Îi era mai uşor să aibă avantajul la start, din picioare, dacă trebuia s-o ia la fugă.

– Azi am primit o scrisoare.

Ethan ştia că era mai bine ca veştile proaste să se dea rapid şi simplu.

– De la mama ta.

– E aici?

Frica îi revenise, tăioasă ca un scalpel. Seth făcu un pas grăbit înapoi, înțepenind ca o scîndură cînd Cam îi puse mîna pe umăr.

– Nu, nu-i aici. Dar noi sîntem. Asta să ții minte.

Seth se cutremură o dată, apoi îşi propti bine picioarele pe podea.

– Ce naiba voia? De ce trimite scrisori? Nu vreau s-o văd.

– Atunci, nu e nevoie, îl asigură Anna. De ce nu-l laşi pe Ethan să-ți explice, după care vom vorbi despre ceea ce avem de făcut.

– Ştie că Ray a murit, începu Ethan. Cred c-a aflat imediat, dar a mai durat pînă să-i vină ideea.

– I-a dat bani.

Seth înghiți un nod, pentru a-şi alunga spaima. Frații Quinn nu cunoşteau frica, îşi spuse el. Ei nu se temeau de nimic.

– A întins-o. Nu-i pasă c-a murit.

– Nici nu credeam că-i pasă, dar speră să mai smulgă nişte bani. Despre asta era vorba în scrisoare.

– Vrea să-i plătesc eu?

În creierul lui Seth explodă o frică nouă şi orbitoare.

– Eu n-am bani. De ce-mi scrie mie după bani?

– Nu ție ți-a scris.

Băiatul inspiră întretăiat, concentrîndu-se asupra feței lui Ethan. Ochii acestuia erau limpezi şi răbdători, gura fermă, serioasă. Ethan ştia, fu singurul lucru la care se putu gîndi. Ethan ştia cum era. Ştia despre camere, mirosuri, despre mîinile grase în întuneric.

– Vrea s-o plătiți.

O parte din el dorea să le cerşească s-o facă. Să-i plătească oricît voia. Ar fi jurat cu sînge că avea să facă tot ce-i cereau, pînă la moarte, ca să onoreze datoria.

Dar nu putea. Nu cînd Ethan îl privea, aşteptînd. Şi ştiind.

– Dacă veți ceda, o să mai ceară. O să se tot întoarcă.

Îşi frecă gura cu dosul mîinii transpirate.

– Atîta timp cît ştie unde sînt, o să tot revină. Trebuie să mă duc în altă parte, într-un loc unde nu mă va putea găsi.

– Nu pleci nicăieri, se lăsă Ethan pe vine, ajungînd cu ochii la nivelul alor lui. Şi nici ea nu va primi nici un ban. N-o să cîştige.

Încet, mecanic, Seth îşi răsuci capul dintr-o parte în alta.

– N-o cunoaşteți.

– O cunosc, pe bucățele. Are destulă minte ca să ştie că sîntem hotărîți să te ținem la noi. Că te iubim îndeajuns ca să plătim.

Văzu strălucirea de emoție din ochii lui Seth, înainte ca băiatul să coboare.

– Şi am plăti, dacă aşa am pune capăt la toate, dacă am uşura situația. Dar nici n-o vom uşura, nici n-o vom înşela. E aşa cum ai spus: ar continua să se întoarcă.

– Şi-atunci ce veţi face?

– Ceea ce vom face acum. Cu toţii, adăugă el, aşteptînd ca privirea lui Seth să se oprească din nou spre chipul lui. În genere, vom continua la fel ca în prezent. Phil va vorbi cu avocatul, ca să fim acoperiţi şi pe partea asta.

– Să-i spui că eu la ea nu mă mai întorc, ţipă furios Seth, aruncîndu-i o privire disperată lui Phillip. Orice-ar fi, nu mă mai întorc.

– Am să-i spun.

– Anna îi va scrie o scrisoare, continuă Ethan.

– Ce fel de scrisoare?

– Una deşteaptă, răspunse Ethan, cu o undă de zîmbet. Cu toate cuvintele-alea de cincizeci de dolari şi chestiile care sună oficial. O s-o trimită în calitate de asistentă a ta de caz, pentru ca Gloria să ştie că avem de partea noastră sistemul şi legea. S-ar putea s-o pună pe gînduri.

– Urăşte asistenţii sociali, preciză Seth.

– Perfect, zîmbi Anna, pentru prima oară în mai mult de-o oră, cu sinceritate. Oamenii care urăsc, de obicei, se şi tem.

– Un lucru care ne-ar ajuta, Seth, dacă l-ai putea face...

Băiatul reveni cu privirea spre Ethan.

– Ce trebuie să fac?

– Dac-ai putea să vorbeşti cu Anna, să-i spui cum a fost înainte – cît de exact eşti în stare.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat. Nu mă mai întorc.

– Ştiu, îi puse Ethan o mînă pe umerii tremurători, cu blîndeţe. Şi ştiu că a vorbi despre asta poate fi aproape ca şi cum ai fi din nou acolo. Am avut nevoie de mult

timp pentru a-i putea spune mamei mele – Stellei. Ca să spun totul cu voce tare, deşi ea ştia deja cea mai mare parte. După aceea, a început să fie mai bine. Şi i-a ajutat, pe ea şi pe Ray, să rezolve toate rahaturile legale.

Seth se gîndi la *High Noon*, la eroi. La Ethan.

– Aşa e cel mai just?

– Mhm, aşa e cel mai just.

– Vii şi tu cu mine?

– Sigur, se ridică Ethan, întinzîndu-i o mînă. Mergem acasă şi discutăm pînă la capăt.

Capitolul 14

– Gata? Mama? Timpu' să pecăm?

– Aproape, Aubrey.

Grace aplică ultimele retuşuri la salata de cartofi, presărînd ardei tocat pentru a-i da aromă şi culoare.

Aubrey îi punea încontinuu aceeaşi întrebare, de dimineaţă de la şapte şi jumătate. Grace conchise că singurul motiv pentru care nu ajunsese la capătul răbdării cu fiica ei era acela că şi ea se simţea la fel de agitată şi nerăbdătoare ca un copil de doi ani.

– *Maaamaaa.*

La auzul profundei frustrări din vocea ui Aubrey, Grace fu nevoită să-şi înghită un chicotit.

– Ia să văd.

Împachetă cu grijă vasul în învelitoarea curată, îna-

inte de a se întoarce să-şi studieze fetița.

– Eşti drăgălaşă.

– Am o fundă.

Cu un gest pur feminin, Aubrey ridică o mînă, bătîndu-se peste panglica pe care Grace i-o petrecuse printre bucle.

– O fundă roz.

– Loz.

Fetița îi surîse radioasă mamei sale:

– Dăguță mama.

– Mulțumesc, puişor.

Spera ca şi Ethan să fie de aceeaşi părere. Cum avea s-o privească? se întrebă ea. Cum trebuia să se poarte? Veneau atît de mulți oameni acolo şi nimeni – mă rog, înafară de frații Quinn – nimeni nu ştia că se iubeau.

Iubire, îşi spuse ea cu un oftat prelung, visător. Era un lucru atît de minunat. Clipi din ochi, cînd micile brațe o cuprinseră de picioare, strîns.

– Mama! Gata?

Rîzînd, Grace o îmbrățişă cu putere şi o sărută.

– În regulă. Hai să mergem.

Nici un general, în orele dinaintea unei bătălii decisive, nu-şi rînduise vreodată trupele pentru acțiune cu mai multă autoritate şi hotărîre decît Anna Spinelli Quinn.

– Seth, pune scaunele alea pliante la umbra copacilor de-acolo. Phillip încă n-a venit cu gheața? E plecat de treizeci de minute. Cam! Tu şi Ethan puneți mesele de picnic prea aproape una de alta.

– Acu' un minut, replică printre dinți Cam, erau prea depărtate.

Dar porni de-a-ndăratelea, tîrînd masa încă un pas.

– Aşa e bine. E perfect.

Înarmată cu feţe de masă albe cu dungi roşii şi albastre vii, Anna traversă grăbită peluza.

– Acum puteţi muta mesele cu umbrele, mai aproape de apă, cred.

Cam îşi îngustă ochii.

– Ai spus că le vrei lîngă copaci.

– M-am răzgîndit.

Cam deschise gura să protesteze, dar îl zări tocmai la timp pe Ethan, care clătina din cap prevenitor. Fratele său avea dreptate, conchise el. Discuţiile n-ar fi schimbat nimic.

Anna se sucise şi se învîrtise toată dimineaţa, iar cînd ajunseră destul de departe ca să nu-i audă i-o spuse şi lui Ethan cu enervarea omului nedumerit.

– Parcă era vorba de-o femeie practică, organizată, adăugă el. Nu ştiu ce-a apucat-o. Nu-i decît un nenorocit de picnic.

– Cred că femeile exagerează în situaţiile astea, fu Ethan de părere. Îşi amintea cum refuzase Grace să-l lase să facă un duş la el în baie, fiindcă urmau să se întoarcă acasă Cam şi Anna. Cine putea şti ce se întîmpla într-o minte de femeie?

– La recepţia de nuntă n-a fost chiar în halul ăsta.

– Cred că atunci avea altele în minte.

– Mhm, mormăi Cam, în timp ce lua una dintre mesele rotunde cu umbrele – iarăşi – şi începea s-o care spre apa în care soarele se reflecta orbitor. Phil e cel mai deştept. S-a cărat dracu' de- acasă.

– Întotdeauna a avut talentul ăsta, încuviinţă Ethan.

Nu-l deranja să mute mesele, nici să instaleze scaunele, nici oricare alta dintre zecile de munci – mici şi mari

– pe care le găsea Anna de făcut. Îi alungau din minte problemele mai grele.

Dacă-şi permitea să gîndească prea mult, începea să-şi formeze în cap un portret al Gloriei DeLauter. De vreme ce n-o văzuse niciodată, imaginea închipuită de creierul lui era a unei femei înalte, cărnoase, cu păr încîlcit de culoarea nisipului, ochii duri, mînjiți cu fard ca funinginea, gura fleşcăită de prea multele întîlniri cu sticla şi prea desele împerecheri cu acul.

Ochii erau albaştri, la fel ca ai lui. Gura, în pofida stratului gros de ruj, avea aceeaşi formă cu a lui. Şi ştia că nu fața mamei lui Seth o vedea. Ci pe a propriei lui mame.

Imaginea nu părea tulbure şi cețoasă, aşa cum devenise de-a lungul timpului. Era limpede şi tăioasă de parc-ar fi fost ieri.

Încă mai avea puterea de a-i îngheța sîngele în vene, de a-i închega în stomac o frică animalică bolnăvicioasă, soră cu ruşinea.

Îi mai trezea şi acum dorința de a lovi cu pumni învinețiți şi însîngerați.

Se întoarse încet, cînd auzi țipătul de bucurie. Şi o văzu pe Aubrey alergînd prin iarbă, cu ochii strălucitori ca două raze de soare. Şi pe Grace, oprită lîngă treptele verandei, cu zîmbetul ei cald şi doar puțin cam sfios.

N-ai nici un drept, şuieră mica voce rea din capul lui. *Nici un drept nu ai să atingi ceva atît de minunat şi luminos*.

Dar, o, cîtă nevoie avea, o nevoie care-l îneca precum un val de furtună, azvîrlindu-l în derivă. Cînd Aubrey se avîntă spre el, brațele lui se întinseră în jos, o ridicară şi o învîrtiră, în timp ce fetița țipa de plăcere.

Voia să fie a lui. Cu un dor ce pornea din măduva

oaselor, dorea ca acel copil perfect, inocent, vesel, să-i aparțină lui.

Genunchii lui Grace şovăiră în timp ce mergea spre ei. Imaginea alcătuită de ei doi i se întipări în minte, în inimă, de unde ştia că n-avea să se mai şteargă. Bărbatul lungan, cu mîini mari şi zîmbet serios, şi fetița strălucitoare ca aurul, cu o fundă trandafirie în păr.

Soarele îi scălda plin şi bogat ca iubirea ce şiroia din inima ei.

– A fost gata să vină de cînd a deschis ochii, azi dimineață, începu Grace. M-am gîndit să venim puțin mai devreme, ca să-i dăm Annei o mînă de ajutor.

O privea atît de intens, de calm, încît nervii ei executară un dans rapid sub piele.

– N-au mai rămas prea multe de făcut, dar...

Se întrerupse, fiindcă brațul lui se repezise, o cuprinse cu iuțeală şi forță şi o trase spre el. Avu timp să tragă aer în piept o dată, surprinsă, înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei. Aspru, dornic, îi azvîrlea fulgere fierbinți prin sînge, îi făcea creierul surprins să se învîrtească vertiginos. Ca prin ceață, auzi țipătul încîntat al lui Aubrey:

– Pupă, mama!

A, da, îşi spuse Grace, grăbindu-se să prindă din urmă ritmul frenetic pe care-l stabilise el. Te rog. Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă.

I se păru că auzea un sunet de la el, un oftat poate, care răsuna de undeva dintr-un loc aflat prea adînc ca să se poată auzi. Buzele lui se îmblînziră. Mîna care-i apucase spatele bluzei ca un om agățîndu-se pe viață şi pe moarte se deschise, mîngîie. Acea emoție mai gingaşă, mai delicată, ce iriza din el, nu era cu nimic mai calmă decît acea primă şfichiuire de rapacitate; nu făcea

decît să poleiască muchiile jinduirii pe care o stîrnise.

Îi simțea mirosul, de căldură şi de bărbat. Simțea mirosul fiicei sale, pudră şi copil. Brațele ei îi încercuiră pe amîndoi, alcătuind instinctiv o unitate, rămînînd astfel cînd sărutarea se încheie şi-şi putu îndesa fața în umărul lui.

Niciodată n-o sărutase de față cu altcineva. Ştia că, în momentul cînd Ethan o îmbrățişase, Cam se afla la doar cîțiva paşi distanță. Şi se putea să-i fi văzut şi Seth... şi Anna.

Ce însemna?

– Pupă-mă! ceru Aubrey, bătîndu-l pe Ethan cu palma pe obraz şi țuguindu-şi buzele.

Îi îndeplini dorința, apoi îşi frecă nasul pe gîtul ei, gîdilînd- o şi făcînd-o să rîdă. Apoi, întoarse capul şi atinse cu buzele părul lui Grace.

– N-am vrut să te înhaț aşa.

– Sperasem s-o faci, murmură ea. Mă făcea să simt că te gîndeai la mine. Că mă doreai.

– Mă gîndesc la tine, Grace. Te doresc.

Întrucît Aubrey se zbătea, o puse jos, lăsînd-o să alerge spre Seth şi spre cîini.

– Voiam să zic că n-am vrut să fiu brutal cu tine.

– N-ai fost. Nu sînt fragilă, Ethan.

– Ba eşti.

Cînd o văzu pe Aubrey trîntindu-se peste Foolish ca să se poată tăvăli prin iarbă, reveni cu privirea la Grace, uitîndu-se în ochii ei.

– Delicată, continuă el, încet, ca porțelanul alb cu trandafiri roz pe care nu-l folosim decît de Thanksgiving.

Faptul că şi-o imagina astfel îi făcea inima să palpite plăcut, chiar dacă ştia că altul era adevărul.

– Ethan...

– Întotdeauna m-am temut să nu te prind greşit, să nu te rup în două, de prea multă stîngăcie. Niciodată nu m-am obişnuit cu adevărat.

Îşi trecu uşurel degetul mare peste pometele obrazului ei, unde pielea era caldă, gingaşă şi mătăsoasă. Apoi, îşi lăsă mîna să cadă într-o parte.

– Mai bine să ne-apucăm de treabă, înainte ca Anna să-l aducă pe Cam la capătul răbdării.

Stomacul lui Grace continua să trepideze de o încîntare nervoasă, chiar şi cînd începu corvoada aducerii mîncării din bucătărie pe masa de picnic. Se surprindea oprindu-se, cu cîte o salatieră sau platou în mînă, pentru a-l privi pe Ethan bătînd în pămînt ţăruşii pentru jocul cu potcoavele.

„Uite cum i se unduiesc muşchii sub cămaşă. E atît de puternic. Priveşte cum îl învaţă pe Seth să ţină ciocanul. E atît de răbdător. Poartă blugii pe care i-am spălat eu alaltăieri. Manşetele se albiseră şi începeau să se destrame. Avusese şaizeci şi trei de cenţi în buzunarul din faţă, dreapta.

Uite-o pe Aubrey cum i se caţără în cîrcă. Ştie că va fi binevenită. Da, duce mîinile înapoi, o saltă puţin ca să stea mai sigur, apoi se reapucă de treabă. Nu-l deranjează cînd ea îi fură şapca şi încearcă să şi-o pună pe cap. I-a crescut lung părul şi capetele lucesc în soare cînd şi-l scutură din ochi.

Sper să mai uite un timp să se ducă la frizer.

Aş vrea să i-l pot atinge, chiar acum. Să-mi inelez pe deget şuviţele acelea groase, decolorate de soare."

– Ce tablou frumos, murmură Anna din spatele ei, făcînd-o să tresară; rîzînd încet, puse pe masă un enorm castron cu salată de paste făinoase. Şi eu fac la fel cum

Cam, uneori. Stau doar şi mă uit. Fraţii Quinn sînt nişte oameni foarte buni de privit.

– Eu tot cred c-am să arunc doar o privire scurtă, după care nu mă mai pot opri, zîmbi Grace cînd Ethan se ridică, tot cu Aubrey agăţată în spinare, şi începu să se învîrtească încet în cerc, ca şi cum ar fi căutat-o.

– Are un stil miraculos de firesc cu copiii, comentă Anna. Va fi un tată minunat.

Grace simţi că i se înfierbîntau obrajii. Şi ea se gîndise la acelaşi lucru. Îi era greu să creadă că numai cu cîteva săptămîni în urmă îi spusese propriei sale mame că niciodată n-avea să se mai mărite. Iar acum stătea la îndoială şi se întreba. Şi aştepta.

Îi fusese uşor să înlăture toate gîndurile despre căsătorie, cînd nu crezuse că ar fi putut trăi vreodată împreună cu Ethan. Prima oară îşi ratase căsnicia fiindcă inima ei aparţinuse altui bărbat, nu soţului. Ea fusese de vină şi accepta responsabilitatea eşecului.

Dar cu Ethan putea face căsătoria să strălucească, nu? Îşi puteau întemeia un cămin, o familie şi un viitor bazat pe iubire, încredere şi cinste.

Ethan n-avea să se grăbească, medită ea. Nu era stilul lui. Dar o iubea. Îl înţelegea pe Ethan destul de bine pentru a şti că pasul următor avea să fie căsătoria.

Era deja pregătită să-l facă.

Mirosul burgerilor frigîndu-se pe grătar, izul de drojdie al berii pompată dintr-un butoiaş rece. Rîsetele copiilor şi glasurile adulţilor conversînd tare, veseli, sau murmurînd încet, în bîrfe suculente. Vuietul scăzut al unei şalupe trecînd în viteză, cu strigătele entuziaste ale ocupanţilor ei adolescenţi, dangătele metalice ale pot-

coavelor lovite de jaloane. Existau mirosuri, sunete şi imagini. Se vedea viu roşul, albul şi albastrul pînzeturilor care acoperau mesele pline cu farfurii, salatiere, platouri şi crătiţi.

Plăcinta cu cireşe a doamnei Cutter. Salata de creveţi a Wilsonilor. Ceea ce mai rămăsese din găleata cu porumb fiert pe care o aduseseră soţii Crawford. Cofraje de Jell-O şi salată de fructe, pui fripţi şi pătlăgele timpurii. Oamenii erau adunaţi în grupuri sau răsfiraţi. Pe scaune, pe gazon, jos la debarcader şi pe verandă.

Cîţiva bărbaţi stăteau cu mîinile-n şolduri, urmărind jocul cu potcoave, cu chipurile sobre în stilul oamenilor care chibiţează la o competiţie sportivă. Copiii dormitau în cărucioare sau braţe primitoare, în timp ce alţii se văicăreau să li se acorde atenţie. Tinerii înotau şi se bălăceau în apa răcoroasă, în timp ce bătrînii îşi făceau vînt la umbră.

Cerul era senin, arşiţa imensă.

Grace îl văzu pe Foolish adulmecînd pe jos după resturi de mîncare; găsea o mulţime şi-şi imagina că avea să sufere de indigestie ca un... desigur, ca un cîine, pînă nu se termina ziua.

Spera să nu se mai termine niciodată.

Intră la marginea apei, ţinînd-o strîns pe Aubrey, în pofida colacelor colorate pe care le avea trase pe braţe. Îşi coborî fiica în apă, rîzînd cînd picioruşele lui Aubrey începură să se zbată încîntate.

– Hai, hai, hai si tu! o chemă Aubrey.

– Iubito, nu mi-am adus costumul de baie.

Dar mai înaintă puţin, pînă cînd apa îi ajunse la genunchi, pentru a o putea lăsa pe Aubrey să se bălăcească.

– Grace! Grace! Fii atentă!

Îndatoritoare, Grace miji ochii în soare, pentru a-l privi pe Seth cum făcea din fugă un salt de pe ponton, strîngînd genunchii la piept, cuprinzîndu-şi-i în braţe şi izbind apa ca o bombă, spre a stîrni o jerbă sclipitoare. Stropind-o toată.

– Ghiulea, anunţă el mîndru cînd ieşi la suprafaţă; apoi zîmbi. Mamăăă, te-ai udat toată.

– Seth, ia-mă, întinse Aubrey braţele, încordîndu-se. Ia-mă.

– Nu pot, Aub. Mai am de dat cu nişte bombe.

Cînd porni înot spre ceilalţi băieţi, Aubrey începu să zîmbească.

– Se va întoarce să se joace mai tîrziu, o asigură Grace.

– Acuma!

– Imediat.

Pentru a preveni o criză de toată frumuseţea, o aruncă pe Aubrey în sus, prinzînd-o în momentul cînd atinse apa. O lăsă să lipăie şi să stropească, după care îi dădu drumul, muşcîndu-şi buzele cînd o văzu pe Aubrey delectîndu-se în libertate.

– Înot, mami.

– Văd, iubito. Eşti o înotătoare bună. Dar nu te-ndepărta.

Aşa cum se aşteptase, soarele, apa şi emoţia contribuiau spre a obosi fetiţa. Cînd Aubrey începu să clipească şi să deschidă ochii larg, aşa cum făcea cînd înfrunta somnul, Grace o trase spre ea.

– Hai să bem ceva, Aubrey.

– Înot.

– O să mai înotăm. Mi-e sete.

Grace o ridică în brațe, adunîndu-şi forțele pentru mica bătălie care avea să urmeze.

– Ce-ai prins acolo, Grace, o sirenă?

Mama şi fiica priviră în susul pantei ude a malului, unde îl văzură pe Ethan.

– Da' ştiu că-i frumoadă, zîmbi el spre fața rebelă a lui Aubrey. Nu mi-o dai mie?

– Nu ştiu. Poate.

Se aplecă spre urechea lui Aubrey:

– Crede că eşti o sirenă.

Buza lui Aubrey tremura, dar aproape uitase de ce-i venea să plîngă.

– Ca Ariel?

– Da, ca Ariel din film.

Începu să urce pe mal, iar mîna lui Ethan o întîmpină, prinzîndu-i-o strîns pe-a ei. Şi, cînd Grace îşi regăsi echilibrul, Ethan i-o luă pe Aubrey din brațe.

– Înot, îi spuse ea, cam jalnic, apoi îşi îngropă fața în adîncitura gîtului său.

– Te-am văzut cum înotai.

Era udă, rece şi ghemuită lîngă el. Ethan întinse mîna, o luă din nou pe a lui Grace şi o trase pe mal. De astă dată, degetele îi pătrunseră printre ale ei, ținîndu-se strîns.

– Se pare că acum am două sirene.

– E obosită, spuse încet Grace. Asta o irită uneori. E udă, adăugă, dînd să i-o ia din brațe pe Aubrey.

– Stă bine, îi eliberă Ethan mîna, numai fiindcă voia să-şi treacă degetele peste părul ei umed şi lucitor. Şi tu eşti udă.

Apoi, îi cuprinse umerii cu un braț.

– Hai să ne plimbăm un timp pe la soare.

– În regulă.

– Poate prin fața casei, propuse el, zîmbind puțin, cînd simți cum îi adia pe piele respirația lui Aubrey, devenind mai regulată, în timp ce adormea. Unde nu-i aşa de multă lume.

Cu mirare şi simțind un val încet de plăcere, Carol Monroe îl văzu pe Ethan luîndu-i fiica şi nepoata la plimbare. Cu ochii ei de femeie, vedea mai mult decît un vecin şi prieten plimbîndu-se cu o vecină şi prietenă. Impulsiv, îşi trase soțul de braț, distrăgîndu-i atenția de la runda de potcoave în care era absorbit.

– Stai puțin, Carol. Junior şi cu mine mergem la cîştig în runda asta.

– Ia uite, Pete. Uită-te-acolo. Grace e cu Ethan.

Vag nemulțumit, Pete aruncă o privire şi ridică din umeri.

– Ei, şi?

– *Cu el,* Pete, capsomanule.

O spusese cu exasperare şi afecțiune.

– Ca doi iubiți.

– Iubiți?

Pufni, gata să alunge gîndul – Dumnezeu îi era martor că lui Carol îi veneau cele mai sucite idei din cînd în cînd. Ca atunci cînd o apucase să facă o croazieră pînă în Bahamas. De parcă n-ar fi putut lua o barcă oricînd poftea, din propria lor ogradă. Dar apoi observă – ceva – în modul cum se apleca trupul lui Ethan spre Grace, în felul ei de a-şi înclina capul.

Imaginea îl făcu pe Pete să-şi foiască picioarele în loc, încruntat, mutîndu-şi privirea.

– Iubiți, mormăi el, fără a şti ce părere ar fi trebuit să aibă. Nu-şi băga nasul în viața fiicei lui, îşi reaminti. Por-

nise deja pe drumul ei în viață.

Se încruntă cu putere în soare, amintindu-şi cum fusese cînd fetița lui îşi rezemase capul pe umărul său, la fel cum făcea acum Aubrey cu Ethan.

Cînd erau atît de mici, îşi spuse Pete, aveau încredere în oameni şi-i priveau şi credeau tot ce li se spunea, chiar şi de le-ai fi spus că tunetele nu sînt decît bătăi din palme ale îngerilor.

Pe măsură ce creşteau, începeau să se îndepărteze. Şi să dorească lucruri care n-aveau nici un sens. Ca de pildă, bani ca să trăiască în New York City şi binecuvîntarea de a se mărita cu cine ştie ce canalie de nimic, nici pe departe pe măsura lor.

Încetau să te mai creadă omul cu toate răspunsurile şi-ți frîngeau naibii inima. Aşa că trebuia să ți-o dregi la loc cît puteai de repede şi să ți-o zăvorăşti cu lacătul, ca să nu se mai poată repeta.

– Ethan e exact ceea ce-i trebuie lui Grace, spunea Carol cu voce scăzută – doar în caz că vreunul dintre tăntălăii care credeau că aruncatul unei potcoave peste un țăruş de fier era cel mai interesant mod de a-ți petrece ziua avea auz fin. E un om statornic şi plin de o mare blîndețe. E un om pe care se poate baza.

– N-o să...

– Ce?

– N-o să se bazeze pe nimeni. E prea mîndră ca să-i prindă bine, aşa a fost dintotdeauna.

Carol nu făcu decît să ofteze. Dacă era adevărat, Grace moştenise pînă la ultimul dram mîndria îndărătnică a tatălui ei.

– Niciodată n-ai încercat, măcar, să-i ieşi în întîmpinare la jumătate.

– Nu-ncepe să te iei de mine, Carol. N-am nimic de spus. Se desprinse de ea, neluîndu-şi în seamă vinovăția, căci ştia că gestul lui avea s-o doară.

– Vreau o bere, murmură, îndepărtîndu-se.

Phillip Quinn şi cîțiva dintre ceilalți stăteau adunați în jurul butoiaşului. Pete observă amuzat că Phillip flirta cu fata lui Barrow, Celia. Nu-l putea învinui – era clădită ca un model de la *Playboy* şi nu se temea s-o arate. Nu era un lucru pe care un bărbat să înceteze să-l observe, chiar dacă era destul de bătrîn ca să-i fie tată.

– Să vă pun una, domnule Monroe?

– Mulțam, arătă Pete cu capul spre petrecăreții din curtea din spate. Ți-ai adunat multă lume azi aici, Phil. Şi-ai aranjat frumos. Țin minte că ai tăi dădeau cîte-un picnic aproape-n fiecare vară. E bine că păstrezi tradiția.

– Anna a fost cu ideea, îi răspunse Phillip, dîndu-i o bere cu spumă într-o cană înaltă de plastic.

– Le vin mai mult femeilor, decît bărbaților, cred. Dacă eu n-apuc, să-i spui că-i mulțumesc pentru invitație. Tre' să mă-ntorc pe cheu peste vreo oră, ca să pregătesc lansarea.

– Întotdeauna îți iese bine. Ai cele mai bune artificii de pe Coastă.

– Tradiția, repetă Pete.

Era un cuvînt care conta pentru el.

Carol Monroe nu era singura care observase cum se plimbau Ethan şi Grace împreună. Supozițiile şi zîmbetele ştrengăreşti începură să se răspîndească peste salata de cartofi şi crabii fierți la abur.

Mama Crawford îşi legăna furculița spre buna ei prietenă Lucy Wilson.

– Dacă mă-ntrebi pe mine, Grace va trebui să pună picioru-n prag, dacă vrea ca Ethan Quinn să-şi pună pirostriile înainte ca fetiţa asta să intre la colegiu. În viaţa mea n-am văzut un om care să se mişte aşa de-ncet.

– E cumpătat, spuse cu loialitate Lucy.

– Nu te contrazic. Spun doar că-i prea mocăit. Văd cum li se scurg ochii unuia după celălalt încă dinainte ca băiatul ăsta să fi avut propria lui barcă de pescuit. Trebuie să fi trecut aproape zece ani de-atunci. Am vorbit despre asta cu Stella – Dumnezeu s-o odihnească – o dată sau de două ori.

Lucy oftă peste salata de fructe, şi nu numai fiindcă era atentă la calorii.

– Stella îşi cunoştea băieţii ca-n palmă.

– Ba bine că nu. I-am zis eu într-o zi: „Stella, lui Ethan al tău i s-au aprins călcîiele după fata lui Monroe." Şi a rîs, după care-a spus că se-ndrăgostise ca ùn căţeluş, da' uneori asta-i calea cea mai bună ca să-ncepi o poveste serioasă. N-am înţeles niciodată de ce Ethan n-a ieşit în faţă înainte ca Grace să se fi-ncurcat cu Jack Casey ăla. Mie nu-mi plăcea deloc.

– Nu era un băiat rău, numai slab din fire. Uite-acolo, Mamă, coborî Lucy vocea pe un ton conspirativ, arătînd cu capul spre Ethan şi Grace, care apăreau de după colţul casei ţinîndu-se de mînă, cu Aubrey adormită pe umărul lui.

– Ăsta n-are nici urmă de slăbiciune-n el, îşi mişcă Mama Crawford sprîncenele, zîmbind satisfăcută spre prietena ei. Şi încetineala poate fi bună, la pat, nu-i aşa, Lucy?

– Poate fi, Mamă, hohoti Lucy. Nici vorbă.

Binecuvîntat de inconştienţi de speculaţiile pe care le stîrnea o plimbare liniştită pe lîngă casă într-o după-a-

miază fierbinte de vară, Grace se opri să mai toarne ceai de la gheață. Înainte de a fi umplut pe jumătate primul pahar, mama ei se apropie grăbită, numai zîmbete.

– O, dă-mi-o mie pe fetița asta scumpă. Nimic nu mă linişteşte mai mult decît să am grijă de un copil care doarme.

În timp ce vorbea, încet şi repede, o luă pe Aubrey din brațele lui Ethan.

– Îmi va da un motiv perfect ca să mă aşez puțin la umbră şi să am linişte. Jur că mă dor urechile de cît a vorbit Nancy Claremont. Voi, tinerii, mergeți să vă distrați.

– Tocmai mă pregăteam s-o culc, începu Grace, dar mama ei alungă propunerea cu un gest.

– Nu-i nevoie, nu-i nevoie. N-am nici pe departe destule ocazii s-o țin în brațe cînd stă cuminte. Duceți-vă să vă continuați plimbarea. Totuşi, mai feriți-vă şi voi de soare. E ca un cuptor.

– Bună idee, spuse meditativ Ethan, în timp ce Carol se îndepărta grăbită, gîngurindu-i lui Aubrey care dormea. Puțină umbră şi linişte nu fac nici un rău.

– Ei... în regulă, dar mai am doar vreo oră şi va trebui să plec.

Ethan o trăgea uşurel spre copaci, gîndindu-se să găsească un loc ferit, intim, unde s-o sărute din nou. Se opri la marginea pădurii, privind-o încruntat:

– Unde să pleci?

– La serviciu. Astă seară am de lucru la cîrciumă.

– Era seara ta liberă.

– Era – adică, este de obicei, dar mi-am luat nişte ore suplimentare.

– Deja munceşti prea multe ore.

Grace zîmbi, distrasă – apoi uşurată, cînd umbra în care intră reduse la jumătate canicula intensă.

– Mai am doar cîteva. Shiney a fost înțelegător şi m-a ajutat să pun la loc ce-a trebuit să dau pentru maşină. O, ce bine e aici, închise ea ochii, inspirînd adînc aerul răcoros şi umed. Anna a spus că mai tîrziu tu şi frații tăi veți cînta. Îmi pare rău că nu vă pot auzi.

– Grace, ți-am spus că dacă banii sînt o problemă, te ajut eu.

Grace deschise din nou ochii.

– N-am nevoie de ajutorul tău, Ethan. Mă pricep să lucrez.

– Mhm, te pricepi. Toți vă pricepeți, naibii.

Se îndepărtă de ea, apoi reveni, ca şi cum ar fi încercat să scape de enervarea care-l rodea.

– Nu suport gîndul că te canoneşti atîta acolo.

Şira spinării ei înțepeni – o simțea devenind rigidă şi dreaptă, vertebră cu vertebră.

– Nu vreau să ne certăm din nou pe tema asta. E o muncă normală, cinstită.

– Nu mă cert cu tine, îți spun doar.

Porni spre ea, cu enervarea care i se învolbura în ochi surprinzînd-o pe Grace destul de mult încît să se retragă pînă lîngă un copac.

– Te-am auzit spunînd-o şi altă dată, zise ea cu voce inexpresivă. Iar asta nu schimbă faptele. Lucrez la cîrciumă şi voi continua să lucrez acolo.

– Ai nevoie de grija cuiva.

Îl rodea dureros faptul că nu putea fi el acela.

– N-am nici o nevoie.

N-avea pe dracu'. I se vedeau deja cearcăne de oboseală sub ochii aceia verzi şi schimbători, iar acum îi spunea că avea să care tăvi pînă la două noaptea.

– I-ai achitat lui Dave maşina?

– Pe jumătate.

Era umilitor.

– A fost destul de cumsecade ca să m-aştepte pînă luna viitoare cu restul.

– N-ai să-l plăteşti.

Acesta, măcar, era un lucru pe care-l putea face. Şi avea să-l facă, pe toți sfinții.

– Am să-l plătesc eu.

Grace uită de orice umilință. Bărbia i se ridică, scurt şi rapid ca un glonț.

– Ba n-ai să-l plăteşti.

Altă dată, ar fi luat-o cu binişorul, ar fi convins-o. Sau pur şi simplu ar fi procedat tacit. Dar ceva se răzvrătă în el – ceva ce exista acolo, fierbînd mocnit, din dimineața cînd se întorsese şi o văzuse. Nu-l lăsa să gîndească, numai să simtă şi să acționeze. Cu ochii ațintiți într-ai ei, ridică o mînă, apucînd-o de gît.

– Să taci.

– Nu sînt un copil, Ethan. Nu poți să...

– Nu mă gîndesc la tine ca la un copil.

Ochii ei străluceau pătrunzători. Înfierbîntau ceea ce fierbea în el, pînă la clocot.

– Am încetat s-o mai pot face şi nu mă pot întoarce în urmă. De data asta, fă ce vreau eu.

Nu ştia cînd începuse să i se întretaie respirația şi s-o treacă fiori prin piele. Ca prin ceață, simți scoarța aspră a copacului zgîriindu-i mîinile cu care o apăsa. Nu se mai gîndea că-i propunea să accepte cîteva sute de dolari pentru o maşină.

– Ethan...

Cealaltă mînă a lui i se lăsase pe sîn. Ethan nu voise s-o pună acolo, dar o acoperea şi degetele începură să i se flexeze, frămîntînd-o. Avea cămaşa încă umedă, doar puțin umedă. Îi simțea pielea încingîndu-se pe dedesubt.

– Fă ce vreau eu, de data asta, repetă el.

Ochii lui Grace erau imenşi. Cădea în ei, înecîndu-se. Inima ei îi palpita sub mînă, ca şi cum ar fi ţinut-o în palmă, bătînd. Gura i se prăvăli peste a ei cu o lăcomie violentă pe care, cine ştie cum, nu şi-o mai putea înfrîna. Îi auzi ţipătul şocat, înăbuşit sub buzele lui agresive. Ceea ce nu făcu decît să-i trezească un fior tenebros.

Căldura emana din el năvalnic, năucind-o. Dinţii săi îi muşcau aspru buza, făcînd-o să ţipe uşor, să se deschidă în calea invaziei iuţi şi agile a limbii lui.

Senzaţiile curgeau prea rapid pentru a se despărţi unele de altele, dar toate erau neguroase, acute şi irezistibile. Mîinile-i alergau peste tot, ridicîndu-i bluza, căutînd sînii, zgîriind-o cu palmele acelea delicios de aspre. Îl simţi tremurînd, îl apucă de umeri ca să-şi ţină amîndoi echilibrul.

Apoi, începu să-i tragă pantalonii scurţi.

Nu! O parte din mintea ei se retrase şocată, aproape urlînd. Nu se putea gîndi s-o posede, acolo, aşa, la doar cîţiva paşi de locul unde oamenii stăteau de vorbă şi copiii se jucau. Dar o altă parte din ea nu făcea decît să geamă de excitaţie şocată, şoptind că da.

Aici. Acum. Aşa. Exact aşa.

Cînd o pătrunse, ţipătul ei ar fi purtat ceva din ceea ce simţeau amîndoi, dar fu înghiţit de gura lui, pierdut între respiraţiile sale întretăiate.

Împinse cu putere, repede, adînc, cu trupul năvălindu-i într-al ei, cu mîinile înfigîndu-i-se în fundul rotund şi tare, în timp ce se afunda în ea. Din minte i se şterse totul, înafara acelei singure nevoi disperate. Cînd Grace juisă, explodînd peste el, în jurul lui, în el, fiorul îi fu întunecat şi primordial şi-i undă pielea ca un strat de sudoare. Propriul lui orgasm avea gheare, cu vîrfuri fier-

binți; tăioase ca bricele, care-l sfîşiară brutal, i se înroşi vederea.

Chiar şi cînd se limpezi, continuă să se cutremure, să gîfîie. Treptat, deveni conştient de realitate. Azi bocănitul grăbit al unei ciocănitori în adîncul pădurii, rîsetele cristaline dincolo de copaci. Şi respirațiile cu suspine ale lui Grace. Simți briza răcorindu-i pielea. Şi tremurele ei.

– Oh, Doamne! Fir-aş al naibii, înjură el încet, cu patimă.

– Ethan?

Nu ştiuse, nici n-ar fi crezut că un om putea avea o asemenea dorință înăuntrul său. Pentru ea.

– Ethan, repetă, şi şi-ar fi ridicată în jurul lui brațele vlăguite, dacă el nu s-ar fi retras.

– Iartă-mă, eu...

Nu-şi găsea cuvintele. Nimic din ce-ar fi putut spune nu era potrivit, n-ar fi fost de ajuns. Se aplecă, îi ridică şortul la loc şi i-l încheie. Cu aceeaşi încetineală grijulie, îi aranjă cămaşa.

– Nu-ți pot prezenta nici o scuză pentru asta. Nu există nici una.

– Nu vreau să primesc scuze. N-am nevoie de aşa ceva pentru ceea ce facem împreună, Ethan.

Ethan privi în pămînt, pe cînd în cap îi începea o pulsație surdă.

– Nu ți-am dat de ales.

Ştia ce însemna să nu ai de ales.

– Am ales deja singură. Te iubesc.

Atunci o privi, cu tot ceea ce trăia în el învolburîndu-i-se în ochi. Gura ei era umflată, după felul cum i-o prădase. Ochii-i erau enormi. Trupul purta cu siguranță vînătăi lăsate de mîinile lui.

– Meriți ceva mai buni de-atît.

– Îmi place să cred că te merit pe tine. Mă faci să mă simt... dorită. Nici măcar nu e ăsta cuvîntul potrivit, îşi apăsă Grace o mînă pe inima care încă-i mai bătea cu viteză. Rîvnită, înțelese ea. Rîvnită. Iar acum, îmi pare rău...

Privirea i se abătu dinspre ochii lui.

– Îmi pare rău pentru toate femeile care n-au aflat niciodată ce înseamnă a fi rîvnite.

– Te-am speriat.

– Un moment.

Copleşită, expiră scurt.

– Ce naiba, Ethan, trebuie neapărat să-ți spun că mi-a plăcut? Mă simțeam neputincioasă şi dominată şi era atît de fascinant. Ți-ai pierdut controlul şi, de cele mai multe ori, ai un autocontrol incredibil de puternic. Mi-a plăcut să ştiu că poate ceva ce-am făcut, sau ceva ce sînt, ți l-a zdruncinat.

Ethan îşi trecu o mînă prin păr.

– Mă zăpăceşti, Grace.

– Nu voiam. Dar nu cred nici că e prea rău.

Oftînd, Ethan făcu un pas înainte, doar atîta cît să-i netezească la loc părul răscolit.

– Poate problema e că am crezut că ne cunoşteam atît de bine. Dar nu ştim toate amănuntele.

Îi luă mîna, studiind-o cu îngîndurarea aceea a lui încruntată care-i plăcea atît de mult. Apoi, îi sărută degetele într-un mod ce-i făcu genele să tremure.

– Nu vreau să-ți fac niciodată vreun rău. În nici un fel.

Dar o făcuse şi avea s-o mai facă.

Rămase cu mîna ei într-a lui, în timp ce porneau înapoi spre lumina soarelui. Trebuia să-i dezvăluie curînd acele amănunte despre el. Astfel, Grace avea să înțeleagă de ce nu-i putea dărui mai mult.

Capitolul 15

– Deci, nu ştiu dacă voi mai umbla cu el, fiindcă devine mult prea posesiv, înțelegi? Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar trebuie să mai şi trăieşti, este?

Julie Cutter muşcă din mărul verde şi lucios pe care-l luase din fructieră, în bucătăria lui Grace. Se simțea acolo ca acasă. Dezinvoltă, se săltă pe bufet, în timp ce Grace împăturea rufele pe masă.

– În plus, contiună ea, gesticulînd cu mărul, am cunoscut un tip incredibil de scump. Lucrează la magazinul de computere din complex. Poartă nişte ochelari mici cu rame metalice şi are cel mai dulce zîmbet din lume, zîmbi, luminîndu-i-se toată fața drăgălaşă, în formă de inimă. I-am cerut numărul de telefon şi a roşit.

– I-ai cerut numărul de telefon?

Grace asculta doar pe jumătate. Îi plăcea mult cînd Julie venea doar în vizită. Întotdeauna era plină de haz, energie şi subiecte de vorbă. În ziua aceea, însă, îi era greu să se concentreze. Avea mintea prea plină de cele întîmplate între ea şi Ethan în pădurea aceea umbroasă. Ce anume sărise din el ca s-o devoreze – şi de ce în continuare devenise atît de distant?

– Sigur, îşi înclină Julie capul, cu ochii ei căprui plini de umor. Tu n-ai dat niciodată o întîlnire unui tip? Haide,

Grace, sîntem în pragul mileniului trei. Celor mai mulți le place de mor cînd femeia ia inițiativa. Oricum...

Îşi scutură pe spate pletele şatene, cu fir lung şi drept.

– Lui Jeff i-a plăcut – computeristul sexy. La început s-a fîstîcit de tot, dar pe urmă mi l-a dat şi cînd l-am sunat, mi-am dat seama ce fericit era. Aşa că ieşim împreună, dar mai întîi trebuie s-o rup cu Don.

– Bietul Don, murmură Grace, aruncînd o privire absentă, cînd Aubrey răsturnă turnul de cuburi pe care-l construise, apoi îi aplaudă distrugerea.

– Ei, o să-şi revină el, ridică din umeri Julie. Nu-i ca şi cum ar fi îndrăgostit de mine, sau aşa ceva. E doar obişnuit să aibă o puicuță.

Grace fu nevoită să zîmbească. În urmă cu cîteva luni, Julie fusese înnebunită după Don, repezindu-se să-i spună lui Grace toate detaliile despre întîlnirile lor. Sau, bănuia Grace, cel puțin o versiune cenzurată.

– Mi-ai spus că Don era omul ales.

– A fost, rîse Julie. O vreme. Încă nu sînt gata pentru unul *singur*.

Grace se duse la frigider, să toarne de băut pentru toate trei. La vîrsta lui Julie – nouăsprezece ani – ea fusese însărcinată, măritată şi îngrijorată de achitarea notelor de plată. Acum avea doar cu trei ani mai mult, dar parc-ar fi fost trei sute.

– Atunci, bine faci că tot cauți, ca să fii sigură.

Îi dădu un pahar, susținîndu-i un moment privirea.

– Şi ca să ai grijă.

– Am grijă, Grace, o asigură Julie, mişcată. Aş vrea să fiu măritată, într-o zi. Mai ales dacă înseamnă să am un copilaş la fel de minunat ca Aubrey. Dar vreau să termin colegiul, apoi să văd şi eu cîte ceva din lume. Să

fac... diverse, adăugă, gesticulînd larg. N-am chef să mă pomenesc legată de mîini şi de picioare schimbînd scutece şi lucrînd în cine ştie ce fundătură numai fiindcă n-am lăsat dusă cu vorba de un tip...

Lăsă fraza în aer, deodată copleşită sincer de ceea ce spusese. Cu o expresie de scuză în ochii enormi, se lăsă să lunece jos de pe bufet.

– Doamne, iartă-mă. Bătută-n cap mai pot să fiu uneori. N-am vrut să...

– Nu-i nimic, o strînse Grace scurt de braţ. Exact asta am făcut eu, exact asta am lăsat să mi se întîmple. Mă bucur că tu eşti mai isteaţă.

– Sînt o cretină, murmură Julie, în pragul lacrimilor. O tîmpită insensibilă. Sînt nesuferită.

– Ba nu eşti, rîse uşor Grace, luînd din coş un spielhosen de-al lui Aubrey. Nu mi-ai lezat amorul propriu. Detest gîndul că n-am fi prietene destul de bune ca să poţi spune ceea ce gîndeşti.

– Eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele. Şi am gură mare.

– Ei, asta-i drept, chicoti Grace, văzîndu-i strîmbătura. Dar îmi place.

– Vă iubesc şi pe tine şi pe Aubrey, Grace.

– Ştiu. Acum, nu-ţi mai face griji şi spune-mi unde te duci cu Jeff, drăgălaşul de la computere.

– Şustă protejată. Cinema şi pizza.

Julie slobozi un oftat slab de uşurare. S-ar fi... ras în cap şi vopsit purpuriu, decise ea, înainte de a face ceva care s-o doară pe Grace. Sperînd să-şi compenseze, măcar puţin, insensibilitatea, zîmbi radioasă:

– Ştii, aş fi fericită să am grijă de Aubrey în următoarea ta seară liberă, dacă vrei să ieşi cu Ethan.

Grace terminase de împăturit dressurile şi începea

cu şosetele. Se opri, cu ochii mari şi cîte o şosetuță albă cu dungă galbenă în fiecare mînă.

– Ce?

– Ştii – să vedeți un film, să mergeți la un restarant, orice.

Pe cuvîntul „orice", ridică din sprîncene, apoi făcu un efort să- şi stăpînească zîmbetul la vederea expresiei lui Grace.

– Doar n-ai să-mi spui că nu te întîlneşti cu Ethan Quinn.

– Păi, el... eu... coborî ea privirea neputincioasă, spre Aubrey.

– Dacă era vorba să fie secret, ar trebui să-şi parcheze camioneta în altă parte, nu pe aleea ta, în nopțile cînd doarme aici.

– O, Doamne!

– Care-i problema? Doar n-ai o aventură ilicită – cum are domnul Wiggins cu doamna Lowen luni după-amiază, la motelul de pe Drumul 13.

Auzind sunetul strangulat al lui Grace, Julie nu făcu decît să ridice din umeri:

– Prietena mea, Robin, lucrează acolo şi urmează colegiul la seral, şi zice că se cazează în fiecare joi dimineață, la zece jumate, în timp ce ea aşteaptă în maşină. Oricum...

– Ce-o fi crezînd mama ta? şopti Grace.

– Mama? Despre domnul Wiggins? Păi...

– Nu, nu.

Pe Grace n-o interesau tăvălelile săptămînale ale grăsuțului domn Wiggins într-un motel.

– Despre...

– A, de tine şi Ethan. Cred c-a spus ceva de genul că „era şi timpul". Mama nu-i idioată. Tipu-i o mare *figură,*

preciză Julie, cu adîncă simțire. Vreau să zic, e uluitor cum umple un tricou. Şi zîmbetul ăla. Îi trebuie ca la zece minute pînă termină să i se întindă pe față, şi pînă atunci, băi frate, îți curg *balele*. Vara trecută, Robin şi cu mine ne-am dus în fiecare zi pe cheu numai ca să ne uităm la el cum îşi descărca prada.

– Zău? făcu Grace, cu voce slabă.

– Ne-apucase pe-amîndouă rău de tot după el.

Vîrî mîna în bonboniera de faianță şi găsi două fursecuri cu stafide.

– Am flirtat cu el în stil mare, ori de cîte ori am avut ocazia.

– Ai... flirtat cu Ethan.

– Mmm, dădu Julie din cap, înghițind un fursec. Şi crede-mă c-am făcut mari eforturi. Cel mai mult cred că l-am făcut să se simtă încurcat, da' i-am smuls vreo două zîmbete trăsnet.

Surîse veselă, văzînd-o pe Grace că o privea cu ochii mari.

– A, mi-a trecut de mult, aşa că nu-ți face nici o grijă.

– Bine, luă Grace paharul de care uitase, bînd cu sete. Asta-i bine.

– Totuşi, are-un fund de comă.

– Of, Julie!

Grace îşi muşcă buza, ca să nu chicotească, aruncînd o privire plină de înțeles spre fiica ei.

– N-ascultă. Şi, de fapt, cum venise vorba? A, da, ziceam că am eu grijă de Aubrey dacă vrei să ieşi în oraş.

– Păi, îți mulțumesc.

Încerca să se decidă dacă voia să încheie subiectul Ethan Quinn,sau să mai continue, cînd auzi o bătaie în uşă şi-l văzu stînd la intrare.

– Ca prin farmec, murmură Julie, cu romantismul înflorindu-i în inimă. Auzi, ce-ar fi s-o iau eu pe Aubrey în vizită la mama, o vreme? O țin şi-i dau şi cina.

– Dar mai am aproape o oră pînă să plec la lucru.

Julie îşi dădu ochii peste cap:

– Atunci, foloseşte-ți timpul cu cap.

Şi o luă pe Aubrey în brațe.

– Vii la mine, Aubrey? Să-mi vezi pisoiaşul?

– Aaaaa, pis-pis. Pa, mama.

– Bine, dar...

Ieşeau deja pe uşa din spate, Aubrey chemînd pisoiul şi dînd din mîini nebuneşte. Privi din nou spre Ethan, studiindu-i chipul prin plasa de țînțari, apoi ridică mîinile.

Ethan se hotărî s-o ia ca pe o invitație şi intră.

– Aia care-a fugit cu Aubrey era Julie?

– Da. A dus-o să se joace cu pisoiul ei şi să ia cina acolo.

– E bine că ai pe cineva ca Julie să vadă de ea.

– Fără Julie, aş fi pierdută.

Nedumerită, Grace înclină din cap. Ethan stătea stingherit, cu o mînă la spate.

– S-a-ntîmplat ceva? Te-ai lovit la mînă?

– Nu.

Ce idiot era, îşi spuse el, oferindu-i florile pe care le ținuse ascunse.

– Mă gîndeam că poate ți-ar plăcea.

Voia cu disperare să găsească un mod de a se achita pentru felul cum o tratase în pădure.

– Mi-ai adus flori.

– Am furat cîteva, de ici, de colo. Mai bine să nu-i spui Annei. Crinii i-am cules de pe marginea drumului. Au înflorit din plin, anul ăsta.

Îi culesese flori. Nu cumpărate de la florărie, ci unele pe care se oprise, le alesese şi le rupsese cu mîinile lui.

Oftînd prelung, tremurător, Grace îşi îngropă faţa în ele.

– Sînt minunate.

– Mă duc cu gîndul la tine. Aproape totul are efectul ăsta.

Iar cînd îşi înălţă capul, cînd Ethan văzu că ochii-i erau uimiţi şi galeşi, îşi dori să fi avut mai multe cuvinte, mai potrivite, mai delicate.

– Ştiu că acum nu mai ai decît o seară liberă. Aş vrea să te invit la cină, dacă n-ai alte planuri.

– La cină?

– E un local care le place Annei şi lui Cam, în *Princess Anne*. La costum şi cravată, dar susţin că mîncarea merită sacrificiul. Ţi- ar plăcea?

Grace îşi dădu seama că mişca din cap ca o proastă şi-şi impuse să se oprească.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Trec să te iau. Pe la şase jumate?

Şi iar începu să i să bălăngăne capul ca un prihor pe arc beat.

– Bine. Ar fi perfect.

– Acum nu mai pot sta, mă aşteaptă la şantier.

– E-n regulă.

Se întreba dacă ochii-i erau atît de enormi pe cît şi-i simţea. L-ar fi putut devora cu ei.

– Îţi mulţumesc pentru flori. Sînt minunate.

– N-ai de ce.

Şi, ţinîndu-şi şi el ochii larg deschişi, se aplecă şi-şi depuse buzele peste ale ei, încet, foarte încet. Îi văzu genele tresărind, văzu verdele irişilor înceţoşîndu-se sub firişioarele acelea de aur.

– Atunci, ne vedem mîine seară.

Muşchii i se înmuiaseră ca plastilina.

– Mîine, îngăimă ea şi lăsă să-i scape un oftat prelung, prelung de tot, în timp ce Ethan pleca şi ieşea pe uşă.

Îi adusese flori. Strîngîndu-le cozile în ambele mîini, le întinse în faţă şi începu să valseze cu ele prin casă. Flori minunate, parfumate, cu petale catifelate. Iar dacă unele dintre acele petale se scuturau pe jos în timp ce dansa, scena devenea cu atît mai romantică.

O făceau să se simtă ca o prinţesă, ca o femeie. Le mirosi cu desfătare, în timp ce revenea în bucătărie după o vază. Ca o mireasă.

Se opri brusc, privindu-le lung. *Ca o mireasă.*

Capul începu să i se învîrtească, pielea îi deveni fierbinte, mîinile tremurătoare. Cînd îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, o slobozi cu un şuierat, dar în timp ce încerca să tragă iarăşi aer în piept, i se opri împiedicată.

Îi adusese flori, îşi spuse ea din nou. O invitase la cină. Încet, îşi apăsă o mînă pe inimă, pentru a descoperi că bătea uşurel şi repede, foarte repede.

Avea s-o ceară în căsătorie. *În căsătorie.*

– O, Doamne! Vai de mine.

Picioarele-i erau gata să se înmoaie, aşa că se aşeză pe podeaua bucătăriei, cu florile în braţe, ca un copil. Flori, sărutări tandre, o cină romantică în doi. Îi făcea curte.

Nu, nu. Se pripea să tragă concluzii. Nici în ruptul capului n-ar fi ajuns aşa de repede la pasul următor. Clătină din cap, se reculese şi găsi o sticlă veche cu gît larg în chip de vază. Nu era decît drăguţ. Nu era decît atent. Nu era decît Ethan.

Deschise robinetul şi umplu sticla. Nu era decît

Ethan, îşi spuse ea din nou şi descoperi că iarăşi i se oprise respiraţia.

Fiind Ethan, gîndea şi făcea totul într-un anumit stil. Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, logica, începu să aranjeze neprețuitele flori, una cîte una.

Se cunoşteau de... nici nu mai ținea minte un timp cînd nu-l cunoscuse. Iar acum, erau amanți. Erau îndrăgostiți. Fiind Ethan, ar fi considerat că pasul următor era mariajul. Onorabil, tradițional. Perfect. Îl găsea cel mai potrivit.

Înțelegea acest lucru, dar se aşteptase să mai treacă luni de zile pînă se îndrepta în acea direcție. Şi totuşi, de ce ar fi aşteptat, se întrebă ea, cînd deja aşteptaseră atîția ani?

Dar... îşi promisese că niciodată n-avea să se mai mărite. O jurase, în timp ce semna actele de divorț. Nu putea să mai ajungă vreodată la un eşec atît de jalnic, nici să rişte s-o treacă pe Aubrey prin drame şi traumatisme. Luase hotărîrea de a o creşte pe Aubrey singură, de a o creşte bine, cu drag. Avea să-i ofere ea însăşi acest lucru, avea să-i construiască o casă, s-o îngrijească, unde fiica ei să crească fericită şi în siguranță.

Dar toate acestea fuseseră înainte de a-şi permite să creadă că Ethan le-ar fi dorit vreodată, ar fi iubit-o vreodată aşa cum îl iubea ea pe el. Fiindcă dintotdeauna fusese Ethan. Întotdeauna Ethan, îşi spuse, închizînd ochii. În inima ei, în visurile ei. Îndrăznea să-şi calce promisiunea, cea pe care o făcuse atît de solemn? Putea risca să redevină soție, să-şi agațe toate speranțele şi inima de un alt bărbat?

O, da. Da, putea risca orice, dacă bărbatul acela era Ethan. Era atît de firesc, de perfect, îi spunea, rîzînd de

ea însăşi, în timp ce capul şi inima i se învîrteau de bucurie. Era acea fericire pînă la adînci bătrîneți după care încetase să mai tînjească.

Oare cum avea s-o ceară? Îşi apăsă degetele pe buze, iar buzele tremurară şi se arcuiră. Încet, îşi spuse, cu ochii lui atît de serioşi, atît de concentrați asupra ei. Avea să-i ia mîna, în stilul lui grijuliu. Urmau să se afle afară, la lumina lunii, în adieri, cu miresmele nopții de jur împrejur şi şipotul melodios al apei în apropiere.

Simplu, îşi spuse, fără poezie sau ocolişuri. Avea s-o privească, un lung răstimp fără să spună nimic, apoi urma să vorbască, fără grabă.

Te iubesc, Grace. Te voi iubi toată viața. Vrei să fii soția mea?

Da, da, da! Începu să se rotească în piruete amețite. Avea să fie mireasa lui, soția lui, partenera lui, iubita lui. Acum. Şi pentru totdeauna. I-o putea da pe fetița ei, ştiind, fără ezitare, că avea s-o iubească şi s-o prețuiască, s-o îngrijească şi s-o apere. Şi urma să mai aibă şi alți copii, cu el.

O, Doamne – copilul lui Ethan, crescînd în trupul ei. Copleşită de această imagine, îşi apăsă mîinile pe abdomen. Şi de astă dată, de astă dată, viața care palpita în ea avea să fie dorită şi primită cu bucurie de amîndoi creatorii ei.

Urmau să-şi dureze o viață împreună, o viață minunată, fascinant de simplă.

Abia aştepta s-o înceapă.

Mîine seară, îşi aminti şi, cuprinsă brusc de panică, se apucă de păr. Îşi lăsă mîinile să cadă, privindu-le cu o disperare totală. Vai, arăta groaznic. Trebuia să fie frumoasă.

Ce-avea să poarte?

Se pomeni rîzînd, cu hohote pline de bucurie şi nervozitate. Pentru prima oară, uită de muncă, de programe şi de responsabilităţi şi se repezi la debara.

Anna nu observă decît a doua zi florile furate. Cînd remarcă lipsa lor, scoase un strigăt:

– Seth! Seth, treci imediat aici.

Îşi proptise mîinile în şolduri, cu pălăria de pai strîmbă şi ochii scăpărînd ameninţător.

– Mda? ieşi băiatul, mestecînd dintr-o mînă de covrigei, deşi cina fierbea pe aragaz.

– Tu te-ai băgat la florile mele? întrebă ea, furioasă.

Seth aruncă o privire spre rondul cu plante anuale şi perene. Şi pufni.

– De ce m-aş băga eu la tîmpitele alea de flori?

– Tocmai asta te-ntreb! bătu ea din picior.

– Nici nu m-am atins de ele. Păi, nici măcar să smulg bălăriile nu mă laşi.

– Fiindcă habar n-ai să faci deosebirea între o buruiană şi-o margaretă, se răsti ea. Ei bine, cineva a umblat prin straturile mele de flori.

– N-am fost eu, ridică Seth din umeri, după care îşi dădu ochii peste cap cu satisfacţie, cînd Anna trecu pe lîngă el, intrînd ca o furtună în casă.

Cineva, îşi spuse băiatul, avea s-o-ncaseze rău de tot.

– Cameron!

Anna urcă tropăind scara, pînă în baie, unde Cam se spăla după muncă. Ridică privirea, auzind o sprînceană, cu apa şiroindu-i de pe faţă în lavoar. Un moment Anna se încruntă, apoi clătină din cap.

– Lasă, bombăni ea, trîntind uşa.

Trăsese concluzia că nici Cam nu s-ar fi amestecat

în grădina ei mai mult decît Seth. Iar dacă rupea flori pentru cineva, ar fi făcut al dracului de bine să fie iubita lui soție, că altfel îl omora cu mîna ei şi termina odată.

Ochii i se îngustară spre uşa camerei Annei. Şi scoase din gît un mîrîit gros, amenințător.

Se opri totuşi să ciocănească, deşi nu bătu decît de trei ori, sacadat, înainte de a împinge uşa pur şi simplu.

– Christoase, Anna, smulse Ethan pantalonii marinăreşti întinşi pe patul lui şi-i ridică în față, copleşit. Nu avea pe el decît chiloții şi o expresie chinuită.

– Scuteşte-mă cu pudoarea, nu mă interesează ce-ai tu acolo. Ai umblat la florile mele?

– La florile tale?

A, ştiuse ce avea să urmeze. Cînd era vorba de plantele ei, femaia asta avea nişte ochi de pisică. Dar nu se aşteptase ca momentul să vină cînd era pe jumate gol. La naiba pe jumate, îşi spuse el, strîngînd şi mai aproape pantalonii.

– Cineva mi-a tăiat peste-o duzină de boboci. I-a rupt cu barbarie, se apropie Anna, căutînd din ochi dovezi prin cameră.

– Păi, ştii...

– Probleme? se rezemă Cam de tocul uşii, cu limba în obraz. Era un spectacol amuzant, după o zi de muncă grea, conchise el. Soția sa, furioasă-foc, umbla prin jurul lui frate-său care era aproape-n curu' gol.

– Cineva a intrat la mine-n grădină şi mi-a furat florile.

– Nu pe bune? Vrei să chem sticleții?

– Of, mai tacă-ți gura.

Se răsuci din nou spre Ethan, care se retrase cu un pas, prudent şi laş. Părea gata să facă moarte de om.

– Ei?

– Ei, eu nu...

Intenționase să mărturisească, să apeleze la mila ei. Dar femeia care-l fulgera cu ochi scăpărători de furie părea să nu ştie deloc ce era aia milă.

– Iepurii, spuse el, rar. Poate.

– Iepurii?

– Mhm.

Se foi incomod de pe un picior pe altul, rugîndu-se la Dumnezeu să fi avut măcar pantalonii pe el cînd Anna dăduse buzna în cameră.

– Iepurii pot crea probleme în grădini. Sar înăuntru şi se servesc.

– Iepurii, repetă ea.

– Ar putea fi şi cerbii, adăugă Ethan, în pragul disperării. Pasc şi rumegă toate blestemățiile, pînă la rădăcină.

Contînd pe mila lui Cam, îi aruncă o privire:

– Nu?

Cam cîntări situația, ştiind că Anna era destul de orăşeancă ca să înghită găluşca. A, Ethan avea să-i rămînă dator pentru asta, hotărî el, zîmbind.

– Da da, cerbi şi iepuri, mare problemă.

Pe care cei doi cîini are alergau liberi o eliminau în mare măsură, reflectă el.

– De ce nu mi-a spus nimeni! îşi smulse Anna pălăria din cap, plesnindu-se cu ea pe coapsă. Acum ce facem? Cum îi oprim?

– Pe mai multe căi.

Vinovăția îl ustura, doar puțin, dar Ethan cugetă că iepurii şi cerbii *puteau* fi o problemă, aşa că trebuia să-şi ia oricum măsuri de prevedere.

– Sînge uscat.

– *Sînge* uscat? Al cui?

– Îl poți cumpăra de la magazinul de grădinărie şi-l împrăştii pe jos. O să-i țină la distanță.

– Sînge uscat, îşi boți Anna buzele, în timp ce reținea să cumpere.

– Sau urină.

– Urină uscată?

– Nu, îşi drese Ethan glasul. Te duci doar şi... ştii, pe ici pe colo, ca să-i simtă mirosul şi să ştie că prin vecinătate a o ființă carnivoră.

– Înțeleg, dădu ea din cap, mulțumită, după care se răsuci spre soțul ei. Hai, du-te-odată şi fă pipi pe crăițele mele.

– Mai întîi, aş avea nevoie de-o bere, replică el, făcîndu-i cu ochiul fratelui său. Nici o grijă, iubito, ne ocupăm noi.

– Bine, pufni Anna, mai calmă. Iartă-mă, Ethan.

– Mda, bine, hmmm...

O aşteptă să iasă grăbită, apoi se lăsă pe marginea patului. Îl privi pieziş pe Cam, care continua să stea rezemat în uşă.

– Nevastă-ta asta are o mare doză de răutate.

– Mda. Mor după ea. De ce i-ai furat florile?

– Aveam şi eu nevoie de cîteva, bombăni Ethan, trăgîndu-şi pantalonii. De ce naiba mai sînt acolo, dacă te trezeşti cu capu' tăiat fiindcă le culegi?

– Iepuri? Şi cerbi? începu Cam să rîdă în hohote.

– Strică destul de des grădinile.

– Iepuraşi drăgălaşi şi curajoşi care țopăie printre doi cîini, pînă-n fața casei, ca să aleagă cîteva flori. Dac-au ajuns atît de departe, în curînd n-o să mai rămînă nimic din grădină.

– Nu e nevoie s-o ştie. Un timp. Îți mulțumesc că

mi-ai ținut partea. Credeam c-avea să mă pocnească.

– Ar fi putut. De vreme ce ți-am salvat mutra, cred că-mi rămîi dator.

– Nimic nu se dă pe gratis, mîrîi Ethan, mergînd spre debara să- şi ia o cămaşă.

– Pe-asta ai nimerit-o. Seth are nevoie să se tundă, iar ultima pereche de pantofi nu-l mai încap.

Ethan se întoarse, cu cămaşa atîrnîndu-i din vîrfurile degetelor.

– Vrei să merg cu el la complex?

– Iar ai nimerit-o.

– Mai bine încasam pumnul ăla-n mutră.

– Prea tîrziu, îşi agăță Cam un deget în buzunarul din față, zîmbind. Şi, de ce aveai nevoie de flori?

– M-am gîndit că s-ar putea să-i placă lui Grace, bombăni Ethan, îmbrăcînd cămaşa.

– Ethan Quinn fură flori şi se duce – de bună voie şi nesilit de nimeni – la un restaurant cu ținuta obligatorie, se lăți zîmbetul lui Cam, în timp ce mişca din sprîncene. Treabă serioasă.

– E normal ca un bărbat să invite o femeie la cină, să-i aducă flori din cînd în cînd.

– Ba pentru tine nu e, se îndreptă Cam, bătîndu-se peste pîntecul plat. Eu, cred că merg să mă-nec cu berea aia ca să pot fi un erou.

– Nu mai are omu' pic de intimitate pe-aici, se plînse Ethan, cînd Cam plecă țanțoş. Îți intră femeile-n dormitor şi n-au nici măcar bunul simț să plece cînd văd că n-ai nădragii pe tine.

Încruntat, îşi scoase din debara una dintre cele două cravate.

– Oameni gata să te jupoaie de viu pentru cîteva flori.

Şi, nici nu ştii cînd, te trezeşti la-mputitu' de complex în înghesuială, să cumperi pantofi.

Îşi îndesă cravata sub guler şi începu să-i facă nodul.

– Cînd eram la mine-acasă, n-aveam nici o grijă. Puteam să umblu- n curu' gol, dacă aşa aveam chef.

Apoi, şuieră spre cravata care refuza să coopereze:

– Nu pot să le sufăr pe curvele-astea.

– Fiindcă mai mult îţi plac nodurile marinăreşti.

– Cui naiba nu i-ar plăcea?

Apoi se opri, cu degetele încremenite pe cravată. Rămase cu privirea în oglindă, unde-l vedea, în spatele lui, pe tatăl său.

– Eşti doar puţin cam nervos, atîta tot, spuse Ray cu un surîs, făcîndu-i cu ochiul. O întîlnire importantă.

Trăgînd cu grijă aer în piept, Ethan se întoarse. Ray stătea la picioarele patului, cu ochii săi albaştri ca noaptea veseli, scînteind aşa cum îşi amintea Ethan că făceau cînd îl încînta ceva în mod deosebit.

Purta un tricou galben pe-al cărui piept era imprimată o navă cu toate pînzele sus, blugi albiţi şi sandale scîlciate. Părul îi era lung pînă la guler şi argintiu strălucitor. Ethan văzu razele soarelui oglindindu-se în el.

– Nu visez, murmură.

– Prima oară, ţi-a fost mai uşor să crezi aşa. Salut, Ethan.

– Tată.

– Ţin minte cînd m-ai numit prima oară aşa. Ai avut nevoie de ceva timp pînă să reuşeşti. Veniseşi la noi de aproape un an. Christoase, sperios copil mai erai, Ethan. Tăcut ca o umbră, adînc ca un lac. Într-o seară, cînd eu notam nişte teze, mi-ai bătut la uşă. Ai stat un moment în prag, pe gînduri. Apoi ai spus: „Tată, te caută la telefon."

Zîmbetul lui Ray deveni luminos ca razele soarelui.

– Şi ai ieşit imediat, altfel m-ai fi văzut făcîndu-mă de rîs. Am bîzîit ca un ţînc şi-a trebuit să-i spui cui naiba mă căuta la telefon că aveam un atac de alergie.

– N-am ştiut niciodată de ce m-aţi dorit.

– Aveai nevoie de noi. Şi noi de tine. *Erai* al nostru, Ethan, încă dinainte de-a ne fi găsit unii pe alţii. Nebănuite sînt căile Domnului, dar se găsesc întotdeauna pînă la urmă. Erai atît de... fragil, adăugă Ray după un moment, iar Ethan clipi din ochi, surprins. Stella şi cu mine ne temeam să nu greşim ceva şi să te frîngem.

– Nu eram fragil.

– Ba erai, Ethan. Aveai inima delicată ca sticla, aşteptînd să se spargă. Trupul ţi-era dur. Nu ne făceam niciodată griji cînd tu şi Cam vă luaţi la pumni, în lunile alea de la început. Găseam că vă folosea la amîndoi.

Buzele lui Ethan tresăriră.

– De obicei, el începea păruiala.

– Dar nici tu nu te codeai niciodată, după ce ţi se încingea sîngele. Era nevoie de ceva efort ca să ţi-l aprindă, adăugă el. Şi-acum e la fel. Te priveam cum observai, calculai, gîndeai şi cîntăreai.

– Mi-aţi dat timp. Timp să urmăresc şi să judec, să socotesc şi să chibzuiesc. Tot ce am civilizat în mine, de la voi am primit.

– Nu, Ethan, noi nu ţi-am dat decît iubire. Şi momentul de-atunci, şi locul.

Se apropie de fereastră, pentru a privi afară spre apă, la bărcile care se legănau lîngă ponton. Văzu o egretă zburînd pe cerul pîclos de căldură şi plin de nori.

– Erai sortit să fii al nostru. Destinul tău era aici. Te-aruncai în apă de parcă te-ai fi născut în ea. Pe Cam

nu l-a interesat niciodată decît viteza, iar Phillip prefera să stea cu mîinile-n sîn, savurînd plimbarea. Tu, însă...

Se răsuci din nou, cu privirea îngîndurată.

– Studiai fiecare palmă de loc din barcă, fiecare val, fiecare cot al rîului. Ore-ntregi exersai făcutul nodurilor şi nimeni nu trebuia să te bată la cap ca să freci puntea.

– Mi-a fost uşor, încă de la început. Tu voiai să obţin o diplomă de colegiu.

– Pentru mine, clătină Ray din cap. Pentru mine, Ethan. Şi taţii sînt oameni, la urma urmei, şi am trecut printr-o perioadă cînd mă gîndeam că fiii mei aveau nevoie să iubească şcoala la fel de mult ca mine. Dar ai făcut ceea ce-ţi era ţie mai util. M-ai ajutat să fiu mîndru de tine. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai des.

– Mi-o spui întotdeauna.

– Totuşi, cuvintele contează. Cine-ar putea-o şti mai bine decît un om care şi-a petrecut viaţa încercînd să-i înveţe pe cei tineri iubirea pentru cuvinte?

Oftă.

– Cuvintele sînt importante, Ethan, şi ştiu că unele dintre ele te dor. Dar vreau să nu uiţi un lucru. Tu şi Grace mai aveţi multe să vă spuneţi.

– Nu vreau s-o fac să sufere.

– O vei face, răspunse încet Ray. Încercînd să n-o faci. Aş vrea să te poţi vedea la fel cum te văd eu. Şi cum te vede şi ea.

Clătină iarăşi din cap.

– Ei bine, soarta nu se grăbeşte. Gîndeşte-te la băiat, Ethan, gîndeşte-te la Seth – şi la părţile din tine pe care le vezi acolo.

– Mama lui... începu Ethan.

– Deocamdată, gîndeşte-te numai la băiat, îl întrerupse cu simplitate Ray şi dispăru.

Capitolul 16

În văzduhul cu vînt slab al verii nu se simțea nici un semn de ploaie. Cerul era de un albastru încins, orbitor, ca o cupolă compactă cuprinzînd o ceață subțire şi nori fragili. O singură pasăre cînta maniacal, parcă înnebunită să termine cîntecul înainte de sfîrşitul zilei lungi.

Grace era nervoasă ca o adolescentă în seara balului de absolvire. Acest gînd o făcu să rîdă. Nici o liceeană nu visase vreodată la o asemenea nervozitate.

Îşi făcea de lucru cu părul, dorindu-şi să fi avut bucle lungi şi lucioase ca ale Annei – exotice, țigăneşti. Sexy.

Dar nu avea, îşi reaminti ea cu tărie. Şi nici nu putea să aibă vreodată. Cel puțin, tunsoarea simplă şi scurtă îi scotea în evidență frumoşii cercei-lacrimi aurii pe care-i împrumutase de la Julie.

Julie fusese atît de drăguță şi emoționată de Marea Întîlnire, cum o numea ea. Se lansase direct într-un număr cu ce-să-porți-şi-cum-să-porți – şi, evident, găsise conținutul dulapurilor lui Grace complet nesatisfăcător.

Desigur, faptul că o lăsase pe Julie s-o tîrîie pînă la complex fusese cea mai mare prostie. Nu çă Julie ar fi trebuit să forțeze prea mult, recunoştea Grace. Trecuse atîta timp de cînd nu mai făcuse cumpărături doar de plăcere. În cele două ore petrecute forfotind prin magazine, se simțise atît de tînără şi lipsită de orice griji. Ca

şi cum nimic n-ar fi fost mai important decît să găsească ținuta potrivită.

Şi totuşi, nu avea de ce să-şi cumpere o rochie nouă, chiar dacă se vindea la preț redus. Dar nu părea capabilă să-şi mute gîndul. Doar această mică toană, acest lux neînsemnat. Dorise cu atîta disperare ceva nou şi proaspăt pentru acea seară deosebită.

Jinduise după rochia neagră şi sexy, sofisticată, cu bretele înguste şi poale strîmte. Sau cea roşie şi senzuală, cu decolteu îndrăzneț. Dar nu-i veniseră bine, cum ştiuse încă dinainte.

Nu era de mirare că rochia simplă de in, albastră-cenuşie, avea reducere. Arătase atît de simplă, de banală, atîrnată pe umeraş. Dar Julie insistase, iar Julie avea ochiul format pentru asemenea lucruri.

Avusese dreptate, bineînțeles, îşi spunea acum Grace. Era simplă, aproape feciorelnică, fără podoabe pe corsaj şi cu linii atît de grațioase. Dar îi stătea frumos, cu culoarea rece contrastînd cu pielea şi fusta plutind în jurul picioarelor.

Grace urmări cu un deget croiala pătrată de la gît, uşor uimită că sutienul pe care o pisase Julie să-l cumpere o înzestra într-adevăr cu o mică brazdă între sîni. Un adevărat miracol, îşi spuse, rîzînd uşor.

Concentrată, se aplecă spre oglindă. Făcuse tot ceea ce o instruise Julie cu fardurile de împrumut. Şi ochii îi păreau cu- adevărat mai mari şi mai adînci, conchise ea. Îşi dăduse toată silința să acopere semnele de oboseală şi găsea că reuşise. O fi dormit ea doar pe apucate în noaptea trecută, dar nu se simțea deloc obosită.

Se simțea energizată.

Întinse mîna, ezitînd pe deasupra eşantioanelor de parfum care li se oferiseră la raionul de cosmetice. Apoi,

îşi aminti că Anna îi spusese să folosească pentru Ethan propriul ei parfum. Acest lucru însemna ceva pentru el.

Alegîndu-l în locul celorlalte, închise ochii şi începu să şi-l aplice. Cu ochii închişi, imaginîndu-şi că buzele lui o atingeau ici, colo, stăruind şi gustînd locurile unde bătăile pulsului ei însufleţeau parfumul.

Continuînd să viseze, luă mica poşetă ivoire de seară – alt împrumut – şi-i controlă conţinutul. Nu mai purtase o poşetă atît de frumoasă de... ei bine, dinainte de a se fi născut Aubrey, îşi spuse ea. Era atît de ciudat, să se uite înăuntru şi să nu vadă nimic din zecile de obiecte pe care era obişnuită să le aibă la ea ca mamă. Numai lucruri de femeie, meditä ea. Mica pudrieră cu ifose, un ruj pe care rareori se gîndea să-l folosească, cheia casei, cîteva bancnote împăturite cu grijă şi un şervetel care nu era subţiat şi zdrenţuit după ştersăturile pe o faţă asudată.

Se simţea feminină numai privindu-le, numai strecurîndu-şi picioarele în sandalele cu tocuri nepractice – of, şi cît chin ca să plătească, la sosirea facturii – numai învîrtindu-se în faţa oglinzii pentru a-şi vedea rochia urmînd mişcarea.

Cînd îi auzi camioneta oprind în faţa casei, se repezi prin cameră. Făcu un efort să se oprească. Nu, n-avea să alerge la uşă ca un căţel nerăbdător. Urma să aştepte pe loc pînă ciocănea. Şi să-i lase inimii timp pentru a-şi reveni la normal.

Cînd ciocăni în sfîrşit, inima continua să-i bubuie în urechi. Dar porni din loc, îi zîmbi prin plasă şi se îndreptă spre uşă.

Ethan îşi aminti că la fel o văzuse venind şi în prima seară, cînd făcuseră pentru prima dată dragoste. Arătase atît de fermecătoare, atît de singură, cu lumînările

pîlpîind în jurul ei.

În acea seară, însă, arăta... nu credea că avea cuvintele potrivite. Totul la ea părea să iradieze lumină – pielea, părul, ochii. Îl făcea să se simtă stîngaci, umil, reverențios. Ar fi vrut s-o sărute pentru a se asigura că era reală, dar totuşi se temea s-o atingă.

Făcu un pas înapoi cînd Grace deschise uşa, apoi îi luă mîna pe care ea i-o întindea cu grijă.

– Arăți altfel.

Nu, nu era poezie. Şi o făcu să zîmbească.

– Aşa am vrut.

Închise uşa după ea şi-l lăsă s-o conducă la maşină.

Ethan îşi dori imediat să fi împrumutat *'Vette*-ul.

– Camioneta nu se potriveşte cu rochia asta, spuse, în timp ce o ajuta să se urce.

– Se potriveşte cu mine, îşi adună Grace poalele, asigurîndu-se că n-aveau să se prindă în portieră. Oi fi artînd eu altfel, Ethan, dar sînt aceeaşi.

Se instală în fotoliu, pregătindu-se pentru cea mai frumoasă seară din viața ei.

Soarele era încă sus pe cer, strălucitor, cînd ajunseră în *Princess Anne*. Restaurantul pe care-l alesese Ethan se afla într-una din casele vechi şi renovate cu plafoane înalte şi ferestre prelungi şi înguste. Lumînările încă neaprinse stăteau pe fețele albe de mese, iar chelnerii purtau sacouri şi cravate negre formale. Conversațiile celorlalți meseni se desfăşurau în surdină, ca la biserică. Anna îi auzea propriile tocuri bonănind pe duşumeaua lustruită, în timp ce erau conduşi la masa lor.

Voia să țină minte fiecare detaliu. Felul cum stătea mica masă înghesuită comod lîngă fereastră, tabloul

Golfului suspendat pe perete, în spatele lui Ethan. Licărul prietenos din ochii chelnerului cînd le oferi listele şi-i întrebă dacă doreau un cocktail.

Dar cel mai mult dorea să-l reţină pe Ethan. Surîsul calm din ochii lui, cînd o privea pe deasupra mesei, felul cum vîrfurile degetelor continuau să i le atingă pe ale ei peste faţa de masă albă.

– Vrei puţin vin? o întrebă.

Vin, lumînări, flori.

– Da, ar fi plăcut.

Deschise lista de vinuri, studiind-o îngîndurat. Ştia că prefera soiul alb, iar una sau două denumiri îi erau familiare.

Phillip ţinea întotdeauna cîteva sticle la rece. Deşi numai Dumnezeu ştia de ce un om cu mintea întreagă plătea cu regularitate atîţia bani pe băutură.

Recunoscător că specialităţile erau numerotate şi nu trebuia să încerce pronunţia franţuzească, Ethan îi dădu chelnerului comanda, mulţumit în sinea lui cînd îşi văzu preferinţa întîmpinată aprobator.

– Ţi-e foame?

– Puţin.

Se întreba dacă avea să poată înghiţi măcar o firimitură, pe lîngă nodul de încîntare din gît.

– Doar că e aşa de frumos să fiu aici, cu tine.

– Ar fi trebuit să te invit de mai demult.

– E perfect. N-am avut mult timp pentru aşa ceva.

– Timp se mai găseşte.

Şi nu era chiar atît de rău, descoperi el, să poarte cravată şi să mănînce într-un local unde erau alte persoane în jur. Mai ales cînd o putea privi peste masă.

– Pari odihnită, Grace.

– Odihnită? izbucni ea în rîs, făcîndu-l să zîmbească nesigur; apoi, îi strînse cu afecțiune mîna. O,Ethan, cît te mai iubesc.

Soarele cobora pe cer, iar lumînările fură aprinse în timp ce sorbeau vin alb şi savurau o mîncare preparată ireproşabil şi servită cu fler. Ethan îi vorbea despre progresele cu ambarcațiunea şi noul contract pe care-l încheiase Phillip.

– E minunat. Îmi vine greu să cred că abia astă primăvară ați intrat în afaceri.

– Eu mă gîndeam de mult. Pusesem la punct o mare parte din detalii, în minte.

Era firesc, îşi spuse ea. Gînditul lucrurilor pe îndelete era o trăsătură înnăscută a lui Ethan.

– Chiar şi aşa, ați făcut-o să meargă. Să meargă cu adevărat. De zeci de ori m-am gîndit să vin pe la voi.

– Şi de ce n-ai trecut?

– Înainte... Dacă te vedeam prea des, sau în prea multe locuri diferite, mă apucau grijile.

Îi plăcea să-i poată spune, să-i vadă ochii schimbîndu-se cînd auzea.

– Eram sigură că-ți puteai da seama de ceea ce simțeam pentru tine – cum voiam să te ating şi să fiu atinsă de tine.

Sîngele îi trepida în vîrfurile degetelor, cînd i le atinseră pe ale ei. Şi ochii i se schimbară într-adevăr, aşa cum voise, devenind mai adînci pe cînd priveau într-ai ei.

– Îmi luasem singur gîndul de la tine, spuse el cu grijă.

– Mă bucur că n-a ținut mult.

– Şi eu.

Îi trase degetele spre el, atingîndu-le cu buzele.

– Poate vii pe la şantier zilele-astea, şi-am să mă uit la tine... şi-am să văd.

Grace înclină din cap.

– Poate-am să vin.

– Ai putea trece într-o după-amiază fierbinte şi...

Degetul lui mare i se plimba alene peste falange.

– Să aduci pui fript.

Rîsul ei fu rapid şi uşor.

– Ar fi trebuit să ghicesc că asta te-a atras cu adevărat la mine.

– Mda, a înclinat balanța. O față drăguță, ochi de zeiță a mării, picioare lungi, rîs cald – toate astea nu-nseamnă mult pentru un bărbat. Dar adaugă o porție zdravănă de pui fript ca-n sud, şi iese cu totul altceva.

Delicios de flatată, Grace clătină din cap:

– Şi eu, care credeam că n-am să scot nimic poetic de la tine.

Privirea lui îi cutreieră fața şi, pentru prima oară în viață, îşi dori să fi avut talent la compus ode.

– Ai chef de poezie, Grace?

– Am chef de tine, Ethan. Exact aşa cum eşti.

Cu un oftat prelung de mulțumire, privi în jur prin restaurant.

– Şi dacă adaugi cîte o seară ca asta din cînd în cînd... reveni ea cu privirea la el, zîmbind, iese cu totul altceva.

– Se pare că ne-am înțeles, de vreme ce şi mie-mi place să ies cu tine aşa. Cu tine, mi-ar plăcea să merg oriunde.

Grace îşi încovoie degetele într-ale lui.

– Demult, foarte demult mi se pare, aveam vise ro-

mantice. Visam la ceea ce speram să se întîmple într-o bună zi. Realitatea e şi mai minunată, Ethan. A reieşit că e mai frumoasă decît visul.

– Vreau să fii fericită.

– Dacă aş fi mai fericită de-atît, ar fi nevoie de doi oameni, ca să încapă atîta fericire.

Ochii îi scînteiau de veselie, în timp ce se aplecă spre el:

– Şi atunci, ar trebui să vezi ce poţi face cu noi amîndouă.

– Numai una îmi trebuie. Vrei să facem o plimbare?

Simţi că i se înălţa inima. Oare se apropia momentul?

– Da, cred că o plimbare ar merge perfect.

Soarele aproape apusese, în timp ce mergeau pe străzile plăcute, cu umbre prelungi, fermecătoare. Pe un cer orbit de culoarea intensă, luna începea să se înalţe. N-avea să fie plină, observă Grace, dar nu conta. Inima ei era prea plină.

Cîd Ethan o răsuci în braţele lui, chiar la marginea luminii unui felinar, se topi în săturarea înceată şi prelungă.

Era altfel, îşi spuse iarăşi Ethan, în timp ce se lăsa purtat de sărut doar o idee mai adînc. O simţea mai caldă, mai delicată, cedînd lipită de el, deşi simţea străbătînd-o mici fiori.

– Te iubesc, Grace, spuse, ca să se calmeze amîndoi.

Inima ei sări drept în gît, făcîndu-i vocea să tremure. Deasupra se trezeau la viaţă stelele, puncte de lumină albă strălucitoare.

– Te iubesc, Ethan.

Închise ochii, ținîndu-şi respirația, în aşteptarea cuvintelor.

– Mai bine să ne-ntoarcem.

Îi deschise brusc.

– A. Da.

Lăsă să i se reverse aerul din piept.

– Da, ai dreptate.

Ce prostie, îşi spuse, în timp ce reveneau la camioneta lui. Un om atît de meticulos şi grijuliu ca Ethan nu i-ar fi cerut mîna la un colț de stradă în Princess Anne. Avea să aştepte pînă ajungeau înapoi, pînă cînd Julie pleca acasă şi Aubrey era culcată.

Avea să aştepte pînă rămîneau singuri, în intimitatea unui decor familiar. Sigur, asta era. Aşa că-i zîmbi, în timp ce pornea motorul.

– A fost o cină minunată, Ethan.

Era o noapte cu lună, exact aşa cum şi-o imaginase. Razele intrau oblic pe fereastră, lunecînd uşurel peste Aubrey, în leagănul ei. Fetița sa avea vise frumoase, îşi spuse Grace. Şi cu cît mai frumoase aveau să fie dimineață, cînd cu toții aveau să fi făcut pasul următor spre a deveni o familie.

Aubrey îl iubea deja, îşi spuse Grace, în timp ce mîngîia părul fetiței. Cu doar puțin timp în urmă, fusese hotărîtă să-şi crească fiica singură, să se asigure că numai ea îi era de ajuns. Acum, toate acestea se schimbau. Ethan avea să fie tatăl copilului ei, un părinte iubito care urma să-i poarte de grijă.

Într-o bună zi, aveau s-o culce împreună pe Aubrey. În alta, urmau să stea lîngă un leagăn, privind alt copil dormind. Cu Ethan, putea împărtăşi bucuria unui mo-

ment simplu ca acela – acea clipă de liniște în întunericul scăldat de lună, cînd te uiți şi-ți vezi copilul dormind, în siguranță.

Erau atîtea pe care el le putea dărui lor. Şi pe care ea putea să i le dea lui.

Ştia că un om ca Ethan ar fi simțit acel prim freamăt de viață în inimă la fel cum îl simțea ea în pîntec. Puteau trăi împreună acest eveniment şi o viață întreagă de momente simple.

Intră încet în *living room,* unde îl văzu pe Ethan în picioare, privind prin uşa cu plasă. Un moment, se simți cuprinsă de panică. Doar nu pleca? Nu se putea să plece. Nu acum. Nu înainte de...

– Mai vrei cafea? îl întrebă grăbit, ridicînd vocea înainte de a şi-o putea controla.

– Nu, mulțumesc, se întoarse Ethan. Doarme bine?

– A, da, perfect.

– Seamănă atît de mult cu tine.

– Crezi?

– Mai ales cînd zîmbeşte. Grace...

Îi privi ochii ațintindu-se spre ai lui, luminoşi în aura slabă a lămpii. Un moment, i se păru că nimic nu existase înainte şi nimic n-avea să mai urmeze. Nu puteau fi decît ei trei, împreună, în nopți la fel de liniştite ca aceea, în căsuța de păpuşi. Putea fi viitorul lui. Voia să creadă că ar fi putut să fie viața lui.

– Aş dori să rămîn. Aş vrea să stau cu tine în noaptea asta, dacă şi tu vrei.

– Vreau. Sigur că vreau.

Crezu că înțelegea. Avea nevoie să-i arate mai întîi dragostea lui. Mai mult decît dornică, îi întinse mîna:

– Hai în pat, Ethan.

Avu grijă să fie tandru, s-o mîngîie uşurel pînă pe pisc. S-o ţină acolo, s-o ţină în braţe pînă cînd trupul i se arcui, ca un pod tremurător de senzaţii. S-o facă să plutească şi să ofteze. Privi lumina lunii împestriţîndu-i pielea, îi urmări umbrele schimbătoare cu vîrfurile degetelor, cu buzele. O desfătă.

Iubirea o înconjura. O legăna. O purta într-un ritm blînd ca al mării liniştite. Lunecînd pe valurile ei, i-o oferi la rîndu-i, ca o reflectare irizată.

Gingăşia lui o mişca pînă la lacrimi. Acum ştia că putea avea nevoi crude, coapte şi nepăsătoare. Iar acest lucru o înfiora. Şi totuşi, acea parte din el, partea aceea sensibilă şi plină de compasiune, cea mai generoasă parte a lui, îi atingea inima pînă-n străfunduri. Simţea pînă la o adîncime nemăsurată în acea largă fîntînă a iubirii.

Cînd lunecă în ea, cînd se uniră, gura lui i-o acoperi pe a ei pentru a captura fiecare oftat. Grace lunecă în sus, tremură pe culmea aceea acoperită cu mătase, rezistînd, rezistînd pînă ajunse şi el să vibreze odată cu ea şi se putură prinde unul pe celălalt în rostogolirea înceată a coborîrii.

După aceea, Ethan o potrivi astfel încît să stea ghemuită în curbura braţului său. Şi începu s-o mîngîie. Ochii ei se îngreunară. Acum, îşi spuse, începînd să plutească în derivă. Acum avea s-o ceară de soţie, cînd amîndoi încă mai străluceau.

Aşteptînd, adormi.

Avea zece ani şi ultima bătaie pe care i-o trăsese îl lăsase cu spinarea ca un labirint de vînătăi roşiatice şi dureri sîngerii. Niciodată nu-l lovea peste faţă. Învăţase

repede că majorității clienților nu le plăcea să vadă ochi învinețiți şi buze sparte pe chipul mărfii.

În majoritatea cazurilor, încetase să-şi mai folosească şi pumnii. Descoperise că peria de păr sau cureaua puteau fi mai eficiente. Îi plăceau periile subțiri, circulare, pline de țepi tari. Prima oară cînd îl lovise cu una, şocul şi durerea fuseseră atît de indescriptibile, încît ripostase şi-i dăduse şi ei sîngele la buză. Atunci, îl luase la pumni pînă cînd îşi găsise salvarea în leşin.

Nu se putea pune cu ea şi o ştia. Era o femeie voinică şi puternică. La beție, devenea şi mai puternică, şi mai necruțătoare. Nu-i folosea la nimic s-o roage, nici plînsul nu ajuta, aşa că încetase cu amîndouă. Iar bătăile nu erau la fel de crude ca partea cealaltă. Nimic nu era mai rău.

Cu prima ocazie cînd îl vînduse, primise douăzeci de dolari. Ştia fiindcă îi spusese şi-i promisese doi dolari şi pentru el, dacă nu făcea caz. Nu ştiuse despre ce vorbea. Nu atunci. Nu ştiuse, pînă nu-l lăsase în dormitorul întunecat, cu clientul.

Şi nici chiar atunci nu ştiuse, nu înțelesese. Cînd mîinile alea mari şi umede umblau peste el, frica era atît de orbitor de stridentă, ruşinea atît de neagră, groaza atît de sonoră, la fel de zgomotoasă ca urletele lui.

Urlase pînă cînd din gîtlej nu-i mai putuse ieşi decît un scîncet gutural. Nici chiar durerea de a fi siluit nu putea scoate mai mult din el.

Îi dăduse pînă şi cei doi dolari. El îi arsese, în chiuveta murdară din baia oribilă cu mirosul propriei lui vome, privise banii arcuindu-se înnegriți. Iar ura lui pentru ea era la fel de neagră.

Îşi făgăduise, privindu-şi în oglindă propriii ochi duşi

în fundul capului, că dacă-l mai prostitua vreodată, avea s-o omoare.

– Ethan.

Cu inima împiedicîndu-i-se în gît, Grace se ridică în genunchi să-l scuture de umeri. Pielea de sub mîinile ei era rece ca gheața. Trupul devenise rigid ca de piatră, dar tremura. O făcea să se gîndească nebuneşte la cutremure, la vulcani. Violență clocotind sub un strat dur de rocă.

O treziseră sunetele pe care le scotea. O făcuseră să viseze un animal prins în capcană.

Ochii lui se deschiseră brusc. În întuneric, nu le văzu văzu decît lucirea, dar păreau goi şi sălbatici. O clipă, se temu că violența pe care o simțise fierbinte avea să răzbată afară, nimicind-o.

– Ai visat, spuse ea cu fermitate, convinsă că de asta era nevoie pentru a-l readuce pe Ethan înapoi în ochii aceia holbați. Acum e-n regulă. A fost un vis.

Ethan îşi auzi scrîşnetul propriei respitații. Mai mult decît un vis, ştia. Fusese amintirea cu sudori reci pe care n-o mai avusese de ani de zile. Dar rezultatul era acelaşi. Greața i se încîrliga scîrboasă în stomac, capul îi bunuia şi trepida de ecoul jalnic al zbieretelor unui băiat. Se cutremură o dată, violent, sub mîinile blînde de pe umerii lui.

– N-am nimic.

Glasul, însă, îi era răguşit, iar Grace ştiu că mințea.

– Îți aduc puțină apă.

– Nu, nu-mi trebuie.

Nici chiar apa nu i-ar fi putut rămîne în stomacul care se zbuciuma.

– Culcă-te la loc.

– Ethan, tremuri.

Avea să înceteze. Putea să înceteze. Nu-i trebuia decît puțin timp şi concentrare. Văzu că ochii ei erau dilatați enorm, plini de spaimă. Era îngrețoşat şi furios că fusese fie şi doar amintirea acelei orori în patul ei.

Doamne sfinte, îşi îngăduise să creadă, o clipă măcar, că putea fi altfel cu el? Cu ei?

Făcu un efort să zîmbească.

– M-am speriat, atîta. Iartă-mă că te-am trezit.

Mai liniştită, fiindcă văzuse reapărîndu-i în ochi o umbră a omului pe care-l iubea, Grace îi mîngîie părul.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Amîndoi ne-am speriat.

– Probabil. Nu mai ştiu.

Următoarea minciună, îşi spuse el, abominabil de istovit.

– Hai, culcă-te. Acum totul e bine.

Grace se cuibări lîngă el, sperînd să-l mîngîie, şi-i puse o mînă peste inimă. Încă mai bătea cu repeziciune.

– Închide doar ochii, murmură ea, ca şi cum ar fi vorbit cu Aubrey, închide ochii acum şi odihneşte-te. Ține-te de mine, Ethan. Visează-mă pe mine.

Rugîndu-se să-şi găsească pacea, le făcu pe amîndouă.

Cînd se trezi şi nu-l mai găsi lîngă ea, Grace încercă să-şi spună că povara dezamăgirii era disproporționată. Nu voise s-o deranjeze atît de devreme, aşa că nu-şi luase rămas-bun.

Acum, cînd soarele răsărise, el era deja în largul Golfului.

Se ridică, luă pe ea un halat şi merse la bucătărie să fiarbă cafeaua şi să profite de acele cîteva minute de singurătate dinaintea trezirii lui Aubrey.

Apoi oftă şi ieşi pe mica ei verandă din spate. Ştia că dezamăgirea nu era cauzată de faptul că nu-l mai găsise la deşteptare. Fusese sigură, atît de sigură, că avea s-o ceară în căsătorie. Existaseră toate semnele, decorul, momentul ideal. Dar cuvintele nu fuseseră rostite.

Aproape că scrisese scenariul, îşi spuse ea cu o grimasă, iar el nu-l urmase. Dimineaţa aceea ar fi trebuit să înceapă cu faza următoare din viețile lor. Îşi imaginase cum alerga la Julie să-i împărtăşească bucuria cererii, cum îi telefona Annei şi-i cerea, bîlbîindu-se, sfaturi pentru nuntă.

Cum îi spunea mamei sale.

Cum îi explica totul lui Aubrey.

Şi cînd colo, nu era decît o dimineaţă ca oricare alta.

După o noapte minunată, se dojeni ea. O noapte fermecătoare. Nu avea nici un drept să se plîngă. Revoltată pe ea însăşi, reveni în casă să-şi toarne prima ceaşcă de cafea proaspătă.

Apoi, începu să chicotească. Ce-i trecuse prin cap? Avea de-a face cu Ethan Quinn. Nu era acelaşi om care aşteptase – conform propriei lui mărturisiri – aproape un deceniu numai ca s-o sărute? În ritmul în care lua el lucrurile, mai puteau trece încă zece ani pînă aducea vorba despre căsătorie.

Singurul motiv pentru care trecuseră de la acel prim sărut pînă unde se alfau acum era că ea... ei bine, da, se aruncase asupra lui. Pur şi simplu. Şi n-ar fi avut curajul s-o facă, dacă n-o împingea Anna de la spate.

Flori, îşi spuse, întorcîndu-se astfel încît să poată zîmbi spre ele, frumoase şi colorate pe bufetul din bucătărie. Cină la lumina lumînărilor, plimbări sub razele de lună şi dragoste făcută îndelung, tandru. Da, îi făcea curte – şi probabil avea să continue la fel pînă înne-

bunea aşteptîndu-l să treacă la pasul următor.

Dar acela era Ethan, recunoscu, şi nimic altceva decît unul dintre lucrurile pe care le adora la el.

Sorbi din cafea şi-şi muşcă buza. De ce trebuia să facă el pasul? De ce să nu fie ea aceea care împingea totul înainte? Julie îi spusese că bărbaţilor le plăcea cînd femeia lua iniţiativa. Şi nu-i plăcuse lui Ethan cînd în sfîrşit îşi adunase curajul pentru a-i cere să facă dragoste?

Îi putea face şi ea puţină curte, nu? Şi putea să progreseze puţin mai repede. Dumnezeu îi era martor că era expertă în a le rezolva pe toate la timp.

Nu avea nevoie decît de curajul de a i-o cere. Oftă scurt. Pe acela trebuia să şi-l găsească, dar avea să se scormonească pe dinăntru pînă ajungea la el.

Temperaturile creşteau vertiginos, iar umiditatea se îngroşa ca o miasmă siropoasă pe care Cam o poreclise, nu prea vesel, „fumiditate". Lucra sub punte, finisînd cabina pînă cînd căldura îl alunga sus, disperat după lichide şi o briză tăioasă.

Deşi rareori se plîngea de condiţiile de muncă, Ethan se dezbrăcase – asemeni lui Cam – pînă la mijloc. Sudoarea şiroia pe el, în timp ce vopsea cu răbdare.

– O să-i ia o săptămînă pînă se usucă, aşa de-afurisită e umezeala asta.

– O furtună onorabilă ar mai putea-o risipi.

– Atunci, mă rog la Dumnezeu să ne trimisă una, înhaţă Cam carafa, bînd apă direct din ea.

– Vremea înăbuşitoare îi face pe unii să fie nervoşi.

– Eu nu-s nervos, sînt încins. Puştiul unde-i?

– L-am trimis după nişte gheaţă.

– Bună idee. Aş putea să fac o baie în ea. Acolo nu

mai e nici un strop de aer în mă-sa.

Ethan dădu din cap. Vopsitul era o treabă destul de mizerabilă pe o asemenea vreme, dar munca din cabină, unde nu putea ajunge nici măcar curentul de aer al ventilatoarelor, era probabil vecină cu caznele iadului.

– Vrei să facem schimb pentru-o vreme?

– Pot să-mi fac şi singur naibii treaba.

Ethan nu făcu decît să ridice dintr-un umăr asudat:

– Cum vrei.

Cam scrîşni din dinţi, apoi şuieră:

– Bine, sînt nervos. Căldura asta îmi frige creierii şi mă tot întreb dacă mîţa aia vagaboandă a primit scrisoarea de la Anna.

– Ar fi cazul. A plecat marţi, imediat ce-a ieşit oficiul poştal din vacanţă. Azi e vineri.

– Ştiu şi eu ce zi e, Ethan, îşi şterse Cam năduşeala de pe faţă, dezgustat, încruntîndu-se la fratele său. Nu eşti deloc îngrijorat din cauza asta?

– Nu prea contează dacă sînt sau nu. Ce-o să facă, aia o să facă.

Privirea îi tresări în sus spre Cam, dură ca un pumn strîns.

– Pe urmă, o să ne descurcăm noi.

Cam începu să se plimbe pe punte, pînă prinse un curent slab de aer de la ventilator, apoi reveni.

– Niciodată n-am putut înţelege cum eşti în stare să rămîi atît de calm cînd toate se duc dracului.

– Din practică, murmură Ethan, continuînd să vopsească.

Cam îşi răsuci umerii îndureraţi, bătîndu-se cu degetele pe coapsă. Trebuia să se gîndească la altceva, altfel îşi ieşea din minţi.

– Cum a mers marea întîlnire de-alaltăieri?

– Binişor.

– Iisuse,. Ethan, chiar trebuie să ți-o smulg cu cleştele?

Peste gura lui Ethan trecu un surîs.

– Am luat o cină bună. Am băut puțin *Pouilly Fuisse* după care se înnebuneşte atîta Phil. E destul de gustos, da' nu văd ce-i aşa de mare scofală.

– Şi, v-ați tăvălit?

Ethan mai aruncă o privire scurtă, observă zîmbetul larg al lui Cam şi se hotărî să ia întrebarea în spiritul în care-i fusese pusă.

– Mda – şi voi?

Amuzat, dacă nu şi răcorit, Cam îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în rîs.

– La naiba, e cea mai mişto chestie care ți s-a întîmplat vreodată. Nu vorbesc numai de sex, deşi trebuie să fi participat şi asta la felul țanțoş cum umbli în ultîma vreme. Femeia asta îți vine ca mănuşa din proverb.

Ethan tăcu o clipă, scărpinîndu-se pe burtă, unde îl mînca sudoarea.

– De ce?

– Fiindcă e constantă ca o stîncă, frumoasă ca un tablou, răbdătoare ca Iov şi priveşte viața cu destul umor ca să-ți transmită şi ție. Cred că nu peste mult vom ferchezui curtea pentru încă o nuntă.

Degetele lui Ethan se strînseră pe bidinea.

– N-am s-o iau de nevastă, Cam.

Mai mult tonul, decît declarația, făcu ochii lui Cam să se îngusteze. Era un ton de disperare calmă.

– Cred că s-ar putea să te fi înțeles greşit, spuse rar Cam. Bănuiam, după cum mergea treaba, că aveai intenții serioase cu ea.

– Sînt cît se poate de serios cu Grace. Cu multe.

Îşi înmuie din nou bidineaua, privind cum se scurgea de pe ea vopseaua aurie şi curată.

– Nu căsnicia o caut.

În mod normal, Cam ar fi lăsat baltă un asemenea subiect. I-ar fi întors spatele, cu o ridicare din umeri. Treaba ta, frăţioare. Dar îl cunoştea prea bine pe Ethan, ţinea la el de prea mult timp pentru a nu-i păsa de suferinţa lui. Se ghemui lîngă parapet, pentru a-şi apropia chipul de al lui.

– Nici eu n-o căutam, murmură el. Mă speria ca toţi dracii. Dar cînd femeia intră în viaţa ta, *femeia,* mai rău te sperii să-i dai drumul.

– Ştiu eu ce fac.

Expresia lui îndărătnică nu-l putea opri pe Cam.

– Mereu crezi că ştii ce faci. Sper ca de data asta să ai dreptate. Şi la fel de mult sper să nu fie vreun căcat rămas de pe vremea puştiului ăluia cu ochi de zombi pe care l-au adus acasă într-o zi mama şi tata. Ăla care se trezea noaptea din somn urlînd.

– N-o lua într-acolo, Cam.

– N-o lua nici tu. Mama şi tata au făcut altceva din noi.

– N-are nici o legătură cu ei.

– Ba are toate legăturile cu ei. Ascultă...

Se întrerupse, cu o înjurătură moderată, cînd Seth intră în fugă.

– Băi, căcatu-ăsta se topeşte deja.

Cam se îndreptă, încruntîndu-se la el, mai mult din obişnuinţă decît de supărare.

– Nu ţi-am spus să găseşti un înlocuitor al cuvîntului „căcat"?

– Şi tu-l zici, replică Seth, mutîndu-şi punga cu gheaţă în mîna cealaltă.

– Nu de-asta e vorba.

Cunoscînd programul, Seth răsturnă gheața în răcitor.

– De ce?

– Fiindcă Anna o să-mi ia pielea dacă mai continui. Iar dacă ea mi-o ia mie, amice, ți-o iau şi eu pe-a ta.

– Mamă, da' ce frică mie.

– E şi cazul.

În timp ce continuau să se ciondănească, Ethan îşi reluă vopsitul. Izolîndu-i din auz, concentrîndu-se asupra muncii, îşi alunga nefericirea.

Capitolul 17

Avea să fie perfect. Se vedea atît de clar că era bine, încît Grace se întreba cum de nu-i venise dinainte ideea. O croazieră la apusul soarelui, pe marea calmă, cu cerul trandafiriu şi auriu în amurg era decorul ideal pentru amîndoi. Golful făcea parte din viețile lor, cu tot ceea ce oferea şi ce le cerea.

Ştia că pentru Ethan era mai mult decît locul de muncă. Era locul pe care-l iubea.

Fusese uşor de aranjat. Nu trebuise decît să i-o ceară. El păruse surprins, apoi zîmbise.

– Uitasem că-ți place să navighezi.

Fu mişcată cînd văzu că i se păruse foarte firesc să-i însoțească şi Aubrey. Aveau să existe şi alte ocazii, îşi

spuse. O viață întreagă, pentru toți trei. Dar seara aceea caldă şi cu briză blîndă era numai pentru ei doi.

Rîsul amețitor continua s-o domine în timp ce-şi imagina reacția lui cînd avea să-l ceară în căsătorie. Putea vedea totul atît de clar, felul cum urma să se oprească, s-o privească surprins cu ochii aceia albaştri minunați. Ea avea să surîdă, să-i întindă mîna în timp ce alunecau purtați de vîntul uşor peste apele întunecare. Şi avea să-i spună tot ce era în inima ei.

Te iubesc atît de mult, Ethan. Dintotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi. Vrei să mă iei de soție? Doresc să fim o familie. Vreau să-mi trăiesc viața cu tine. Să-ți dăruiesc copii. Să te fac fericit. N-am aşteptat destul?

Apoi, ştia, urma momentul cînd avea să-i apară zîmbetul. Zîmbetul acela încet şi frumos care-i cuprindea pas cu pas toate planele şi umbrele feței, pînă la ochi. Probabil că avea să spună ceva despre modul cum intenționase s-o ceară el pe ea de soție. Că se pregătise.

Aveau să rîdă amîndoi şi să se îmbrățişeze, în timp ce soarele cobora roşu dincolo de țărm. Iar viața lor împreună urma să înceapă cu adevărat.

– Încotro pluteşti, Grace?

Clipi din ochi şi îl văzu pe Ethan zîmbindu-i de la timonă.

– Visam cu ochii deschişi, răspunse, chicotind în sinea ei. Apusul soarelui e momentul cel mai potrivit pentru visare. E atît de paşnic.

Se ridică, pentru a se cuibări sub brațul lui.

– Mă bucur atît de mult că ți-ai putut lua cîteva ore libere, ca să venim aici.

– Vom finisa barca pînă la sfîrşitul lunii, îşi frecă el fața în părul ei. Cu două săptămîni înainte de termen.

– Toți ați muncit atît de mult.

– Şi-o să merite. Proprietarul a trecut azi pe la noi.

– Aşa?

Şi asta făcea parte din viitor, medită Grace. Conversațiile uşoare despre ziua de muncă a fiecăruia.

– Şi ce-a spus?

– Abia a tăcut din gură, aşa că e greu de ştiut măcar jumătate din tot ce-a zis. O turuit despre cele mai recente cutare şi cutare pe care le-a citit în revistele lui de iahting şi a pus destule întrebări ca să ne vîjîie capetele.

– Dar i-a plăcut?

– Cred că a fost mulțumit de ea, de vreme ce toată după-amiaza s-a hlizit ca un copil în dimineața de Crăciun. După ce-a plecat, Cam a vrut să pună pariu cu mine c-o s-o pună pe uscat prima oară cînd o scoate în Golf.

– Şi ai primit pariul?

– Pe dracu'. Sînt aproape sigur c-o s-o facă. Dar nu se poate spune c-ai navigat cu-adevărat prin Golf pînă nu te pui şi pe uscat.

Ethan n-ar fi făcut-o, medită ea, privindu-i mîinile mari şi pricepute pe timonă. Naviga perfect.

– Țin minte cînd tu şi familia ta construiați sloopul ăsta, îşi plimbă ea degetele peste roata cîrmei. Eu ajutam la munca pe cheu, prima oară cînd ați scos-o în larg. Profesorul Quinn ținea timona, iar voi manevrați şcotele. Mi-ai făcut cu mîna.

Chicotind, îşi înclină capul să-l privească.

– Am fost emoționată că mă observaseşi.

– Te observam tot timpul.

Grace se întinse în sus, sărutîndu-l pe bărbie.

– Dar aveai grijă să nu mă laşi să observ că mă observai.

Pradă unui impuls, îl muşcă aţîţător de falcă.

– Pînă-n ultima vreme.

– Cred că mi-am pierdut flerul, întoarse Ethan capul, pînă cînd gura lui o găsi pe a ei. În ultima vreme.

– Bine, îşi rezemă ea capul pe umărul lui, rîzînd încet. Fiindcă-mi place să observ că mă observi.

Nu erau singuri în Golf, dar Ethan se ţinea la distanţă de şalupele cu motor ieşite la o croazieră pe înserat vara. Un stol de pescăruşi zburau înnebuniţi în cerc şi se repezeau în picaj spre pupa unui skiff, unde o fată arunca bucăţi de pîine. Rîsul ei, ascuţit şi vesel, se combina cu ţipetele lacome ale păsărilor.

Vîntul se întetea, umflînd pînzele şi risipind umezeala caldă a zilei. Cei cîţiva nori de la apus se înroşeau pe margini.

Aproape e momentul.

Ciudat, îşi dădu ea seama, nu era deloc nervoasă. Puţin cam ameţită, poate, fiindcă-şi simţea capul atît de uşor, inima atît de liberă. Speranţa, atît de mult timp îngropată, era strălucitoare ca aurul odată ce se elibera.

Se întrebă dacă Ethan avea să cîrmească într-unul din canalele înguste unde umbra era adîncă şi apa de culoarea tutunului. Îşi putea croi drum pe lîngă geamandurile de marcaj care săltau, spre un loc liniştit, unde nici măcar pescăruşii nu le mai ţineau companie.

Ethan era atît de mulţumit cu ea alături, încît lăsă vîntul să aleagă singur direcţia. Ar fi trebuit să facă unele ajustări, îşi spuse. Altfel, nu peste mult pînzele aveau să piardă o terţarolă. Dar nu voia să-i dea drumul din braţe – nu încă.

Mirosea a săpun de lămîie iar părul îi era moale lîngă obrazul lui. Aşa ar fi putut să fie viaţa lor, îşi spuse Ethan. Momente calme, croaziere seara. Stînd îm-

preună. Clădind din visurile mici altele mari.

– E mai fericită ca oricînd, murmură ea.

– Hmmm?

– Fetița de-acolo, care le dă de mîncare la pescăruşi, arătă Grace cu capul spre skiff, zîmbind cînd şi-o imaginâ pe Aubrey, peste cîțiva ani, rîzînd şi chemînd pescăruşii de la pupa bărcii lui Ethan. Ă-ăuu, vine fratele ei mai mic să-şi ceară partea, rîse ea, fermecată de cei doi copii. Sînt drăguți împreună, murmură, privindu-i cum aruncau pîinea cît mai sus, pentru a fi prinsă în ciocurile hămesite. Îşi țin de urît. Există momente de şi mai mare singurătate, pentru un copil singur la părinți.

Ethan închise ochii un moment, cînd propriul lui vis, pe jumătate format, se spulberă. Dorea şi alți copii. Îi merita. Viața din Golf nu era numai pînze frumoase.

– Trebuie să întorc velele în vînt, spuse el. Vrei să ții tu cîrma?

– Le întorc eu, îi zîmbi Grace, în timp ce trecea pe sub brațul lui, spre babord. N-am uitat cum să mînuiesc şcotele, căpitane.

Nu, reflectă Ethan, nu uitase. Era bună ca marinar, la largul ei pe punte ca şi în bucătăria de-acasă. Manevra greementul cu aceeaşi iscusință pe care o arăta la servitul băuturilor unei mulțimi, în cîrciumă.

– Nu sînt prea multe la care să nu te pricepi, Grace.

– Cum? ridică ea privirea, apoi rîse. Nu e greu să înveți folosirea vîntului, cînd îl cunoşti încă din copilărie.

– Ai un talent marinăresc înnăscut, o contrazise el. O mamă minunată, o bună bucătăreasă. Ştii să faci oamenii să se simtă bine în jurul tău.

Pulsul ei, pînă atunci calm, deveni frenetic. Oare avea s-o ceară în căsătorie acum, totuşi, înainte de a fi apucat să-l ceară ea pe el?

– Fac toate lucrurile astea cu plăcere, răspunse, privindu-l cum o privirea. Mă mulțumește să-mi făuresc un cămin aici, în St. Chris. Şi tu faci acelaşi lucru, Ethan, fiindcă te mulțumește.

– Eu am o anume nevoie de locul ăsta, răspunse el încet. Este ceea ce m-a salvat, adăugă, dar întorsese capul, iar Grace nu-l auzi.

Grace mai aşteptă un moment, dorindu-şi să-i vorbească, să-i spună, s-o ceară. Apoi, clătinînd din cap, traversă din nou puntea.

Soarele scăpăta, coborînd aproape, foarte aproape, de acel prelung sărut noptatic al țărmului. Apa era calmă, vălurelele legănîndu-se pe lîngă bordaj. Pînzele se umflau albe.

Momentul, îşi spuse ea cu o tresărire a inimii, sosise.

– Ethan, te iubesc atît de mult.

Ethan ridică un braț pentru a o trage lîngă el.

– Şi eu te iubesc, Grace.

– Dintotdeauna te-am iubit. Şi te voi iubi întotdeauna.

La asta, coborî privirea spre ea, iar Grace îi văzu emoția ivindu-i-se în ochi, făcînd ca albastrul lor să devină şi mai adînc. Ridică o mînă şi i-o ținu pe obraz, în timp ce trăgea din nou aer în piept.

– Vrei să te însori cu mine?

Îi văzu surprinderea, aşa cum se aşteptase, dar nu observă cît de țeapăn îi deveni trupul în timp ce continua:

– Vreau să întemeiem o familie. Vreau să-mi trăiesc viața lîngă tine. Să-ți dăruiesc copii. Să te fac fericit. N-am aşteptat destul?

Şi aşteptă şi acum, dar nu văzu zîmbetul apărîndu-i încet pe față, în ochi. Continua doar s-o privească fix, cu o expresie ce i se păru îngrozită. Aripile osoase ale

panicii îi fluturară în stomac.

– Ştiu că poate plănuiseşi s-o facem altfel, Ethan, şi eşti surprins că ți-o cer eu ție. Dar vreau să fim împreună, cu adevărat împreună.

De ce nu spunea nimic? urla mintea ei. Orice. De ce se uita doar la ea ca şi cum l-ar fi pălmuit?

– N-am nevoie să-mi faci curte, i se întretăie ei vocea şi se întrerupse pentru a încerca să şi-o controleze. Nu că nu mi-ar plăcea lucrurile ca florile şi cinele la lumina lumînărilor, dar nu vreau cu adevărat decît să-mi fii alături. Să fiu soția ta.

Temîndu-se că avea să se sfărîme dacă mai privea încă o clipă doar în ochii aceia nedumeriți şi răniți, Ethan întoarse capul. Degetele i se albiseră pe manelele cîrmei.

– Trebuie să ne întoarcem.

– De ce?

Grace zvîcni înapoi, privindu-i chipul crispat, muşchii fălcilor care-i trepidau. Inima continua să-i bată, dar nu de nerăbdare. Acum, bătea de teamă.

– N-ai nimic altceva să-mi spui decît că trebuie să ne întoarcem?

– Nu, am şi altele să-ți spun, Grace.

Glasul îi era la fel ce stăpînit pe cît de dezlănțuită-i era inima.

– Trebuie să ne întoarcem, ca să ți le pot spune.

Îi venea să-i strige să le spună atunci, pe loc. Dar dădu numai din cap:

– Bine, Ethan. Să ne întoarcem.

Soarele apusese de mult cînd acostară. Greierii şi brotacii îşi cîntau corul nocturn, umplînd văzduhul cu muzica lor ascuțită, mult prea veselă. Deasupra, cîteva

stele clipeau prin pîclă şi strălucea o lună în ultimul pătrar. Aerul se răcorise repede, dar Grace ştia că nu din acel motiv îi era frig. Atît de frig.

Ethan legă el însuşi parîmele, tăcut. La fel cum navigase şi pînă acasă, în tăcere. Reveni la bord şi se aşeză în faţa ei. Luna era încă jos, abia deasupra copacilor, dar primele stele răspîndeau destulă lumină pentru ca Grace să-i vadă chipul.

Nu exprima nici urmă de bucurie.

– Nu mă pot căsători cu tine, Grace.

Îşi alegea cuvintele cu multă grijă, ştiind că aveau s-o doară.

– Îmi pare rău. Nu-ţi pot da ceea ce vrei.

Grace îşi încleştă strîns mîinile laolaltă. Nu ştia dacă voiau să se strîngă pumni şi să lovească, sau să atîrne moi şi tremurătoare ca ale unei bătrîne.

– Atunci, ai minţit cînd ai spus că mă iubeşti?

Poate-ar fi fost mai blînd să-i spună că da, reflectă el, apoi clătină din cap. Nu, n-ar fi fost decît o laşitate. Merita adevărul. Tot adevărul.

– N-am minţit. Te iubesc cu adevărat.

Existau diverse grade ale iubirii. Nu era atît de naivă încît să creadă altceva.

– Dar nu aşa cum trebuie să iubeşti o femeie pe care ai lua-o de soţie.

– N-aş putea iubi nici o femeie mai mult decît te iubesc pe tine. Dar sînt...

Grace ridică o mînă. Tocmai îi trecuse ceva prin minte. Dacă acesta era motivul pentru care o refuza, n-avea să-l ierte niciodată.

– Din cauza lui Aubrey? Fiindcă am un copil cu alt bărbat?

Atît de rar se mişca repede, încît o luă prin surprindere cînd îi smulse mîna din aer şi o strînse destul de tare ca să frece oasele unul de altul.

– O iubesc, Grace. Aş fi mîndru să mă considere tatăl ei. Nu se poate să nu ştii asta.

– N-am nevoie să ştiu nimic. Spui că mă iubeşti, că o iubeşti şi pe ea, dar pe urmă nu ne doreşti. Mă doare, Ethan.

– Iartă-mă. Iartă-mă.

Îi eliberă mîna, ca şi cum l-ar fi ars în palmă.

– Ştiu că te doare. Ştiam că aşa avea să fie. N-am avut voie să las situaţia să ajungă pînă aici.

– Dar ai făcut-o, replică ea cu simplitate. Trebuia să ştii că, dacă simt aşa, atunci mă aştept să simţi şi tu acelaşi lucru.

– Mda, ştiam. Ar fi trebuit să fiu sincer cu tine. N-am nici o scuză.

Decît că aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de tine, Grace.

– Nu căsătoria e ceea ce caut.

– Hai, nu mă lua de proastă, Ethan, oftă ea, prea lovită ca să se mai înfurie. Oamenii ca noi nu au relaţii, noi n-avem aventuri. Ne căsătorim şi creştem familii. Sîntem simpli şi elementari, şi oricît de amuzant li s-ar părea unora, aşa sîntem şi nu altfel.

Ethan îşi privi mîinile. Avea dreptate, desigur. Sau ar fi avut. Dar nu ştia că el nu era nici simplu, nici elementar.

– Nu tu eşti de vină, Grace.

– Nu?

Durerea şi umilinţa se duelau în sufletul ei. Îşi imagina că şi Jack Casey ar fi spus acelaşi lucru, dacă şi-ar

fi dat osteneala să spună ceva înainte de a o părăsi.

– Dacă nu sînt eu, atunci cine e? Înafară de mine, nu mai e nimeni aici.

– Eu sînt de vină. Nu pot întemeia o familie, din cauza locului de unde vin.

– De unde vii? Vii din St. Christopher, de pe Coasta de Est. Vii de la Raymond şi Stella Quinn.

– Nu-i adevărat, ridică el privirea. Vin din mahalalele împuțite din D.C. şi Baltimore şi din prea multe alte locuri ca să le mai număr. Vin de la o tîrfă care se vindea, şi pe ea şi pe mine, pentru o sticlă de pileală sau o doză de drog. Nu ştii de unde vin. Nici ce-am fost.

– Ştiu că ai venit dintr-un loc îngrozitor, Ethan, spuse ea, acum cu blîndețe, dorind să-i aline durerea brutală din ochi. Ştiu că mama ta – mama ta naturală – a fost o prostituată.

– A fost o tîrfă,o corectă Ethan. „Prostituată" e un cuvînt prea curat.

– În regulă.

Mai prudentă, căci vedea mai mult decît durere, dădu încet din cap. Se simțea acolo şi furie, la fel de violentă.

– Ai trăit ceva ce nici un copil n-ar trebui să trăiască, înainte de a veni aici. Înainte ca familia Quinn să-ți dăruiască speranța, iubirea şi un cămin. Şi ai devenit al lor. Ai devenit Ethan Quinn.

– Asta nu-mi schimbă sîngele din vene.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Cum naiba ai înțelege?

Aruncase întrebarea ca pe un glonț, fierbinte şi periculos de ascuțit. Cum ar fi putut ea să ştie? se întrebă, furios. Crescuse cunoscîndu-şi părinții, şi pe părinții lor, fără a trebui niciodată să se întrebe ce-i transmiseseră,

ce moştenise de la ei.

Dar avea să afle, înainte de a termina, avea să ştie. Iar asta urma să le pună capăt la toate.

– Era o femeie masivă. Mîinile de la ea le am. Picioarele, lungimea braţelor.

Grace îi privi braţele, mîinile acelea pe care le strînsese pumni fără a-şi da măcar seama.

– Pe celelalte nu ştiu de unde le am, fiindcă nu cred c-a avut mai mult habar decît mine cine a fost tatăl meu. Doar un client ca oricare altul cu care-a avut ghinion. Nu s-a descotorosit de mine fiindcă îşi făcuse deja trei avorturi şi-i era frică să mai rişte încă unul. Aşa mi-a spus.

– A fost o cruzime din partea ei.

– Iisuse Christoase!

Incapabil să mai stea jos, Ethan sări în picioare, începînd să se plimbe pe punte.

Grace îl urmă, mai încet. Îşi dădu seama că într-o privinţă avea dreptate. Nu-l cunoştea pe acel om, pe cel care umbla cu paşi iuţi şi smuciţi şi cu pumnii încleştaţi de parcă ar fi fost gata să dea cu ei sălbatic în tot ce-i ieşea în cale.

Aşa că rămase la distanţă.

– Era un monstru. Un monstru-n pizda mă-sii. Mă bătea pînă la leşin, numai de-a dracu', ori de cîte ori îi trăsnea vreun motiv prin cap.

– O, Ethan, întinse Grace mîinile spre el, neputîndu-se stăpîni.

– Nu mă atinge acum.

Nu era sigur ce-ar fi putut face dacă punea mîna pe el în acel moment. Şi îl speria.

Grace îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă trup, înfruntîndu-şi lacrimile gata s-o podidească.

– Odată, a trebuit să mă ducă la spital, continuă el. Cred să se temea să nu-i mor în brațe. Atunci ne-am mutat din D.C. în Baltimore. Doctorul a pus prea multe întrebări despre felul cum căzusem pe scară şi mă alesesem cu un cucui şi două coaste fisurate. Mult timp m-am întrebat de ce nu mă lăsase acolo. Dar în fond, primea o alocație datorită mie şi avea un sac de box viu la domiciliu,deci cred că-i ajungeau motivele astea. Pînă am împlinit opt ani.

Se opri din mers şi rămase nemişcat, cu fața spre ea. Avea în el atît de multă mînie încît aproape c-o putea simți arzîndu-i porii. Iar întețirea ei amară îl ustura în gît.

– Atunci i-a venit ideea că n-ar fi stricat să-ncep să-mi cîştig întreținerea. Trăise destul pe lumea asta ca să ştie unde putea găsi bărbați pe care nu-i prea interesau femeile. Bărbați care plăteau pentru copii.

Grace nu putu scoate o vorbă, nici chiar cînd îşi apăsă o mînă pe gît ca pentru a împinge afară cuvintele, orice cuvinte. Nu putea decît să stea pe loc, acolo unde se afla, cu fața albă ca osul în lumina răsăritului de lună şi ochii mari îşi înspăimîntați.

– Prima oară, te opui. Te bați de parcă de-asta ar atîrna viața ta, iar o parte din tine nici nu crede c-o să se întîmple cu adevărat. Pur şi simplu nu se poate întîmpla. Nu contează că ştii ce e sexul fiindcă toată viața ai trăit prin jurul marginii lui urîte. Nu ştii ce-i asta, nu ți se pare posibil. Pînă se întîmplă. Pînă n-o mai poți opri să se întîmple.

– O, Ethan. O, Doamne! O, Doamne!

Începu să plîngă, pentru el, pentru băiețaş, pentru o lume în care puteau exista asemenea orori.

– A cîştigat douăzeci de dolari, mi-a dat şi mie doi.

Şi-a făcut din mine o tîrfă.

– Nu, suspină Grace, neputincioasă. Nu.

– Am ars banii, dar asta n-a schimbat nimic. M-a lăsat două săptămîni şi pe urmă iarăşi m-a vîndut. Te lupţi şi a doua oară. Şi mai tare decît prima, fiindcă acum ştii, şi crezi. Şi continui să lupţi, de fiecare dată, mereu prin acelaşi coşmar, pînă cînd pur şi simplu abandonezi. Iei banii şi-i ascunzi fiindcă într-o zi vei avea destui. Iar apoi, o omori şi scapi. Dumnezeu ştie că vrei s-o omori mai mult, poate, chiar decît vrei să scapi.

Grace închise ochii.

– Ai făcut-o?

Îi auzi răguşeala din voce, luînd-o drept dezgust, în loc de furie îngreţoşată, cum era de fapt. Furie pentru el, întărită de speranţa feroce că o făcuse. O, da, că o făcuse.

– Nu. După un timp, asta devine viaţa ta. Atîta tot. Nici mai mult, nici mai puţin. O trăieşti şi gata.

Ethan se întoarse să privească spre casă, unde ardeau luminile la ferestre. Unde muzica – de la ghitara lui Cam – cînta o melodie veselă, purtată de vînt.

– Am trăit-o pînă la doisprezece ani, cînd unuia dintre cei cărora mă vindea i-a sărit o doagă. M-a pocnit destul de tare, dar asta nu era ceva prea neobişnuit. Însă ăla luase nu ştiu ce droguri şi s-a repezit şi la ea. Au devastat toată coşmelia, făcînd destul tărăboi pentru ca doi vecini care aveau obiceiul să-şi vadă de-ale lor să se enerveze destul ca să bată la uşă.

Continuă să-şi amintească:

– O strîngea de gît. Iar eu zăceam pe jos, uitîndu-mă cum îi ieşeau ochii din cap şi zicîndu-mi: poate i-o face. A pus mîna pe-un cuţit şi l-a înfipt în el. I l-a înfipt în

spate, chiar în clipa cînd ăia care băteau la uşă au năvălit înăuntru. S-au pornit zbierete şi urlete. Ea i-a scos nenorocitului portofelul din buzunar în timp ce ăluia-i curgea sîngele pe podea. Şi a fugit. Nici nu s-a uitat la mine.

Ridică din umeri, întorcîndu-se.

– Cineva a chemat poliția şi m-au dus la spital. Nu mai țin minte clar, dar acolo am ajuns. Medici, sticleți şi asistenți sociali, continuă el încet. Punîndu-mi întrebări, scriind totul pe hîrtie. Cred că s-au dus s-o caute, dar n-au găsit-o niciodată.

Se cufundă în tăcere, astfel că nu se mai auzi decît plescăitul apei, țîrîielile insectelor, ecourile notelor de ghitară. Dar Grace nu spuse nimic, ştiind că nu terminase. Încă nu terminase.

– Stella Quinn era la o conferință medicală în Baltimore şi făcea vizite. S-a oprit la patul meu. Cred că mi-a privit fişa medicală, nu mai țin minte. Ştiu doar că era acolo, cu mîinile pe bara patului, privindu-mă. Avea ochi buni, nu naivi, dar blînzi. Mi-a vorbit. N-am dat nici o atenție cuvintelor ei, numai vocii. Şi a revenit de mai multe ori. Uneori, o însoțea şi Ray. Într-o zi, mi-a spus că puteam veni cu ei acasă, dacă voiam.

Tăcu din nou, ca şi cum acela ar fi fost sfîrşitul. Dar Grace nu se putea gîndi decît că momentul cînd soții Quinn îi oferiseră un cămin fusese doar începutul.

– Ethan, mi se frînge inima pentru tine. Şi ştiu acum că, oricît de mult i-am iubit şi i-am admirat pe soții Quinn în toți aceşti ani, n-a fost de ajuns. Te-au salvat.

– M-au salvat, fu el de acord. Şi după ce m-am hotărît să trăiesc, am făcut tot ce puteam pentru a fi ceva ce onora această hotărîre, şi pe ei.

– Eşti, şi întotdeauna ai fost, cel mai onorabil om pe care l-am cunoscut vreodată.

Se apropie de el, îl cuprinse cu braţele şi-l strînse, în pofida faptului că braţele lui nu-i răspunseră la rîndul lor.

– Lasă-mă să te ajut, murmură ea. Lasă-mă să fiu cu tine, Ethan.

Ridică faţa, lipindu-şi gura de a lui.

– Lasă-mă să te iubesc.

Ethan se cutremură, frînt. Acum şi braţele lui o cuprinseră, aprig. Gura primi consolarea pe care i-o oferea. Se clătină astfel, ţinîndu-se de ea, ca de un colac de salvare pe o mare furtunoasă.

– Nu pot face asta, Grace. Nu e just pentru tine.

– Tu eşti just pentru mine, se agăţă ea, cînd vru s-o îndepărteze. Nimic din tot ce-ai spus nu schimbă ceea ce simt. Nimic n-ar putea. Nu fac decît să te iubesc şi mai mult pentru asta.

– Ascultă-mă.

Mîinile îi erau sigure şi ferme, cînd îi apucară umerii, împingînd-o înapoi.

– Nu-ţi pot da lucrul de care ai nevoie, pe care-l doreşti, pe care se cuvine să-l ai. O căsnicie, copii, o familie.

– N-am...

– Să nu-mi spui că n-ai nevoie. Ştiu că ai.

Grace trase aer în piept, slobozindu-l apoi încet.

– Am nevoie de toate astea, cu tine. Am nevoie de o viaţă cu tine.

– Nu te pot lua de soţie. Nu-ţi pot face copii. Mi-am făgăduit că nu voi risca niciodată să transmit unui copil ceea ce am în mine de la ea.

– N-ai nimic de la ea în tine.

– Ba am, i se strînseră lui degetele, scurt. Ai văzut în

ziua aceea, în pădure, cînd te-am posedat lîngă un copac, ca un animal. Ai văzut cînd am răcnit la tine că lucrezi într-un bar. Iar eu am văzut de prea multe ori ca să le număr, cînd cineva mă ia în răspăr prea des. Faptul că mă stăpînesc nu înseamnă că nu există. Nu pot depune jurămintele cu tine, nici să-ți fac un copil. Te iubesc prea mult ca să te las să crezi că se va întîmpla vreodată.

– Ți-a rănit mai mult decît trupul, murmură Grace. Inima ți-a maltratat-o cu adevărat. Te pot ajuta să te vindeci pînă la capăt.

O scutură încet, blînd.

– Nu mă asculți. Nu auzi ce-ți spun. Dacă nu poți accepta felul cum trebuie să fie situația între noi, voi înțelege. N-am să te acuz niciodată dacă te retragi şi cauți la altcineva ceea ce doreşti. Cel mai bun lucru pentru tine e să-ți dau drumul. Şi asta fac.

– Îmi dai drumul?

– Vreau să te duci acasă, o eliberă el, făcînd un pas înapoi; cu senzația că intrase într-un vid enorm, întunecat. După ce te vei gîndi pe îndelete, vei vedea totul la fel ca mine. Atunci, te vei putea hotărî dacă mai e cazul să ne întîlnim ca pîn-acum sau dacă vrei să te las în pace.

– Vreau...

– Nu, o întrerupse el. În clipa asta, nu ştii ce vrei. Ai nevoie de timp, şi eu la fel. Prefer să pleci. Nu vreau să mai rămîi aici, Grace.

Grace ridică o mînă la tîmplă:

– Nu mă vrei aici?

– Nu acum.

Strînse din fălci cînd îi văzu durerea înotînd în ochi. Pentru binele ei, îşi reaminti.

– Du-te-acasă şi lasă-mă o vreme singur.

Grace făcu un pas îndărăt, apoi încă unul. În sfîrşit, se întoarse şi o luă la fugă. În jurul casei, nu în ea. Nu putea suporta gîndul s-o vadă cineva cu obrajii uzi de lacrimi şi durerea aceea îngrozitoare care-i sfîşia inima. N-o voia, numai la asta se putea gîndi. N-o lăsa să fie cea de care avea el nevoie.

– Hei, Grace! Stai!

Seth abandonă urmărirea licuricilor care scînteiau prin întuneric, pornind în goană după ea.

– Am cam un milion de bulangii din-ăştia, începu el să ridice un borcan.

Apoi îi văzu lacrimile, i le auzi în respiraţia sacadată în timp ce bîjbîia la portiera maşinii.

– Ce s-a-ntîmplat? De ce plîngi? Te-ai lovit?

Grace suspină întretăiat, apăsîndu-şi o mînă pe inimă. O, da, o, da, nu m-am lovit.

– Nu-i nimic. Trebuie să mă duc acasă. Nu pot... nu mai pot să stau.

Smuci portiera maşinii şi se prăvăli înuntru.

Ochii nedumeriţi ai lui Seth se înverşunară, în timp ce o privea îndepărtîndu-se. Plin de o furie fierbinte, se repezi pe lîngă colţul casei, trîntind borcanul luminos pe marginea verandei. Văzu umbra de pe ponton şi porni într-acolo, cu pumnii strînşi, gata de luptă.

– Ticălosule! Nemernicule!

Aşteptă pînă cînd Ethan se întoarse, apoi îi trînti un pumn în burtă cu toată puterea.

– Ai făcut-o să plîngă.

– Ştiu.

Noua durere, de natură fizică, îl fulgeră pe dinăuntru, alăturîndu-se celorlalte.

– Nu-i treaba ta, Seth. Du-te-n casă.

– Ba du-te tu-n pizda mă-tii. Ai lovit-o. Hai, încearcă să mă loveşti şi pe mine. N-o să-ți fie prea uşor.

Cu dinții dezgoliți, Seth lovi din nou, şi din nou, pînă cînd Ethan îl apucă de guler şi pantaloni şi-l ridică în aer, peste capătul debarcaderului.

– Calmează-te, m-auzi, altfel te-arunc în apă.

Adăugă o zgîlțîitură amenințătoare, deşi nu-i stătea sufletul la asta.

– Crezi c-am vrut s-o lovesc? Crezi că mi-a făcut vreo plăcere?

– Atunci de ce-ai făcut-o? strigă Seth, zbătîndu-se ca un peşte în cîrlig.

– N-am avut încotro.

Deodată insuportabil de obosit, Ethan îl lăsă cu picioarele pe ponton.

– Lasă-mă-n pace, murmură el, aşezîndu-se pe margine; dîndu-se bătut, îşi lăsă capul în mîini, apăsîndu-şi ochii cu degetele.

– Lasă-mă doar în pace.

Seth îşi foi picioarele. Nu numai Grace suferea. Efectiv nu înțelesese că şi un om în toate firea putea suferi, în felul acela. Cu Ethan, însă, asta se întîmpla. Nesigur, păşi înainte. Îşi înfundă mîinile în buzunare, le scoase iarăşi. Se frămîntă. Oftă. Apoi, se aşeză.

– Femeile, spuse el cu un glas calm şi chibzuit, îl fac pe bărbat să vrea să-şi tragă un glonț în cap şi să termine cu toate.

Era o vorbă pe care îl auzise pe Phillip spunîndu-i-o lui Cam şi găsea că s-ar fi potrivit. Fu răsplătit cu un rîs scurt din partea lui Ethan, chiar dacă nu era şi vesel.

– Mhm, cred că aşa e.

Ethan îl cuprinse cu un braț pe după umeri, trăgîndu-l lîngă el. Şi se simți puțin mai mîngîiat.

Capitolul 18

Anna îşi cîntări priorităţile – şi-şi luă ziua liberă. Nu putea fi sigură la ce oră avea să vină Grace la curăţenie şi nu voia să rişte să n-o întîlnească.

Puţin îi păsa de ce spunea Ethan – sau nu spunea. Avea loc o criză.

Dacă ar fi crezut că avuseseră doar o ciondăneală sau o neînţelegere, ar fi fost amuzată sau compătimitoare, după cum dicta situaţia. Dar nu o simplă neînţelegere adusese nefericirea aceea în ochii lui Ethan. A, avea el un stil propriu de a şi-o ascunde, medita Anna, în timp ce smulgea încet şi nemilos buruieniile care-i ameninţau begoniile de pe rondul din faţă. Şi-şi ascundea foarte bine sentimentele mai personale. Pur şi simplu, ea era profesionistă la descifrarea emoţiilor.

Ghinionul lui că se alesese cu o asistentă socială drept cumnată.

Îl descususe puţin şi pe Seth. Nu încăpea nici o îndoială că băiatul ştia ceva. Dar nimerise drept în neabătuta loialitate bărbătească. Tot ce scosese de la el fusese o ridicare din umeri à la Quinn şi o gură pecetluită.

Totuşi, ar fi putut smulge adevărul, dar nu avea inimă să producă o fisură în acea legătură fermecătoare. Seth îi putea rămîne loial lui Ethan.

Anna avea să se ocupe de Grace.

Era convinsă că nu se mai văzuseră de cîteva zile. Pe Ethan îi era jalnic de uşor să-l urmărească. Ieşea pe apă în fiecare dimineaţă, iar după-amiaza şi seara lucra la şantierul naval. Abia se atingea de cină, după care se retrăgea în camera lui. Unde văzuse de mai multe ori lumina ieşind pe sub uşă pînă noaptea tîrziu.

Rumega, îşi spuse ea, clătinînd din cap nervoasă. Iar dacă nu rumega, căuta gîlceavă.

În weekend, zădărnicise un incident care sigur s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge, cînd îi găsise pe cei trei fraţi certîndu-se piept în piept la şantierul naval, priviţi cu avid interes de Seth.

Cauza rămînea un mister, întrucît se izbise de acelaşi zid bărbătesc strîns unit. Ridicări din umeri şi mîrîieli fuseseră singurul rezultat al eforturilor ei.

Ei bine, avea să înceteze totul, hotărî ea, atacînd cu entuziasm o rochiţa-rîndunicii. Femeile ştiau cum să comunice şi să discute. Şi chiar dacă trebuia s-o pocnească pe Grace Monroe în cap cu hîrleţul de grădină, Grace avea să comunice şi să discute al naibii de deschis.

Cu nespusă plăcere, auzi maşina lui Grace sosind. Îşi dădu pălăria pe spate, se ridică şi-i zîmbi de bun venit:

– Hai, salut.

– Bună, Anna. Credeam că eşti la birou.

– Mi-am luat o zi de concediu mintal.

Da da, şi-aici jale cît cuprinde, meditä ea. Şi nu atît de bine camuflată ca a lui Ethan.

– N-ai adus-o pe Aubrey cu tine.

– Nu. Azi a vrut-o mama mea.

Grate îşi plimbă o mînă în sus şi-n jos pe cureaua genţii enorme de pe umăr.

– Ei, atunci eu încep şi te las să-ţi vezi de grădinărit.

– Abia aşteptam un pretext să fac o pauză. De ce n-am sta jos un minut, pe verandă?

– Zău că trebuie să bag prima serie de rufe în maşină.

– Grace, îi puse Anna o mînă pe braţ, cu blîndeţe. Stai jos. Vorbeşte-mi. Te consider una din prietenele mele. Sper să mă numeri şi tu printre ale tale.

– Da, şovăi vocea lui Grace; fu nevoită să respire de trei ori ca să şi-o calmeze. Şi eu, Anna.

– Atunci, să stăm jos. Spune-mi ce s-a întîmplat, de-aţi ajuns atît de nefericiţi tu şi Ethan.

– Nu ştiu dacă pot.

Dar era ostenită, frîntă de oboseală, aşa că se aşeză pe trepte.

– Cred că am încurcat totul.

– Cum?

Plînsese pînă i se uscaseră ochii. Nu c-ar fi ajutat-o cu ceva. Poate-i prindea bine să discute situaţia cu altă femeie, una de care începea să se simtă apropiată.

– Mi-am permis să presupun, începu ea. Mi-am permis să fac planuri. Îmi culegea flori, adăugă, ridicînd din mîini neajutorată.

– Îţi culegea flori? se îngustară infim ochii Annei. Iepuri, s-o crezi tu, spuse în sinea ei, dar o reţinu pentru o răfuială ulterioară.

– Şi mi-a invitat la cină. Lumînări şi vin. Am crezut că urma să mă ceară în căsătorie. Ethan face totul pas cu pas şi credeam să se pregătea să mă peţească.

– E firesc. Vă iubiţi. Îi este devotat lui Aubrey, iar ea îl adoră. Amîndoi sînteţi oameni de casă. Atunci, de ce să n-o fi crezut?

Grace privi un moment în gol, apoi respiră prelung.

– Nici nu-ți pot spune ce înseamnă să te aud spunînd astea. Mă simțeam ca o proastă.

– Ei bine, opreşte-te. Nu eşti proastă. Nici eu nu sînt şi fii sigură că am gîndit la fel.

– Amîndouă ne-am înşelat. Nu m-a cerut. Dar m-a iubit în noaptea aia, Anna. Atît de tandru. Niciodată n-am crezut că cineva poate ține atît de mult la mine. Pe urmă, a avut un coşmar.

– Un coşmar?

– Da.

Iar acum îl înțelegea.

– A fost rău, foarte rău, dar s-a prefăcut că nu era. Mi-a spus să nu-mi fac griji şi a trecut peste totul. Aşa că nu m-am mai gîndit. Atunci...

Îngîndurată, îşi frecă o vînătaie slabă de pe picior, pe care şi-o făcuse împiedicîndu-se de o masă la *Shiney's.*

– A doua zi, am hotărît că dacă stăteam aşteptînd pînă mă cerea Ethan, aş fi avut fire albe în ziua nunții. Ethan nu trece prin viață chiar la galop.

– Nu, într-adevăr. Le face pe toate după timpul lui şi le face bine. Dar, fără-ndoială, îi prinde bine cîte-un imbold din cînd în cînd.

– Nu-i aşa?

Nu-şi putu opri zîmbetul cald, nostalgic.

– Uneori, le chibzuieşte pînă la moarte. Şi am crezut că şi-acum era la fel, aaş că m-am hotărît să-l cer eu însămi.

– Tu l-ai cerut pe Ethan în căsătorie? chicoti Anna, rezemîndu-se de trepte. Bravo ție, Grace.

– Plănuisem totul. Tot ce voiam să spun şi cum să spun. Mi-am zis că pe apă, unde e cel mai mulțumit, aşa că l-am rugat să mă ducă într-o croazieră seara. Era aşa de frumos, cu apusul soarelui şi pînzele strălucind um-

flate în vînt. Şi l-am cerut.

Anna îşi depuse o mînă peste a lui Grace.

– Presupun că te-a refuzat. Dar...

– N-a fost numai atît. Dacă i-ai fi văzut faţa... S-a făcut complet rece. A spus că avea să-mi explice totul la întoarcere. Şi mi-a explicat. Nu ştiu dacă pot să-ţi spun, Anna, fiindcă e problema lui Ethan. Dar a spus că nu se poate însura cu mine, nici cu altcineva. Niciodată.

Un moment, Anna nu vorbi. Era asistenta de caz a lui Seth, ceea ce însemna că avusese acces deplin la dosarele celor trei bărbaţi care aveau să-i fie tutori. Le cunoştea trecutul aproape la fel de bine ca ei înşişi.

– E din cauza celor ce i s-au întîmplat în copilărie?

Privirea lui Grace tresări, apoi rămase aţintită drept înainte.

– Ţi-a spus?

– Nu, dar ştiu, aproape totul. Face parte din meseria mea.

– Ştii... ce i-a făcut mama lui.. femeia aia... ce i-a lăsat pe alţii să-i facă? Nu era decît un băieţel.

– Ştiu că l-a forţat să aibă relaţii sexuale cu clienţii timp de cîţiva ani, înainte de a-l abandona. Mai există cópii după rapoartele medico-legale, la dosar. Ştiu că a fost violat şi bătut, înainte ca Stella Quinn să-l găsească în spital. Şi mai ştiu ce fel de traume pot provoca abuzurile consecvente de soiul ăsta. Ethan ar fi putut foarte bine să devină el însuşi un agresor. E un nenorocit de ciclu foarte comun.

– Dar n-a făcut-o.

– Nu, a devenit un om cumpătat, atent, cu un autocontrol aproape ireproşabil. Cicatricele au rămas, pe dedesubt. E foarte probabil ca relaţia asta cu tine să le fi adus pe unele dintre ele mai aproape de suprafaţă.

– Nu mă lasă să-l ajut, Anna, i-a intrat în cap că nu poate risca să aibă copii fiindcă are în trup sîngele ei. Sînge viciat pe care-l va transmite mai departe. Nu vrea să se însoare, fiindcă pentru el căsnicia înseamnă familie.

– Greşeşte, iar cel mai bun exemplu despre cît greşeşte îl are în propria lui oglindă. Nu numai că are sîngele ei în vene, dar şi-a petrecut primii doisprezece ani de viaţă – cei mai impresionabili ani – împreună cu ea, într-un mediu care putea deforma mintea oricărui copil. Şi cînd colo, e Ethan Quinn. De ce ar fi mai prejos decît el copiii lui – copii care vor fi procreaţi de voi amîndoi?

– Aş vrea să mă fi gîndit să-i spun asta, murmură Grace. Eram atît de şocată, de tristă şi de zguduită.

Închise ochii.

– Nu cred c-ar fi contat dacă i-o spuneam. Nu voia să mă asculte. Nu pe mine, preciză ea, rar. Crede că nu sînt destul de puternică pentru a trăi cu ceea ce a trăit el.

– Se înşeală.

– Da, se înşeală. Dar s-a hotărît. Acum nu mă mai vrea. Spune că eu aleg, dar îl cunosc. Dacă spun că pot accepta şi continuăm ca şi pîn-acum, o să-l roadă pînă se îndepărtează singur.

– Şi poţi accepta?

– M-am întrebat şi eu, mă gîndesc de cîteva zile. Îl iubesc destul de mult ca s-o doresc, poate să mă mulţumesc cu atît, cel puţin pentru un timp. Dar m-ar roade şi pe mine.

Clătină din cap.

– Nu, nu pot să accept. Nu pot accepta doar o parte din el. Şi nu-i voi cere niciodată lui Aubrey să accepte mai puţin decît un tată.

– Felicitări. Şi-acum, ce vom face?

– Nu ştiu dacă eu mai pot face ceva. Mai ales cînd amîndoi dorim lucruri diferite.

Anna pufni zgomotos.

– Grace, tu eşti singura care poate decide. Dar dă-mi voie să-ți spun un lucru. Cam şi cu mine n-am plutit spre altar pe aripi de funigei. Doream lucruri diferite – sau, cel puțin, aşa credeam. Şi, pentru a descoperi ceea ce doream împreună, ne-am lovit, am dat totul pe față şi am luptat împreună.

– Cu Ethan e greu să dai ceva pe față.

– Dar nu imposibil.

– Nu, imposibil nu, dar... N-a fost cinstit cu mine, Anna. Dincolo de toate celelalte, pe-asta nu i-o pot ierta. M-a lăsat să-mi depăn visurile, ştiind tot timpul că avea să le taie firele şi să mă lase să cad. Îi pare rău, ştiu, dar totuşi...

– Eşti revoltată.

– Da, cred că sînt. Mi-a mai făcut-o şi un alt bărbat. Tatăl meu, adăugă ea, acum mai calmă. Voiam să fiu dansatoare, iar el ştia că-mi agățam de asta toate speranțele. Nu pot spune că m-a încurajat vreodată, însă m-a lăsat să iau lecții şi să-mi fac visuri. Iar cînd am avut nevoie de el ca să-mi stea alături şi să mă ajute să-mi încerc visul... a tăiat firele. L-am iertat, sau am încercat, dar viața n-a mai fost niciodată aceeaşi. Apoi, am rămas gravidă şi m-am măritat cu Jack. Cred c-ai putea spune că asta i-a tăiat lui firele şi nu m-a iertat niciodată.

– Ai încercat să rezolvi situația?

– Nu, n-am încercat. Şi el mi-a dat de ales, la fel ca Ethan. Sau, ceea ce păreau ei să creadă că înseamnă să aleg. S-o fac cum vor ei. Să accept, sau să merg mai departe fără ei. Aşa că, voi merge fără ei.

– Te înțeleg. Dar, dacă-ți satisface mîndria, ce efect poate avea asupra inimii tale?

– Cînd oamenii îți zdrobesc inima, mîndria e tot ce-ți mai rămîne.

Iar mîndria, îşi spuse Anna, poate deveni rece şi înverşunată, fără inimă.

– Dă-mi voie să vorbesc cu Ethan.

– Voi vorbi eu cu el, de îndată ce descopăr ce e nevoie să spun.

Oftă prelung.

– Mă simt mai bine, observă ea. Mi-ajută dacă spun totul cu voce tare. Şi nu aveam pe altcineva cui să-i vorbesc.

– Țin la voi amîndoi.

– Ştiu. Va fi bine, îi strînse Grace mîna, înainte de a se ridica. M-ai ajutat să-mi treacă lacrimile. Nu suport să dau apă la şoareci. Acum voi alunga o parte din nebunia asta despre care nu-mi dădusem seama că era acolo.

Reuşi să surîdă.

– Iar cînd termin, vei avea o casă a naibii de curată. Curăț ca o maniacă, cînd îmi descarc nervii.

„Vezi să nu ți-i descarci de tot, replică Anna în gînd, pe cînd Grace intra. Mai păstrează şi pentru idiotul ăla de Ethan."

Grace avu nevoie de două ore şi jumătate ca să spele, să clătească, să şteargă praful şi să lustruiască tot etajul. Trecu printr-un moment greu în camera lui Ethan, unde plutea prin aer mirosul lui, al mării, şi peste tot erau împrăştiate părticele din viața sa cotidiană.

Dar îşi adună forțele, apelînd la acelaşi miez de oțel care o ajutase să treacă printr-un divorț şi o schismă familială dureroasă.

Munca o ajuta şi ea, ca întotdeauna. Efortul greu, fizic, îi ținea ocupate mîinile şi mintea. Viața mergea înainte. O ştia din proprie experiență. Şi o făcea să trăiască de pe o zi pe alta.

Avea un copil. Avea mîndria. Şi mai avea încă visurile – deşi ajunsese la faza în care prefera să le considere planuri.

Putea trăi fără Ethan. Nu la fel de plin, poate, nu tot atît de vesel, cu siguranță. Dar putea să trăiască, să fie productivă şi să-şi afle mulțumirea în calea pe care o făurea pentru ea şi fiica ei.

Terminase cu lacrimile şi autocompătimirea.

Începu parterul, cu aceeaşi fervoare unilaterală. Mobila fu lustruită să strălucească. Geamurile fură frecate pînă scînteiară. Agăță rufele la uscat, mătură pe verandă şi se luptă cu mizeria ca şi cum ar fi fost un inamic care amenința că cotropească tot pămîntul.

Cînd ajunse la bucătărie, o durea spatele, dar era o durere măruntă şi satisfăcătoare. Pe piele avea o uşoară peliculă de sudoare, mîinile îi erau înăsprite de apa de spălat şi se simțea la fel de împlinită ca un preşedinte de corporație după o lovitură de afaceri majoră.

Se uita la ceas, măsura timpul. Voia să termine şi să plece înainte de a se întoarce Ethan de la lucru. În ciuda uşurării obținute prin muncă, în inimă încă îi mai ardea un mic tăciune mocnit de furie. Se cunoştea pe ea însăşi destul de bine pentru a înțelege că avea nevoie de foarte puțin ca să se aţîțe într-o flacără.

Dacă se certa cu el, dacă-i spunea măcar o parte din lucrurile care i se îmbulzeau prin cap de cîteva zile, n-aveau să se mai poată purta niciodată civilizat, necum prietenos.

Nu-i silea pe frații Quinn să țină partea nimănui. Şi nu

risca să-şi primejduiască relaţia preţioasă şi vitală cu Seth din cauză că doi adulţi din viaţa lui nu-şi puteau stăpîni nervii.

– Şi nici eu n-am să-mi pierd slujba pentru asta, bombăni ea, în timp ce începea să frece tăbliile bufetului. Numai fiindcă el nu-i în stare să vadă la ce dă cu piciorul.

Respiră şuierător, adunîndu-şi cu degetele părul, pe care căldura şi efortul i-l umeziseră la tîmple. Şi se calmă frecînd zdravăn tigăile de pe rastelul vechi.

Cînd sună telefonul, îl smulse din furcă fără să se gîndească.

– Alo?

– Anna Quinn?

Grace privi pe fereastră, pentru a o vedea pe Anna fredonînd încîntată, prin grădina din spate.

– Nu, am...

– Am să-ţi zic ceva, căţea.

Se opri, la doi paşi de uşă.

– Poftim?

– Aici Gloria DeLauter. Cine mă-ta te crezi, să mă ameninţi?

– Eu nu...

– Am şi eu drepturi. M-auzi ce-ţi zic? Am în mă-sa drepturi. Moşu-a făcut un tîrg cu mine şi dacă tu şi căcănaru' de bărbată-tu şi-mpuţiţii ăia de fraţi ai lui nu-l achitaţi, o să vă pară rău.

Vocea nu era doar răguşită şi aspră, îşi dădu Grace seama. Era maniacală, mitraliind cuvintele atît de repede încît se încălecau. Era mama lui Seth, îşi spuse ea, în timp ce noi şi noi insulte îi răsunau în urechi. Femeia care îl rănise, care-l speriase. Care primise bani pentru el.

Îl vînduse.

Nu era conştientă că răsucise cablul telefonului în jurul mîinii, că era înfăşurat atît de strîns încît îi tăia carnea. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, trase adînc aer în piept.

– Domnişoară DeLauter, faceți o greşeală.

– Tu eşti aia care face căcăcioasa de greşeală, că-mi trimiți căcatu-ăla de scrisoatre în loc de banii pe care mi-i datorați. Mi-i *datorați,* futu-vă muma-n cur. Ce, crezi că mi-i frică fin'că eşti o vacă de asistentă socială? Mă cac pe tine şi dacă eşti căcata de Regină-a Angliei de căcat. Moşu-a crăpat, şi dacă vrei treaba să stea cum e o să te-nțelegi cu mine. Ce, crezi c-o să mă sperii io de nişte cuvinte p-o hîrtie? N-o să mă opreşti dacă mă hotărăsc să viu-napoi şi să iau băiatu'.

– Te înşeli, îşi auzi Grace propria voce spunînd, deşi răsuna de foarte departe, reverberîndu-i în cap.

– E carne din carnea mea şi am dreptu' să iau ce-i al meu.

– Încearcă.

Furia o zguduia ca un val de furtună.

– Niciodată n-ai să te mai atingi de el.

– Pot să fac ce vreau cu ce-i al meu.

– Nu e al tău. L-ai vîndut. Acum este al nostru şi nu te vei mai apropia niciodată de el.

– Ba o să facă ce-i zice mă-sa să facă. Ştie el c-altfel o să plătească scump.

– O singură mişcare spre el dacă faci, te sfîşii-n bucăți cu mîinile mele. Nimic din tot ce i-ai făcut, oricît de monstruos, nu se compară cu ce-am să-ți fac eu ție. Şi cînd termin, abia dacă le va rămîne atîta cît s-adune şi s-azvîrle-ntr-o celulă. Acolo ai s-ajungi pentru maltratare de copil, neglijență, agresiune, prostituție şi cum se mai

numeşte o mamă care-şi vine copilul bărbaților pentru sex.

– Da' ce gogoşi a turnat plodu-ăla acolo? Nici c-un deget nu l-am atins.

– Gura. Ține-ți naibii gura.

Pierduse şirul, le amesteca pe mama lui Seth şi cea a lui Ethan într-o singură femeie. Un monstru.

– Ştiu ce i-ai făcut şi nu există nici o puşcărie destul de adîncă în care să te-nchidă ca să-mi convină şi mie. Dar voi găsi eu una şi cu mîna mea am să te-mping acolo, dacă te mai apropii vreodată de el.

– Nu vreau decît bani.

Acum în vocea femeii se strecurase o notă tînguitoare, atît vicleană cît şi cam speriată.

– Doar neşte bani s-o scot şi eu la capăt. Aveți o droaie.

– N-am nimic pentru dumneata decît dispreț. Să nu vii încoace şi să nu te-apropii de copilul ăsta, că dumneata vei fi aia care-o să plăteşti.

– Fă bine şi te mai gîndeşte. Gîndeşte-te doar.

Se auzi un sunet înfundat, apoi un clinchet de gheață în pahar.

– Nu eşti mai brează ca mine. Nu mi-i frică de tine.

– Ar fi cazul să-ți fie. Ar fi cazul să te îngrozeşti.

– Să... să ştii că eu n-am terminat. Nu-i gata treaba.

Declicul fu sonor.

– Poate că nu, mai şopti Grace, cu voce scăzută şi periculoasă. Dar nici eu n-am terminat.

– Gloria DeLauter, murmură Anna. Stătea dincolo de uşa cu plasă, unde venise de cîteva minute.

– Nu cred că e umană. Dacă era aici, dacă ar fi fost în camera asta, o strîngeam de gît. Ca pe-un animal aş fi sugrumat-o.

Începu să tremure, furia şi descărcarea ciocnindu-se înăuntrul ei.

– O omoram. Sau măcar încercam.

– Cunosc senzaţia. E greu să te gîndeşti la una ca ea ca la o persoană, nu ca la un lucru.

Anna deschise uşa, cu ochii spre Grace. Niciodată nu s-ar fi aşteptat să vadă turbarea aceea incandescentă la o femeie atît de temperată.

– O văd mult prea des, în activitatea mea, dar niciodată nu mă obişnuiesc.

– Era spurcată, se cutremură Grace. A crezut că tu răspunseseşi la telefon. Am încercat să-i spun, la început, dar nu voia s-asculte. Striga doar, ameninţa şi înjura. N-am putut-o lăsa să mai contine. N-am rezistat. Îmi pare rău.

– E-n regulă. După cît am auzit eu din conversaţie, aş zice că i- ai făcut faţă. Nu vrei să stai jos?

– Nu, nu pot. Nu pot să m-aşez.

Închise ochii, dar continua să nu vadă decît acea orbitoare ceaţă roşie.

– Anna, a spus că vine să-l ia pe Seth, dacă nu-i dai bani.

– Asta n-o să se întîmple, merse Anna spre frigider, de unde scoase o sticlă de vin. Îţi torn un pahar de-aici. Ai să-l bei, încet, în timp ce eu îmi iau agenda. Pe urmă, voi vrea să-ncerci să-mi reproduci tot ce-ai spus, cît poţi de exact. Eşti în stare?

– Da. Îmi amintesc.

– Bine.

Anna se uită la ceas.

– Va trebui să consemnăm totul. Dacă totuşi se mai întoarce, vom fi pregătiţi.

– Anna, coborî Grace privirea în vinul pe care i-l

dăduse Anna. Nu mai poate fi lovit. Nu trebuie să se mai teamă.

– Ştiu. Ne vom asigura că nu păţeşte nimic. Vin într-un minut.

Anna parcurse cu ea conversaţia de două ori. În timp ce o revedea a doua oară, Grace se pomeni incapabilă să se aşeze. Se ridică, lăsîndu-şi paharul cu vin pe jumătate plin, şi luă o mătură.

– Felul în care rostea lucrurile era la fel de vicios ca şi ceea ce spunea, îi preciză ea Annei, în timp ce începea să mătură. Probabil că şi cu Seth folosea acelaşi ton. Nu ştiu cum poate cineva să-i vorbească aşa unui copil.

Apoi, clătină din cap:

– Dar nu se gîndeşte la el ca la un copil. Pentru ea, nu e decît un lucru.

– Dacă ai fi chemată să depui mărturie, ai putea declara sub prestare de jurămînt că a cerut bani.

– Şi nu doar o dată, confirmă Grace. Se va ajunge acolo, Anna? Va trebui să-l duci pe Seth în faţa instanţei?

– Nu ştiu. Dacă lucrurile se îndreaptă în direcţia aia, ar trebui să putem adăuga extorcarea pe lista de acuzaţii pe care ai depănat-o. Trebuie s-o fi speriat, adăugă ea cu un zîmbet de satisfacţie. Şi pe mine m-ai fi speriat.

– Cînd mă aprind, încep să-mi zboare toate pe gură.

– Înţeleg ce vrei să spui. Există lucruri pe care aş vrea să i le spun dar, în poziţia mea, nu pot. Sau nu trebuie, oftă. Voi scrie toate astea în dosarul lui Seth, apoi cred că va trebui să-i compun încă o scrisoare.

– De ce? se încleştară degetele lui Grace pe coada măturii. De ce trebuie să mai ai contacte cu ea?

– Cam şi fraţii lui au nevoie să ştie, Grace. Trebuie să afle exact ce-au fost Gloria DeLauter şi Seth pentru Ray.

– Nu e ceea ce spun unii oameni, scăpărară ochii lui Grace, în timp ce smulgea un făraş din debaraua de mături; părea să nu poată înlătura mînia care clocotea în ea. Pofesorul Quinn nu şi-ar fi înşelat soţia. Îi era devotat.

– Trebuie să deţină toate faptele, iar Seth de asemenea.

– Am să-ţi dau eu un fapt. Profesorul Quinn avea gust. Nu s-ar fi uitat nici de două ori la o femeie ca Gloria DeLauter – decît cu milă, sau cu dezgust.

– Cu siguranţă, şi Cam e de aceeaşi părere. Dar oamenii mai spun şi că atunci cînd îl privesc pe Seth văd ochii lui Ray.

– Ei, există o altă explicaţie, atîta tot.

Propriii ei ochi erau înfierbîntaţi cînd împinse mătura şi făraşul la loc, pentru a lua o găleată şi un teu.

– Poate. Dar s-ar putea să trebuiască să facă cu toţii faţă faptului că soţii Quinn au trecut printr-o perioadă mai dificilă a căsniciei lor, cum li se întîmplă oamenilor de multe ori. Aventurile extraconjugale sînt deprimant de comune.

– Puţin îmi pasă de statisticile care se-aud la televiziune sau apar în reviste despre felul cum trei bărbaţi din cinci – sau cît or fi – îşi înşeală soţiile.

Grace turnă detergent în găleată, o puse în chiuvetă şi dădu drumul apei la maximum.

– Soţii Quinn se iubeau, şi se înţelegeau. Şi se admirau. Nu puteai să trăieşti în preajma lor şi să n-o vezi. Fiii lor nu făceau decît să-i unească şi mai strîns. Cînd îi vedeai pe toţi cinci împreună, vedeai o familie. La fel

cum şi voi cinci alcătuiți o familie.

Mişcată, Anna zîmbi:

– Ei, ne străduim.

– Nu sînteți împreună de tot atîția ani ca soții Quinn, asta-i tot, scoase Grace găleata din chiuvetă. Erau o unitate.

Unitățile, îşi spuse Anna, se destrămau adesea.

– Dacă se întîmpla ceva între Ray şi Gloria, oare Stella l-ar fi iertat?

Grace azvîrli în găleată cîrpa, aruncîndu-i Annei o privire rece, decisivă:

– Tu l-ai ierta pe Cam?

– Nu ştiu, răspunse Anna, după un moment. Mi-ar fi greu, fiindcă îl voi fi omorît. Dar s-ar putea ca, în cele din urmă, să-i pun flori pe mormînt.

– Exact, dădu din cap Grace, satisfăcută. O asemenea trădare nu se înghite uşor. Şi reiese că, dacă între soții Quinn ar fi existat tensiuni atît de mari, fiii lor ar fi ştiut. Copiii nu-s proşti, oricît de mulți adulți or fi crezînd-o.

– Nu, nu sînt, murmură Anna. Indiferent care e adevărul, trebuie să-l afle. Mă duc să-mi scriu însemnările, spuse ea, ridicîndu-se. Vrei să le arunci o privire, să vezi dacă mai e ceva de adăugat sau de schimbat înainte de a le pune la dosar?

– În regulă. Mai am nişte rufe de pus la uscat, şi pe urmă am să...

Le auziră, în acelaşi timp, lătrăturile fericite ale cîinilor. Grace avu o reacție de deznădejde pură. Pierduse noțiunea timpului, iat Ethan se întorsese acasă. Instinctiv, Anna introduse caietul într-un sertar al bucătăriei.

– Vreau să discut asta cu Cam, înainte de a-i spune lui Seth despre telefon.

– Da, e cel mai bine. Eu...

– Poți ieşi prin spate, Grace, o întrerupse Anna, încet. Nimeni nu te-ar putea condamna pentru că nu mai vrei încă un şoc emoțional pe ziua de azi.

– Am rufe de întins la uscat.

– Ai făcut mai mult decît destul pentru o singură după-amiază.

Grace îşi îndreptă umerii:

– Termin ce-am început.

Intră în spălătorie şi deschise capacul maşinii de spălat, cu un zăngănit.

– Ceea ce e mai mult decît se poate spune despre unii.

Anna arcui o sprînceană. Pe Ethan îl aştepta o surpriză, hotărî ea. Şi nu era minunat că se afla şi ea prin apropiere ca să prindă momentul?

Capitolul 19

Cînd îi văzu maşina pe alee, Ethan fu nevoit să se forțeze să nu alerge în casă numai pentru a o vedea la față. O privire scurtă, numai una. O putea absorbi pe toată în minte, doar dintr-o singură privire.

Nu ştiuse că era posibil să-i lipsească o femeie – să-i lipsească orice – atît de mult cît îi lipsea Grace.

Atît de mult, încît îl lăsa gol, îndurerat şi nervos în fiecare oră din zi, pînă cînd trebuia cu disperare să

umple vidul. Pînă nu mai dormea noaptea, ascultînd cum respira aerul.

Pînă credea că-şi pierdea minţile.

Controlul pe care şi-l păstrase atîţia ani în privinţa ei părea, în ultima vreme, tot mai slab. Pereţii acelui control se fisuraseră deja, i se dărîmau la picioare, încît putea să jure că praful lor îl îneca.

Dar lăsase hotărîrea în seama ei, îşi reaminti el. Şi întrucît ea nu făcuse nici o mişcare în direcţia lui de cîteva zile, se temea că ştia ce hotărîre luase.

Nu putea s-o acuze pentru asta.

Avea să-şi găsească altul – un om cu care să poată întemeia o viaţă. Gîndul îl ardea în viscere pe cînd zăbovea lîngă camionetă, dar refuză să-l lase să treacă. Merita ceea ce-şi dorea de la viaţă. Şi anume, căsnicie, copii şi o casă frumoasă. Un tată pentru Aubrey, un bărbat care să le aprecieze pe amîndouă ca pe două comori ce erau.

Alt bărbat.

Alt bărbat care avea s-o cuprindă cu braţele de mijloc, să-i mîngîie gura cu a lui. Să-i audă respiraţia accelerîndu-se, să-i simtă oasele devenind moi.

Un nenorocit fără faţă care nu era nici pe departe destul de bun pentru ea avea s-o întoarcă noaptea, să intre înăuntru. Şi să zîmbească în fiecare dimineaţă afurisită fiindcă ştia că putea s- o mai facă.

Christoase, îşi spuse Ethan, îl scotea din minţi.

Foolish se ciocni de picioarele lui, strîngînd cu speranţă în dinţi o minge de tenis jerpelită şi dînd convingător din coadă. Cu un gest născut din obişnuinţă, Ethan smulse mingea şi o aruncă. Foolish se repezi după ea, lătrînd furios cînd Simon se repezi ca un glonţ din stînga şi o interceptă.

Ethan nu făcu decît să ofteze văzîndu-l pe Simon că alerga la el şi se aşeza, aşteptînd ca jocul să continue.

Era o scuză ca oricare alta pentru a rămîne afară. Avea să se joace cu cîinii, să-şi facă de lucru la barcă, să nu se apropie de Grace. Dacă ea ar fi vrut să-l vadă, l-ar fi putut găsi.

Cîinii îl conduseră pînă în curtea laterală, iar Ethan, făcîndu-i-se milă de Foolish, mai încet şi mai neîndemînatic, găsi un băţ pe care să-l arunce împreună cu mingea. Se mai înveseli puţin, văzîndu-i cum se ciocneau unul de altul, se luptau, apucau şi aportau.

Te puteai baza pe un cîine, reflectă el, aruncînd mingea mai sus şi mai departe, pentru a-l face pe Simon să se repeadă în urmărirea ei. Niciodată nu-ţi cereau mai mult decît le puteai da.

N-o văzu pe Grace decît după ce ocoli casa. Atunci, nu făcu decît să se oprească pe loc.

Nu, o singură privire, o căutătură scurtă, nu-i era de ajuns. Niciodată n-avea să-i fie de ajuns.

Cearşaful pe care îl întindea pe sîrmă fîlfîia umed în vînt, pe cînd îl prindea în cîrlige. Soarele îi strălucea în păr. Pe cînd o privea, Grace se aplecă spre coş, scoase o faţă de pernă, o scutură repede şi o prinse lîngă cearceaf.

Îl podidi dragostea, înecîndu-l, lăsîndu-l vlăguit şi plin de dorinţă. Micile detalii îl asaltau – curbura obrazului ei din profil. Observase vreodată ce profil elegant avea? Felul cum îi stătea părul pe cap, înfoiat la ceafă. Şi-l lăsa să crească? Modul în care marginea şortului îi cuprindea coapsa. Avea coapse atît de lungi şi netede.

Foolish îl împinse cu capul în picior, readucîndu-l la realitate.

Deodată nervos, Ethan îşi şterse mîinile pe pantalonii

de lucru, mutîndu-şi picioarele în loc. Probabil era mai bine, conchise el, dacă se retrăgea prin faţă, intra în casă şi urca la etaj. Făcu primul pas înapoi, după care se opri brusc cînd Grace se întoarse. Îl privi lung, cu o expresie indescifrabilă, apoi se aplecă să mai ia o faţă de pernă.

– Bună, Ethan.

– Grace.

Îşi vîrî mîinile în buzunare. Nu adeseori îi auzea vocea chiar atît de calmă.

– E o prostie să ocoleşti tocmai pînă-n faţă ca să mă eviţi.

– Voiam... să verific ceva la barcă.

– Perfect. O poţi face după ce-ţi vorbesc.

– Nu eram sigur că vrei să vorbeşti cu mine.

Se apropie de ea, prudent. Tonul vocii ei alunga complet arşiţa pîrjolitoare a zilei.

– Am încercat să-ţi vorbesc în seara aceea, dar nu erai dispus să mă asculţi.

Se aplecă spre coş, părînd netulburată de faptul că acum întindea lenjeria lui intimă.

– Apoi, am avut nevoie de puţin timp pentru mine însămi, ca să-mi lămuresc totul în cap.

– Şi ai reuşit?

– A, cred că da. Mai întîi, ar trebui să ştii că tot ceea ce mi-ai spus despre lucrurile prin care ai trecut înainte de a veni aici m-a şocat şi m-a durut, şi nu simt decît milă faţă de acel băieţel şi furie pentru ceea ce i s-a întîmplat.

Îi aruncă o privire, în timp ce prindea următorul cîrlig de rufe.

– Nu vrei să auzi asta. Nu vrei să ştii că nu m-a lăsat indiferentă, că m-a atins.

– Într-adevăr, spuse el încet. Nu voiam să te atingă.

– Fiindcă sînt atît de fragilă. Fiindcă am o fire atît de delicată.

Sprîncenele lui Ethan se îmbinară.

– Parțial. Şi...

– Deci, ai păstrat acea sămînță mică şi înveninată numai pentru tine, continuă ea, înaintînd calmă de-a lungul sîrmei de rufe. Chiar dacă nu există nimic în sau despre viața mea ce să nu ştii. Aşa trebuie să fie, după părerea mea, eu să fu o carte deschisă, iar tu, una închisă.

– Nu, n-a fost asta... Exact.

– Ce-ar fi putut să fie exact? se întrebă ea, dar Ethan n-o luă ca pe o întrebare şi avu înțelepciunea de a nu da nici un răspuns. M-am gîndit la asta, Ethan. M-am gîndit la mai multe. Ce-ar fi ca mai întîi să ne întoarcem puțin în trecut? Ție îți place să faci totul cu paşi ordonați şi logici. Şi de vreme ce îți place ca lucrurile să se întîmple în stilul tău, vom fi ordonați şi logici.

Cîinii, simțind că nu era a bună, se retrăseseră spre apă. Ethan constată că îi invidia.

– Mi-ai spus că m-ai iubit ani de zile. Ani, repetă ea, cu o furie atît de promptă încît Ethan fu cît pe ce să se împleticească înapoi. Dar n-ai putut face nimic. Niciodată, nici măcar o dată, n-ai venit la mine ca să mă întrebi dacă n-aş fi dorit să petrec puțin timp cu tine. Un singur cuvînt de la tine, o privire, m-ar fi fascinat. Dar nu, nu Ethan Quinn, nu el, cu mintea lui meditativă şi autocontrolul său incredibil. N-ai făcut decît să păstrezi distanța şi să mă laşi să oftez după tine.

– Nu ştiam că aveai pentru mine asemenea sentimente.

– Atunci nu eşti numai prost, ci şi orb, se răsti ea.

Ethan se încruntă:

– Prost?

– Aşa am spus.

Indignarea pe care i-o vedea pe chip era un balsam pentru orgoliul ei maltratat.

– Nici cu-o privire nu l-aş fi învrednicit pe Jack Casey dacă-mi dădeai vreun motiv de speranţă. Dar aveam nevoie de un om care să mă dorească şi fii sigur că nu păreai să fii tu acela.

– Stai naibii o clipă. Nu eu sînt de vină că te-ai măritat cu Jack.

– Nu, îmi asum toată vina. Îmi asum responsabilitatea şi n-o regret, fiindcă el mi-a dat-o pe Aubrey. Dar te acuz şi pe tine, Ethan.

Şi ochii aceia verzi cu firişoare aurii se învăpăiară.

– Te acuz că ai fost prea căpăţînos ca să iei ceea ce doreai. Şi nu te-ai schimbat deloc.

– Erai prea tînără...

Grace îşi folosi ambele mîini şi îl împinse cu toată forţa enervării ei.

– Of, mai taci din gură. Ai spus ce-ai avut de spus. Acum e rîndul meu.

În bucătărie, ochii lui Seth se aprinseră. Dădu să se repeadă spre uşă, numai pentru a fi oprit din scurt de Anna, care trăgea cu urechea cît de bine putea.

– Ba deloc.

– A zbierat la ea.

– Zbiară şi ea.

– Se bat. Mă duc să-l opresc.

Anna îşi înclină capul într-o parte:

– Ți se pare c-ar avea nevoie de ajutor?

Cu gura strînsă, Seth privi încruntat prin plasă. Apoi se gîndi mai bine, cînd o văzu pe Grace împingîndu-l pe Ethan înapoi cu un pas întreg.

– Îi face față.

Amuzată, Anna îi dădu lui Seth o palmă razantă peste creştetul capului.

– Cum de mie nu-mi sari în apărare cînd mă cert cu Cam?

– Pentru că lui îi e frică de tine.

Anna îşi rostogoli limba pînă în obraz, plăcîndu-i ideea.

– Nu zău?

– Pe jumate frică, oricum, zîmbi Seth. Niciodată nu ştie ce-ai să faci. Şi-n plus, vouă vă place să vă certați.

– Da' perspicace golănaş mai eşti, nu?

Înveselit de-a binelea, Seth ridică din umeri:

– Văd şi eu ce se vede.

– Şi ştii ce se ştie.

Rîzînd, Anna se apropie de uşă împreună cu el, sperînd să vadă mai bine.

– Hai să trecem la faza următoare, Ethan, împinse Grace coşul gol din calea ei, cu piciorul. Să dăm pe *repede-înainte* cîțiva ani. Crezi că poți ține pasul?

Ethan inspiră prelung, fiindcă nu voia să mai țipe la ea.

– Mă enervezi, Grace.

– Perfect. Asta şi vreau şi nu suport să nu reuşesc cînd îmi pun ceva în minte.

Nu era sigur care emoție era prima, nemulțumirea sau nedumerirea.

– Ce te-a apucat?

– A, păi nici nu ştiu, Ethan. Ia să vedem – să fie oare faptul că mă crezi o muiere neputincioasă şi fără minte? Da, ştii...

Îi înfipse în piept arătătorul, ca un burghiu în lemn.

– Pariez că asta m-a apucat.

– Nu zic că n-ai minte.

– Bine, atunci doar neputincioasă.

În timp ce Ethan deschidea gura să răspundă, Grace vorbi mai departe:

– Crezi că o femeie neputincioasă poate face ceea ce-am făcut eu în ultimii cîțiva ani? Crezi... cum mi-ai zis odată... delicată, ca porțelanul fin al mamei tale. Nu-s de porțelan! explodă ea. Sînt de piatră solidă, genul pe care poți s-o scapi şi se rostogoleşte pe jos. Nu se sparge. Trebuie să *munceşti* ca să spargi piatra bună, Ethan, şi eu încă nu m-am spart.

Îl împunse din nou cu degetul în piept, neguros-mulțumită cînd în ochii lui fulgeră un avertisment.

– N-am fost atît de neajutorată cînd te-am tîrît în patul meu, nu? Adică exact în locul unde te voiam.

– Nu m-ai tîrît nicăieri.

– Ba pe dracu'. Şi nici *tu* nu ai minte dacă eşti de altă părere. Te-am adus ca pe-un peşte cu lanseta.

Îi făcea plăcere, o, cît de vie plăcere, să-i vadă furia şi neputința fugărindu-se pe chip.

– Dacă-ți închipui că o asemenea declarație e onorabilă pentru oricare dintre noi...

– Nu-ncerc să te onorez. Îți spun de-a dreptul, te doream şi m-am ținut după tine. Dacă lăsam problema în seama ta, am fi ajuns să ne ciupim unul pe altul de fund într-un azil de bătrîni.

– Iisuse, Grace!

– Da' taci odată.

Nu se mai putea opri, oricare-ar fi fost consecințele, cînd marea aceea furtunoasă i se zbuciuma în cap.

– Gîndeşte-te numai bine, Ethan Quinn. Gîndeşte-te bine şi temeinic şi să nu-*ndrăzneşti* să mai zici vreodată că-s fragilă.

Ethan dădu încet din cap.

– Nu e cuvîntul care-mi vine în minte-n clipa asta.

– Perfect. Nu aveam nevoie de nimeni, nici de tine, ca să m-ajute să fac o viață decentă pentru fetița mea. Mi-am folosit muşchii şi viscerele ca să rezolv tot ceea ce trebuia, aşa că nu-mi spune tu mine că-s făcută din porțelan.

– Nu era nevoie să faci totul singură, dacă nu erai aşa de-a naibii de mîndră şi te împăcai cu tatăl tău.

Adevărul acestor cuvinte o făcu să şovăie. Dar strînse pumnii şi se repezi mai departe.

– E vorba de tine şi de mine. Spui că mă iubeşti, Ethan, dar nu mă înțelegi nici o clipă.

– Cu asta încep să fiu de acord, bombăni el.

– Ți-a intrat în cap nu ştiu ce idee împănată cu orgoliu masculin că am nevoie de îngrijire, ocrotire, cocoloşire – cînd lucrul de care am eu nevoie este să fiu necesară, respectată şi iubită. Şi ai fi ştiut-o, dacă erai mai atent. Nu te-ntrebi, Ethan, cine pe cine a sedus? Cine-a spus prima oară „te iubesc"? Cine pe cine l-a cerut în căsătorie? Eşti chiar atît de miop încît nu poți vedea că a trebuit să fac de fiecare dată eu primul pas?

– Vorbeşti de parcă m-ai fi dus de nas, Grace. Nu mă prea încîntă.

– Nu te-aş fi putut duce de nas nici dacă-ți înfigeam

în el un cîrlig de pescuit. Tu te duci exact acolo unde ai tu chef, Ethan, dar poți fi înnebunitor de încet. Îmi place asta la tine şi o admir, iar acum o înțeleg mai mult. Ai avut în viața ta o perioadă îngrozitoare, cînd îți pierduseşi controlul, iar acum ai grijă să nu ți-l mai pierzi iarăşi. Dar de la autocontrol pînă la îndărătnicie nu e decît un pas şi tu tocmai pe ăla l-ai făcut.

– Nu sînt încăpățînat. Sînt cinstit.

– Cinstit? E cinstit ca doi oameni care se iubesc să nu-şi întemeieze pornind de-aici o viață? Este just să plăteşti toată viața pentru ceea ce ți-a făcut altcineva cînd erai prea tînăr ca să te aperi? E drept să spui că n-ai să te-nsori cu mine fiindcă eşti... pîngărit şi ți-ai făcut ție însuți nu ştiu ce promisiune ridicolă de a nu avea niciodată o familie proprie?

Cînd o spunea aşa, suna altfel. Suna fals... prostesc.

– Ăsta e adevărul.

– Fiindc-aşa zici tu.

– Ți-am spus cum stau lucrurile, Grace. Ți-am dat de ales.

O dureau fălcile de cît şi le strîngea.

– Oamenilor le place să spună că i-au dat cuiva de ales cînd de fapt zic: „fac cum ştiu eu". Nu-mi place „cum ştii tu", Ethan. Tu nu ştii decît să ții seamă de ceea ce a fost, fără să adaugi ceea ce este sau ce-ar putea să fie. Crezi că nu ştiu ce-ai aşteptat? Tu rămîi pe poziție, iar Grace cea dulce şi delicată intră în rînd.

– Nu m-aştept de la tine să intri în rînd.

– Atunci să plec tîrîş, rănită, şi să plîng după tine toată viața. N-ajungi nicăieri, Ethan. De data asta, am să-ți dau eu ție de ales. Limpezeşte-te, du-te şi cugetă pe îndelete un veac, două, şi pe urmă anunță-mă şi pe

mine la ce concluzii ai ajuns. Fiindcă poziția mea e următoarea: căsătorie sau nimic. A dracului să fiu dac-am să-mi pierd tot restul vieții jeluindu-mă după tine. Pot trăi şi fără tine.

Îşi azvîrli capul pe spate.

– Să vedem dacă tu eşti destul de bărbat ca să trăieşti fără mine.

Se răsuci pe călcîie şi plecă, lăsîndu-l ca pe jăratic.

– Sus, îi şuieră Anna lui Seth. Vine-n casă. E rîndul meu.

– Ai să zbieri şi tu la el?

– Poate.

– Vreau să mă uit.

– De data asta, nu.

Aproape că-l împinse afară din cameră.

– Sus. Vorbesc serios.

– La naiba.

Seth tropăi pe trepte, aşteptă un moment, apoi se strecură înapoi în hol.

Anna îşi turna o ceaşcă de cafea, cînd Ethan trînti uşa din spate. O parte din ea voia să se apropie şi să-l îmbrățişeze cu compasiune. Arăta mizerabil de nefericit şi confuz. Dar, după cum socotea ea, existau momente cînd era mai bine pentru toată lumea să iei la şuturi un om doborît.

– Vrei şi tu?

Ethan îi arurcă o privire şi-şi văzu de drum.

– Nu, mulțumesc.

– Stai puțin, îi zîmbi dulce Anna, cînd aproape că-i văzu undele trepidante de nervozitate emanînd în jurul lui. Vreau să-ți vorbesc un minut.

– Am vorbit destul pe ziua de azi.

– E-n regulă, trase ea un scaun, cu deliberare. Tu stai jos şi-am să vorbesc numai eu.

Femeile, conchise Ethan în timp ce se lăsa pe scaun, erau blestemul vieții lui.

– Atunci, cred că iau şi cafeaua.

– Perfect.

Îi turnă o cană şi-i aduse o linguriță ca să-şi pună obişnuitele lui maldăre de zahăr. Se aşeză, împreunîndu-şi cuminte mîinile, şi continuă să surîdă.

– Eşti cel mai tîmpit bou.

– O, Doamne, îşi frecă Ethan fața cu mîinile şi le lăsă acolo. Acum începe şi asta.

– La nceput, îți va fi mai uşor. Eu pun o întrebare, tu răspunzi. O iubeşti pe Grace?

– Da, dar...

– Fără detalii, i-o reteză Anna. Răspunsul este da. Grace te iubeşte?

– Greu de spus, în clipa asta.

Îşi mută mîna pentru a-şi obloji locul de pe piept unde aproape că-i lăsase o gaură.

– Răspunsul e da, continuă Anna, netulburată. Sînteți amîndoi majori şi vaccinați?

Ethan simțea că-l apuca îmbufnarea şi nu putea s-o sufere.

– Mda – şi?

– Pun doar bazele, adun toate faptele. Grace are un copil, corect?

– Ştii al naibii de bine...

– Corect, ridică Anna ceaşca, luînd o înghițitură de cafea. Ai sentimente de afecțiune pentru Aubrey?

– Sigur că am. O iubesc. Cine n-ar iubi-o?

– Are şi ea sentimente de afecțiune pentru tine?

– Sigur. Ce...

– Minunat. Am confirmat emoțiile părților implicate. Acum, să mergem mai departe, la stabilitate. Ai o profesiune şi o firmă nouă. Pari să fii un om capabil, dispus să muncească şi cu posibilitatea de a cîştiga bine. Ai vreo datorie mare, doborîtoare, pe care crezi că-ți va fi greu s-o achiți?

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– N-am vrut să te jignesc, replică ea veselă. Nu fac decît să abordez problema în modul în care presupun c-ai face-o tu, calm, cu răbdare, pas cu pas.

Ethan îşi îngustă ochii.

– Am impresia că în ultima vreme oamenii au probleme mari cu modul meu de a face lucrurile.

– Mor după modul cum faci tu lucrurile, se întinse ea peste masă, strîngîndu-i mîna încordată. Țin la tine, Ethan. E minunat pentru mine să mă aleg la vîrsta asta cu un frate mai mare.

Se foi pe scaun. Era mişcat de sinceritatea evidentă din ochii ei, dar simțea că nu făcea decît să-l frăgezească în pregătirea frigării care urma.

– Nu ştiu ce se-ntîmplă pe-aici.

– Cred că vei înțelege. Deci, vom spune că ai baze financiare solide. Grace, din cîte ştim, e perfect capabilă să-şi cîştige existența. Ai casă proprietate personală, şi o treime din asta de-aici. Locuința, categoric, nu este o problemă. Deci, mergem mai departe. Crezi în instituția căsătoriei?

Ethan ştia să recunoască o întrebare-capcană cînd o auzea.

– Unora le merge. Altora, nu.

– Nu, nu, crezi în instituția în sine? Da sau nu.

– Da, dar...

– Atunci de ce naiba nu eşti în genunchi c-un inel în mîna aia mare şi stîngace, cerşindu-i femeii pe care-o iubeşti să-i mai acorde scăfîrliei tale încăpoşate încă o şansă?

– Sînt un om răbdător, spuse încet Ethan, dar m-am cam săturat de insulte.

– Să nu-ndrăzneşti să te ridici de pe scaunul ăla, îl preveni Anna, cînd el începu să şi-l împingă de la masă. Jur că te bat cu cureaua. Dumnezeu mi-e martor cît o doresc.

– Asta-i altă modă nouă pe-aici.

Se supuse numai fiindcă i se părea mai simplu să termine totul dintr-o dată.

– Atunci hai, zi ce ai de spus.

– Crezi că nu înțeleg. Crezi că nu pot face asocierea cu ceea ce te roade pe dinăuntru. Greşeşti. Am fost violată cînd aveam zece ani.

Şocul îi zgudui inima, panica îi strînse sufletul.

– Iisuse, Anna! Iisuse, ce rău îmi pare. N-am ştiut.

– Acum ştii. Asta mă schimbă cu ceva, Ethan? Nu sînt aceeaşi care eram cu treizeci de secunde în urmă?

Întinse din nou mîna şi, de data asta, nu-i mai dădu drumul.

– Ştiu ce înseamnă să fii neajutorat şi îngrozit şi să-ți doreşti moartea. Şi mai ştiu ce înseamnă ca, în ciuda a toate astea, să faci ceva din viața ta. Şi ştiu cum e ca oroarea să rămînă în tine pentru totdeauna. Oricît de mult ai învăța. Oricît ai ajunge s-o accepți şi să ştii că n-a fost niciodată, nici un moment, vina ta.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Nu este niciodată acelaşi lucru, atunci cînd e vorba de doi oameni diferiți. Şi mai avem ceva în comun. N-am ştiut niciodată cine a fost tatăl meu. A fost un om cumsecade sau o canalie? Înalt sau scund? A iubit-o pe mama sau s-a folosit de ea? Nu ştiu ce părți de la el mi s-au transmis.

– Dar pe mama ta ai cunoscut-o.

– Da, şi era minunată. Frumoasă. Iar a ta n-a fost aşa. Te agresa, fizic şi emoțional. A făcut din tine o victimă. De ce o laşi să te mențină victimă? De ce o laşi să cîştige, chiar şi acum?

– Acum e vorba de mine, Anna. Trebuie să existe ceva diform, ceva stricat într-o persoană ca s-o facă să fie aşa cum era ea. Din asta m-am născut eu.

– Păcatele părinților, Ethan?

– Nu vorbesc de păcatele ei, vorbesc despre ereditate. Poți da mai departe culoarea ochilor, constituția fizică. Inima slabă, alcoolismul, longevitatea. Toate astea se transmit în familie.

– Da' mult te-ai mai gîndit.

– Da, m-am gîndit. A trebuit să iau o decizie şi am luat-o.

– Şi-atunci, ai decis că nu poți să te căsătoreşti niciodată, nici să ai copii.

– N-ar fi cinstit.

– Bine, atunci, fă bine şi vorbeşte cu Seth, fără să mai întîrzii.

– Cu Seth?

– Cineva trebuie să-i explice că nu va putea avea niciodată soție şi copii. E mai bine s-o ştie din timp, ca să poată încerca să se apere de legăturile emoționale cu femeile.

Timp de trei bătăi de inimă, nu putu decît să se uite la ea cu gura căscată.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre ereditate. Nu putem fi siguri ce defecte a moştenit de la Gloria DeLauter. Dumnezeu e martor că are ceva diform în ea, cum spuneai. Tîrfă, beţivă, toxicomană, după toate datele.

– Cu băiatul ăsta nu-i nimic în neregulă.

– Ce contează? înfruntă ea cu o expresie opacă privirea furioasă a lui Ethan. Nu trebuie să i se permită să-şi asume riscuri.

– Nu-l poţi încurca aşa cu mine.

– Nu văd de ce. Amîndoi proveniţi din situaţii similare. De fapt, prin serviciile sociale din toată ţara trec mult prea multe cazuri care se înscriu în categorii paralele. Mă întreb dacă am putea da o lege care să le interzică progeniturilor de agresori de copii să se căsătorească şi să aibă copii proprii. Gîndeşte-te cîte riscuri am evita.

– Ce-ar fi să-i castrăm şi gata? replică el, cu furie.

– Interesant concept, se aplecă Anna înainte. Dacă tot eşti aşa de hotărît să nu transmiţi nici un fel de gene nesănătoase, Ethan, nu te-ai gîndit să-ţi faci o vasectomie?

La vederea fricii instinctive şi pur masculine care-l făcu să se chircească, Anna aproape că izbucni în rîs.

– Destul, Anna.

– Asta i-ai recomanda şi lui Seth?

– Am spus că-i destul.

– A, e mai mult decît destul, încuviinţă ea. Dar răspunde la ultima întrebare. Crezi că acestui copil inteligent şi traumatizat ar trebui să i se interzică o viaţă de

adult plină şi normală fiindcă a avut ghinionul de a fi conceput de o femeie fără inimă, poate chiar diabolică?

– Nu, expiră el tremurător. Nu, nu cred aşa ceva.

– De data asta, nu mai e nici un „dar"? Nici o precizare? Atunci îţi spun că, după părerea mea profesională, nici nu ţi-aş putea da mai multă dreptate. Merită tot ceea ce poate obţine, tot ce poate face singur şi tot ce-i putem da noi ca să-i arătăm că e stăpîn pe viaţa lui şi nu produsul vătămat al unei femei vicioase. Şi nici tu, Ethan, nu eşti altfel decît stăpîn pe viaţa ta. Cam prost, poate, zîmbi ea, ridicîndu-se. Dar admirabil, onorabil şi incredibil de generos.

Se apropie de el şi-l cuprinse cu un braţ pe după umeri. Cînd Ethan oftă, întorcînd capul pentru a-i înfunda faţa în talia ei, Anna simţi lacrimi în ochi.

– Nu ştiu ce să fac.

– Ba ştii, murmură ea. Fiind tu însuţi, va trebui să stai pe gînduri o vreme. Dar fă-ţi o favoare, de data asta, şi gîndeşte repede.

– Cred că mă duc la şantierul naval şi muncesc pînă mi se limpezesc minţile.

Întrucît avea deodată sentimente materne faţă de el, se aplecă şi-i sărută creştetul capului.

– Vrei să-ţi împachetez ceva de mîncare?

– Nu, o strînse Ethan scurt, înainte de a se ridica; văzînd că avea ochii umezi, o bătu pe umăr. Nu plînge. Cam o să-mi zboare capul dacă află că te-am făcut să plîngi.

– Nu plîng.

– Atunci e bine.

Porni spre uşă, ezită, apoi se întoarse un moment ca s-o studieze cum stătea în bucătărie, cu pleoapele umede şi părul răvăşit de briza de-afară.

– Anna, mama mea... mama mea adevărată, adăugă, fiindcă Stella Quinn era în mintea lui tot ceea ce putea fi mai adevărat, te-ar fi iubit mult.

La naiba, îşi spuse Anna, în timp ce Ethan se îndepărta, tot avea să plîngă.

Ethan merse mai departe, mai ales cînd o auzi trăgîndu-şi nasul. Avea nevoie să stea singur, să-şi limpezească mințile şi să lase gîndurile să i se adune în ordine.

– Hei.

Cu mîna pe uşă, privi peste umăr şi-l văzu pe Seth coborînd scara – din locul unde se repezise ca un iepure cu cîteva secunde înainte ca Ethan să fi ieşit din bucătărie.

– Ce hei?

Seth porni spre el, încet. Auzise totul, fiecare cuvînt. Chiar şi cînd începuse să simtă golul din stomac. Acum, în timp ce-l studia pe Ethan ca o bufniță, i se părea că înțelegea. Şi se simțea în siguranță.

– Unde te duci?

– Înapoi la şantier. Am de terminat unele treburi.

Ethan lăsă uşa să se închidă la loc. În ochii băiatului se zărise ceva.

– Te simți bine?

– Mda. Pot să vin mîine cu tine în Golf?

– Dacă vrei.

– Dacă vin cu tine, terminăm mai repede şi vom putea lucra la şantier cu Cam. Cînd vine Phil în weekend, vom putea lucra cu toții.

– Asta-i ideea, confirmă Ethan, nedumerit.

– Mda. Asta e.

Cu toții, împreună, îşi spuse Seth, cu o străfulgerare de bucurie curată.

– E o muncă grea, din cauza căcănăriei ăleia de căldură.

Ethan îşi stăpîni un chicotit.

– Vezi cum vorbeşti. Anna e în bucătărie.

Seth ridică din umeri, dar aruncă o privire prudentă în urmă.

– E o tipă marfă.

– Mhm, se lăți zîmbetul lui Ethan. E mişto. Să nu stai treaz juma' din noapte, desenînd sau holbînd ochii la televizor, dacă dimineață lucrezi cu mine.

– Bine, bine.

Seth aşteptă ca Ethan să iasă, apoi înhăță geanta pusă lîngă scaun.

– Hei!

– Christoase, băiete, ai de gînd să mă laşi să plec de-aici pînă nu vine ziua de mîine?

– Grace şi-a uitat poşeta, i-o împinse Seth în mînă, rămînînd cu o expresie mată şi inocentă. Cred c-o frămînta ceva cînd a plecat.

– Poate.

Încruntat, Ethan privi geanta. Drăcia cîntărea cinci kile sau nimic.

– Ar trebui să i-o duci. Femeile-şi ies din minți dacă n-au poşeta la ele. Hai pa.

Se repezi înapoi în casă, urcînd scara şi alergînd la prima fereastră cu vedere în față. De acolo, îl văzu pe Ethan scărpinîndu-se în cap, îndesîndu-şi geanta sub brat ca pe-o minge de fotbal şi pornind încet spre maşină.

Fraților lui erau nişte suciți, mai mult ca sigur, îşi spuse. Apoi, zîmbi în sinea sa. Fraților lui. Scoțînd un chiot, se repezi în jos pe scară, spre bucătărie, ca s-o piseze pe Anna pentru ceva de mîncare.

Capitolul 20

Grace intenționa să se calmeze înainte de a trece pe la părinții ei s-o ia pe Aubrey. Cînd era atît de activată emoțional, nu se putea ascunde de nimeni, necum de o mamă sau de un copil foarte perspicace.

Ultimul lucru pe care-l dorea erau întrebările. Ultimul de care se simțea capabilă era să dea explicații.

Spusese ceea ce era de spus şi făcuse ce avusese de făcut. Şi refuza să regrete. Dacă însemna pierderea unei prietenii de durată, a uneia pe care o prețuise întotdeauna, nu avea ce face. Cumva, ea şi Ethan aveau să reuşească să fie destul de maturi pentru a se comporta politicos cînd erau în public şi să nu mai atragă pe nimeni în conflictele dintre ei.

Cu siguranță, n-avea să fie o situație uşoară sau plăcută, dar putea să meargă. Aceeaşi formulă mersese timp de trei ani cu tatăl ei, nu?

Conduse maşina pe străzi douăzeci de minute, pînă cînd degetele-i încetară să mai strîngă de volan ca o menghină, iar imaginea reflectată în oglindă nu mai putu să sperie copiii şi cîinii.

Se asigură că era perfect stăpînită. Atît de stăpînită, încît se gîndea s-o ducă pe Aubrey la *McDonald's*, la o tratație. Iar în următoarea ei seară liberă, aveau să meargă amîndouă la Carnavalul Pompierilor din Oxford.

Cu siguranță, nu intenționa să stea în casă, bosumflată.

Nu trînti portiera mașinii, simțind că era un semn excelent al stării ei placide. Nici nu tropăi pe treptele micii case coloniale a părinților ei. Chiar se opri un moment să admire petuniile de culoare violet-pală care atîrnau dintr-un ghiveci agățat lîngă fereastră.

Numai ghinionul și momentul prost ales făcură ca privirea să-i alunece cu cîțiva pași dincolo de flori și să-și zărească prin fereastră tatăl, tolănit în fotoliu ca un rege pe tron.

Temperamentul îi erupse ca un gheizer și o împinse pe ușă ca pe-o pietricică ascuțită bine țintită cu praștia.

– Am cîteva lucruri să-ți spun, lăsă Grace ușa să se trîntească în spatele ei, pornind spre locul unde Pete își odihnea picioarele. Le-am păstrat pînă acum.

Se holbă la ea timp de cinci secunde, înainte de a reuși să-și aranjeze expresia.

– Dacă vrei să-mi vorbești, fă-o pe un ton civilizat.

– M-am săturat să fiu civilizată. Mi-e pîn-aici de-atîta civilizație, făcu ea o mișcare bruscă de tăiere cu mîna.

– Grace! Grace!

Cu obrajii îmbujorați și ochii enormi, Carol veni grăbită din bucătărie, cu Aubrey în brațe.

– Ce te-a apucat? Sperii copilul.

– Du-o pe Aubrey înapoi în bucătărie, mama. Și nu va fi traumatizată pe viață dacă-și aude mama ridicînd tonul.

Ca pentru a dovedi că scandalul era inevitabil, Aubrey își aruncă înapoi capul și slobozi un vaiet. Grace își înăbuși imboldul de a o prinde, să fugă afară din casă cu ea și să-i acopere fața sub sărutări pînă i se potoleau lacrimile.

– Aubrey, fii cuminte. Nu pe tine sînt supărată.

Du-te-n bucătărie cu bunicuța şi bea un suc.

– *Suc!* suspină Aubrey din răsputeri, încordîndu-se spre Grace cu brațele întinse şi lacrimi mari tremurîndu-i pe obraji.

– Carol, du fetița în bucătărie şi liniştește-o, gesticulă nervos Pete spre soția lui. N-a vărsat o lacrimă, toată ziulica, bombăni el, cu o privire acuzatoare spre Grace.

– Ei bine, le varsă acum, se răsti ea, adăugînd straturi de vinovăție peste frustrare, cînd suspinele lui Aubrey începură să răsune din bucătărie. Şi-o să uite de ele la cinci minute după ce i s-au uscat. Asta-i frumusețea vîrstei de doi ani. Cînd creşti, nu mai uiți lacrimile atît de uşor. Tu m-ai făcut să le vărs cu ghiotura.

– Nu poți fi părinte fără a stîrni şi lacrimi.

– Dar unii pot fi părinți fără a-şi cunoaşte deloc copiii pe care i-au crescut. Niciodată nu te-ai uitat la mine, să mă vezi aşa cum sînt.

Pete îşi dori să fi stat în picioare. Îşi dorea să fi fost încălțat cu pantofi. Era într-un dezavantaj clar cînd stătea prăvălit în fotoliu, fără afurisiții de pantofi în picioare.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Sau poate că ai făcut-o – poate mă înşel eu. Ai privit, ai văzut şi ai înlăturat concluziile fiindcă nu se potriveau cu ceea ce doreai tu. Ai ştiut, continuă ea, cu o voce scăzută, care totuşi vibra de furie. Ai ştiut că voiam să mă fac dansatoare. Ai ştiut că am visat asta şi m-ai lăsat să continui. A, îți convenea de minune să iau lecții. Poate mai bombăneai tu din cînd în cînd despre costul lor, dar mi le-ai plătit.

– Şi s-au adunat ceva bănişori, în atîția ani.

– Pentru ce, tati?

Pete clipi din ochi. Nimeni nu-l mai numise „tati", de aproape trei ani, şi-i frîngea inima.

– Fiindcă erai hotărîtă să le urmezi.

– Şi ce rost avea, dacă tu n-ai crezut niciodată în mine, niciodată nu m-ai lăsat destul de liberă, nici nu mi-ai stat destul de aproape pentru a mă lăsa să încerc pasul următor.

– Asta-i poveste veche, Grace. Erai prea tînără ca să pleci la New York şi nu era decît o prostie.

– Eram eu tînără, dar nu prea tînără. Şi dacă era o prostie, era prostia mea. Acum n-am să ştiu niciodată dacă aş fi fost destul de bună. N-am să ştiu niciodată dacă mi-aş fi putut adeveri acel vis, fiindcă atunci cînd ți-am cerut să mă ajuți să mi-l realizez, mi-ai spus că eram prea mare pentru aiureli din-astea. Prea mare pentru aiureli, repetă ea, dar prea tînără ca să poți avea încredere în mine.

– Am avut încredere în tine, îşi smuci el fotoliul. Şi uite ce s- a întîmplat.

– Da, uite ce s-a-ntîmplat. Am rămas grea. Nu aşa ai spus tu atunci? Ca şi cum aş fi reuşit s-o fac de una singură, numai ca să te enervez pe tine.

– Jack Casey nu era bun de nimic. Am ştiut-o din prima clipă cînd l-am văzut.

– Aşa ai şi spus, la nesfîrşit, pînă a căpătat luciul fructului oprit şi nu m-am mai putut abține să nu gust din el.

Ochii lui Pete scăpărară şi se ridică din fotoliu.

– Mă acuzi pe mine pentru că ai dat de belea?

– Nu, dacă e cineva de vină, eu sînt aceea. Şi nu voi născoci scuze. Dar am să-ți spun un lucru – nu era nici pe departe atît de rău pe cît îl făceai tu să pară.

– Te-a lăsat cu buzele umflate, nu?

– Şi tu la fel, tati.

Mîna i se repezi în sus, şocîndu-i pe amîndoi. N-o

lovi şi tremură în timp ce el o cobora. Niciodată nu făcuse mai mult decît s-o atingă uşurel la fund cînd era mică, şi chiar şi-atunci suferise mai mult decît ea.

– Dacă mă loveai, spuse Grace, străduindu-se să-şi păstreze vocea joasă şi calmă, ar fi fost primul sentiment adevărat pe care mi-l arătai de cînd am venit la tine şi la mama şi v-am spus că rămăsesem însărcinată. Ştiam că aveai să te superi, să fii lezat şi decepționat. Mi-era atît de frică. Dar, oricît de rău mă aşteptasem eu să fie, a fost şi mai rău. Fiindcă nu mi-ai stat aproape. Pentru a doua oară, tati, şi cu ocazia cea mai importantă, n-ai fost alături de mine.

– Cînd fiica unui om intră şi-i spune că e gravidă, că s-a culcat cu un bărbat despre care el şi-a dat atîta osteneală să-i spună să-l evite, are nevoie de timp ca să ia o hotărîre.

– Ți-era ruşine pentru mine şi te gîndeai cu furie la ce-aveau să zică vecinii. Şi-n loc să te uiți la mine şi să vezi că eram speriată, n-ai văzut decît că făcusem o greşeală pe care trebuia s-o suporți toată viața.

Întoarse capul, pînă fu sigură, absolut sigură, că n-aveau s-o bufnească lacrimile.

– Aubrey nu e o greşeală. E un dar.

– Nici n-aş putea-o iubi mai mult.

– Nici pe mine, mai puțin.

– Nu-i adevărat.

Începea să i se facă rău şi era destul de speriat.

– Pur şi simplu nu-i adevărat.

– Cînd m-am măritat cu Jack, te-ai retras. Te-ai îndepărtat de mine.

– Şi tu te-ai îndepărtat întrucîtva.

– Poate, se întoarse ea din nou. Am încercat să mă descurc o dată fără tine, să-mi economisesc banii pentru

New York. N-am reuşit, de una singură. Voiam să-mi pun căsnicia pe picioare, fără ajutor. Dar nici asta nu mi-a reuşit. Nu-mi mai rămăsese decît copilul din mine şi n-aveam de gînd să dau greş şi acolo. Nici măcar o dată n-ai venit la maternitate, cînd am născut-o.

– Am venit, luă el o revistă de pe masă, pe dibuite, şi o făcu sul. Am venit şi am privit-o prin geam. Semăna leit cu tine. Picioare lungi, degete lungi şi nimic decît un puf galben pe cap. M-am dus şi m-am uitat în salonul tău. Domeai. N-am putut intra. Nu ştiam ce să-ţi spun.

Desfăşură revista, se încruntă spre fata de pe copertă, apoi o aruncă pe masă.

– Cred că iarăşi mă înfuriasem. Născuseşi un copil şi nu aveai soţ, şi eu nu ştiam ce să fac. Am convingeri ferme în problemele astea. Sînt greu de schimbat.

– N-am nevoie să te schimbi prea mult.

– Am tot aşteptat să-mi dai ocazia. Am crezut că, atunci cînd te- a părăsit nemernicul ăla, urma să-ţi dai seama că aveai nevoie de ajutor şi să te-ntorci acasă.

– Ca să-mi poţi spune cîtă dreptate avuseseşi în toate cele.

În ochii lui se zări o licărire ce-ar fi putut să fie tristeţe.

– Cred că o merit, cred că asta aş fi făcut.

Se aşeză la loc.

– Şi, fir-ar să fie, am avut dreptate.

Grace rîse fără chef, cu nervozitate.

– Curios, cum bărbaţii pe care-i iubesc au întotdeauna atît de-al dracului de multă dreptate în ceea ce mă priveşte pe mine. Sînt eu o femeie pe care a-i numi-o delicată, tati?

Pentru prima oară în prea mult timp ca să-şi mai aducă aminte, îi văzu în ochi veselie.

– La naiba, fato, eşti delicată ca o rangă de oţel.

– Tot e ceva.

– Întotdeauna am dorit să fi avut ceva mai multă docilitate. În loc de a veni o dată, numai o dată, să ceri ajutorul, te-ai apucat să faci curat prin casele altora şi să lucrezi pînă-n zorii zilei într-un bar.

– Nu-ncepe şi tu, murmură Grace, îndreptîndu-se spre fereastră.

– Jumătate din timp, cînd te văd pe cheu, ai cearcăne sub ochi. Sigur, după cîte tot îndrugă mama ta, asta o să se schimbe nu peste mult.

– O să se schimbe? aruncă Grace o privire peste umăr.

– Ethan Quinn nu e omul care să-şi lase nevasta să-şi frîngă oasele muncind în două locuri. Ăsta-i genul de bărbat după care-ar fi trebuit să te uiţi tot timpul. Cinstit, de nădejde.

Grace rîse din nou, împingîndu-şi o mînă prin păr:

– Mama greşeşte. Nu mă mărit cu Ethan.

Pete dădu să spună ceva, apoi închise gura. Era destul de deştept ca să înveţe din propriile lui greşeli. Dacă o împinsese spre un bărbat atrăgîndu-i atenţia asupra defectelor acestuia, putea la fel de bine s-o îndepărteze de altul, înşirîndu-i calităţile.

– Ei, o ştii pe mama ta.

Se rezumă la atît. Căutîndu-şi cuvintele, începu să-şi frămînte genunchiul pantalonilor kaki.

– Mi-era frică să te las la New York, izbucni el, după care se foi stînjenit, cînd Grace se întoarse de la fereastră să-l privească. Mă temeam că n-aveai să te mai întorci. Şi mă mai temeam să nu păteşti ceva acolo. Ce naiba, Gracie, aveai doar optişpe ani şi erai complet necoaptă. Ştiam că aveai talent la dans. Toată lumea o

spunea şi îmi plăcuseşi şi mie întotdeauna. M-am gîndit că dacă ajungeai acolo şi nu-ți spărgea capul vreun borfaş, descopereai că voiai să rămîi. Ştiam că n-ai fi putut decît dacă-ți dădeam eu banii, aşa că nu ți i-am dat. Am crezut c-ai să încetezi să mai vrei aşa de tare să pleci, sau dacă nu, aveai nevoie de un an, doi, pînă să strîngi tu destui bani.

Cînd Grace nu spuse nimic, Pete oftă şi se rezemă de spătar.

– Un om munceşte pe brînci toată viața ca să construiască ceva, şi-n timpul ăla îşi spune că într-o bună zi i-o va lăsa moştenire copilului său. Tatăl meu mi-a lăsat mie firma, iar eu m-am gîndit tot timpul că aveam să i-o las fiului meu. În schimb, am avut o fată, şi a fost bine. N-am vrut ca lucrurile să se schimbe. Dar tu n-ai dorit niciodată ceea ce plănuiam să-ți dau. A, erai gata să munceşti. Întotdeauna ai fost harnică, dar oricine vedea că nu făceai decît să te achiți de-o datorie. Nu era viața ta la mijloc.

– N-am ştiut că gîndeai aşa.

– Nu conta ce gîndeam eu. Nu era de tine, atîta tot. Am început să mă gîndesc că într-o bună zi aveai să te măriți şi poate avea să intre şi soțul tău în afaceri. Aşa, încă îți mai puteam transmite firma, ție şi copiilor tăi.

– Şi pe urmă, eu m-am măritat cu Jack şi nici ție nu ți s-a împlinit visul.

Pete îşi ținea mîinile rezemate pe genunchi. Ridică degetele, apoi le lăsă să cadă la loc.

– Poate va avea Aubrey un interes în ea. Nu plănuiesc să mă retrag prea curînd.

– Poate.

– E o fată bună, continuă el, privindu-şi mai departe mîinile. Fericită. Şi tu... eşti o mamă bună, Grace. În

situația ta, te descurci mult mai bine decît majoritatea. Ai făurit o viață fericită pentru voi amîndouă şi-ai făcut-o de una singură.

Inima lui Grace tremura dureros.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc pentru asta.

– Ăă... mama ta ar dori să rămîi la cină.

În sfîrşit, îşi ridică privirea, iar ochii care-i întîlniră pe ai ei nu mai erau reci, nu erau distanți. Se citea în ei atît o scuză, cît şi o rugăminte.

– Şi-aş dori şi eu.

– Şi eu.

După care nu făcut decît să se apropie, să i se aşeze pe genunchi şi să-şi îngroape fața în umărul lui.

– Of, tati. Ce dor mi-a fost de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, Gracie, începu el s-o legene, lăcrimînd. Tare mi-a mai fost dor.

Ethan se aşeză pe prima treaptă a verandei lui Grace şi puse poşeta alături. Trebuia să admită că îl tentase de cîteva ori s-o deschidă şi să cotrobăie prin ea numai ca să vadă ce obiecte atît de grele şi indispensabile căra o femeie cu ea peste tot.

Pînă acum, reuşise să se abțină.

Se întreba unde-o fi fost. Trecuse prin fața casei ei cu aproape două ore în urmă, în drum spre şantierul naval. Nevăzînd maşina pe alee, nu se oprise. Era foarte probabil ca uşa să fie descuiată şi i-ar fi putut pune geanta în living. Dar cu asta nu rezolva nimic.

Se gîndise cu îndîrjire în timp ce lucra. Unele dintre acele gînduri se concentrau asupra timpului necesar de a se calma.

Bănuia că putea face față unei vagi iritări.

Trase concluzia că probabil era mai bine că încă nu

se întorsese acasă. Aşa, aveau amîndoi mai mult timp ca să se calmeze.

– Ai priceput în sfîrşit totul?

Ethan oftă. Îl mirosise pe tatăl său înainte de a-l auzi, înainte de a-l vedea aşezat comod pe trepte, cu picioarele încrucişate la glezne. Era mirosul alunelor sărate pe care le ţinea în poală. Întotdeauna îi plăcuseră alunele sărate.

– Nu tocmai. Nu pot gîndi atît de limpede încît să înţeleg totul.

– Uneori, nu trebuie să-ţi urmezi capul, ci viscerele. Ai instincte bune, Ethan.

– Instinctele m-au adus aici. Dacă n-o atingeam de la bun început...

– Dacă n-o atingeai de la bun început, ai fi refuzat pentru amîndoi un lucru pe care mulţi oameni îl caută toată viaţa şi nu-l găsesc niciodată.

Ray foşni în pungă şi scoase o mînă de alune.

– De ce să regreţi ceva atît de rar şi preţios?

– Am făcut-o să sufere. Ştiusem că aşa avea să se întîmple.

– Aici te înşeli. Nu pentru că primeşti dragostea cînd ţi se oferă, ci îndoindu-te de ea pe termen lung. Mă dezamăgeşti, Ethan.

Era o palmă. De genul despre care amîndoi ştiau că ustura cel mai tare. Din acel motiv, Ethan privi fix panseluţele însetate care se pleoşteau lîngă trepte.

– Am încercat să fac ceea ce consideram că era just.

– Pentru cine? Pentru o femeie care voia să-şi împartă viaţa cu tine, indiferent unde ar fi adus-o asta? Pentru copiii pe care s-ar fi putut să-i aveţi sau nu? Cînd încerci să fii mai deştept decît Dumnezeu, păşeşti pe un teren periculos.

Enervat, Ethan aruncă o privire piezişă spre chipul tatălui su.

– Există?

– Ce să existe?

– Există Dumnezeu? Cred că e cazul să ştii, întrucît eşti mort de cîteva luni.

Ray îşi aruncă pe spate capul mare, slobozindu-şi fermecătoarele hohote de rîs.

– Ethan, întotdeauna ți-am apreciat spiritul şi mi-aş dori să pot discuta cu tine misterele universului, dar timpul trece.

Ronțăind alune, studie fața lui Ethan şi, în acel timp, zîmbetul amuzat-răutăcios îi deveni mai cald, mai blînd.

– Faptul de a te privi crescînd a fost una dintre cele mai mari plăceri din viața mea. Ai o inimă mare cît Golful. Sper că te vei încrede în ea. Vreau să fii fericit. Pe toți vă aşteaptă probleme.

– Seth?

– Va avea nevoie de familia lui. De întreaga familie, adăugă Ray cu un murmur, apoi clătină din cap. E prea multă nefericire în scurtul răstimp pe care-l petrecem trăind, Ethan, ca să refuzi fericirea. Ține minte să-ți prețuieşti bucuriile.

Apoi, ochii îi licăriră:

– Eu în locul tău m-aş pregăti, fiule. Ți s-a terminat timpul de gîndire.

Ethan auzi maşina lui Grace, privi spre drum. Ştiu, fără să se uite, că tatăl său nu mai era lîngă el.

Cînd Grace îl văzu aşezat pe treptele verandei, îi veni să-şi rezeme capul de volan. Nu era sigură că inima ei mai suporta o călătorie printr-un uragan de emoții.

În schimb, coborî din maşină şi ocoli s-o desprindă pe Aubrey din scaunul ei. Cu capul fetiței apăsînd-o greu

pe umăr, porni spre casă, privindu-l pe Ethan cum îşi dezdoia picioarele lungi şi se ridica.

– N-am chef să încep încă-o repriză cu tine, Ethan.

– Ţi-am adus poşeta. O uitaseşi la noi.

Surprinsă, se încruntă la vederea genţii. Demonstra cît de zăpăcită era – nici măcar nu-şi dăduse seama că n-o mai avea.

– Îţi mulţumesc.

– Am să-ţi vorbesc, Grace.

– Regret. Trebuie s-o culc pe Aubrey.

– Voi aştepta.

– Am spus că nu sînt dispusă să mai vorbesc despre asta.

– Iar eu am spus că am să-ţi vorbesc. Aştept.

– Atunci, poţi s-aştepţi pînă voi fi pregătită, replică ea şi intră în casă.

Se părea că încă nu scăzuse pînă la iritarea vagă, conchise Ethan. Dar se aşeză la loc. Şi aşteptă.

Nu se grăbi, în timp ce o dezbrăca pe Aubrey pînă la pantalonii de trening, acoperind-o cu un cearşaf fin, şi făcea ordine în dormitor. Intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar de limonadă pe care nu-l dorea. Dar îl bău pînă la fund.

Îl vedea prin plasa uşii, aşezat pe trepte. Un moment, se gîndi să se ducă pur şi simplu la uşă, s-o închidă şi să tragă zăvorul, pentru a se face cît mai clar înţeleasă. Dar descoperi că nu-i rămăsese destulă furie pentru a fi chiar atît de meschină.

Deschise plasa şi o lăsă să se închidă încet.

– S-a culcat?

– Da, a avut o zi obositoare. Şi eu. Sper că n-o să dureze mult.

– Cred că nici nu e nevoie. Vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru că te-am făcut să suferi, pentru că eşti nefericită din cauza mea.

De vreme ce Grace nu veni să se aşeze lîngă el, Ethan se ridică, întorcîndu-se spre ea.

– Am procedat greşit şi n-am fost sincer cu tine. Ar fi trebuit să fiu.

– Nu mă îndoiesc că-ți pare rău, Ethan, se apropie Grace de balustradă, unde se rezemă, privind peste curticică. Nu ştiu dacă mai putem fi prieteni aşa cum am fost înainte. Ştiu că ți-e greu să fii în conflict cu cineva la care ții. Astă seară m-am împăcat cu tatăl meu.

– Serios? făcu el un pas înainte, apoi se opri, căci Grace se retrăsese. Doar puțin, doar atîta cît să-i spună că nu mai avea dreptul s-o atingă.

– Mă bucur.

– Cred că ție trebuie să-ți mulțumesc. Dacă nu eram aşa de înfuriată pe tine, nu mi-aş fi permis să mă descarc pe el şi să dau totul pe față. Îți sînt recunoscătoare pentru asta şi-ți apreciez scuzele. Acum sînt obosită, aşa că...

– Astăzi mi-ai spus multe.

N-avea să scape de el pînă nu termina.

– Într-adevăr. îşi schimbă ea din nou poziția, privindu-l drept în ochi.

– Unele erau adevărate, dar nu toate. Faptul că înainte nu am pus în aplicare ceea ce simțeam față de tine... aşa a trebuit să fie

– Fiindc-aşa zici tu.

– Fiindcă nu aveai mai mult de paisprezece ani cînd am început să te iubesc şi să te doresc. Eu aveam cu aproape opt ani mai mult. Eram bărbat în toată firea, pe cînd tu erai încă doar o fetiță. Aş fi greşit dacă te atin-

geam atunci. Poate că am aşteptat prea mult.

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Da, am aşteptat prea mult. Dar am avut timp să mă gîndesc pe îndelete şi mi-am făgăduit că n-aveam să te mai încurc cu mine. Nu conta decît că erai singura pe care o doream atît de mult. Parțial, fiindcă ştiam că, dacă reuşeam vreodată să te am, nu ți- aş mai fi dat drumul.

– Şi te hotărîseşi deja s-o faci.

– Mă hotărîsem să-mi trăiesc viața cît mai singur. Şi m-am descurcat destul de bine, pînă nu demult.

– Tu o vezi ca pe un sacrificiu nobil. Mie mi se pare ignoranță.

Ridică mîinile, ştiind că iarăşi se înfierbînta.

– Cred că e mai bine să ne oprim aici.

– Ştii al naibii de bine că, dacă ne-am căsători, ai dori şi alți copii.

– Da, aş dori. Şi deşi nu voi fi niciodată de acord cu raționamentul tău pentru a nu-i face împreună, mai există şi alte moduri de a întemeia o familie. Tu, în primul rînd, ar trebui să ştii. Am putea să adoptăm copii.

Ethan o privi lung.

– Ai... Credeam că vrei să rămîi însărcinată.

– Credeai corect. Aş dori-o, fiindcă l-aş prețui pe copilul tău care ar trăi în mine, ştiind că eşti acolo, cu noi. Dar asta nu înseamnă că nu pot găsi şi alte soluții. Dacă n-aş fi putut avea copii, Ethan? Dacă ne iubeam şi plănuiam să ne căsătorim, şi descopeream că eu nu puteam face copii? Ai fi încetat să mă iubeşti, din cauza asta? M-ai fi spus că nu te mai însurai cu mine?

– Nu, fireşte că nu. Asta nu...

– Asta nu e iubire, încheie ea în locul lui. Dar nu se pune problema de a nu putea. Ci de a nu vrea. Şi aş fi putut încerca să-ți înțeleg sentimentele, dacă nu ți le

ascundeai de mine. Dacă nu mă refuzai, cînd eu nu doream altceva decît să te ajut. Şi nu aş accepta în toate compromisul. Nu voi trăi cu un bărbat care nu-mi respectă sentimentele şi care nu-mi împărtăşeşte problemele lui. Nu voi sta cu un bărbat care nu mă iubeşte îndeajuns ca să rămînă lîngă mine. Ca să-mi promită că va îmbătrîni lîngă mine şi va fi tatăl copilului meu. Şi nu-mi voi irosi viaţa într-o aventură amoroasă cu tine, pentru ca apoi să trebuiască să-i explic fiicei mele de ce nu m-ai iubit şi nu m-ai respectat destul ca să mă iei de soţie.

Păşi spre uşă.

– Nu, închise el ochii, înfruntîndu-şi panica. Nu-mi întoarce spatele, Grace.

– Nu eu întorc spatele. Nu înţelegi, Ethan? Tu mi l-ai întors, tot timpul.

– Şi am ajuns înapoi de unde-am pornit. Privindu-te. Avînd nevoie de tine. Acum, niciodată n-am să mă mai pot opri. Mi-am făcut atîtea promisiuni în legătură cu tine. Şi le încalc mereu. Am lăsat-o să-şi pună mîinile şi pe asta, continuă el, mai încet. Am lăsat-o să-şi pună amprenta pe ceea ce avem. Vreau să şterg urma asta, dacă-mi dai o şansă.

Ridică din umeri.

– M-am gîndit şi eu un timp.

Grace fu cît pe ce să zîmbească.

– Ei, asta zic şi eu veste.

– Vrei să afli la ce mă gîndesc acum?

Urmîndu-şi instinctul, ascultîndu-şi inima, porni pe trepte.

– Mă gîndesc că întotdeauna ai fost tu, Grace, şi numai tu. Şi întotdeauna vei fi tu şi numai tu. N-am încotro, dacă vreau să-ţi port de grijă. Nu înseamnă că te

consider slabă. Numai că eşti atît de preţioasă pentru mine.

– Ethan.

Avea s-o facă să cedeze. Ştia.

– Nu.

– Şi mă gîndesc că nu-ţi voi putea da şansa de a trăi fără mine, la urma urmei.

Îi luă mîinile, ţinîndu-le cînd ea încercă să şi le tragă. Şi, rămînînd cu ochii într-ai ei, o coborî pe trepte pentru a prinde ultimele raze poleite ale soarelui în asfinţit.

– N-am să te dezamăgesc niciodată, îi spuse el. Niciodată nu voi înceta să am nevoie de tine alături. Mă faci fericit, Grace. N-am preţuit destul acest lucru, dar o voi face de-acum încolo. Te iubesc.

Cînd ea începu să tremure, îi atinse fruntea cu buzele.

– Apune soarele. Ai spus că e momentul cel mai potrivit pentru a visa cu ochii deschişi. Poate că e şi cel mai potrivit moment ca să alegi visul pe care vrei să-l urmezi. Eu vreau să-l urmez pe ăsta. Am nevoie să mă priveşti, spuse încet şi-i ridică faţa spre a lui. Vrei să te măriţi cu mine?

Bucuria şi speranţa îi înflori în suflet.

– Ethan...

– Nu-mi răspunde încă.

Dar văzuse răspunsul şi, covîrşit de recunoştinţă, îi ridică mîinile la buze.

– Vrei să mi-o dai mie pe Aubrey, să mă laşi să-i dau numele meu? Să fiu eu tatăl ei?

În ochi începură să-i înoate lacrimi. Îşi impuse să şi le stăpînească. Voia să-l vadă clar, cum stătea privind-o, cu chipul atît de serios, luminat de ultimele raze liniştite ale zilei.

– Ştii...

– Nu încă, murmură el şi de astă dată îi atinse buzele cu ale lui. Mai e ceva. Vrei să-mi faci copii, Grace?

Văzu lacrimile pe care se chinuia să şi le stăpînească şi se întrebă dacă se putuse gîndi vreodată să le refuze amîndurora acea fericire, acel drept, acea făgăduială.

– Întemeiază o viaţă cu mine, una care să se nască din iubire, pe care s-o pot vedea crescînd în tine. Numai un prost ar crede că tot ceea ce avem împreună poate fi altfel decît minunat.

Grace îi încadră faţa cu mîinile, luînd acea imagine în inima ei.

– Înainte de a răspunde, trebuie să ştiu că asta e ceea ce vrei, nu numai pentru mine ci şi pentru tine însuţi.

– Vreau o familie. Vreau să clădesc ceea ce au clădit părinţii mei şi am nevoie s-o clădesc împreună cu tine.

Buzele ei se arcuiră încet.

– Te voi lua de bărbat, Ethan. Ţi-o voi dărui pe fiica mea. Voi face copii cu tine. Şi vom avea grijă unul de altul.

O strînse la piept, numai ca s-o îmbrăţişeze, în timp ce soarele scăpăta şi lumina se albăstrea spre seară. Inima ei bătea repede şi uşor, lipită de a lui. Singurul ei oftat reverberă cu cîteva secunde înainte ca privighetoarea să-şi înceapă cîntecul în prunul din vecini.

– Mă temeam că n-aveai să mă poţi ierta.

– Şi eu.

– Şi-apoi mi-am zis, la naiba, mă iubeşte prea mult. O pot convinge.

Rîsul vibră, în timp ce-i mîngîia gîtul cu buzele.

– Nu eşti singura care poate agăţa pe cineva ca pe-un peşte în undiţă.

– Ți-a luat destul de mult timp pînă să pui momeala în cîrlig.

– Dacă nu te pripeşti, sfîrşeşti prin a prinde ce e mai bun.

Îşi îngropă fața în părul ei, dorindu-i mirosul şi atingerea.

– Şi acum, am tot ce poate fi mai bun. Piatră de calitate, solidă.

Rîzînd, Grace se retrase pentru a-i vedea ochii. Umorul din ei, îşi spuse ea, le era destinat amîndurora.

– Eşti un om isteț, Ethan.

– Acu' cîteva ore, m-ai făcut prost.

– Ai fost, îi apăsă ea un sărut zgomotos pe obraz. Acum, eşti deştept.

– Mi-ai lipsit, Grace.

Închise ochii şi-l strînse cu putere, gîndindu-se că era o zi a iertării. Şi a speranței. Şi a începuturilor.

– Şi tu mi-ai lipsit mie, Ethan.

Oftă, apoi adulmecă prin aer, nedumerită.

– Alune, spuse, cuibărindu-se la pieptul lui. Ce ciudat. Pot să jur c-am simțit miros de alune.

– Am să-ți explic, îi înclină el capul în sus pentru o sărutare uşoară. Nu peste mult.

SFÎRŞIT